

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADS RAFFERTY

HEIR OF
BROKEN
SOULS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MADS RAFFERTY

HEIR OF BROKEN SOULS

Copyright © 2025 by Mads Rafferty

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yerlere, olaylara veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kapak Tasarımı Thea Magerand

tarafından yapılmıştır. Makenna Albert

tarafından düzenlenmiştir.

Mads Rafferty tarafından

yayımlanmıştır. ISBN: 978-0-

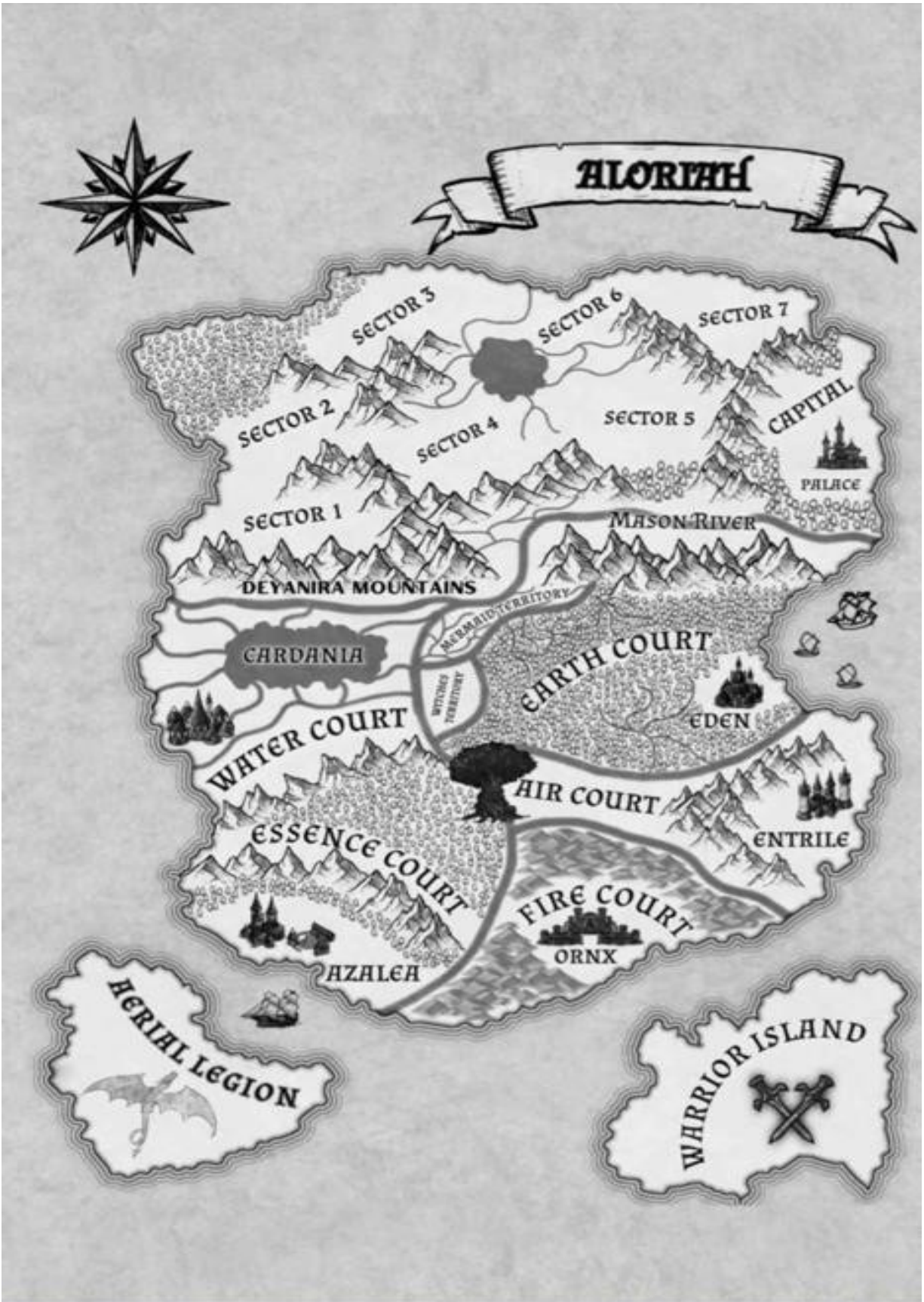
6458037-9-2

Yazar, herhangi bir kuruluşun bu yayını, bu yayınla aynı tarzda veya türde eserler üretebilen teknolojiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, metin üretmek üzere yapay zeka teknolojilerini eğitmek için kullanmasını yasaklar.

Vellum ile oluşturuldu

*Kimse size , onların zalimliğini
hak etmediniz.*

TETİKLEYİCİ UYARI

LÜTFEN DİKKATLE OKUYUN, BU KİTAP AŞAĞIDAKİ KONULARA DEĞİNMEKTEDİR. AİLE
İÇİ ŞİDDET, İSTİSMAR, İNTİHAR DÜŞÜNCESİ, SAYFA DIŞI İŞKENCE, KEDER VE KAYIP,
AÇIK CİNSEL SAHNELER, FANTEZİ ŞİDDETİ VE KAN.

Bağlantılar

1. [Delilah](#)
2. [Delilah](#)
3. [Knox](#)
4. [Delilah](#)
5. [Delilah](#)
6. [Delilah](#)
7. [Delilah](#)
8. [Delilah](#)
9. [Delilah](#)
10. [Delilah](#)
11. [Delilah](#)
12. [Knox](#)
13. [Delilah](#)
14. [Delilah](#)
15. [Knox](#)
16. [Delilah](#)
17. Hafıza
18. [Delilah](#)
19. [Delilah](#)
20. [Knox](#)
21. [Delilah](#)
22. [Delilah](#)
23. [Delilah](#)
24. [Delilah](#)
25. [Knox](#)
26. [Delilah](#)
27. [Delilah](#)
28. [Knox](#)
29. [Delilah](#)
30. [Delilah](#)
31. [Knox](#)
32. [Delilah](#)
33. [Delilah](#)
34. [Delilah](#)
35. [Knox](#)
36. [Knox](#)
37. [Delilah](#)
38. [Delilah](#)
39. [Delilah](#)

40. [Delilah](#)
41. [Delilah](#)
42. [Knox](#)
43. [Delilah](#)
44. [Knox](#)
45. [Delilah](#)
46. [Knox](#)
47. [Delilah](#)
48. [Knox](#)
49. [Delilah](#)
50. [Knox](#)
51. [Delilah](#)
52. [Delilah](#)
53. [Delilah](#)
54. [Knox](#)
55. [Delilah](#)
56. [Knox](#)
57. [Delilah](#)
58. [Knox](#)
59. [Delilah](#)
60. [Knox](#)
61. [Knox](#)
62. [Delilah](#)
63. [Knox](#)
64. [Delilah](#)
65. [Knox](#)
66. [Delilah](#)
67. [Mahkum](#)
68. [Delilah](#)
69. [Knox](#)
70. [Delilah](#)
71. [Delilah](#)
72. [Knox](#)
73. [Delilah](#)
74. [Delilah](#)

[Yazarın Notu](#)

Ckapt'ca ũ

Delilah

"H "Onun için bizi iyi ödüllendirecek kardeşim," diye tıslıyor derin, çakıllı bir ses ben kıpırdanmaya başladığımda.
Sağ parmağım seğiriyor, sadece acı parmağımı aşağıya doğru itiyor.

kolumun uzunluğu kadar.

Bir şey bileklerimi o kadar sıkı sarmış ki kan akışı durmuş. Ayak parmaklarımın hızlıca titremesi bacaklarımın da bağlı olduğunu doğruluyor.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama açtığım anda bir ateşin altın rengi onları yakıyor ve ben onları tekrar sıkıp kapatana kadar göz kapaklarıma yıldızlar gönderiyor. Yıldızlar zihnimi de işgal ediyor gibi görünüyor çünkü...

Her şey bulanık.

Karşımdaki tıslayan ses bir bulanıklık. Nasıl zapt edildiğim bir bulanıklık.

Ve neden başımın arkasından kalın bir sıvı damladığını hissedebiliyorum?
hepsi bir bulanıklık.

"Keşke onu lime lime edebilseydim," diye hırlıyor başka bir derin ses, kelimelerindeki asit bedenimin kilitlenmesine neden oluyor. "Kardeşimize yaptıklarının bedelini ödetmek isterdim."

Tazılar.

Sözcük zihnime çarpıyor, puslu sisin içinde uçuyor. Birden büyüm göğsümde alevleniyor, bir yılan kadar hızlı yükselirken kıvranıyor ve kıpırdanıyor. Dışlerimi sıkarak, sihrimi uzaklaştırmak ve aşağı itmek için içimdeki her şeyi alıyorum.

Bana küfredebilseydi, bunu yapardı ama tazılar uyanık olduğumu bilemezler. Henüz değil, özellikle de birbirlerine fısıldarlarken

nefes alır.

Aptallar.

Aloriah'taki en iyi duyma yetisine Fae'lerin sahip olduğunu bilmiyorlar mı?

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye homurdanıyor ikinci ses yine. "İki aydır gece gündüz onun peşindeyiz ve onu ele geçirdikten sonra gelmiyor mu?"

"Meşgul olduğunu biliyorsun."

Alaycı bir homurtu tüm mekanda çınlıyor. "Değerli küçük ağaç evine işlemekle meşgul." Sürünen bir dilin çıkardığı ses midemi bulandırıyor. "Neden bu kadar boş bir alanı işgal ettiğini anlamıyorum."

"Yaptığı her şey ona eziyet etmek için." "Onu suçladığımı söyleyemem" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Ağaç ev mi?

Onlar hakkında mı konuşuyorlar...

Bedenimin maruz kaldığı her şey su yüzüne çıktıkça, anılar birbiri ardına üzerime saldırıyor. Terk edilmiş kütüphanenin arazisini ararken Knox'tan aptalca ayrıldığım an, daha önce sayısız kez boşuna aradıktan sonra bir şey bulmayı umuyordum.

İşte tam da bu nedenle, iki ay önce orada yaşananlara rağmen gardımı indirdim. Bu yüzden aniden önümde kıpkırmızı bir renkle dolu bir kapı belirdiğinde şok oldum - pençelerini dövüş derilerime batırıp beni içeri çekmeden önce bana vurdukları darbeden dolayı başımın arkasından aşağı kayan kıpkırmızı ile aynı kıpkırmızı.

İki ay boyunca, savaşçılar ve Fae'ler benzer derilerle süslenmiş, korunmak için dua ederken -bir gün daha yaşamak için dua ederken- onları ikinci bir deri gibi her gün üzerlerine geçirmişlerdir.

Deriler asla böyle bir şey teklif etmedi.

Knox muhtemelen kendinden geçmiştir. Zihinlerimiz arasındaki köprünün tamamen sessiz olması dışında.

Keşke beni ilk kez yakaladıklarını söyleyebilseydim. Aloriah, korkarım, geçen haftalarda tüm yaşamı boyunca olduğundan daha fazla ölüm gördü. Hepsi Peter adında güce aç bir adam yüzünden.

Bu sinir bozucu tazılar beni sürekli takip ediyor, Knox'u kokumun etrafına büyüler ve kalkanlar yerleştirmeye zorluyor, ancak karanlık, unutulmuş kütüphaneye girdiğimde boynumu çizen dalın iğnesi şüphesiz büyüü bozdu.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Aklımı çok fazla şey meşgul ediyor. Bu tazılar beni karanlık lorda teslim ettiklerinde bana tam olarak ne olacağı endişesi. Knox'un durumu nasıl? Peter Bartholomew Covington'ın on binlerce şeytani yarattığı insanlar ve Fae'ler arasındaki sınıra götürüp savaş ilan ettiği günün anıları. Aynı gün bizden yeri doldurulamaz bir şey aldı-Ace.

Knox mu?

Köprü sessizliğini koruyor ama Knox'un duygusal karmaşasının tek işareti olan nehir aşağıda gürül gürül .

Tanrım, beni bulduğunda benimle konuşacak.

Göğüs kafesimin içindeki altın büyü yeniden kıpırdanıyor ve aylardır içinde tuttuğum sınırlara çarpıyor. Yardım etmek için yalvardığını biliyorum ama buna izin veremem, dizginleri ona her verdiğimde beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar tüketmekle tehdit ediyor. Sihrimin beni süpürüp götürmeyeceğine güvenemem.

Dişlerimi sıkarak bileklerimi tekrar deniyorum, ancak alçak bir hırıltı duyulduğunda bedenim donup kalıyor. Bir uyarı değil, zarar verme sözü.

Başımı rahatsız pozisyonundan yavaşça kaldırıyorum. Bir mağaradayım, bir sandalyeye bağlıyım, şu anda bana alay eden iki tazi ile aramda bir ateş çukuru yanıyor.

"Anneleriniz size hiç kaş çatmanın kırıksıklıklara neden olduğunu söylemedi mi?"

Öfkeyle göz kırpmıyorlar. Görünüşe göre bunu beklemiyorlardı. Ne yani, çılgın atarak uyanmamı ve merhamet için yalvarmamı mı bekliyorlardı? Artık ne onlardan ne de başkalarından korkuyorum. Çünkü hiçbir acı kaybettiklerimle kıyaslanamaz.

Tazılar bana doğru ilerliyor, gerçekleşmek üzere olan ölümden tamamen habersizler. İpler ve bizi bağlayabilecek tek şeyin demir olduğu hakkındaki derslerini öğrendiklerini sanırsınız.

Bileğime sarılı ipi göz açıp kapayıncaya kadar koparıırken dudaklarımda sakarın bir gülümseme beliriyor ve tazılardan derin bir homurtu yükseliyor. Biri jilet gibi keskin dişlerini bana doğru şaklatırken diğeri yılan gibi dilini çıkararak tıslıyor.

Ayaklarımı yana doğru tekmeleyerek ayak bileklerimin etrafındaki ipleri koparıyorum. Ani bir acı dikkatimi çekiyor ve ilk kez sağ uyluğumun derinliklerine gömülmüş bir bıçak fark ediyorum, yaradan kıpkırmızı kan akıyor. Elimi sapına dolayarak, kanımın her yöne uçuşmasına aldırmadan tek bir hareketle çekip çıkarıyorum.

Ayağa kalkıp sandalyeyi geriye doğru devirdiğimde tazıların gözleri kısılıyor.

"Kimse sana seni esir alanın yanında silah bırakmamayı da öğretmedi."

Tazılardan biri bana doğru fırladı. Çenesi boynumu kıracak kadar açılırken, son anda dönüyorum ve mağara duvarına çarpıyor. Toparlanmasına fırsat vermeden saldırıyorum, küçük

Kanımla damlayan bıçak şimdi onun kösele gibi siyah boynuna gömülmüştü.

Mağarayı dolduran tiz feryat kulaklarımı çınlatıyor. Bıçağı tekrar çekiyorum ve beraberinde tazının boynundan bir parça getiriyorum. Arkamdan alçak bir tıslama geliyor.

Döndüğümde diğer tazının bir ucu turuncu bir alevle yanan beze sarılı bir kütükle ateşin üzerinden atladığını görüyorum. Önce sola, sonra sağa döndüğümde alevin sıcaklığı derimi sıyrıyor ve ne olduğunu anlamadan mağaranın zemininde kaymaya başlıyorum; elimdeki bıçak, arka topuğuna vurduğumda yağ gibi siyah kan damlatıyor.

Dizlerinin üzerine çökerken çıkardığı çığlık kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bir gülümseme dudaklarımla alay ediyor, ta ki acı sırtımda patlayana kadar, tazının sivri pençelerinden çıkan yakıcı bir ateş. Sıcak, kokuşmuş nefesi yanağımda pufluyor, burnuma saldırıyor.

"Bu dikkatini çekti, seni altın kaltak."

Acıya yenik düşmemek için elimden gelen her şeyi yaparken bakışlarım sertleşiyor. Kısa ve ölçülü bir şekilde nefes alıyorum, eğer çok derin nefes alırsam keskin pençelerinin ciğerimi deleceğinden korkuyorum.

"Türümüzden döktüğün her damla kanın bedelini ödeyeceksin, seni lanet fahişe."

"Fahişe yeni bir şey," diye mırıldanıyorum, elini içimde döndürürken yüzüm buruşuyor. "Seninle işimiz bittiğinde olacağın şey bu," diye alçak sesle tıslıyor.

Kulağım.

Kıkırdayarak attığı kahkahanın iğrenç sesiyle başımı geriye, yüzüne doğru fırlatıyorum. Görüşüm beyaz bir ışıkla parlıyor ve yavaşlayan yaram bir kez daha fişkırıyor ama tazı çığlık atıyor. Pençesini sırtımdan çekip çıkarıyor ve dudaklarımdan parçalanmış bir çığlık koparıyor. Acıya rağmen, tazı burnunun olması gereken yerde yüzündeki iki yarıktan akan siyah kan akışını durdurmaya çalışmak için birkaç adım geri çekilirken, memnuniyet damarlarımda cızırıyor.

Arkadaşı kana bir göz atıyor ve öyle bir vahşetle kükrüyor ki, hızla geriye doğru sıçırıyorum, aceleyle düşürdüğüm bıçağı bulmak için sallanan görüşümün arasından gözlerimi kısıarak bakıyorum. "Seni lanet *orospu*!"

Kafasını parçaladığım tazi, saldırısını durdurmak için arkadaşına doğru hamle yapıyor. "Onu *canlı* tutmamızı özellikle emretti."

"Bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğiz."

Elimde homurdandım. "Sanki buna inanacak."

Gözleri yarıklara dönüşür. "Kazalar her zaman olur. İnsanlar düşüp boyunlarını kırıyor, takılıp bıçakların üzerine düşüyorlar-"

"Uçmayı bilmeyen Fae'ler uçurumlardan yuvarlanıp ölür," diye mırıldanıyor boynu iyileşen tazi.

Bu bir ilk.

Beni hayatta tutma emriyle, asla gerçek bir zarar vermiyorlar, ancak karanlık gözlerinde biriken intikam beni geri adım attırıyor. Havayı kokluyorlar, sırtışları kösele gibi yüzlerinde dans ediyor.

"İçtiğimiz şey bu, çocuğum. *Korku*. Ve senin kanından tatmak için aylardır bekliyoruz."

Rüzgâr aniden küçük mağarayı kaplıyor, gölgeler mağarayı karanlığa gömüyor. Gözlerim kapalı olsa bile bu büyüyü bilirdim. Tazıların olmadığı her şeydir. Saf, nazik ve bilge.

Tazılar boşlukta ilerlemek için harekete geçtiler, beni zarar görmeden bırakma emri, olacıklardan önce beni öldürme telaşıyla aniden unutuldu, ama çok geç kaldılar.

"Şanslıyım ki, öfkeli bir deli tarafından kontrol edilen akılsız bir koyun değilim." Mırıldanırken sesi birkaç oktav düşüyor, "Ve seni hayatta tutmak için emir almadım."

Uzun boylu, tehditkâr bir Fae savaşçısı, kılıçlar ve çelikle kuşanmış, kendi gölgelerinin karanlığından öyle hınzır bir gülümsemeyle adım atıyor ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Knox kılıcını savurmadan bir an önce, "Peter'a sevgilerimi ilet," diyor.

Tazıların kafaları uçuyor, siyah kan mağaraya sıcıyor ve alevleri söndürerek Knox'u ve beni zifiri karanlığa gömüyor. Bir el koluma konuyor, elin sıcaklığının kalbime yerleştiğini fark etmeden önce sıçramama neden oluyor.

"Şşş," diye rahatlıyor Knox. "Sadece benim." "etme," diye edemiyorum.

Knox ellerini ensemden gezdiriyor, mağarada mavi bir ışık parlıyor ve seğirmeye başlayan tazıların bedenlerini aydınlatıyor. Knox beni iyileştirirken vücuduma dolan rahatlamaya rağmen kaşlarımı çatıyorum.

"Bir teşekkür yeterli olacaktır," diyor, duymazdan gelerek. Alay ediyorum ama nefesimin altında "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

"Oh, ne kadar asilsin," diye mırıldanıyor Knox, iyileştirici ışığını sırtıma tutarak. Beni terk eden acı dizlerimin bükülmesine neden olurken hızla bir kolunu belime doluyor. "Bunun şimdiye kadar duyduğum en içten özürlerden biri olduğunu söylemeliyim."

Homurdanıyorum ve ona dirsek atıyorum. "Alaycı olma, sana hiç yakışmıyor."

"Bunun bana aşık olmanı sağlayan cazibenin bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Bu ve özgüveniniz. Söylesene, kendinle bu kadar dolu olmak nasıl bir duygu?"

Şimdi mavi ışık kaybolurken homurdanma sırası Knox'ta. Parmaklarını şıklatıp ateşi yeniden tutuştururken kuru bir sesle "Harika bir his," diyor. "Nasıl hissediyorsun? Bu sefer seni takip etmem daha uzun sürdü. Bu mağara sistemi sonsuz."

"Bu sefer beni nereye götürdüler?"

"Hava adasına."

Gözlerim açılıyor ve fısıldıyorum, "Hâlâ Phooka'lar tarafından mı işgal ediliyor?" "Büyük olasılıkla," diyor Knox, ama bu soruyu pek umursuyor gibi görünmüyor.

tünellerde gizlenen tehlike. Bunun yerine eğilir ve seğiren bir ateşin içine sürükler.

Elimi ağzıma götürüyorum, kötü kokudan öksürüyor ve kekeliyorum. "Normalden daha hızlı kıpırdanıyorlar," diye belirtiyorum, şeytani yaratıklar Aloriah'ta öldükten sonra döndükleri dünyadan reenkarne olmak için biraz uzun bir sürece başlamışlar bile.

"Kral onları bu kadar çabuk çağırdığına göre bir şekilde izliyor olmalı."

Uyandığımda tazıların söylediklerini hatırlayarak başımı sallıyorum. "Buraya yakın değil. Tazılar ağaç evde saklandığından bahsetti."

Knox tökezleyerek durdu ve başını bana doğru çevirdi. "Ve bunu bana şimdi mi söylemeyi düşünüyorsun?"

"Biraz dalgındım," diye kestirip attım.

Knox mırıldanıyor, ona daha önce söylemediğim için duyduğu kızgınlığı çoktan geride bırakmış. "Neden ağaç ev?" diye soruyor.

"Onunla ilgili anılarımı zaten olduğundan daha fazla lekelemek için mi?" Omuz silkiyorum, alevlerin tazıların derisini yiyip bitirmesini izliyorum. "Benim için hâlâ bir anlamı olduğunu düşünüyor. Var ama gibi değil. Kulübede

Easton'dan daha fazla." Ve bunu bilmesi mümkün değildi. Fae'leri kurtaran büyüü yapmamda da bana yardım eden, çok zeki ve kötü bir büyü bozucu olan Emory, onu bir gizleme büyüü dağının altına yerleştirdi.

Kralın ağaç evde saklanması da onun birçok satranç hamlesinden biri ve hiç şüphesiz kalbimi vuracağını umduğu bir hamle. Eski Delilah'dan geriye hiçbir şey kalmadığını bilmiyordu. Ace'in başı kesildiği ve Hazel düşmanın yanında durduğu anda öldü.

Knox diğer tazıyı ateş çukuruna sürüklerken, okyanus mavisini gözlerinden binlerce düşünce geçerken yüzü dalgındır. Yine de bu duyguların hiçbirisi alevler içinde kalan yaratık için bir gram empati içermiyor.

Onlar ve onların gibiler geçtiğimiz haftalarda topraklarımızda binlerce Fae ve yaratığı öldürdüler. Hepsinin yok olmasını diliyorum ve teker teker yok olacaklar. Öldükleri anda kral onları geri çağırırken hayatımın geri kalanını onları öldürerek geçirmek zorunda kalsam da umurumda değil.

Beni ona götüreceği güne kadar bir yıkım yolu bırakacağım. O zaman gerçek işkence başlayabilir.

Ckapt'ca 2

Delilah

Knox bana ejderha kabzalı kılıcımı uzatıyor, hani şu tazıların şaşırtıcı zekâyyla kınımdan çıkarıp terk edilmiş kütüphanede bıraktıkları kılıç. "Teşekkürler," diyorum sesimde gerçek bir samimiyetle.

Knox, kan ve kir içinde olmama rağmen dudaklarını alnıma bastırıyor ama gözleri, düşünceleri uzakta, ateşe ve tazılara sabitlenmiş halde kalıyor.

Kalçamı onunkine dayayarak, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Onlarla nasıl iletişim kurduğunu merak ediyorum."

Ejderha kılıcını kınına sokarak bedenimi onunkine yaslıyorum, beni sabit tuttuğunda hiç şaşırmıyorum. "Bunu daha önce de konuşmuştuk, bu bir dürtü. Yoksa bütün bir iblis lejyonuna nasıl hükmedebilirdi?"

"İçimden bir ses bunun o kadar basit olmadığını söylüyor." Sinirli bir elini saçlarında gezdirerek siyah telleri karıştırıyor. "Zihin kontrolü yoluyla bu kadar çok kişiyi zorlayarak aklı başında kalamazdı."

"Aklının başında olmadığını zaten biliyoruz. Aloriah'ı fethetmeye çalışıyor." Knox'un çenesinde bir kas kıpırdadı. "Anahtar kelime: deniyor."

Knox'un bakışları ateşin üzerinde donup kalıyor ve sorularımızı yanıtsız bırakıyor. Sonra o kadar kısık bir sesle fısıldıyor ki, acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum: "Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum."

Kelimeler vücudumda haftalardır hissetmediğim bir tepki uyandırıyor; bir duygu sancısı, tam olarak kalbimde. Yine de orada ve gitti, ellerimi ona bağlayamadan kayboldu.

Duygularım son aylarda benimle saklambaç oynuyor ve ben bu oyunda fena halde başarısız oluyorum. En yakın şey

Kralı aramak için her gün aynı işkence döngüsünü sürdürürken, dövüşün Knox'u yavaşça terk edişini izlerken hissettiğim fiziksel acı.

Onu geçtim, o artık bir kral değil. Kalbi onunki kadar kötü olan hiç kimse kral olmamalı. O bir karanlık lord bile değil - bu ona hak etmediği kadar fazla güç vermek olurdu.

Onun adı Peter, başka bir şey değil.

Fae topraklarına -Azalea'ya- ilk adım attığımda ve Knox'un hikayesini, onun ve sarayının yaklaşık yüz elli yıl boyunca geri çekilen büyülerine nasıl bir çare aradıklarını öğrendiğimde, nasıl devam ettiğini, her gün uyanıp görünürde sonu olmayan aynı savaşta nasıl mücadele etme iradesine sahip olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Artık merak etmeme gerek yok. Benim hoşuma gitmeyecek kadar benzer bir duruma itildikten sonra değil.

Ayaklarımızın dibindeki alev alev yanan yaratıklara sırtımı dönerek kollarımı Knox'un boynuna doluyorum ve bakışlarını benimkilere kilitlemeye zorluyorum. Zihinlerimiz arasındaki, ruhlarımızı birbirine bağlayan köprünün kapısı uçarak açılıyor ve Knox'un duygularının kıyılarıımıza vurmasına izin veriyor. Benimkiler haftalardır kıyıya vurmamıştı.

Korkarım ki yaşanan her şey kalbime çok ağır geldi.

Hazel'in ihanetinin, Ace'in kaybının ve onu Ace'in yoluna çıkarmanın ben olduğum bilgisinin neden olduğu katıksız acı... Tüm bunların bilgisi yüzeye çıktığında, onu ittiğim kutudan çıkmakla tehdit ettiğinde, bu bir korku değil, beni dizlerimin üzerine çöktüreceğine dair bir söz. Ve bu yüzden onu zihnimde o kadar karanlık bir yere itmeye devam ediyorum ki tamamen unutacağımı umuyorum. Ama umursamadığım şey

Ölümüne tutunduğum şey saf, katıksız bir öfke.

Ciğerlerimi genişletmeye devam eden, bir ayağımı diğerinin önüne koyabilmemi sağlayan tek şey o. Beni dik tutan tek şey o.

Öte yandan Knox - ki o çok tatlı biri - bunu asla kapatamıyor. Uyandığında orada, dövüşürken orada ve uyurken orada. Ondan kaçamaz.

Aklımdan geçenleri ihlal etmeye cesaret edemedim çünkü dürüst olmak gerekirse, onun bu konuda konuştuğunu duyduğumda duygularımın bunu içimden dökülmek için bir davet olarak algılayacağından korktuğum için hissetmek istemiyorum.

O nefret ve öfkeyle yanan buz mavisi gözlerime bakarken ben de orada durup onun yükünü çekiyorum. Bizden çok şey almış olanları yok etme *ihtiyacıyla*.

"Devam edeceksin, Knox."

Knox'un bir zamanlar bana vaat ettiği sözler, sadık aşkının yumuşak dilli yemini aklımdan geçiyor ve anının köprüden aşağıya, onun ruhuna doğru süzülmesine izin veriyorum.

Bununla yüzleşirken güçlü olmalısın ama cesaret bulamadığın günlerde ben ikimiz için de güçlü olacağım.

Sesim bir fısıltıya, bir sevgilinin okşamasına dönüşüyor. "Birbirimiz için güçlü olacağız. Gücümüzü paylaşacağız ki o gün geldiğinde onu yok edelim. Hak ettiğimiz intikamı alacağız." Alnımı göğsüne koyarak sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Sadece devam etmeliyiz."

Gözleri gümüşle doluyor. "Her seferinde bir gün," diyor, sesi kalın ve çakıllı. Tekrar konuşmak için ağzını açıyor ama bir sonraki nefesinde altımızdaki zemin titriyor, o kadar şiddetli sarsılıyor ki bacaklarım titriyor. Sağ tarafımızdaki mağara tüneline ayak sesleri dolduruyor.

"Geliyorlar."

İnleyerek başımı geriye çektim. "Bugün daha hızlılar."

Bu benim ve Knox'un yeni "normali" oldu, kralı bulmak için şeytani yaratıkları avlamak. Genelde hiçbir yere varmıyor, olsa olsa beni yakalamaları için onlara bir fırsat veriyor ama bugün bir kez olsun farklıydı.

"Belki de saklandığı yerde tazıların öksürdüğünü biliyordur," diyorum. Knox'un avucu belime geliyor ve beni mağaranın ağzına doğru yönlendiriyor.

"Dua edelim de yapmasın. Bir kez olsun sürpriz yapmak istiyorum."

Ayak sesleri daha gürültülü duyuluyor, şeytani yaratık sürüsü hızla yaklaşıyor.

İçimdeki büyüün altın girdabı ben yapmadan yükselirken kendimi "Onları alabiliriz," diye gevelerken buluyorum. Tanrım, bugün daha güçlü, istediğini elde etmek için dilimi oynatıyor.

Dişlerimi sıkarak, onu yatıştırmak için küçük bir alev tanesinin ateş çukuruna doğru fırlamasına izin veriyorum. Ancak, bunun yerine büyük bir alev topu patlıyor.

Lanetliyorum. *İşte bu yüzden seni dışarı çıkaramıyorum!* Zihnimde çılgılık atıyorum.

Knox önce ateş çukuruna sonra da bana bakıyor, dudaklarında dans eden bir sırıtış var. "Bugün kendimizi biraz ukala hissediyoruz, değil mi?"

Çenem yükseliyor. "Sen buna ukalalık diyorsun, ben ise yeteneklerime güveniyorum diyorum."

"Peki bu senin dövüş yeteneklerin mi yoksa büyü yeteneklerin mi?" diye soruyor ve ayak sesleri sağır edici bir hal alırken beni daha hızlı itiyor.

"Büyü olmadan da gayet iyi idare ediyorum." Bunu söylerken bile göğsüme vurmaya devam ediyor, öfkesini kükrüyor.

Knox beni kollarıyla sarıyor ve bizi çıkışa doğru fırlatıyor. Aşağıda dalgalar uçuruma çarpıyor ve izdiham yaklaştıkça bizi çağırıyor.

"Günün birinde güçlerini tekrar kullanmak zorunda kalacaksın." "O gün bugün değil," diye espri yapıyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor ve sesindeki bir şey beni sinirlendiriyor. "Bana sanki kaçmak istiyormuş gibi geliyor."

"Evet, beni de götür. Aptalca bir şey yapma."

Yanaklarının tenimde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. "Asla yapmam. Ama büyüyen gücün beni ne kadar endişelendiriyorsa, onu nasıl içine attığın da beni o kadar endişelendiriyor. Onu serbest bırakmalısın."

Arkamızdaki mağara sisteminden bir öfke kükremesi geliyor, muhtemelen iblisler yaktığımız av köpeklerini buluyor.

"Onu serbest bırakıyordum," diyorum dişlerimi sıkarak, büyüm yalanımı haykırırken vücudumda bir sıkıntı uğulduyor. Büyük salıvermeler istiyor, benim izin verdiğim sinir bozucu küçük salıvermeler değil.

"Sence ben iyi bir öğretmen miyim?" Knox aniden sordu.

Kaşlarımı çattım. "Şimdi zamanı değil, Knox."

"Sizce ben iyi bir öğretmen miyim?" diye tekrarlıyor.

"Ciddi misin? Peşimizde iblisler var ve sen egonu mu tatmin etmek istiyorsun?" Çıtlatır. "Söyle Angel. İyi bir öğretmen olduğumu söyle."

"İyi, sen iyi bir öğretmensin. Şimdi ne-" "Güzel, çünkü uçmayı öğrenmenin zamanı geldi."

Knox beni havaya fırlatmadan önce duyduğum son şey bu.

Dehşet dolu bir çılgılık atarak düşünüyorum ve aşağıdaki sivri kayalara doğru savruluyorum. İçgüdüsel olarak bir elimi arkama uzatıp tutunacak bir yer arıyorum, ancak gözlerim mağaranın ağzında köpüren ve okyanusa düşmemek için durmak zorunda kalan düzinelerce şeytani yaratıkla birleşince geri çekiliyorum.

Sırtım sert ve sıcak bir şeye çarptığında bir kez daha çılgılık atıyorum. Saçlarımı örgüsünden koparmaya çalışan rüzgâra bir huff karışıyor. Karnımın üzerine dönüp nefesimi geri kazanmaya çalışarak kendimi Aurora'nın üzerinde buluyorum, onun eğlence hisleri aramızdaki bağa damlıyor.

Elimi kalın kuzguni kürkünün arasından geçirerek öne doğru eğildim. "Knox seni uçurumdan atsa gülen sen olmazdın."

Knox'un gürültülü kahkahası yanımdan geliyor. Aurora ve ben döndüğümüzde Knox'un muhteşem siyah kanatlarını açmış, güçlü bir hava akımıyla yavaşça çırttığını görüyoruz.

"Ölebilirdim!"

Gözlerinde mizah dans ediyor. "Bana kesinlikle ölü gibi görünmüyorsun."

Espriden yoksun bir kahkaha atıyorum ve yüzümü öne çeviriyorum. Knox bana katılıp kollarını belime doladığında Aurora'nın kısık bir homurtu çıkarması uzun sürmedi.

Ona dirsek atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Uçabilirdin," diye dalga geçiyor kulağıma.

"Hatırlatma bana."

Alçak sesle kıkırdaması ayak parmaklarıma kadar yankılanıyor.

"Bu işte o kadar da kötü değilsin," diyor.

Şimdi karnına dirsek atıyorum, homurdanırken sırtıyorum. "Son derste yüzümün üzerine düştüğümü çok iyi biliyorsun."

"On bir kez."

"Hatırlatma bana." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Tanrım, bu korkunç bir dersti."

Knox sihir için harika bir öğretmen, her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de. Ama yine de uçmakta henüz ustalaşamadım ve korkarım bu gidişle asla da ustalaşamayacağım.

"Yakında oraya varacaksın, Angel. Kısa süre içinde Lenox'tan daha hızlı uçuyor olacaksın."

Kürek kemiklerim karıncalanıyor, derim sanki kanatlarım tartışmamızın farkına gibi yanıyor. Alev almalarını engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Yapacağımı biliyorum."

Çünkü mecbur olduğum için yüksek sesle söylemiyorum.

"Bir şey fark etmezdi," diyor Knox usulca, geçen haftalar boyunca birçok kez fısıldadığı sözleri tekrarlayarak. O biliyor. Bulabildiğimiz her boş vakitte Lenox'la birlikte bana uçmayı öğretmelerini neden talep ettiğimi elbette biliyor.

Haftalar önce o korkunç gecede ata binmemizin tek nedeni uçamayan tek kişinin ben olmamdı.

Bu anı ağızımda ekşi bir tat bırakıyor ve gözyaşlarımı öfkeyle kırıştırmama neden oluyor.

Dişlerimi o kadar ki, bir çatırtı duymadığıma şaşıyorum. Ace'in boğazının Easton'inki gibi kesilmesi ve Hazel'ın hain yüzüyle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum.

O geceyi düşünmemeye çalışıyorum ama bu çok zor.

Herkesin hayatını kötü yönde değiştiren o geceyi nasıl tekrar yaşamazsınız? Kaderlerimizin yörüngesini değiştiren o anı? O gece hepimizin kalbinde birden fazla şekilde iz bıraktı.

Yıldızlar korkunç bir kader ördü. Hayatımda üç kez engellenebilecek bir kader.

İlki kaleden kaçtığım zamandı.

Eğer yapmasaydım, Easton hala hayatta olacaktı, Ace de öyle. Annie ve Eleanor da. Hepimiz Peter'ın parmağı altında sıkışıp kalacaktık ama onlar *hayatta* olacaktı.

İkincisi Hazel ile arkadaş olduğum zamandı. Bu, ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

Ama aklımdan çıkmayan bir diğer an ise ata binmeyi seçtiğimiz zamandı - hepimizi uçmaktan alıkoyan şey bendim. Elbette Knox beni taşıyabilirdi ama doğruyu söylemek gerekirse ileride için güce ihtiyacı olduğunu biliyordu. Uçmuş olsaydık Ace'e daha erken ulaşabileceğimize hiç şüphem yok. Onu kaçıran kişiyi yakalayabilirdik.

Tüm bu olayların arasında tartışılmayacak bir gerçek var - seçimlerim trajediye yol açıyor. Bir başka talihsiz gerçek: Etrafımdaki herkes ölüyor.

Knox'un sıcaklığına sırtımı yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve geçmişim ve onun yansımaları beni dibe çekmekle tehdit ederken burnumdan sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Henüz bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bunu yapmak zorunda kalacağınız bir gün gelecek çünkü hissettiğiniz her şeyi içinize atmaya devam ederseniz patlayacaksınız."

"Aynı şey sizin için de söylenebilir. Kaçındığınız çok şey olduğu kesin.

Belki de bazı üyelere ne oldu-" "Şu anda benim

hakkımda konuşmuyoruz."

Bir homurtu kaçıyor benden. "Belki de öyle

olmalıyız." "Peki bunun neresi eğlenceli?"

Knox sessizliğe gömülüyor, denizin sesi ve etrafımızı saran rüzgar rahat sessizliği dolduruyor, ta ki Knox'tan gelen derin bir iç çekiş gözlerimi açana kadar.

"Onu bu kadar sessiz görmek çok tuhaf."

Bakışlarım alçalıyor, Aurora bir zamanlar günlük faaliyetlerle dolu olan sessiz adanın üzerinde uçarken aşağıdaki hava lejyonuna takılıyor. Terk edilmiş görünüyor - çünkü terk *edilmiş*.

Ejderhalar, grifonlar ve binicileri sekiz buçuk hafta önceki ilk saldırıdan bu yana adaya adım atmadılar. Bir kez havalandıklarında bunun adayı iki ay boyunca görecekları son şey olacağını bilmiyorlardı. Diğerleri... son kez, nokta. Ve görünürde bir dönüş tarihi yokken, adayı bir daha görüp göremeyeceklerini kim bilebilir?

Mason Nehri'nin insan ve Fae toprakları arasında süzöldüğü Fae sınırına saldırı, birçoğunun ilkiydi. Fethedebileceğimizi ve savaştan kurtarıcı olarak çıkabileceğimizi düşündüğümüz bir saldırı. Ta ki Peter gökyüzünde bir geçit açana ve aradığımız şeytani ordu geri dönene kadar.

O gün binlerce insan ve canlıyı kaybettik.

Mason Nehri'ni kırmızıya boyadı ve o zamandan beri doğal haline dönmedi.

Ben de oradaydım. O kapıdan çıkan iblis sürüsünü izlerken Knox'un yanındaydım. Sadece Ace için değil, Aloriah halkı için de ağlarken onun sarayının yanındaydım. *Oradaydım* ama yine de hatıralarım bir kış sabahı sisi kadar puslu. Sanki zihnim beni koruyor, sanki diğer her şeyden çok fazla etkilendiğimi ve bir şey daha eklemenin beni parçalayacağını biliyor.

Ve ben bunu sorun etmiyorum. O trajik günde neler yaşandığını bilmek bile başlı başına yeterli. Sürekli görsel bir hatırlatıcıya da ihtiyacım yok.

Başım inançsızlık içinde sallanıyor. "İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim ama her geçen gün vizyonumun gerçekleşmesine biraz daha yaklaşıyoruz."

Tüm bunları, bu kayıp, yıkım ve savaş yolunu başlatan şey buydu. Karanlık ordunun ve iki pelerinli figürün Aloriah'ı yok ettiğini, içindeki her şeyi ve herkesi yaktığını gördükten sonra karanlığı durdurmak için yola çıktık. Bunun yerine, sırların, yalanların ve aldatmacanın maskesini düşürdüm ve asla babam olmayan ama kılık değiştirmiş bir canavar olan Peter tarafından düzenlenmiş bir kaderi çözdüm.

Gerçek yüzünü keşfedene kadar kimsenin öldüremeyeceği bir canavar.

Knox başını omzuma yasladı. "Kontrolümüz dışında o kadar çok şey var ki, harekete geçmeden önce cevaplamamız gereken o kadar çok soru var ki. Unutulmuş tanrılara dua edelim ki Peter gerçekten de arada bir yerde bulunsun."

"Peter'ın kafasının bir kazığa geçirilmesi için dua etmeyi tercih ederim."

Spike.

Bu kelime bir anıyı canlandırıyor, zihnimin gözünde yanıp sönen, orada ve yok olan, ben onu durduramadan acı pençelerini kalbime saplayan bir anıyı. Ailem, üç aşkım -Annie, Easton ve annem- bir kazık üzerinde.

Fiziksel olarak başımı sallıyorum, anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Gerçekten de piçin teki. Aloriah'ta saklanabileceği onca yer varken *burayı* mı seçmiş?" Bir hırıltı salıyorum. "Onu yok etmek istiyorum."

Knox duraklar. "Peter?"

"Hayır, ağaç ev. Orası çok uzun zamandır benim ağaç evim değildi ve o piç orada bulunmasının beni tekrar inciteceğini düşünüyor. Gitmesini, varlığının silinmesini istiyorum." Dişlerimi sıkıktan dişlerim ağrıyor. "Onun yok olmasını istiyorum."

"Sonunda oyununu oynamaya hazır mısınız?" Knox soruyor. "Savunma yapmayı bırakmamızın zamanı gelmişti."

Knox'un kolları belime dolanıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değerken usulca şöyle diyor: "Onun kanını dökeceğin bir gün gelecek Delilah. Senin hakkın olanı alacağın ve bu süreçte onun değer verdiği her şeyi yok edeceğin bir gün." Boynumun yan tarafını öpüyor, tüylerim diken diken oluyor. "Sadece devam etmeliyiz."

Sadece devam et.

Kederin kalplerimizi çalmakla ve ruhlarımızı batırmakla tehdit ettiği anlarda, sevdiklerimizin anıları bizi boğmaya çalıştığında, güneş hiç batmayacakmış gibi hissettirdiğinde, her gün birbirimize mırıldandığımız slogandır.

Ancak her zaman yeni bir gün ve onunla birlikte küçük bir umut kırıntısı gelir.

Sadece devam etmeliyiz.

"Tek olarak mı?"

diye sordum. "Bir

olarak," diye yemin

ediyor.

Aramızdaki bağ sıkılaşıyor, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim bir duyguyla kaynıyor. Knox'un gözlerine her baktığımda hissettiğim bir duygu. Üç kelime, üç hece ve sekiz harften oluşan bir duygu... ama her seferinde boğazımda düğümleniyor.

Çok basit, gerçekten. *Seni seviyorum* herkes ölüyor. Ve asla katlanamayacağım tek şey Knox'u kaybetmek.

Onunla birlikte ölmeyi tercih ederim.

Alçak bir gümbürtü havaya yayılıyor. Bir an sonra Aurora'nın karşılık veren çılgılığı benim sırtımı dikleştirdi ve Knox'un vücudu sertleşti.

"Zephlyn evde olmalı."

Knox'un malikânesi ufukta beliriyor, kalbimin sıkışmasına ve midemin bulanmasına neden oluyor. Eskiden burası neşeli bir manzaraydı, kahkaha ve ışık vaadiyle sizi içeri davet eden bir yerdi. Şimdi ise unutulmaz anılar barındıran oda ve salonlardan başka bir şey değil.

Yaklaşırken bakışlarım Knox'un malikânesinin topraklarında dolaşan büyük beyaz yaratığa takılıyor. Aurora onun yakınlığını hissetmiş olmalı, çiftleşme bağları sonunda yeniden bir araya geldiklerinde şarkı söylüyor.

Ama Griffin'in çökmüş haline , sefalet çok da değil.

Knox ve ben Aurora'nın sırtından iner inmez o koşuyor ve derin bir rahatlama mırıltısıyla Zephlyn'in üzerine atlıyor. Onunla bağdan bir sevgi seli süzülüyor. Griffinler birbirlerinin yelelerine sürtünüp ahırın içinde kaybolurken bağlantımızın kapısını sıkıca kapatıyorum. Yanımda, Knox eve doğru donmuş bir şekilde bakıyor, tüm vücudu sımsıkı sarılmış.

Avuç içim omzunun üst kısmına dayanana kadar parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. Vücudu bir parça gevşiyor.

"Bırak bu sefer ben gideyim."

Başını hızlıca sallar. "Hayır."

Elimi bırakarak Knox'un etrafında dönüyorum, ancak onun önüne geldiğimde duruyorum. Tüm varlığını kapladığını gördüğüm keder o kadar güçlü ki, bu manzara karşısında bedenim fiziksel olarak sarsılıyor.

Bu onu öldürüyor.

Halkının yok oluşunu izlemek, sarayının sefaletiyle dolu bir eve girmek. Peter'in ona yaptığı ve yapmaya devam ettiği tek şey ruhunu parça parça yok etmektir.

Knox gözlerinde kalın bir parıltıyla bana döndüğünde kalbimin nasıl takla attığını görmezden gelerek ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum, bir elimi yanağına koyuyorum, henüz tıraş etmediği sakalları nasırlarıma sürtünüyorum.

"Nolan ve Lenox'u çağırın. Aldığımız bilgiler ışığında bir plan hazırlayın." Knox'un yanağına bir öpücük kondurarak fısıldıyorum, "Bırak ben yapayım."

Knox başka bir itirazda bulunamadan hızla eve giriyorum ve hafif içki kokusunu takip ederek merdivenleri çıkıyorum.

Onu bulmam uzun sürmedi.

Yanaklarından süzülen gözyaşları ve elinde neredeyse boş bir kehribar rengi sıvı şişesiyle Axel, Ace'in yatak odasının kapısının eşğinde sallanarak durmaktadır.

Скапча ў

Knox

I peşinden gitmeliyim, ama bir şey ayaklarımı olduğum yerde sabit tutuyor. Gözlerimi onun tırmandığı merdivenden uzak tutuyor.

Sadece devam et.

Sesinin zihnimde dolaşmasına izin verdim. Tek şey nefes almamı sağlayan şey. Delilah olmasaydı, kendi düşüncelerimden kurtulamazdım.

Ben

değersizim.

Ben bir

aptalım.

Ben başarısız bir kralım.

Halkımın zarar görmesini

engelleyemiyorum. Artan ölü sayısını

durduramam.

Göğsüm panikle daralıyor. Delilah aklımdan neler geçtiğini bildiğini sanıyor ama onu gerçeklerle korkutmak istemiyorum. Onun tek gördüğü, köprümüzden aşağı sızmasını engelleyemediğim duygularım.

Bitmek bilmeyen hüznümü silkeleyip atıyorum. Kendimi daha fazla depresyona sokmayı reddediyorum, bir kez bıraktığımda asla geri dönemeyeceğimden korkuyorum.

Omuzlarımı geriye atarak Nolan ve Lenox'a zihinsel bir mesaj gönderiyorum, çalışma odama doğru adım atarken onların varlığını çağırıyorum ve umutsuzca içinde boğulmak istediğim liköre uzanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ckapt'ca 4

Delilah

A Parmaklarımı elindeki cam şişenin etrafına nazikçe doladığımda xel ne ürküyor ne de göz kırpmıyor. Bu duruma geldiğinde kehribar rengi likörü ondan almak çok kolay.

Zor olan bundan sonra ne olacağıdır.

İçkiyi koridora bıraktım ve kendimi çelikleştirmek için sakinleştirici bir nefes aldım. Yine de önünde durmak için döndüğümde hala irkiliyorum.

Axel'in dövüş derileri paramparça, çamur ve kanla kaplı; siyah ve kıvırmış. Kuşkusuz av köpeklerine benziyorum ama gözlerimi onun yüzüne kaldırdığımda aramızdaki farkın burada yattığını görüyorum.

Onu gördüğümde içimdeki duygu dalgasının yükselmesine izin vermemek için tüm gücümü harcıyorum.

Gözyaşları yanaklarından özgürce süzülürken, orman yeşili derinliklerinde ıstırap dönüyor. Yüzü saf sefaletle kazanmış.

Axel'i en son on üç gün önce gördük. En uzun süreli gidişi değil ama görünüşe bakılırsa bu, ruhu için en yıkıcı olanı olacak.

Çoğu gün Axel'in dönüşü için endişeleniyor ama yine de korkuyoruz. Çünkü Axel hayatında bir kez olsun özenle hazırladığı maskesini koruyamıyor. Bu maske, ikizinin boynunun gözlerinin önünde kesildiği gün paramparça oldu.

Ama beni ürküten şey, Axel'in Ace'den ne kadar farklı olsa da -yin'in yang'ı- hala onun ikizi olduğu gerçeği.

İçimden bir ses bu yüzden eve gelmediğinden, neden artık tıraş olmadığından şüpheleniyor. Bazen ona bakmak çok zor oluyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor, kan çanağına dönmüş bakışlarını benimkilere diyor. Gözyaşlarımın dinmesini istiyorum ve hıçkırıklarımı bastırmak için öksürüyorum. Önünde duruyorum

Axel bu durumdayken duygularımı uzaklaştırmak için gerçekten mücadele ettiğim tek zaman.

Boğazımı temizleyerek elimi nazıkçe onunkine sarıyorum ve gözlerimi onu Ace'in odasından uzaklaştırıyorum. O gecedan beri hâlâ içeri bakmamıştım. "Hadi Axel."

"Ama onu hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Buraya geri gelecek."

Ona hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. Sözlerinin karmakarışık, sarhoş bir gargara gibi olmasına karşı çıkmıyorum. Geçmiş deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla en iyisi onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmamak. Yapacağı tek şey başka bir zaman dilimine gitmek olacaktır.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz verdi." Kalbim sıkışıyor.

Tek kelime etmeden, üzerimde yükselmesine rağmen kolunu omzuma doluyorum. Vücuduma yaslanıyor ve sallanıp tökezlerken ağırlığını desteklememe izin veriyor. Onu koridordan aşağıya doğru yönlendirerek banyo kapısını homurdanarak açıyorum ve Axel'in küvete girmesine yardım ediyorum.

Bir düşünceyle küvet buharlı suyla doluyor. Bugünlerde gücümü toplamak için fazla çaba harcamıyorum. Aslında tam tersi. Genellikle onu uzaklaştırmak için savaşıyorum. Beni yutmakla tehdit eden gelgit dalgasını kontrol etmeye çalışıyorum.

Bunlar güç artışları, sadece küçük patlamalar. Hala yeterli değil.

Su önce berrak, sonra Axel'in giysilerinden akan çamur ve kanla yavaş yavaş donuklaşıp grileşiyor. Sıcaklığını kontrol etmek için parmaklarımı suya daldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Tam kıvamında. Eğer daha iyisini bilmeseydim, sihrimi kontrol edenin *ben olduğuma* yemin edebilirdim.

Ama bu çok saçma.

Axel'in başı porselen küvetin kenarında bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Aklım ve kalbim her zaman birbiriyle savaş halinde. Duygularımla nasıl başa çıkacağım konusunda sürekli savaşıyorum. hissedilmek için öfkeleniyor ve aklım sessizlik için çılgılık atıyor. Yine de hiçbir zaman Axel'in önünde durup Peter'ın eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleştiğim zamanki kadar yoğun olmuyor.

Ace'i kaybettiğimiz gece Axel teselli edilemez haldeydi. Axel'in bağı koptuğu göğsünü tuttuğu ve ruhunun diğer yarısı ölürken feryat ettiği anı asla unutmayacağım. Knox, Axel'i sakinleştirmesi için bir toprak Fae'si çağırmak zorunda kaldı çünkü çok fazla sıkıntı içindeydi. Bize başka seçenek bırakmadı.

Tam on gün boyunca uyutuldu çünkü her uyandığında acı içinde çığlık atıyordu. Onuncu gün sonunda sustu. Ama hepimizin varsaydığı gibi düşünceli bir şekilde değil. Hayır, bu Axel'i bizden çalan sessizlikti.

O akşam haber vermeden gitti ve ancak otuz üç saat sonra zil zurna sarhoş ve kardeşi için hıçkıra hıçkıra ağlayarak geri geldi.

Ve böylece model başladı.

Ona nereye gittiğini sormanın bir anlamı yok. Yeterince ayıldığında, Zephlyn'le birlikte Hazel'in izini bulmaya çalışıyor ve ipuçları bir şişenin dibine yöneliyor.

Eğer sarhoşsa, Hazel'i bulamamıştır.

Sudan çok kir olduğunda, sihrimin dizginlerini sıkıca tutarak banyoyu boşalttığımı hayal ediyorum. Benden uzaklaşmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum, kıvranıyor ve bir çıkış arıyor. Sonunda razı oluyor ve küveti temiz suyla doldurup Axel'in günahlarını temizlemeye başlıyorum. Ellerimi şampuanla köpürtüyorum ve nazik olmaya çalışmadan saçlarından başlıyorum. Sabah bunu hatırlamayacak.

Koridorda bot sesleri, açık banyo kapısında durduklarında dönmeme neden olan hızlı ve sabit adımlar.

Harlow kapı aralığında duruyor, yüzü her zamanki gibi soğuk ve pasif. Kahverengi gözleri Axel'in küvetteki sarhoş haline kayıyor, kısa bir süre kırmızı yanıp sönüyor, sonra bana dönüp derime ve derime sıçrayan siyah kana bakıyor.

"Anlaşıldı," diyor kuru bir sesle.

Çenemi sıkıp ona kadar saydıktan sonra temkinli bir şekilde, "Yardım edebilirsin, biliyorsun," diyorum.

"Biliyorum." Dilini tıkırdatıyor. "Sizlerin aksine, bu iğrenç davranışa olanak sağlamak umurumda değil."

"O zaman git," diyorum ters bir şekilde.

Melez cadı artık beni korkutmuyor. Etkinleştirsın ya da etkinleştirmesin, sonunda eve döndüğü için mutluyum.

Ancak o anda Axel kusmaya başladı. Küfrederek başını yana doğru kırbaçlıyorum, ellerimi omuzlarının altına sokuyorum ve kusmuğun banyo fayanslarına sıçraması için tam zamanında vücudunun üst kısmını küvetin kenarına kaldırıyorum. Harlow'un geri çekilen ayak seslerini duyunca gözlerimi deviriyorum ama bir dakika sonra ıslak bir bezle tekrar yanımda belirdiğinde suçluluk duygusu karnımın derinliklerine işliyor.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum Axel'in ağzını silerken.

Geçmişte Axel parmaklarını şıklatır beni temizlerdi. Bunu benim için saray arazisindeki zindanlarda yapmıştı, orada ağza alınmayacak gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmıştık. Şimdi ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum, ancak tüm banyo zemininin artık gıcır gıcır temiz olduğunu ve bunu benim yapmadığımı fark ediyorum.

Harlow bana görmezden geldiğim bir bakış attı.

"Bu şekilde kendini yok etmesine izin vermeye devam edemeyiz." Kaşlarını çatıyor, adamın çenesini avucunun içine alıyor ve onu sıkıca sallıyor. "Tanrı aşkına, gözlerini bile açamıyor."

"Sadece-"

"Hayır," diye sözümü kesiyor, alev alev yanan gözleri beni yakıyor. "Artık bahane yok.

Kendini toparlaması gerekiyor."

"Kedere zaman koyamazsın, Harlow. Hazır olmadığı halde onu hazır olmaya zorlama. Bu onu sadece uzun vadede öldürür."

Harlow göz hizama kadar alçalıyor, yumuşak sert bir sesle, "Ona bak Delilah. Kendini öldürüyor."

Ama bakamıyorum. Haklı olduğunu biliyorum.

Harlow hoşnutsuz bir homurtuyla ayağa kalkar. "Etrafindakileri korumaktan o kadar çok bahsediyorsun ki, ama bunu yapmasına sadece yardım ediyorsun."

Ona vahşi gözlerle bakarak doğruluyorum, kendime acımanın yerini nefret alıyor. "Dikkat et," diye hırlıyorum. "Bu denklemde sen de masum değilsin. Bunu unutmaman senin için daha iyi olur."

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki ateş cayır cayır yanıyor, ta ki o önce başını çevirip Axel'e bakana kadar.

"Ona kötülük yapıyoruz."

"Varsa önerilere açığım, ama tek duyduğum yaptığım her şeyden şikayet ettiğin."

Omuz silkiyor. "Sana zaten söyledim-"

Alay ediyorum. "Onu kuruması için mahzene atmayacağız! Delirdin mi sen?"

"Bir çözüm istediğinizi söylemiştiniz."

"Evet, ona gerçekten yardımcı olacak bir tane, onu delirtecek bir tane değil."

"O zaten deli," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Burnumun kenarını sıkarak derin bir nefes alıyorum ve buharlaşan öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. "Harlow."

"Evet?" diye mırıldanıyor.

"Yardım etmeyeceksen, git."

Sesimdeki yorgunluğu duymuş olmalı. Çünkü bir sonraki nefesinde küfrederek Axel'e doğru ilerliyor.

SMACK.

Harlow Axel'in suratına bir tokat atınca gözlerim şokla irileşiyor.

"Harlow!" Azarlıyorum.

Axel'in gözleri fal taşı gibi açılır, eli tembelce yanağını kavrar. "Tanrım, kışına ne girdi?" diye sızlanıyor.

"Uyan, seni sarhoş soytarı, uykunda kusmuğa boğulup ölmeden önce."

Harlow'u yoldan çekip banyo kapısına doğru itiyorum. "Bu *değil* Yardım derken neyi kastetmiştim," diye tısladım nefesimin altında.

Omuz silkiyor. "Ben daha çok sert seven bir kadınıam."

"Git de sert sevgini başkasına göster." Onu koridora doğru itiyorum ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyorum. İçimi çekiyorum, geri dönüyorum ve tekrar küvetin yanında diz çöküyorum.

Axel'in kan çanağına dönmüş kırmızı gözleri yüzüne çarpık bir gülümseme yayılmadan önce benimkilere kilitleniyor. "Delilah! Seni burada görmek ne güzel."

Keşke bu şakacı ton karşısında gözlerimi devirebilseydim, hatta gülümseyebilseydim. Ama bu Axel değil, arkadaşım, aile üyem. Karşımdaki adam kırılmış ve korkarım ki onarılamayacak durumda.

"Neden, Axel?" Fısıldıyorum, sesim kalın.

Mutlu sarhoş gülümsemesi kelimelerle birlikte düşer. Gözlerini kapatır, başı geriye düşer. "Ne zaman pes edip ölmeme izin vereceksin?"

Bu sefer duygularımın yükselmesine engel olamıyorum.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve kalbim sanki üzerine basılmış gibi hissediyorum. Orada öylece oturuyorum, ağzım çok uzun süre açık kalıyor ve sonra "Gerçekten istiyor musun...?" diye kekeliyorum. Kelimelerim sonda takılıyor.

Başını yana çevirip bana bakıyor. "Onsuz yaşanmaya değer bir dünya yok." Kelimleri bulanık değil ve işte o zaman bunların sarhoş bir adamın saçmalıkları değil, içinde derinlere gömülmüş duygular olduğunu anlıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, haftalardır ilk kez. "Peki ya biz?" Fısıldıyorum. "Peki ya Zephlyn?"

Bakışlarını yavaşça tavana kaydırmadan önce kalın kalın yutkunuyor. "Peki ya ben? Benden kalmamı istemek adil değil, kalbim çılgılık atarken değil

Her gün her saniye acı çekiyorum. Kardeşimin bir daha asla ölmeyeceğini bilerek nefes almak bir işkence."

Axel aniden elini yana doğru savuruyor ve salona yerleştirdiğim kehribar rengi şişe elinde beliriyor. Ben elinden alamadan şişeyi yudumluyor. Axel yanık karşısında suratını bile asmıyor. Acıyı memnuniyetle karşılıyor.

Yutkunduktan sonra rahat bir nefes alıyor. "İkiz olmamızın bir nedeni vardı. Birbirimize bağlıydık. Ruhumun sadece yarısıyla yaşamamı nasıl beklersin?"

Axel büyük bir yudum daha alıyor. Bu sefer araya girip şişeyi elinden aldım ama Axel istediğini elde etti. Ruhundan geriye kalanları ortaya çıkardı ve gözlerindeki o puslu, uykulu bakışı bir kez daha elde etmek için yeterince likör yudumladı.

"Ölmemiş olmamın tek nedeni onu öldürmeden bu dünyadan ayrılmayı reddetmem."

Nefesim kesiliyor.

Knox'u aramalıyım, ne dediğini birine anlatmalıyım ama biz aptal değiliz. Herkes onun neden içtiğini biliyor.

Harlow haklıydı, kendini öldürmeye çalışıyor.

Ve bunu izlemek benim de bir parçamı öldürüyor.

Bir saat sonra, uyuyan Axel'i misafir yatağına kendi tarafına ıslınladıktan sonra, dikkatinizi çekerim, koridorda ilerlerken kulaklarımı derin tınılara sahip sesler karşılıyor, biri şartlar ne olursa olsun tanıyacağım, diğerine ise asla alışamayacağım bir ses. Bir zamanların canlı ve karizmatik sesi şimdi donuk ve düz, sanki acı hissetmemek için ruhlarını kilitlemişler gibi her türlü duygudan yoksun.

Çalışma odasının kapısını açtığımda Knox'u masasının arkasındaki koltuğuna tünemiş, yüz hatları yorgunluktan gevşemiş, Harlow'u ise çıtırdayan ateşin yanındaki koltuklardan birine uzanmış, bir hançerle tırnaklarını temizlerken buluyorum.

Kabul etmeyi reddettiğim, duymaktan korktuğum ses, Knox'un sandalyesinin yanında kaskatı duran Lenox'tan geliyor, bakışları benimkine doğru kalkarken cansız. Fiziksel olarak hiçbir şey değişmemiş -Lenox hâlâ aynı gür kahverengi saçlara, kehribar rengi gözlere ve savaşçı fiziğine sahip- ama içindeki şey, özü

Lenox'u Lenox yapan şey ortadan kayboldu. Eleştirel bir bakışla beni değerlendiriyor, yaralarımı dikkat ediyor ve yetersiz kaldığında, sevgili arkadaşının sarhoş halini sormaya cesaret edemeyerek incelemesini haritaya geri döndürüyor.

Birkaç hafta önce biri bana Lenox ve Harlow ile bir odada sessizce duracağımı söyleseydi, bu fikirle alay ederdim. Bu canlı çift eskiden yakınlarındaki herkesi derin kahkahalara boğardı ama şimdi bırakın gülmeyi, en son ne zaman gülümsediklerini bile hatırlamıyorum.

Değişen her şeyin bir başka göze batan hatırlatıcısı. Ve daha iyisi için değil.

Lenox'un kendi yarattığı bu maskeli zırhın içinde olmadığını, bir zamanların eğlenceli, sevgi dolu, neşeli savaşınsının kafesinden çıkmak için çılgık atmadığını kabul etmeyi reddediyorum. Kederinin ağırlığı altında tekmeliyor ve çırpınıyor. Knox ve ben onu bir gün bulacağız, ne kadar uzun sürerse sürsün.

Masasının arkasında Knox başını kaldırıyor ve bakışlarında yüzen bir yığın soruyla beni karşılıyor. Axel'in yatakta bayıldığı anıyı zihnimizin köprüsünden aşağı gönderiyorum. Axel'in çatısı altında güvende ve sağlam olmasından dolayı kalbinden bir rahatlama akıyor, ancak Axel'in söylediklerini paylaştığımda bu rahatlama kısa süreli olabilir.

Lenox'un soğuk sesi odayı doldurduğunda irkiliyorum. "Nolan nerede?"

Knox'un dudakları bileklerini oynatırken düzleşiyor. Gölgeler uçarak yanaklarımı bir sevgilinin okşamasıyla okşuyor ve kapıyı kapatmak için arkama geçiyor. Odanın etrafını bir susturucu kalkan sarıyor.

"Onu biraz rahat bırakın, o ön saflarda. Gelebildiği zaman gelecektir."

"Gitmen gereken daha iyi bir yer mi var?" Harlow, gözleri tırnak etlerinden hiç ayrılmadan karşılık verir.

Lenox'un çenesindeki bir kas tüyü, yarı cadıyı duyduğuna dair tek işaret.

Görünüşe göre Harlow, aramızda her şeyle yüzleşebilen tek kişi ve yine de her zamanki gibi soğuk ve hınzır. Onun cevaplarını görmezden gelmeye çalışıyorum; bu günlerde her zaman şahdamarına saldırıyor gibi görünüyor.

Sözcükleri onun silahıdır ve hiçbir hedefi iskalamaz.

"İkinci olarak atanmış olman şu anda herkesten daha iyi olduğun anlamına gelmiyor," diye takılıyor ve Lenox'un sessizliği üzerine hançerini fırlatıyor. Lenox'un kafasının uçup arkasındaki duvara saplanıyor. Bir tutam

Kahverengi saçları yere dökülüyor, hareket eden tek parçası. "Cevap ver bana, lanet olası!"

Lenox başını yavaşça kaynayan Fae cadısına doğru çevirirken gözleri buz gibi yanıyor. "Hayır Harlow, gidecek başka bir yerim yok."

Harlow patlıyor, gözlerindeki kahverengi, alev alev yanan kırmızı bir öfke tarafından yutuluyor. Günlük ritüellerimizden biri daha. Lenox kendi içine çekildikçe Harlow daha da öfkeleniyor. Şüphesiz en iyi arkadaşını geri istiyor ve onu kızdırmak için her şeyi yapıyor. Asla işe yaramaz.

"Harlow, git Edgar'ı getir ve Nolan'ın mesajımı aldığından emin ol." Bu bir talep değil, bir ricadır ve Harlow bunu onun tereddütsüz sesinden anlayabilir.

Bir dakika bile geçmeden, çalışma odasından dışarı fırladı, kapıları arkasından çarparken arkasından ateşli dumanlar yükseliyordu. Boşalan koltuğuna oturduğumda, derinin dokunulduğunda kaynadığını görmek beni şaşırtmadı. Lenox tüm bu etkileşim boyunca gözünü bile kırpmadı.

Eski Lenox yeni unvanını onur ve gururla taşıyacak, kendisini dinleyen herkese artık Knox'un ikinci adamı olduğunu, üçüncülükten terfi ettiğini söyleyecekti. Ama Knox ona bu görevi verdiğinde sadece eğildi ve odadan çıktı. Lenox'un savunmasına göre, bu unvanı almasının tek nedeni Axel'in gelmemesi ve gelmeye tenezzül ettiğinde de inanılmayacak kadar sarhoş olmasıydı. Ace'in ölümü pahasına da olsa bu unvanı kabul etmekten memnun olmazdım.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve yerimde sıçramama neden oldu. Nolan aniden kapı aralığını doldurdu, sarışın savaşçı ter, çamur ve kan içindeydi. Görmesi her zaman çok ürkütücü olan bu telaşlı manzaradan hızla uzaklaşıyorum. Bu, kaybetmeye devam ettiğimiz binlerce savaşçıyı ve masumu hatırlatıyor.

"Beni mi çağırdınız?" Nolan yutkunarak soruyor.

Knox kaşlarını hafifçe çatarak, "Tanrım, Nolan, biraz su getir ve soluklan, o kadar da acil değildi," diyor.

Dilimi şaklatarak, "Peter'in nerede ." diye karşılık veriyorum.

Bu odadaki tüm gözleri bana çevirdi.

Nolan'ın arkasında, Harlow kapıları çizme ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor, sonra da yanımdaki sandalyeye kayıyor. "Devam et o zaman, konuş."

"Ben komuta edilecek bir evcil hayvan değilim Harlow ve Knox da seni bilgilendirebilecek kapasitede."

"Kralıma emir veremem."

Knox burun kemiğini sıkar. "Harlow," diye azarlar.

"Bilgi bulabildiniz mi?" Nolan soruyor, bizi önemli olanın peşinde tutuyor.

"Evet," diyor Knox bitkin bir halde. "Bir tazıdan." Oda inliyor. Lenox sessiz kalır.

"Güvenilir olmadıklarını biliyorsun. Bu ne tür yalanlar söyledi?" Harlow soruyor.

"Delilah kendine gelirken oldu. Tazıların konuşmalarına kulak misafiri oldu."

Harlow, "Halüsinasyon mu görüyordu?" diye sorar.

Knox ona sert bir bakış atar. "Hayır, halüsinasyon görmüyordu. Delilah'ya zihinsel olarak daha fazla işkence etmek için arada olduğundan bahsettiler."

Harlow o kurnaz gözlerini benimkilere dikmiş, sanki ağlamaya ve çığlık atmaya başlamamı bekliyormuş gibi beni süzüyordu.

"Cepheye çok yakın," diye karşı çıkıyor Nolan, çamurlu kaşları çatılırken alçalıyor. "Sınırdaki çatışmalara bu kadar yakın duracak kadar aptal olabilir mi?"

"Bu bir oyun," diyor Harlow, ellerini yüzünü buruşturarak bana doğru sallayarak. "Eminim tazılar onun uyanık olduğunu biliyordu."

Knox sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Taktik olsun ya da olmasın, saldırmalıyız," dedi.

Nolan başını , ela gözlerinde binlerce düşünce dönüyor, içindeki savaşçı kontrolü ele alıyor. "Bunun onu gerçek konumundan çıkaracağını mı düşünüyorsun?"

Knox başını öne eğiyor. "Bahse girerim öyledir. Bizi sebepsiz yere uzaklaştırmıyor. Bir şeyler planlıyor ve ben de *kendi* zaman çizelgemde buna hazır olmak istiyorum."

Nolan kirli elini çenesindeki kirli sakala sürüyor. "Şehirde kaç adama ihtiyacınız var?"

Harlow bacaklarını açıp soluk soluğa öne doğru eğilir. "Açelya'ya saldırmayı mı planlıyor?"

"Hayır, orayı fethetmeyi planlıyor."

Midem geri tepiyor, önerdikleri şey karşısında omurgamda bir umutsuzluk ürpertisi dolaşıyor. "Aradaki bölgeye saldırmak için adamlarımızı dışarı çekmek, savunmamızı evde zayıf bırakacaktır."

"Taktiksel bir hamle olarak mantıklı," diye ekliyor Lenox, ses tonundaki duygusuzluk Nolan'ın yüzünü buruşturmasına neden oluyor.

"Bugün nasılsın Lenox?" Nolan yumuşak bir sesle sorar.

"Peki," diyor monoton bir sesle, sonra Knox'a dönüyor. "Nasıl sahte bir saldırı yapabiliriz? Düşündüğün şey bu, değil mi?"

Knox'un gözleri Nolan ve Lenox arasında gidip geliyor ama sonunda vazgeçiyor ve Lenox'un kendi kazdığı çukurun içinde büzülmesine izin veriyor. "Sahte bir saldırı yapamayız ama hedefe patlayıcı bırakmak için az sayıda hava birliği gönderebiliriz."

Tüm gözler bana dönüyor ve omuz silkmek zorunda kalıyorum. "Ondan kurtulmak benim fikrimdi.

Ağaç evi havaya uçurmakla ilgili bir sorunum yok."

Harlow'un kaşları çatılıyor, belki de , hissizliğin altında gömülü olan bir parçamın gittiğini görmek için üzüleceğini görebilen tek kişi.

"Emin misin, Delilah?" Nolan sessizce sorar.

Bir zamanlar keskin sözler söyleyen ve nefret dolu yorumlar yapan savaşçı, hiç bu kadar yumuşak dilli ve nazik olmamıştı. Sanki Knox'un evine ve sahasına sızan soğukluğun envanterini çıkarmış ve onu sıcaklıkla doldurmaya karar vermiş gibi. İlk başta tuhaftı, dinamiğimizde nasıl başa çıkacağımı bilmediğim başka bir değişim oldu, ancak zaman geçtikçe ve aile iyileşmedikçe, denediği için Nolan'a daha çok minnettar oluyorum.

Tanrılar biliyor ki herkesi uçurumun kenarından döndürmeye çalışırken çok başarısız oldum.

"Eminim," diye huysuzca cevap veriyorum.

"Onun bir Fae sarayını ele geçirmesine izin veremeyiz," diyor Knox sert bir şekilde. "Bu bir domino etkisi yaratır ve üstünlük onun eline geçer."

"Hayat Ağacı'na bir adım daha yaklaşacağından bahsetmiyorum

bile." Knox yüzünü buruşturur. "Eğer onu ele geçirmeyi

başarırsa-" "Bizi merhametine bırakmış olur," diye araya girer

Harlow.

"Bununla tam olarak ne yapacaktı?" diye sordum. "Bize boyun eğdirmek dışında yapabileceği tek şey bizi öldürmek ve bunu istediğini sanmıyorum. O zaman işkence edeceği ve hükmedeceği kimse kalmaz."

Lenox sert bir tavırla, "Topraklarında büyü yok," diyor.

Nolan doğrulur. "Kara büyü kullanabilmesi için elemental büyüünün mevcut olması mı gerekiyor?"

"Ama için bizim büyümüze ihtiyacı var," diyorum usulca. "Bize ihtiyacı var."

"Ya da gerçek planı hepimizi öldürmek ve işi bittiğinde kendi dünyalarında iblislerine katılmak olabilir," diyor Harlow.

Buzlu oda.

Knox'un omuzları kaskatı kesiliyor ve bakışlarını Fae cadısına kaydırarak konuyu değiştiriyor. "Kralın geçmişi hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Peter," diyorum, o adamın isim ya da unvan olarak herhangi bir güce sahip olmasını istemiyorum.

Knox'un gözleri benimkilere kilitleniyor. "Peter," diye düzeltiyor.

Harlow inliyor. "Hayır, bu bir hayaletin izini sürmek gibi. Onun asıl adını ya da asıl şeklini bilmiyorum. Peter Bartholomew Covington sadece son elli yıldır bu yüze büründüğünde seçtiği takma addı."

Knox ensesini ovuşturuyor, her şeyin stresi omuzlarında ağırlaşıyor ve herkes tarafından görülebiliyor. "Belki de sana bir görev vermeliyim-"

"Hayır," diye onun sözünü keser. "İmkânsız ama imkânsız değil. Bana zaman ver, Knox."

Lenox soğuk bir ifadeyle, "Zamanın vardı Harlow," der.

Harlow kırmızı manikürlü elini kaldırarak ona bakmadan durmasını işaret eder. "Benimle konuşma." Knox'a sessizce, "Hâlâ araştırmam gereken birkaç kaynak var," der.

Knox sessizliğe gömülür, seçenekleri üzerinde düşünür. "Asi lider ne olacak? Ordelia'nın nerede olduğuna dair herhangi bir ipucunuz var mı?"

Onun adı damarlarımda buz gibi dolaşıyor. Hayal kırıklığına uğrattığım bir kişi daha.

Kendi kederim yüzünden Ordelia'yı takip etmemekle aptallık ettim. Şimdi o kayıp. Ve yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra... kalbine bir bıçak saplamak benim için daha nazik olurdu.

Harlow gözlerini kaçırır. "Onunla ya da serbest bıraktığımız çocukları sakladığı yerle ilgili hiçbir şey yok." İç çekiyor, sesine hüzün karışıyor. "Yine de Sektör Bir'den kurtardığımız insanlar sayıldı. Hâlâ Azalea'nın dış mahallelerinde saklanıyorlar." Knox'un onlar için şehrin kaosundan uzakta sağladığı barınak.

İnsanları bu kadar farklı bir dünya ile çok fazla şaşırtmak istemiyordu ve ben de aynı fikirdeydim, nerede yaşamak istediklerine karar verene kadar yavaş bir geçiş onlar için en iyisidir.

Knox başıyla onayladı. "Diğer yolları denemeden önce size bir hafta süre veriyorum. Söz konusu olan çok fazla hayat var ve orijinal formunda olmadığı sürece onu öldüremeyiz."

Bir zamanlar bu cümle kalbimi paramparça ederdi, seçilmiş ailemin babamı öldürmekten böylesine küçümseyerek ve duygusuzca bahsettiğini duymak. Ama o benim babam değil, hiçbir zaman da olmadı.

boğazını kestikten sonra sadece damarlarında kara büyü dolaşan bir şekil değiştiren olduğunu öğrendikten sonra, arkadaşlarımı ve ailemi vahşice öldürdüğünü gördükten sonra, bunca zamandır Aloriah'a yaptığı şeytani ihanetleri öğrendikten sonra, Fae topraklarını ele geçirme planlarını duyduktan sonra-

Onu öldürmek için *her şeyi* yaparım.

Knox masasının etrafında dönerek koltuğumun kenarına tünüyor. Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinerek tenimde elektrik akımı yaratıyor. "Edgar kraliyet ailesine bir mesaj göndererek kıyılarına yaklaşan bir saldırı konusunda onları uyarsın. Deniz kenarında hepimiz savunmasızız ama onlara her şeye hazırlıklı söyle."

Nolan kapıya doğru ilerliyor. "Başka bir şey var mı?"

Knox'un yorgun iç çekişi kemiklerimde yankılanıyor. "Dördüzlerden biri kahve ve akşam yemeği göndersin. Bir süre burada olacağız."

Böylece gecenin büyük bir bölümünde Knox'un çalışma odasına kapandık, haritaları inceledik, çocukluğumun güvenli alanının çöküşünü ve şeytani ordusunun kıyılarımızda yükselişini planladık.

Bu arada Lenox kaskatı oturuyor, Harlow her zamanki gibi değişken ve acımasız, Nolan alışılmadık derecede yumuşak gözlerle hepimize bakıyor ve Axel, Ace'in soğuk odasının yanında uyumaya dayanamadığı için üst kattaki misafir odasında içkiden sızmış halde kalıyor.

Скарга ۛ

Delilah

I Altın bir sihir havuzunda yüzüyorum. Üstümdeki gölgelikte kör edici beyaz ışık parlarken bana şarkı söylüyor, lirik sesi beni huzurlu bir hale sokuyor. İçimde uğuldayan tuhaf duyguyu fark etmem bir anımı aldı.

Vücut büyüü.

Eski ama yeni, doğmuş ama yaratılmış. Sıcak, soğuk, sessiz, kaotik.

Vücutuma akıyor, varlığını tüketiyor. Ta ki derin bir tınıdan gelen ses bedenimi irkiltene kadar. Büyümün beni sakinleştirmesini, sesin yarattığı şoku yatıştırmasını bekliyorum ama öyle bir şey yapmıyor. Bunun yerine, sanki bir emir bekliyormuş gibi sese dönerek beni görmezden geliyor.

Işıklar geri çekiliyor, gözlerimi bulanıklaştırıyor ve görüşümü yüzmeye bırakıyor - renkler boşlukta patlayana kadar, bir gökkuşağı kelebeği gibi kaynaşüyor. Sonra duruyorlar.

Keşke gözlerimi hiç açmasaydım.

Üstümde, on katlı bir bina kadar yüksekte, yedi podyumdan oluşan bir kubbe duruyor. Ve onların üzerinde duran şey kalbimi bir kez daha hem düşürüyor hem de uçuruyor.

Fae benzeri yaratıklardan yılların bilgeliği, güveni ve zarafeti yayılıyor. Tenleri parlıyor, var olduğunu hiç bilmediğim bir tür ısıltıyla parlıyor. Fae gibi görünüyorlar, bir Fae'nin gücünü ve zarafetini , ama ondan çok uzaklar.

Onlar olağanüstü. *Tanrılar.*

Tüm bunların şokuyla boğazım düğümlenirken, gürültülü sesler alanı dolduruyor, ses tünedikleri podyumları .

Yine de dudakları sanki fısıldar gibi zar zor kıpırdıyor.

Sesler kesiliyor, beni öyle bir sessizliğe gömüyor ki nefesim kesiliyor. Ciğerlerim protestolarını haykırıyor, bana veremeyeceğim oksijen için yalvarıyor, renkler ellerinden dökülmeye ve bana doğru sürüklenmeye başlarken değil. Siyah, altın, pembe, menekşe, mavi, yeşil ve beyaz renkler teker teker tüm varlığımı kaplıyor, parıldıyor, opaklaşıyor. Üstümdekiler tekrar konuşmaya başlıyor ve dudaklarımı aralayıp nefes almama izin veriyorlar.

Yalnız bir ses dikkatimi çekiyor, dili beni tepeden tırnağa kaplayan büyü kadar yabancı. Melodik sesin kaynağı, güzelliği diğer altı Fae yaratığından çok daha üstün olan bir kadına ait. Dilini tanımasam da kalbim sanki biliyormuş gibi dörtlüğe atıyor.

*"Viren tali tholana, inorath guven thur ashtal, Uthr
vithara sathen, milan zal vethar.*

Sor aeldar avel, nega thaerai naorin.

Ith no vashak, inorath milar, a vithar naran.

Uth avor tanu, vithar zarith, guveth solenn."

Ellerinden akan beyaz büyü, bedenimi saran beyaz güç tabakasıyla birlikte geri çekiliyor.

Gece kadar koyu tenli, altın zırh ve mücevherlerle süslü bir adam başını arkaya eğip vaaz vermeye başlayana kadar odaya sessizlik çöküyor. Az önceki kadınla aynı dilde konuşuyor ama yine de her kelimede, etrafımı saran altın güç keskin ve hızlı bir şekilde saldırıyor, bedenimi hak etmediğimi bildiğim acıdan kaçmaya çalışarak dönmeye ve dönmeye zorluyor.

"Sathen dorath lora, kiven elasith.

Mira larith an zoathar, vithar avithor althar.

Nira rith thol, laen Morath galar.

Yath kithar doth althara, giveeth lira vorithar.

Uth galar, saltha vithor, elen daron, ni thora milar."

Ellerini ve altın büyüsunü çekerken gözlerimde biriken yaşlar düşüyor. Bir adım daha öne çıkıyor, bu seferki o kadar açık bir mavi giymiş ki bana uyanan gökyüzünü hatırlatıyor. Altın güneşin dokunduğu teniyle, yumuşak pembe dudakları ayrılıyor. Vücudumu darbeye hazırlıyorum ama acı yerine yumuşak bir sıcaklık tenimi sarıyor.

"Kith arath vorth, galar dothar maril.

Mira shotheren vithari, kithar nira zalth.

Elen veira, lara doran alitha,

Bir vithar eloth için, milan thonara melith.

Uth nira sithan, larith kithar vithor."

Çok geçmeden kadın o yumuşak ve tuhaf sesiyle konuşmayı bırakıyor, yerini öyle bir karanlığın gazabı alıyor ki çılgılık atıyorum.

"Voran thol yathen, milan gaelar,

Kithar narith miran, ithen marothar.

Luna nevrith yathra, lira sael,

Kith alethea, maran yathor vithor.

Inorath tharin, ashti vithar milar."

Bunu söyleyen, yüzü kar kadar beyaz, siyah, dalgalı cüppelere bürünmüş bir adam. Gücünü çektiği anda bedenim çöküyor. Kaskatı bir acıdan ve bitmek bilmeyen bir işkenceden ezici bir rahatlama hissine geçiyorum.

Yeşil bir elbise giymiş güzel bir kadın bana gülümseyip ellerini kaldırdığında ağzımdan korku dolu bir hıçkırık dökülüyor. Ama onun gücü de mavili kadın kadar yumuşak.

"Bir larith thol için, ethen dolonar,

Inorth thael, thur yath daron.

Vithara vithor, elen marith arna, Nira

dorath ashtar, uth laen milar. Inorath

thol, vithor talor guveth."

Başladığı gibi hızla duruyor, bedenimi saran yeşil güç buharlaşıyor ve ruhani güzelliğe sahip başka bir kadın ellerini kaldırıyor, menekşe rengi ışığı patlıyor.

"Vitha zelet alar, uthera nalar.

Sathen dothal marith, guven vithar neva.

Ashti no milar, milan thalar alen,

Vithar enor, vethar nira milar."

Bedenim, zihnim ve ruhum yeniden doğmuş gibi hissederken, gözlerim dökümlü kırmızı ve pembe bir elbise giymiş olan son kadına kayıyor. Bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. Ve ondan öncekilerin diliyle konuşmak yerine, sözlerini tanıyorum. Yedisi de avuçlarını kesip yaralı ellerini üzerimde gezdirirken ve bir damla kanın bana isabet etmesine izin verirken, bana doğru sürükleniyorlar, kalbimi nazik bir okşayış gibi sarıyorlar.

Gözlerini aç ve canlan, altın olan. Onların ölüm vakti geldi.

Dudaklarımın kenarları kalkıyor ve bedenim, yaşadığı eziyete rağmen, enerjiyle dolup taşıyor, büyüm etrafımda uğuldarken bir haz duygusuyla dolup taşıyor.

Yaşıyor ve bekliyor.

Yine de bunu düşünecek zamanım yok, ta ki altımda suyun içinde bir şey belimi kavrayıp beni yüzeyin altına çekene ve çığlığımı da beraberinde götürene kadar.

Ckapt'ca W

Delilah

I bir başlangıçla uyanıyorum. Ter ensemden aşağı süzülüyor. Titreyen elimi hızla atan üzerine koyduğumda, göğsümün kendisinden çalınan havaya karşı ateşli bir tutkuyla yandığını fark ediyorum. Ve Boğazımın jilet keskinliğindeki hissiyle, beni uyandıran şeyin rüyanın aniden sona ermesi değil, kendi çılgılığım olduğundan şüphe duymuyorum.

Sol tarafımdaki yatak odasının kapısından bir gölge uçuyor ve sonra nazik eller yanaklarımı kavrayıp beni kendine yakın tutuyor.

"Ne ?" Gözleri vücudumun her santiminde yara ararken manik bir parıltıya bürünüyor, ruhu zihnimde benimle buluşuyor. Kısa kestiğinde korku parıltısı bir nebze olsun azalıyor. "Yine mi kâbus gördün?"

Gözlerim kapanıyor, bedenim o geceden beri başıma bela olan kâbusların hatırlattığı ürpertiyle titriyor. "Hayır, bunu söylediğime inanamıyorum ama... *Keşke* kabus olsaydı."

Knox geri çekilir. "Daha kötü ne olabilir ki?"

Nefesimi tutarak zihnimin tüm gördüklerimi ve hissettiklerimi işlemesine izin verdim. Rüya boyunca yaşadığım duygu karmaşası o kadar gerçekçiydi ki, sanki ziyaret edebileceğim gerçek bir yermiş gibi hissediyordum.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Knox başını eğiyor, elleri yanaklarımdan boynuma doğru kayıyor, hassas taban boyunca, omuzlarımdan üzerinden ve sonunda ellerimin üzerinde durana kadar kollarımdan aşağı iniyor. "Görebilir miyim?" diye soruyor nazikçe.

Basit bir baş sallamayla gözleri .

Rüyayı zihnimde canlandırıyorum ve içindeyken yaptığım her şeyi hissetmek yerine Knox'a odaklanıyorum, onu içime çekiyorum, bu dikkat dağınıklığı onun saklamaya çalıştığı her şeyi almamı sağlıyor. Günün

Keskin çenesindeki kirli sakallardan, uykusuz geceler geçirdiği için gözlerinin altında oluşan derin torbalara kadar. Her zamanki güneşten öpülmüş teninin rengi solmuş. Pantolonundaki kırışıklıklar ve beyaz gömleğindeki buruşukluklar.

En son ne zaman değişti?

Knox keskin bir solukla ellerini çeker, gözleri büyür. ". Bu imkansız. Onlar... onlar artık yoklar."

Yüzüne yayılan dehşeti içime çekerken kalp atışlarım göğüs kafesime şiddetle çarpıyor. "Ne?"

"Son zamanlarda kütüphaneye gittiniz mi?"

"Hayır." Başımı sallayarak dizlerimin üzerinde yükseliyorum, hareket etmem gerekiyor. "Knox, ne oldu? Beni korkutuyorsun."

Birden yataktan kalktı ve yanımda durdu. Parmaklarını şıklatmasıyla banyodaki bornozum ortaya çıkıyor. Onu üzerime sararak karanlıkta bir atış yapıyorum ve tahmin ediyorum. "Bunun bir rüya olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Öyle olmadığını biliyorum."

Cevabının kesinliği beni sarsıyor.

Elimi avucunun içine alıyor ve parmaklarının ucunun buz gibi soğuk olduğunu hissedince şok oluyorum. *Ben uyanmadan önce neredeydi?*

Knox beni koridordan aşağı çekiyor, merdivenlere doğru giderken Axel'in hâlâ uyuduğu misafir odasını geçerken adımları hafıflıyor. İlk başta beni nereye götürdüğünden emin olamıyorum, ta ki kütüphanesinin çift kapısını bir hamleyle açana kadar.

Elimi bırakarak, kitaplık duvarlarından birinin ortasında duran büyük bir yağlı boya tablonun önünde duruyor. Dünyanın dört bir yanından ve geçmiş yüzyıllardan hikayeler, muhteşem sanat eserini çevreleyen sınırlar içinde yer alıyor.

Knox'un huşu içinde bakarken ellerinin iki yanında gevşekçe sallanmasına neden olan sanat.

Yavaşça, onu bu kadar büyüleyen tabloyu incelemek için dönüyorum. Üzerinde yedi büyülü varlık resmedilmiş; birkaçı mobilyaların üzerine uzanmış, bazıları ellerindeki eşyalara sevgiyle bakarken, diğerleri tepeden tırnağa zırhlarla bezenmiş ve savaşa hazır görünüyorlar.

Her ne kadar görülmeye değer bir şey olsa da, dikkatimi çeken güzellikleri değil. Ama yüzleri, renkleri-

Bir figür yan tarafta duruyor, giysileri bir iblis av köpeğinin kösele gibi koyu derisi gibi, yüzünün yumuşak ışıltılı derisiyle çelişiyor.

Rüyamda hissettiğim işkenceli acıyı veren oydu. Ama olamaz, eğer buradaki her şey gördüklerimle bu kadar uyumluysa.

Nefesim kesildi. "Bu bir hayaldi."

Genelde nasıl hissettiklerini bilirim ama bana Aloriah-Peter'in sonunu ve dünyamızı küle çeviren başka bir gizemli cüppeli figürü gösterdiğinden beri hissetmemiştim. "Yine de bu farklı hissettirdi. Sanki... bir anı gibi."

Knox'un gözleri beni değerlendiriyor, sonra omzumun üstündeki tabloya takılıyor. "Yüzyıllar önce öldüler. Bu imkânsız olurdu."

"O zaman neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?" Korkunun kendi seyrini izlediğini fark ederek soruyorum.

Yutkunurken Adem elması yükselip alçalıyor. "Çünkü baş meleklerin, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, soylarının tükendiği düşünülüyordu."

Yumuşak bir kaş çatmayla, ", " diye itiraf ediyorum.

Knox çenesini yağlıboya tabloya doğru eğiyor. "Başmelekler göksel savaşçılardı. Bu dünyaya ait değillerdi. Topraklarımıza nasıl rastladıklarını kimse bilmiyor ama rastladıklarında, tamamen kendilerine özgü armağanlarla geldiler."

"Kendi büyü sistemleri mi vardı? Sadece yedisinin mi?" "Sözde, onlara göre.

Ama unutmamalısın ki

bu toprakları şereflendiren tek baş meleklerdi. Tarihimizde onlarınkine benzer yeteneklere sahip başka bir yaratıkla hiç karşılaşmadık. Karşılaştıracak hiçbir şeyimiz yoktu ve bu durumda..."

"Yalan söyleyip söylemediklerini bilmenin bir yolu yok," diye fısıldıyorum gördüğüm şeyin özünü çok iyi yansıtan yağlı boya tabloyu incelerken. "Bu yine de sorumun cevabı değil."

"Yaptıkları son savaşta bize sonsuza dek yok olacakları, hiçbir iz bırakmayacakları söylendi. Onların bu topraklarda ölen her parçası öyle kalacaktı."

Keskin bir nefes alarak, "Ne diyorsun Knox?" diye sordum.

"Bize ruhlarının sonsuza dek yok olacağını söylediklerinde size yedi başmeleğin imgeleminin gönderildiğine inanmakta zorlanıyorum. Bence başmelekler hâlâ hayattalar ve bence gördüğünüz imgelem onlardan değil, onlardan geliyordu."

Dudaklarından dökülen her kelimeyle birlikte baş döndürücü bir dehşet hissi geliyor. Öyle ki bedenim sallanıyor, başım sisten baygınlaşıyor. "Neden yalan söylesinler ki? Neden bizi Peter'a karşı savunmasız bırakıyorsun? Öyle olduklarını söylemiştin.

göksel savaşçılar. Başlarına gelecekleri biliyorlarsa neden bu toprakları terk ettiler?"

Knox kütüphanedeki kahverengi deri koltuğun kenarına oturmuş, sinirli bir elini dağınık kuzguni siyah saçlarında gezdiriyor. "Öldüklerinde, saf elemental büyü ile karanlık şeytani büyü arasındaki bir savaşı fethettikten sonraydı. Belki de bunun bir son olduğunu düşünerek gittiler. Peter'dan haberleri bile olmayabilirdi." Omuz silkiyor, gözleri yağlıboya tabloya sabitlenmiş. "O kadar uzun zaman önceydi ki, o dönemde yaşamış birini bulmak zor olurdu. Artık tek bildiğimiz baş meleklerin efsaneleri ve bizim için yaptıkları." Gözleri arkamdaki bir şeye takılıyor. "Bence sorulması gereken soru, neden geri dönüp onu yok etmemize yardım etmek yerine sana bu imgelemi gönderdikleri."

Yedi baş meleğin o kürsülerde ayakta durduğu anıyı gözümün önüne getiriyorum. "Hangi dilde konuşuyorlardı?"

Knox omuz silkiyor. "Sanırım onların dili. Daha önce duyduğum bir dil değil."

"Bunu tercüme edebilir miyiz? Ne de olsa arkasında bir neden olmalı. Tüm imgelemlerimin bir nedeni vardı. Ve bu, ne kadar karmaşık olsa da, en korkunç olanı gibi geliyor."

Knox boyuna göre yükseliyor ve bir avucunu belimin üzerine koyuyor. "Harlow'a bunu araştırmasını söyleyeceğim."

"Peki ya şu anki ipucu?"

"Bunu saraya, özellikle de son zamanlarda Lenox'a açıklayamayacak kadar gururlu ama beni düşüncelerine dahil etti." Bedenini ve zihnini harap eden yorgunluğa yol açan derin bir iç çekti "Dayanacak hiçbir şeyi yok."

Esprî yapmadan homurdanıyorum. "Onu kesinlikle başarısızlığa hazırladık. *Düşmanımızın gerçek yüzünü bulun,*" diye alay ediyorum. "Tanrım, onu yok edecek bilgiyi bulabileceğimizi düşünmekle aptallık etmişiz."

"Bir gün onun gerçek kimliğini ortaya çıkaracağız,

Angel." "Hepimizi öldürmeden önce değil."

Knox sertleşir ama karşı çıkmaz. Küçük bir parçası da buna inanıyor olmalı.

Sessizlik arttıkça, zihnimdeki tek bir kelime de artıyor.

"Bunun bir anı olmadığından emin miyiz?"

Knox'un avuç içi tenimde tembel daireler çiziyor, dokunuşu yatıştırıcı bir merhem.

"Nasıl olabileceğini anlamıyorum. Aksine, bu farklı hissettirebilir çünkü bu tam olarak bir vizyon değil, belki de... bir toplantı."

"Toplantı mı?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayalindeki alanda."

Başımı geriye çekerek eşime bakıyorum. "Öldüğü varsayılan yedi başmeleğin... rüyalarımda beni ziyaret ettiğini mi söylüyorsun?"

"Bu noktada her şeyin mümkün olduğunu düşünüyorum." Odaya ağır bir duraksama çöküyor.

Kollarında dönerken, Knox'un dokunuşu ipek bornozumun ince kumaşından tenime doğru tüylerimi diken diken ediyor. "Ben uyanmadan önce neredeydin?" Onu hazırlıksız yakalamak için konuyu değiştirerek soruyorum.

Knox çenesini başımın üstüne yerleştiriyor. "Önemli bir yer değil." "Bana naz yapma," diyorum sertçe, yalanını anladığım için.

Geniş bir nefes vermeden önce vücudu bir anlığına donuyor. "Çalışma odamda planları tekrar gözden geçiriyordum," diye sessizce cevap verdi.

"Neden beni uyandırmadın? Onları seninle birlikte gözden geçirirdim."

Bu, parmaklarının donmuş uçlarını da açıklamıyor. Yanakları kızarıp nadiren gördüğüm pembenin bir tonuna bürünürken bakışlarımı onunkilere kilitliyorum.

"Knox?" Gerçeği söylemesi için onu ikna çalışıyorum.

Kalın kalın yutkunuyor, ensesini ovuşturuyor. "Uyandığında beni görürsen bana katılmak isteyeceğini biliyordum. Yarın için tamamen dinlenmiş olmana ihtiyacım var - bu sabah," diye düzeltiyor.

Derin bir nefes çekip kadar sayıyorum.

Bir.

İyi niyetli.

İki.

Zorba olmak istemiyor.

Üç.

Hareketlerini yönlendiren korku.

Dört.

Sakinleşmeden önce yas tutması için ona zaman tanımalıyım.

Beş.

Beni kaybetmek istemiyor.

Altı.

"Sayım çalışıyor mu?" diye soruyor. Parmağımı kaldırıyorum.

Yedi. Sekiz.

Şimdi ne dersin, Angel? Aklımızın köprüsünde alay ediyor.

*Zamanı değil Knox, diyorum köprü boyunca, sayım hiçbir şey yapmıyor.
Dokuz. On.*

Gözlerim tekrar açıldığında, Knox'un muzip bir pırıltıyla bana sırttığını görüyorum. Bu görüntü kalbimde bir şeyleri ısıtıyor, kalbimin hayal kırıklığı dışında başka bir nedenle atmasını sağlıyor.

"Neden planlara seninle birlikte bakamıyorum?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde soruyorum.

Suçluluk duygusu yüz hatlarında yanıp sönüyor, bir anda yok oluyor ama yeterince hızlı değil.

"Neden?" Tekrar talep ediyorum.

"Çünkü onlar acil durum planlarıydı-"

"Hayır!" Kollarının arasından sıyrılıyorum.

Sanki ona fiziksel bir zarar vermişim gibi yüzünde beliren acı ifadesi kalbime çarpıyor. Yüzündeki o ifadeyi silmek için her şeyi yapardım... ama buraya böyle geldik. Trajedimizden sonraki günlerde hoşgörülü davrandım. Beni o kadar şiddetle korumasına izin verdim ki, beni kundağa bile sarabilirdi. Şimdi korku dolu zihniyetinden çıkmakta zorlanıyor.

"Acil durum planı yok, Knox. Çatışma çıktığı anda beni göndermeyeceksiniz. Ben en azılılardan biriyim-"

"Artık hiçbir kurala göre oynamıyor, Delilah. Seni öldürmek için hiçbir şeyden çekinmiyor. *Seni*, Delilah!" diye aniden ağzından kaçırıyor, patlamasından dolayı göğsü kabarıyor.

"Benim için kendini feda etmeyeceksin." Öne doğru tehditkâr bir adım atıyorum, gözlerim altın alevlerle parlıyor, gücüm ben durduramadan yükseliyor. Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Bunu yasaklıyorum."

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Beni kontrol edemezsin."

"Ve sen *beni* kontrol edemezsin." Parmağımı tekrar göğsüne sokuyorum. "Biz bir ortaklığız. Sen batarsan, ben de batarım. Senin olmadığın bir dünyada beni var etme."

Knox elimi avucunun içine alıyor, sıcaklığı bir anda damarlarıma doluyor. Biraz önce yüzünü buruşturarak düzleştirdiği dudakları seğirirken inatçılığı titriyor, dalgalanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar komik olan ne?"

"İkimiz de kendimizi diğerimiz için feda etmek istiyoruz ama sen yine de buradasın *ve ben zorba olduğum için bana* bağıırıyorsun."

Alay ediyorum. "Çok zorbasın!"

"Son zamanlarda kendini hiç dinledin mi? Daha iyisini bilmeseydim, *sizi* Öz Mahkemesi'nin hükümdarı sanırdım."

"Saçmalama."

"Saçma mı?" Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. "*Ortak* olduğumuzu sanıyordum," diye alay ediyor, kelimeyi uzatarak. "Kraliçe Delilah sana çok yakışıyor, Angel."

"Şimdi bu tamamen başka bir konuşma ve siz yine tartışmayı rayından çıkarıyorsunuz."

Knox beni göğsüne çekiyor, iki kolunu belime doluyor ve beni kendine hapsediyor. "Ne konuşması?"

"Bu hiç hoş değil."

"Olmaya çalışmıyordum. Bu fikri tek başına buldun."

Gözlerini devirerek kollarımı boynuna doluyorum. "Bana söz ver, artık acil durum planı yok."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

Derin bir iç çekerek başımı göğsüne yaslıyorum. "Seninle ne yapacağım ben?"

Dudakları kulağımın kabuğuna sürtünerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bu, meleğim, binlerce cevabım olan harika bir soru, ama beni öperek başlayabilirsin."

Tamamen başka bir nedenden dolayı ona kadar saymaya başlıyorum. Zihnim, beni çaresizce yapmamız gereken bir tartışmadan uzaklaştırdığını biliyor olabilir, ama bedenim beni çekmeye çalıştığı yönden memnun. Hissettiği tek şey teninin benimkine olan sıcaklığı. Bizi ayıran ince ipek tabakası. Sesinin derin boğuk tonu. Bedenim Knox'u istiyor ve bunu ondan esirgemekte hiç iyi olmadım.

Yüzümü çekingen bir şekilde kaldırıyorum, ayrılmış dudaklarıma inen gözlerinde her şeyi tüketen bir sıcaklık buluyorum. "Bir şartla."

Dili alt dudağının üzerinde kayarak dışarı çıkıyor. "Peki senin durumun nedir?"

"Artık sır yok, lütfen."

"Kendi hayatını benimkinin önüne koyduğun sürece."

Kalbim küt küt atıyor. "Nefes aldığım sürece kendimi *asla* senin hayatının önüne koymayacağım. Bir daha bana böyle saçma bir şey sorma."

Böyle bir şey istediği için öfkeyle yanıp tutuşarak kucaklamasından uzaklaşmak için arkamı dönüyorum ama bileğimden tutup çekerek beni tekrar sıcak göğsüne döndürüyor. Kollarına girer girmez dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Knox beni öylesine şiddetli ve tutkulu öpüyor ki, dokunuşuna inlemekten kendimi alamıyorum. Geçen haftalar boyunca yaşadığımız tüm hayal kırıklıklarını öpücüğe dökerken dudaklarım onun için ayrılıyor.

Çünkü o Knox ve ne kadar sinir bozucu olursa olsun, onunla birlikte olmak için her şeye katlanırım. Arkamdan Aurora ile planlar yapıp ilk tehlike işaretinde beni alıp götürse bile.

Çünkü işler kötüye giderse benim de bir planım var.
Zephlyn'i de içeren bir plan.

Ckapt'ca 7

Delilah

T Ejderhaların kösele gibi kanatlarını çırparken çıkardıkları sesler gökyüzünü bir savaş davulu gibi dolduruyor.

Bir gölge , güneş ışınlarının önünü kesiyor.

siyah ve altın pullu güzel bir ejderha yukarıdan geçerken, yolculuk boyunca beni yumrukluyor.

Bir ejderhayı ilk kez gördüğümde kalbim bir dizi duyguyla doldu. Güzellikleri karşısında huşu, büyüklükleri karşısında korku ve varlıkları karşısında şaşkınlık. O an, bir zamanlar mitolojik olduğu düşünülen bu yaratıkların gerçek olmasını her şeyden çok isteyen sevgili arkadaşım Easton için ağlamama neden oldu.

Şimdi onları gerçekte oldukları gibi görüyorum. Kitle imha silahları.

Özellikle de eşlerini, sevdiklerini ve binicilerini kaybedenler. Ejderhalar ve grifonlar, jilet gibi keskin dişlerini bu topraklara gönderilen her bir şeytani yaratığın boynuna geçirene kadar rahat etmeyecek.

Ellerimi Aurora'nın kalın kuzguni kürküne gömdüğümde Knox'un bu sabah uçmadan önce söyledikleri aklımda çınlıyor. Onun ve benim çocukluğumun bir parçasını nasıl yok edeceğimize dair bulduğumuz plan. Karanlık Lord'un odak noktamız olduğuna inanmasını istediğimiz şaşırtmaca. Deyanira Dağları ufukta yükselirken düşüncelerimi bu konu üzerinde tutuyorum - ve acı körükleri, çelik darbeleri ve katliam çığlıkları.

Sınırdaki ön hatlar.

Haftalardır süren bir savaş.

Kanlarını ne kadar dökersek dökelim, intikam hırsıyla bu topraklara geri çağrılan düşmanlar.

Aşağı bakma, diye haykırıyorum, kendimi sınırı kasıp kavuran korkunç yıkımla yüzleşmemeye zorluyorum. Bu yıkımı topraklarımızdan uzak tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Knox'un zihinlerimiz arasındaki köprüden aşağı inen ateşli gölgelerinin yatıştırıcı dokunuşu, kalbimde ve ruhumda yanan nefreti yatıştırmaya çalışıyor. Ama ateşimin sönmesine izin vermenin zamanı değil.

Knox'un susturucu kalkanı, odağını gökyüzünü taramaktan ayırmadan lejyonumuzun etrafında bozulmadan duruyor, düşmanlarımız başlarının üzerinde neyin yükseldiğinden habersiz.

Bu durum kesinlikle uzun sürmeyecek.

Lejyonumuz önde Knox, arkada Aurora ve Zephlyn hariç üç ejderha ve iki griffin ile Lenox'tan oluşuyor; bunlar bizim gözümüz ve kulağımız. Başka kimse korkumu paylaşmıyor gibi görünüyor, sadece bitmek bilmeyen öfkemi.

Kavga azalınca aşağıya bir kez daha bakıyorum ama kan kırmızısı Mason Nehri'nin görüntüsü midemi bulandırıyor. Kendimi burnumdan derin nefes alıp ağzımdan vermeye zorluyorum, kahvaltımın içindekileri kaybetmeden nehri arkamızda bırakmamız bir mucize.

Ve ben hazır olmadan önce, başlangıcı işaret eden alçak bir kuş sesi duyuluyor.

İleride, tepelerine binicilerin tünediği iki griffin uçarak beliriyor ve ortalarında Harlow'un seçtiği hayvan olan küçük siyah bir kuzgun süzülüyor. Knox'un vücudundan akan gurur dalgasını yansıtan hızlı ve baş döndürücü bir rahatlama içime doluyor.

Knox casusunu, koruması için iki griffinle birlikte, masumlar için aradaki bölgeyi araştırmaya gönderdi. Savaşta çalınan birçok Fae'yi ve aylar önce tesadüfen bulduğum aradaki yerleşkede hâlâ kayıp olanları arıyor. Bu sabah kolyemi Harlow'a teslim etmek zorunda kaldım, kadar kısa sürede lanetlerin sakladığı gerçeği ortaya çıkarabilecek tek eşya - Eleanor beni kendi iğrenç lanetimden kurtarmaya çalışırken bana verdiği kolye. Ağırlığının desteği olmadan boynum çıplak ve garip bir şekilde çıplak hissediyor.

Kısa bir çığlık daha duyuldu-Harlow'un her şeyin yolunda olduğuna dair .

Arada saklanmış kimseyi bulamamış olmamız hem bir lütuf hem de bir lanet. Birincisi, Peter'ın bunu ya kalbime daha fazla zarar vermek ya da bizi Açelya'dan uzaklaştırmak için bir oyun olarak kurduğunu artık biliyoruz. Ancak, bu

Nolan'ın annesi ve kız kardeşinin de aralarında bulunduğu masumların nerede tutulduğuna dair çok fazla soru işareti bırakıyor.

Üçüncü bir inleme sesi havayı doldurur, bu seferki uzun ve kesik kesiktir. Vakit geldi.

Lenox'la birlikte geride kalan iki ejderha süzülerek yanımdan geçiyor, güneş ışınlarını kısa süreliğine engelledikten sonra hızla öne atlıyorlar, keskin siyah pençeleri sonun başlangıcı gibi hissettiren şeyi tutuyor. Kuzgun formundaki Harlow iki siyah grifonla yaklaşırken, Aurora saray arazisinin sınırının üzerinde duruyor, Zephlyn de onu takip ediyor.

Knox yanıma geliyor, gözleri kuzgunun her santimini tarıyor ve yara olup olmadığını kontrol ediyor. Bir kuşa yara bulmak zor olurdu ama gördükleri onu yeterince tatmin etmiş olacak ki dikkatini saray arazisinin üzerindeki gökyüzüne çıkan iki ejderhaya çeviriyor.

Korku ve beklenti içinde nefesimi tutuyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor. Etrafımızdaki gökyüzünde mırıldanıyor, Fae görüşüm uzaktaki ağaç evime indiğinde hava bir elektrik akımıyla doluyor, şimdi benim ve Easton'ın ellerinin şefkatli bakımı olmadan harap ve soğuk. Bir duygu kuyusu yükseliyor, diğer tüm duyguları uzakta tutan yakıcı öfkenin içinden süzülüyor.

Burası bir zamanlar benim güvenli . Ama uzun zamandır değil

Ölmeden önce, Peter'ın bana uyguladığı taciz günlerinde beni rahatlatan tek yerdi. İnebildiğim tek güvenli yerdi. Nefes alabildiğim tek yerdi, vücudumdaki kasları gerçekten gevşetebildiğim tek yerdi. Peter'ın yumruklarına karşı asla dikkatli olmak zorunda kalmadığım tek yerdi.

Şimdi ona bakarken, yıllarca bana sunduğu rahatlık için, benim ve Easton'ın anılarını barındırdığı için minnettarım. Her şeyin kaybolmak üzere olduğunu bildiğim için içimde bir parçanın öldüğünü hissetmek beni şaşırtıyor. Ama burası uzun zamandır lekeli, yerleşkede kapana kısılmış o masum yaratıkları bulduğum anda *onun* tarafından mahvedildi ve gittiğinde minnettar olacağım.

Bir adım önde olmak istiyorum. Akla gelmeyeniy yapan ben olmak istiyorum. Onun *yanıldığını* kanıtlamak ve yavan iblisleri ona *Delilah'ın burayı yakıp* kül ettiğini söylerken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum.

Ne yazık ki aylardır içimde sakladığım öfke azalıyor, çünkü kimse size kederin hiçbir zaman gerçekten geçmediğini söylemiyor. Kalbimizin her gün ağrmasıyla uyumlu hale geliyoruz. Ona üstünlük sağlamanın verdiği beklenti ve tatmini hissetmek istiyorum, tıpkı

O anda etrafımdaki herkes öyle yapıyor ama birden kalbim yerinden fırlıyor.

Easton hayatımın en büyük kaybıydı.

Ruhuma hayat veren, her şeye son vermek istediğimde yüzümden gülümsemeyi çekip alabilen kişiydi. Ölmek istediğim günlerde beni hayatta tuttu ve ne kadar zaman geçerse geçsin, onun ölümünü hala benim hatam olarak görüyorum.

Ve ben burada çocukluk sığınağımızı yerle bir ediyorum.

Peter beni kırmak istiyor ve öfkem beni ayakta tutmazsa korkarım başaracak. Sadece Aloriah'ın masumiyeti için değil, Easton için de kazanmasına izin veremem. Ne de olsa beni bu kadar uzun süre hayatta tutmasının sebebi bir sonraki acı belirtisinde pes etmem değildi.

Kendimi çelikleştirerek, kederimi ve üzüntümü bir kenara iterken öfkem yine bir kalkan gibi etrafımı sarmasına izin veriyorum. Şimdi ağaç eve baktığımda, altın alevlerden yapılmış bir kalple bakıyorum.

Ejderhaların kanatları tam genişliklerine uzandığında, zaman durmuş gibi görünüyor. Ağaç evin etrafında dönüyorlar, keskin bakışlarını avlarına dikiyorlar, sonra dalışa geçiyorlar, avın görüntüsü nefesimi kesiyor. Pençelerini geri çekip taşıdıkları nesneyi bıraktıklarında kalp atışlarım var olmayan bir gümbürtüye yavaşlıyor.

Kanatlarının güçlü bir vuruşuyla bir kez daha yükseliyorlar - bu sefer hızlı ve sert. Şu anda endişe verici bir hızla yere doğru düşmekte olan iki siyah kutuyu geçmeye çalışıyorlar.

Neredeyse hiç ses çıkmıyor, sanki yere düşen bir iğne gibi. Ancak duyulabilen şey, göz açıp kapayıncaya kadar vurduktan sonra gelen şeydir.

Kör edici beyaz bir ışık patlayıp ağaç evi çevreleyen zemin kökünden sökülürken Knox geri dönen ejderhalara uzanan ikinci bir kalkanı etkinleştirir. Ateş patlaması yükseldikçe yükselir ve her yöne doğru patlar. Arkasında bir yıkım ve kaos yolu bırakır.

Bir milisaniye içinde ağaç ev yok olur, geriye sadece bir duman bulutu ve etrafa saçılmış enkaz kalır.

Artçı sarsıntılar bize, Deyanira Dağları'na ve sarayın kendisine doğru ilerliyor. Dalga aramızdaki mesafeyi tek bir kalp atışı içinde tüketiyor ve Knox'un kalkanına şiddetle çarpıyor. Kuvvete karşı boyun eğiyor, yüzü geriliyor.

Zihinlerimiz arasındaki köprüden aşağıya bir göz atmam, Knox'un patlamayı durdurmak için ne kadar güç harcadığını keşfetmem için yeterli oluyor.

Fae topraklarına giriyor. Ve ellerimi kaldırmam için sadece bir saniye daha.

Bu planın bir parçası değildi. Güvende olduğumuzda Knox kafamı koparacak ama bu kolay bir karar, büyüm yükselirken iç çekmeme neden olan bir karar.

Lütfen beni yüzüstü bırakma, diye fısıldıyorum büyüme.

Başımı arkaya eğerek, kendimi hiç bitmeyen altın güç havuzuma daldırıyorum. Sanki gücüm fikrimi değiştirmemden ve onu geri çağırmamdan korkuyormuş gibi hızla gerçekleşiyor. Bedenime, kemiklerime doğru hızla akıyor ve ben ona komuta edemedenden patlıyor.

Etrafımızda parıldayan altın bir duvar patlıyor ve hem Fae topraklarının hem de insan topraklarının sektörlerinin sınırı boyunca geniş bir alana yayılıyor. Yıkım dalgasının her şeyi yakıp kül etmesini engelliyor. Peter'ın ölmesini istiyor olabilirim, ama ben onun gibi değilim. Ona ulaşmak için masumları yok etmeyeceğim.

Knox'un kalkanı geri çekiliyor, ilk başta yavaşça, sanki yeteneğimi test ediyormuş gibi. Hissediyor olmalı, zarar görmediğimi, sihrimin, onu tuttuğum kısa tasmadan kurtardığım için beni övdüğü sırada vücudumda dolaşan bitmeyen gücü. Yaptığı iyiliğe rağmen, gücümün beni silip süpüreceğine dair içimdeki panik çekirdeğini durduramıyorum.

Çok zorlayıcı. Düşündüğümde çok daha fazlası var. Kullandığım her şeye rağmen yükselmeye devam ediyor.

Şimdi gerçekten panik başlıyor.

Knox, serbest kalan gücü dizginlemeye çalıştığımı hissettiğinde bir sonraki nefeste köprümden aşağı koşuyor. Büyü havuzumun kapısını açıyor ve hiç tereddüt etmeden ellerini içeri daldırıyor. Parmakları temas ettiği anda ön koluma saplanıyor ve can havliyle tutunuyor. "Zihnini açık tut, Delilah!" diye bağıyor. "Paniğin seni tüketmesine izin verme!"

Knox beni tutarken, onu bir bağ olarak kullanıyorum, kim olduğumu ve nerede olmam gerektiğini hatırlatıyor. Büyümün dışında da var olduğumu hatırlatıyor.

Knox yumuşak ve derin bir sesle, " bu, geri dön," diye yalvarıyor.

Knox'un sesi beni büyü kuyumun yüzeyine yönlendirirken, içimden akan, neredeyse beni gücüyle tüketen güç sonunda geri çekiliyor. Dışlerimi sıkıyorum ve önümde diz çökmesini istiyorum. Knox beni dışarı çekerken kalkan önce yavaşça, sonra da bir anda iniyor.

Gözlerimi açtığımda Knox'u nefes nefese, eli hâlâ koluma sarılmış halde buluyorum. Beni gördüğünde, bilinci yerinde ve sisten kurtulmuş olan Knox başını öne eğiyor. Nefes alırken rahatlıyor.

"Kimse yaralandı mı?" .

Başını sallar. "Kendini suya bırakmadan önce beni uyarmalısın."

"Zaman yoktu," diyorum, sesim boş. Kendimi *kaptırmak istememiştim*, diye eklemiyorum.

Geçen haftalar boyunca, sihrimin nerede başlayıp nerede bittiğini ayırt etmek zorlaştı. İkisi birleşiyor, sanki damarlarımda dolaşan altın güç beni yavaş yavaş tüketiyormuş gibi. Zarar vermek istemediğinden emin olsam da, büyük patlamalar kullanırken kontrolü elimde tutmak zorlaştı. O anlarda, özür diler gibi mırıldanarak bana sürtündüğüne yemin edebilirim.

Knox'un kafası yukarı doğru kalktı ve rahatlama ve korkusunu bir kenara itti. "Gitme zamanı, Angel." Kulak tırmalayan bir ısıklık sesi çıkaran Knox, binicileri de dahil olmak üzere her yaratığın zihnine dalar ve bir sonraki aşama komut verir.

Kendime döndüğümde, önümüzdeki yıkıma, patlayıcıların açtığı büyük kratere bakıyorum ve Knox'la birlikte bunun Fae topraklarına yayılmasını engelleyebildiğimiz için unutulmuş tanrılara dua ediyorum.

Aurora dönüyor, ejderhaların ve grifonların etrafımızda oluşturduğu formasyonun ortasında otururken kanatları hızla çarpıyor. Gözleri, önünü koruyan Zephlyn'in gözlerinden hiç ayrılmıyor.

Knox beni daha sıkı tutuyor, şimdi Aurora'nın tepesinde arkamda oturuyor. "Bunu kendini suya batırmadan yapabilir misin?" diye soruyor.

"Umarım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Ölümcül bir kükreme havayı delip geçiyor ve omurgamda bir ürperti uyandırıyor. Aurora altımda kaskatı kesiliyor, dudaklarından vahşi bir hırıltı çıkıyor.

"Şimdi, Delilah!" Knox emrediyor.

Onun sıcaklığına yaslanıp, ellerini dayanağım yaparak, avuçlarımı kavrayıp kuyuma daldırıyorum, sadece ihtiyacım olanı almaya dikkat ederken, emirlerimi dinlemesini talep ediyorum. Bedenimin değiştiğini ve şekillendiğini, varlığımın gözlerden gizlendiğini hissederek, büyüü ve gücümü etrafımızdakilere üflediğimi hayal ederken sakinleştirici bir nefes alıyorum. Opak altın ışıltısının her bir kürk teline ve pençeye yayılmasına izin veriyorum.

Birkaç dakika içinde, lejyonumuzun gözden kaybolmasını sağlarken Knox'un vücudunun rahatlayarak sarktığını hissediyorum.

Teşekkür ederim, diye fısıldıyorum gücüme, yanıt olarak mırıldandığında hiç şaşırmadım. Tam zamanında, yüzlerce şeytani yaratık sağımızda yükseliyor ve patlama alanına doğru uçuyor. Gökyüzüne yayılan bir salgın. Görünürde sonu olmayan bir karanlık.

Bizi bekliyorlardı, köprü boyunca diyorum.

İblislerinden birinin, bir şeytan tarafından

Yu

kar Bu Azalea'ya saldırmaya hazırlandığı anlamına mı geliyor?

ı. Ondan hiçbir şey beklemezdim. Her şeye hazırlıklı olmalıyız.

"İğrenç itler," diye tükürüyor Harlow, şimdi de uçarak yanımıza geliyor.

Fae formu.

Karanlık hiç durmadan geliyor, yüzlercesi bin yaratığa dönüşüyor, hepsi de altın prensesi yok etme şansı için salyalarını akıtıyordu. Altın kalkanım onların susuzluğunu gidermek için adeta bir fener gibiydi. Çürüyen cesetlerini görünce bedenim fiziksel olarak geri tepiyor.

"Nolan'dan bir haber var mı?" Lenox Knox'a

sorar. "Henüz bir şey yok."

Ağaç evi yakmaya karar vermemizin nedeni, Peter ve itlerinin bir tuzağa körü körüne yürüdüğümüze inanmalarına izin vererek onları yanlış yönlendirmektir. Aslında gözlerimiz Azalea'nın kıyılarında, Nolan liderliğindeki binlerce askerle dolu, Peter'ın şehrimizi fethetmeye çalışmasını beklerken, odak noktamızın ağaç ev düşünmelerini sağlamaktır.

Kaşlarını çatıldı. "Ya saldırmayı planladığı Azalea değilse?" Çünkü kesin olan bir şey var ki, şu anda arada kalanların etrafını saran binlerce şeytani yaratık, kralın yıllardır oluşturduğu ordunun sadece küçük bir kısmı.

"Diğer mahkemelere haber gönderdim. Beni dinlemeleri ve tetikte olmaları için dua etmeliyiz," diye mırıldanıyor Knox, gözleri uzaktaki bir şeye kilitlenmiş halde.

Bakışlarını takip ettiğimde, keşke yapmasaydım demem sadece bir saniye sürüyor.

Küçük lejyonumuzun üzerine bir sessizlik çöküyor, ejderhalar öylesine ateşli bir tutkuyla dolup taşıyor ki, hâlâ üzerimizde tutgörünmezlik balonunu boğmakla tehdit ediyor.

Öfkenin yükselmesine, kalplerin düşmesine ve midelerin takla atmasına neden olan şey aşağıdaki manzaradır - Fae'ler ve yaratıklarımız arasında süren savaş ve Peter'ın şeytani ordusunun karanlık vebasası.

Kan, hem kıpkırmızı hem de petrol kadar koyu, araziyi ve Fae'lerin iblislerin girmesini haklı olarak reddettiği sınırı kasıp kavuruyor. Türemüzün Fae topraklarını güvende tutmak için savunma hattına akıttığı ter ve gözyaşı kalbimi kabartıyor.

Savaş doğu ve batı kıyılarına kadar kilometrelerce uzanıyor.

Savaş güzel bir manzara değildir. Kan, vahşet ve ölümden oluşan bir rezalettir.

Genellikle Fae dövüşlerini izlediğimde, hareket ettikleri güce ve hıza hayranlık duyarım. Ama Fae'lerin bir sonraki nefesleri için dövüşmelerini izlemenin güzel bir yanı yok. Bu, tüm bunların yanlışlığı -adaletsizliği- karşısında ciğerlerimdeki havayı çalan bir yıkım.

Daha iki hafta önce Knox, Nolan'dan Cardania'dan on üç yaşında bir Fae çocuğun cephede ezilerek öldürülmüş, birkaç yerinden bıçaklanmış ve gözleri gökyüzünü görmez halde bulunduğu dair bir rapor aldı.

On üç.

Bir iblisin kılıcıyla çalınan binlerce yıl. Göz açıp kapayınca kadar geçen bir ömürlük anılar.

Cepheye gönderilenlerin yaşları her geçen gün düşmeye devam ediyor, onlarcasını-yüzlercesini kaybediyoruz. Savaşçılarımız tükeniyor, çünkü ne kadar iblis öldürürsek öldürelim, geri gelmeye devam ediyorlar. Bizimkiler sonsuza dek yok olurken onların sayısı hiç bitmiyor.

Saf ruhlar, iblislerin karanlık ve çürümüş kalpleri tarafından çalınıyor.

Karşı koyamadığımız şey de bu; yaratıkların öldürmekten aldıkları güç.

Fae'ler ve büyümüz saftır; sebep olduğumuz ölümlerden kazanç sağlamayız. Aksine, her seferinde ruhumuzun bir parçasını parçalıyor. Ama kara büyü kalplerimizi her kestiklerinde körüklenir.

Şeytani bir yaratığı ve damarlarında dolaşan kara büyüğü gerçekten öldürebileceği bilinen tek şey bir baş meleğin gücüdür.

Soyu tükenmiş olan -ya da biz öyle sanıyorduk, eğer rüyam bir şey ifade ediyorsa

of.

Saatler sonra, ağrıyan kaskatı bacaklarımla Aurora'nın koşumundan iniyorum. Sessiz ve hüzünlü bir çığlık atarak Zephlyn'in dolaştığı yöne doğru havalanmadan önce bana ikinci kez bakmıyor.

Lenox, sırtı ve omuzları kaskatı kesilmiş bir halde malikânenin içine doğru ilerliyor. Harlow arkasından geliyor, kafasının arkasına hançerler fırlatıyor ama o kavga etmeden önce ona sesleniyorum. "Harlow, bekle."

Duraklıyor, kalçasını kaldırıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Şimdi de beni mi çağırıyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyü bastırıyorum. "Diller hakkında ne biliyorsun?"

Harlow'un kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve küçük bir parçam onu hazırlıksız yakaladığım için memnuniyet duyuyor.

"Diller hakkında ne bilmeniz gerekiyor?"

Knox yanıma geliyor, Harlow'un duruşunu yansıtırken yüzü dalgın. "Bunu daha önce hiç duydun mu?" diye soruyor. Soru dudaklarından dökülürken Harlow'un kahverengi gözleri görmez oluyor, Knox'un ona rüyanın bir bölümünü göstermesiyle kayboluyor.

Çok geçmeden gözleri tekrar bana dikildi. "Bunu ne zaman aldınız?"

"Bu sabah erkenden."

"Bu dili biliyorum." Başı Knox'a doğru savruluyor, kızıla çalan saçları hızla sallanıyor. "Gerçekten onlar mı?"

Knox'un kaşları kalkıyor. "Onlar kim?"

"Çekingen davranma, bu dili nerede olsa bilirim çünkü *nadir görülür*. Onları gördü mü?"

Knox ona imgelem olarak gördüğü şeyin tamamını gösterdiğinde Harlow'un gözleri tekrar parlar. Bir kez daha kendine geldiğinde şok içinde geri çekilir. "Hâlâ hayattalar mı?"

Lenox açık kemerli geçitte durarak, "Tarama temiz," diye duyurdu. "Kim hayatta?"

Harlow onun monoton sesini duyunca gözle görülür bir şekilde gerildi; kendini rahatlamaya zorlaması bir anını aldı. Gözleri arkamızdaki sık ormana, Annie ve Easton'ı gömdüğümüz uçurumun çok da uzak olmayan yüzüne kaydı.

Harlow, "Bunu güvenli bir yerde konuşmalıyız," dedikten sonra arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Knox küçük yarı cadının peşinden gitmeden önce derin bir iç çekti. "Sanırım bu gece uyumayacağız."

Uyumak için vaktimiz olduğunda bile uyumadığını belirtme ihtiyacı hissediyorum. Yine de uyuyamadığını bildiğimi öğrenmekten hoşlanacağını sanmıyorum çünkü beni izliyor, kabuslarımın beni çılglık attırmasını bekliyor.

Ckapt'ca 8

Delilah

M Çalışma odasındaki şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturduğumda dövüş derileri gıcırıyor, güneş batmaya başladığında önceki yorgunluğum çoktan unutuluyor ve tartışma sırasında içime adrenalin doluyor

Ağaç evden ayrıldıktan saatler sonra bile hala şiddetliydi.

"Bu bir rüya mı yoksa bir hayal mi?" Harlow bakışlarıyla değerlendirerek sorar.

Knox ellerini ceplerine sokuyor. "Delilah bunun bir anı, bir tür déjà vu gibi hissettirdiğini söyledi."

"Bu çok saçma. Başmelekler bin yıl önce kara büyüye karşı verilen savaşta öldüler. Bu dünyayı kurtarmak için kendilerini feda ettiler," diyor Lenox, ilk kez sesinde bir parça duygu parlıyor.

Harlow homurdanır. "Hem ölü olup hem de imge gönderemezsin."

Lenox onu yine görmezden gelir. Harlow, sanki onun zihnine girip içinde olup biten her şeyi görebiliyormuş gibi ona bakar.

"Hayır, hayatta olabileceklerine inanıyorum." Knox masasının arkasındaki koltuğa kaydı. Gözleri benimkilere kayıyor. "Başmelekler zamanın kendisini manipüle edebilen tek kişilerdi."

Lenox, "O zaman bu onların hayatta olduğu zamanlardan kalma bir mesaj olabilir," diyor. "Bin yıl önce, karanlığa karşı savaştıkları zamanlardan."

Knox doğruldu, şimdi ikinci adamıyla yüzleşiyor. "Bu neden bu kadar genç göründüklerini açıklıyor."

"Bu mümkün mü ki?"

"Başmeleklerin hepsi kendi büyü sistemleri içinde görme yeteneğine sahiptir," diye açıklıyor Harlow, bana dik gelen koltuğa oturarak.

"*Peter*'ın bu toprakları yok ettiğine dair sizinkine benzer bir imgelem görmüş olabilirler."

Ama olacakları biliyorlarsa, neden daha küçük bir savaşta kendilerini feda etsinler? Doğru yolda olmamıza rağmen yanlış bilgilere sahip olduğumuz hissinden kurtulamıyorum. Doğru yönde düşünmüyoruz.

"Ne oldu Delilah?" Knox soruyor, her zaman aklımdan geçenleri söylemem için beni zorlayan kişi.

"Başmelekler söz konusu olduğunda her şeyi bildiğimizi sanmıyorum ve hayatta olsunlar ya da olmasınlar, imgelemi görmemi istediler. Nerede olduklarına dair bir sonuca varmadan önce ne dediklerini odaklanalım derim." Beni incelemeye başlamış olan Harlow'a dönüyorum. "Dillerini bildiğini mi söyledin?"

"Biliyor muyum? Hayır," diye homurdanıyor. "Yaşlı piçler anadillerine karşı korumacıydılar. Yine de tanıdınız mı? Kesinlikle. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Bunu tercüme etme şansın var mı, Harlow?" Knox sorar. Lenox ona hitap ederken kayıtsız bir şekilde duruyor, ama hafif bir kaş çatma onun diğer türlü soğuk yüz hatlarını bozuyor.

Başını koltuğun kenarına yaslayarak inliyor. "Neden bana imkansız görevler vermeye kararlısın?"

"Çünkü yüzüme karşı bunun imkânsız olmadığını söyledin."

Dudaklarında sakarin bir gülümseme kıvrılıyor. "Söyledim, değil mi?"

"İmgeleme güvenilebilir mi?" Lenox aniden sorar.

Knox çenesini ovuşturuyor, parmakları hafif kirli sakalını kaşıyor. "Neden güvenilir olmasın ki? Delilah'nın öngörülleri daha önce de doğru çıkmıştı."

Lenox'un kehribar rengi gözleri bana dikilmiş, ben daha ne olduğunu anlayamadan gözlerinde bir duygu belirip kayboluyor. "Bunun ona gönderildiğini söylemiştin. Ya bu bir zihin oyunuysa?"

Knox'un sırtı sertleşir. "Kralın bir oyunu mu?"

Peter, köprü konusunda haklıyım.

"Daha önce bana hiç sahte bir imgelem göndermemişti. Bundan şüpheliyim," diyorum, neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlayamayacağımı düşünmesine biraz bozuluyorum.

Lenox'un adem elması kalın bir yutkunmayla sallanıyor. "Sadece..." İç çekiyor, bir gecede iki kez ilgisizlikten başka bir şey gösteriyor. "Ace, Hazel ile aramızdaki bağın gerçek olmadığını anlayamadı."

Bırakın Ace'in adıyla aynı cümlede geçmesini, onun adının yüksek sesle söylenmesi bile hepimizin üzerine soğuk bir kova buzlu su döküyor. Gerginlik artık boğucu olan odayı dolduruyor. Arkamdaki ateş çukurundaki alevler sönüyor, koyu dumanlar dışarı çıkıyor.

"Bu farklıydı," diyorum şiddetle.

"Hayır, değildi."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Harlow.

Lenox, Harlow'la yüzleşmeden önce derin bir nefes alır. Harlow, Lenox'un *nihayet* kendisine hitap etmesinin şokuyla geri çekilirken görünür bir duvar üzerine kapanır. Haftalardır.

"Peter onu elde etmek için her şeyi göze alır," diyor, gözlerini ondan ayırmadan bana doğru işaret ederek. "Onu cezbetmek için mümkün olan her şeyi yapacağından şüphem yok."

Başıma yönelik tehditten bahsedilince Knox ayağa kalkıyor. Hava bir kez daha değişirken, bu kez Knox'un avuçlarından sızan gerginlik ve güçle dolan omurgamdan aşağı buzlar süzülüyor.

Harlow'un sesi titreyerek, "Knox da bunun gerçek olup olmadığını bilir," diyor.

"Ace de aramızdaki bağın gerçek olduğunu düşünüyordu."

"Daha önce hiç çiftleşmemişti. Bu onun için yabancı bir duyguydu," diyor Knox dikkatle.

Ama gerçekten Ace'in ne hissettiğini bilmiyoruz, garip mi geldi yoksa Hazel'in onun üzerine yerleştirdiği akıl oyunları ve büyüler o kadar sıkı bağlanmıştı ki başka türlüünü tahmin etmeyi asla düşünemezdi.

Gerçeği asla öğrenemeyeceğiz çünkü Ace öldü.

Bu düşünce keskin bir nefes aldırıyor ve tüm kafaların bana doğru dönmesine neden oluyor. Boğazıma duyguyu temizleyerek ayağa kalkıyorum ve şömineyi yeniden yakmak için etrafından dolaşıyorum. Bir kenara ittiğim keder sonunda beni pençelerine almadan ve asla bırakmadan önce *hareket etmem*, ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Farklı hissettirdi," diye itiraf ediyorum arkamdaki odaya, "ama sahte değildi. Gerçekti, çok gerçekti. Tuhaf olan da bu." Sesim alçalıyor. "Sanki... sanki çoktan olmuş gibi."

Büyüm heyecanla kıvranıyor, konuşma ve imgelemenden bahsedilmesi onu bilince çıkarıyor ve serbest bırakılması için çığlık atıyor. Üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafifletmek için küçük bir miktarın dışarı sızmasına izin veriyorum.

Altın alevlerden bir kıvılcım ateş çukurundaki sıcak kütöklere doğru uçuyor, tam o sırada gölgeli bir el aniden beliriyor, bileğimi sarıyor ve beni tuğla duvara doğru çekiyor.

Ölüme ve karanlığa gömölmeden önce duyduğum son şey Knox'un taş kesilmiş çığlığı oluyor.

Ckapt'ca 7

Delilah

T Knox'un çalışma odasının duvarına doğru çekilirken hata kavırıyor. Ne kadar çırpınmaya ve tekmelemeye çalışsam da uzuvlarım ağır ve yavaş.

Yüzümün üzerindeki gölgeli el, ışık görüşümü doldururken kavrayışını sıkılaştırıyor. Sonra ben ve saldırganım Knox'un fuayesine tökezleyerek girerken zaman normal hızında akmaya devam ediyor.

Kör bir panikle çırpınıyorum. Homurdanıyorum, ağzımı kapatan el dudaklarımı mühürlüyor. Sesim duyulmak için çırpınıyor ama daha da ötesi, bedenim özgür kalmak için çırpınıyor.

İçimdeki altın güç yükseliyor, sımsıkı sarılıyor. Kendi düşüncem olmadan, büyüm kontrolü ele alıyor ve kendini altın bir engerek başı olarak çağırıyor. Ağzı şişiyor, dişleri kabarıyor.

Elin sahibi duraklıyor, sonra bizi odanın diğer ucuna fırlatmak için hamle yapıyor ama benim büyüm daha hızlı. Engerek saldırıyor, dişlerini beni esir tutan gölgeli ele geçiriyor. Parmaklar gevşer gevşemez, elin sahibi acı içinde haykırırken, ben dönüyorum.

Bir Phooka ile yüz yüze gelmek.

Bir insan gövdesi ve bir keçi kafatasıyla, kıvrımlı boynuzları korkulacak şeydir. Süt beyazı gözlerini gördüğümde bedenime çarpan şok, doğal olmayan büyüklükteki elleri beni tekrar kavradığı anda buharlaşıyor. Boynuzların boynumu kesmesini kıl payı önleyerek dönüyorum.

Ben kaçmaya çalışırken, dışarıdan daha fazla çılgılık geliyor. Savaş gibi, sefalet gibi geliyor. Kalbim çılgınca atıyor, onlara yardım etmek için yalvarıyorum ama bir Phooka sırtınızı dönebileceğiniz bir yaratık değil. Ne de hafife alınacak bir yaratık.

Çenesi sanki sırtıyormuş gibi şişiyor. Harekete geçtiğimde köpek dişlerim alçak bir hırıltıyla parlıyor.

Daha önceki uçuşumuzdan kalan hançerler hâlâ vücuduma bağlıyken, birini kalçamdan kapıp hamle yapıyorum. Kolundan çıkan tek bir gölge sayesinde elinde nasıl bir bıçak belirdiğini analiz edecek vaktim yok. Bıçağım altın alevler saçarken, açıkta kalan tarafına bir hamle yapıyorum ve hançerinin çeliğiyle karşılaşıyorum. Phooka benimle başa baş mücadele ediyor.

Çalışma odasındaki körükler patlar, mobilyalar binlerce kırık parçaya ayrılır. Knox ve sarayı da savaşıyor olmalı. Ama Phooka tekrar yüzüme doğru uçarken ve ben beni hedef alan bıçaktan kaçınmak için dönerken, paniğimin yerleşmesine fırsat kalmıyor.

Ayağa kalkarak boştaki avucumu kaldırıyorum, parmak uçlarımda altın bir ateş topu dans ediyor. Büyüm kullanıldığında övgüler yağıyor, yumuşak melodik sesi onu kullanmam için beni teşvik ediyor, bana *emrediyor*. Phooka bu manzara karşısında duraksıyor.

Bir şey başımı yana çeviriyor ve bir elini bileklerime indiriyor. Büyüm püskürüp ölüyor ve kılıcım yere düşüyor. Şok içinde haykırıyorum, Phooka tehditkâr bir atarak başını geriye eğiyor. Başka bir saldırgan arkamda duruyor ve ejderha kabızalı kılıcıma uzanıyor. Kanımı bir korku duygusu dolduruyor ve ağır bir kesinlik dozuyla, saldırganlar beni alırsa bir daha asla geri dönemeyeceğimi biliyorum. Bununla birlikte , büyüm, öfkemle birlikte kabarıyor.

Dişlerimi sıkarak ayaklarımın ucuna basarak tüm ağırlığımı arkamdaki saldırganlara veriyorum ve hırlayarak tekme atıyorum. Önümdeki Phooka, her zamanki gibi kendini beğenmiş, bunun geldiğini görmüyor. Homurdanarak odanın öbür ucundaki merdiven tırabzanına uçuyor ve kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düşüyor. Kafatası çatlayıp parçalanmış, kemik parçaları mermer zemine saçılmış halde yere yığılırken içimde bir memnuniyet uğulduyor.

Sırtımdaki saldırgan kollarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin, seni altın kaltak!"

Başımı yana eğerek kollarında gevşiyorum, bedenim artık savaşıyor. "Hiç sanmıyorum."

Onu görmeden önce hissediyorum, büyüm planladığı saldırıyı durduruyor.

Karanlık odayı dolduruyor. Gölgenin her kıvrımında, her karanlık köşede öfke titreşiyor. Alçak bir hırıltı duvarlardan sekiyor.

"Göster kendini!" diye uluyor şeytani yaratık. "Ne dikkat et," diye şarkı söylüyorum alaycı bir şekilde.

Büyük bir rüzgâr yüzümün yan tarafına çarpıyor ve sıcak yapışkan bir madde kıyafetlerime sıçrarken gözlerimi kısarak bakmaya zorluyor. Ardından gurultular geliyor ve sonra sırtımdaki şey parçalanıyor.

Döndüğümde Knox'u gölgelerinin arasında, tepeden tırnağa siyah ve kırmızı kana bulanmış, beni bile ürkütecek kadar tehditkâr bir yüzle dururken buluyorum. Şu anda Knox bir öfke tanrısı.

Ta ki bakışları üzerimde toplanıp her santimi arayana kadar.

Saçının bir telinin bile yerinde olmadığını fark ettiğinde göğsü iniyor, ruhu zihnimdeki kapıdan içeri giriyor ve beni kemik kıran bir kucaklamayla sarıyor - ruhlarımız ve fiziksel bedenlerimiz arasında. Kendini sakinleştirmeye çalışarak kabarıyor. Nasırlı ellerini başımın arkasında gezdiriyor ve başımı sıkıca tutuyor. "Delilah," diye nefes alıyor.

Koridorda gümbürdeyen botların sesi onu döndürüyor ve beni arkasına yerleştiriyor. Gölgeler odanın içinde patlayarak bizi gözden gizliyor.

"Knox!" diye bağıyor tanıdık bir ses.

Haftalardır duymadığım bu duygu karşısında omuzlarım çöküyor. "Lenox?" Kalın bir sesle fısıldıyorum.

Gölgeler geldikleri gibi hızla buharlaşıyor ve Lenox'un kapı aralığında nefes nefese kaldığını gösteriyor. Bizi görünce Lenox'un yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Çabuk olun, malikâneye saldırmak üzereler!" diye ilan ettikten sonra dönüp koridordan aşağıya iniyor.

Basit bir bakışla elimi kaldırdım ve omzumun üzerinden seslenerek uzaklaştım, "Tartışmaya vaktimiz yok ama tanrılar bile beni uzak tutamaz Knox, bunu sen de çok iyi biliyorsun!"

Dışarıda koşarken çılgınlık beni karşılıyor.

Knox'un malikânesine karanlık çökmüş ve ardında yıkım bırakmış. Kanlı araziye bir bakış attığımda Aurora ve Zephlyn'in Creseda ve Henry'yi iki şeytani ejderhayı savuştururken ahırların yanında koruduğunu görüyorum. İçimde bir öfke kabarıyor.

Benden bir şey daha almasına izin vermeyeceğim.

Sırtımdaki ejderha kabzalı kılıcı ve kalçamdaki daha büyük bir kılıcı kınından çıkararak Knox'un sırtındaki endişesini görmezden geliyorum ve saldırıyorum. Bıçaklarım beni durdurmaya çalışanların boyunlarıyla ve kalpleriyle buluşuyor. İğrenç pençelerini içime gömmeye çalışan tazılar ve Phookalar.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni hedefimden alıkoyamaz, özellikle de büyük bir şeytani ejderha göğsünü kükreyerek Aurora'ya ateş püskürtüp sol bacağını yakarken.

Onun çılgılığı beni kırmızıya boyadı. Görüşüm öylesine ölümcül bir odaklanmaya dönüşüyor ki, kaç tane düştüğünü zar zor fark ediyorum. Ya da kaç tanesinin kendi bedenimi kesip vurduğunu. Tek hissedebildiğim Aurora'yla aramızdaki bağın kapısından giren acı. Feryadındaki ıstırap, Zephlyn'in ölümcül kükreyişindeki öfke.

İçimde bir güç dalgası yükseliyor, kaçmak için çılgık atıyor. Aurora'nın arka bacağını yakan şeytani ejderha göğsünü bir kez daha şişirirken, bu sefer isteğini reddetmiyorum ya da geri çekmiyorum.

Benimki patlamadan önce ateşini dışarı atmaya, hatta çenesini açmaya bile vakti yok.

Griffinlere doğru rüzgâr kadar hızlı koşarken etrafımdaki her şeye altın ışık saçılıyor. Büyüm artık komutlarımı dinlemiyor, kontrolü ele alıyor, ejderhayı kaplıyor ve onu içten dışa ateşe veriyor. Organları kaynayarak koyu bir sıvıya dönüşüyor.

Çırpınırken ya da sallanıp yere düştüğünde, öldüğünde bile vazgeçmiyor. Yanmasını istiyorum. Bu topraklara bir kez çağrıldığında gözlerini açtığı anda erimesini istiyorum. Geri gelmeye cüret ettiği her seferinde gücümün elinde ölmesini istiyorum.

Arkadaşının koyu kırmızı gözlerinde alevlenen öfke, damarlarımda hazza benzer bir şey mırıldanıyor. Dikkatini griffinlerden bana doğru çeviriyor. Kanıma duyduğu arzunun tadını buradan alabiliyorum.

Ben altın olanım. İstedikleri kişi benim.

Ejderha kalçalarının üzerinde geriye doğru kükrüyor ve saldırıyor. Vahşi bir hırıltıyla ben de ona doğru dalıyorum, kanlı arazide kayarak açıkta kalan karnına doğru ilerliyorum. Ejderha kabzalı kılıcımı derine ve hiç ara vermeden saplıyorum. Bıçak benimle birlikte zeminde kayarak onu göğsünden aşağıya doğru kesip açıyor.

Çıkardığı kükreme acı verici. Ben daha komut vermeden, altın alevler açık boşluğuna hücum ediyor ve onu içten dışa yakıyor.

Sinirlenecek zaman bulamıyorum çünkü tam doğrulduğum anda kendimi ve griffinleri altın bir koruyucu baloncuğun içine alıyorum. Şeytani yaratıklar kalkanı delmeye çalışıyor ama başaramıyorlar, sinir bozucu böcekler gibi sekiyorlar. Zephlyn de Aurora'nın yanında adımlarken onlara aldırış etmiyor, burnundan sıcak hava püskürüyor, benimle aynı nedenden dolayı paniklemiş.

Başka kimseyi kaybedemeyiz.

Yanında diz çöküp titreyen elimi yanmış derisinin üzerinde gezdiriyorum. Korkunç derecede yanmış, üçüncü derece olduğuna şüphe yok.

"Şşşt," diye yatıştırmaya çalışıyorum. "Her şeyi koyacağım Aurora, söz veriyorum."

Dengeleyici bir nefes alarak etrafımızdaki kalkanı iki katına çıkarıyorum ve sonra içime, bedenimde dolaşan güce dönüyorum. *Lütfen beni dinle, yalvarıyorum.*

İki elimi de kaldırarak yanık teninin üzerinde gezdiriyorum, yakınlığımdan ürkmesine aldırmadan. Yavaşça üflemeden önce ölçülü bir nefes alıyorum, iyileştirici mavi ışığı hayal ediyorum ve büyüm bana fısıldayıp akmaya başladığında rahatlıyorum.

Vücuduna değdiği anda, çığlıklarıyla aramızdaki bağ daha da geriliyor. Ondan daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Konsantrasyonumu kaybetmemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Ama yavaş yavaş, acı dolu sızlanmalar derin bir rahatlamaya dönüşüyor. Gözlerimi açmaya cesaret ederek, yeni bir deri tabakasının büyümesini, kas ve dokuların onarılmasını, saçların açmasını huşu içinde izliyorum. Gülmek ya da ağlamak istiyorum, hangisi olduğundan emin değilim. *İşe yaradı.*

Elimi geri çekerek kalkanlardan birini bırakıyorum ve ikisi de öfkeyle kaynayan ve savaşmaya hazır olan Zephlyn ve onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Onlara acı çektirelim. Her şey için," diye yemin ediyorum.

Скапча 0

Delilah

W Aurora iyileştikten sonra arkamda duruyor, varlığının her zerresi öylesine hissedilir bir öfkeyle titreşiyor ki etrafımızdaki havayı elektriklendiriyor gibi görünüyor. Artık kalkan indiğine göre, ses hızla geliyor.

çığlıklar, çeliğin çeliğe çarpması ve inkar edilemez ölüm kokusu ile duyularımı ıslatıyor.

Bakışlarım Knox'a takılıyor, sadece birkaç adım önümde koruyucu kalkanı kırmaya çalışanları kesiyor. Tekrar görüş alanına girdiğimde, şeytani yaratıklar kafalarını bana doğru çevirip dudak büküyorlar.

Knox, üzerime saldıran şeytani yaratıklara gölgelerini gönderirken alçak sesle ve acımasızca hırlıyor. Uçan gölgeleri boyunlarını kırıyor ve diğerleri çırpınıyor, o onlardan havayı çalarken keskin pençeleri boyunlarını pençeliyor. Bu sırada bana ulaşmak için kan ve irin dolu bir yol açıyor.

Onun ellerinin ve gücünün yıkımından kaçanlar beni yakalama fırsatına saldırıyor. Kısa görüşlülükleri onlara pahalıya mal oluyor.

Griffinler kendilerini serbest bırakıyor.

Bedenim altın alev ve çelikten bir kasırga.

Tazıları yarı yolda karşılayarak, bir elimde ejderha kabızalı kılıcım, diğer elimde bana katılmayı talep eden altın alevlerimle sallanarak içeri giriyorum. Knox, çelik ve nefretten oluşan bir girdapla bana dik bir şekilde savaşıyor. Birbirimize doğru yol alan bir ölüm dansıyız.

Bir elim ejderha kılıcımı savurup tazıların kafalarını koparırken, diğer elim göğüslerine saplanıp çürümüş kalplerini çıkarıyor. Aurora ve Zephlyn, Knox'la ortada buluşana kadar jilet gibi keskin dişlerini şaklatarak kanadımı koruyor. Öfke yüzünü sertleştiriyor.

Mülkü kana bulanmış, adamları kara büyü salgınına karşı savaşıyor ve düşmüş bedenler, canlanan iblislerin yanında yatan saf ruhlar.

Avlunun ortasında, Harlow gözlerimin önünde küçük yarı cadı, yarı Fae formundan, bu tepeli tepeye saldıkları canavarlara dönüşüyor. Bir ejderha.

Daha önce ejderha formuna girdiğini görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Daha büyük, daha sağlam, daha güçlü. Yok edilemez. Kara büyüyle titreyenler kadar siyah pullarıyla, şeytani yaratıklarla sanki ölümün yeniden vücut bulmuş hali gibi karşılaşıyor.

Onun yürüdüğü yerde diğerleri düşer.

Ve yanlardan hücum edenler sadece benim ve Knox'un kılıçlarıyla değil, Lenox'un kılıçlarıyla da karşılaşıyor ve şeytani haşereleri şüphesiz uçarak geldikleri uçurumun kenarına doğru itiyor. Bu da şu soruyu akla *getiriyor*: *Knox'un korumalarını nasıl geçtiler?*

Keskin tırnaklar açıkta kalan tarafımdan bileğime dolanırken düşünce orada ve gitti. Şeytani bir tazı Aurora ve Zephlyn'in pençelerinin arasından sıyrıldı.

Ağzından yılanı benzeyen sürüngen bir dil fırlıyor, yaydığı çürük kokusu içgüdüsel olarak dehşet ve tiksinti dolu bir bakışla geri çekilmeme neden oluyor. Bakışlarındaki parıltı, geçen haftalar boyunca daha önce de gördüğüm bir parıltı.

Olmamaları gerektiği halde hep ukala ve kibirliler.

Kalçamdan bir hançer çıkarıp saldırıyorum ve bıçağı göz çukuruna saplıyorum. Elini çekip acı içinde kükrerken kabzayı büküp mümkün olduğunca çok acı çekmesini sağlıyorum ve göz çukurundan siyah kan fışkırıyor.

"Kahrolası altın cadı!" diye tükürüyor, körü körüne beni pençeliyor.

Kabzayı kopararak, ejderha kabzalı kılıcımı tutan boştaki kolumu kaldırıyorum ve savuruyorum, kılıcı gökyüzünde kavislendiriyorum ve tek bir akıcı hareketle aşağı indirerek tazıyı köprücük kemiğine kadar ikiye bölüyorum.

Bu hareket, sürekli tiz çığlıklarını susturur.

Bıçağı çıkarmaya gidiyorum, ancak tanıdık bir çift kalın kol belimi sarıyor ve çekerek beni havaya kaldırıyor.

Angel, Knox bağımızı koparıyor.

Keskin bir nefes alarak önümdeki manzaraya bakıyorum. Bir zamanlar Knox'un güzel malikânesi olan yer, şimdi siyah ve kırmızıya bulanmış, lime lime yatıyor,

Sadece düşmanlarımızın değil, de parçalanmış vücut parçalarıyla dolu. Tek parça halinde kalan iblisler seğirmeye başladı, canlanmaya . Knox'un muhafızlarının geri kalanı kılıçlarını şiddetle sallayıp uzuvlarını fırlatırken, diğerleri de bir şenlik ateşi yakıyor. Çağırılma sürelerini uzatmaya çalışarak iblisleri azgın ateşin içine atmak gibi tatmin edici bir göreve başlarlar. Siyah dalgalı ateşten gökyüzüne ulaşan pis koku

duman başka hiçbir şeye benzemez.

"Ne yapıyorsunuz? Yardıma ihtiyaçları var!"

Knox beni havaya fırlatıyor ve Aurora beni yakalıyor. Knox beni arkamdan tutarken, onun sırtına indiğimde göğsümün derinliklerinden bir homurtu yükseliyor. "Bu gerçekten gerekli miydi?" İnledim.

"Rıhtıma sızmışlar!" Lenox bağılıyor. Zephly'n ve hâlâ siyah pullu ejderha formunda olan Harlow çoktan uzaklaşmış, tepeden aşağı uçuyorlardı.

Lenox'un sözlerinin, araziye neden terk ettiğimizi anlaması sadece bir an alıyor.

Bu dikkat dağıtmak içindi. Asıl hedef Azalea şehriydi.

Bir zamanların renkli ve neşeli şehrini şimdi dehşet ve tiz, taşlaşmış çılgınlık sarmış durumda. Déjà vu hissine kapılıyorum. Sanki hayalimin canlanışını izliyor gibiyim. Bu düşünce ve görüntü öylesine rahatsız edici ki başımı yana çevirmek ve safrayı yutmak zorunda kalıyorum.

Knox'un sesi içi boş bir fısıltı ama bunu diğerlerine de yansıtıyor. "Nolan ön saflarda, Peter'in planının bu olması ihtimaline karşı konuşlandırdığımız orduya liderlik ediyor."

Harlow çenesini açıyor ve kükrüyor, ağzından ateş fişkırıyor. Lenox bana dönüyor, kehribar rengi gözlerindeki şiddetli duygu beni bir kez daha sersemletiyor. Peter'in bizden aldığı ve bize yaptıklarından dolayı hepimizin kanında kaynayan nefret, yıkıcı bir şekilde yükseliyor.

Bununla birlikte, Aurora aşağıdaki savaşa düşüyor ve sahip olduğumuz sınırlı zamanla Knox'un kollarını kendime doğru tutuyorum, sırtıma bastırılmış önünün sıcaklığını içime çekiyorum.

"Lütfen bana geri dön," diyor içten içe.

"Sen istediğin sürece, ben hep isteyeceğim," diye fısıldıyorum içtenlikle.

Başımın üstüne nazik bir öpücük konduruyor, aşağı inerken dudakları öylece kalıyor. "Bunu onlara ödet, Angel," diye fısıldıyor.

Sanki emir benim için değil de büyüm içinmiş gibi kıpırdanıyor, damarlarımın içinde çılgınca çırpınıyor. Başka bir şeyle birlikte serbest kalmayı bekliyor.

-Eski ve tehlikeli derecede kötü ve acımasız bir şey.

Baş döndürücü bir his içimi dolduruyor, vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Bu his yeni değil ama yine de hakkında çok az şey bildiğim için aynı şekilde korkuyorum.

Zamanı geldi, diye fısıldıyor ruhani ses zihnimde. Bu sesi aylardır duymamıştım; Annie ve Eleanor'un öldüğü günden beri. Ama geldiği kadar çabuk, tekrar kayboluyor.

Ruhani sesin ne anlama geldiğini analiz etmeye ayıracak bir gram bile vaktim olmadan, bakışlarım sokaklarda terör estiren bir grup şeytani köpeğe kilitleniyor. Aurora'ya zihinsel bir mesaj gönderiyorum ve o alçalırken, pençeleri en yakındaki Phooka'ların boyunlarını kesiyor, kendimi onun sırtından fırlatıyorum, kollarımı iki yana açıyorum.

Gölgem onları döndürüyor ve Azalea'nın vatandaşlarının kırmızı kanı ağızlarından damlarken dişlerimi sıkıp saldırıyorum.

Yere inerken kılıcımın çeliğini iki tazının boynuna sürterek, düşüşümü kırmak için çömeliyorum ve kafalarını da alıyorum. Onların görmeyen bakışlarının memnuniyetini hissetmeme izin veremem çünkü birkaç dakika içinde etrafım sarıldı.

Kılıcım sallanıyor, uzuvları, boyunları ve kalpleri kesiyor. Altın alev tüm bedenimi sarıyor, beni asla yakmıyor ama düşmanlarımı savunmasız noktalarından yakalıyor.

Lütfen beni süpürüp götürme, diye yalvarıyorum büyüme, zihinsel komutlarımı dinlemesi için dua ediyorum.

Bıçağımla bir Phooka'nın boynunu kestiğimde, bir tazı beni açık tarafımdan sokmaya çalışıyor ama altın büyüm orada, tazının kolunun siyah deri derisini eritiyor. Ben bir sonrakine geçerken tazı çılgılık atarak kendini kurtarıyor. Şehre doğru, ön tarafta Nolan ve adamlarıyla savaşan şeytani ejderhalara doğru bir yol açarken kollarım hiç durmadan sallanıyor.

Knox bir anda yanımda beliriyor, kendi ateşli gölgelerden oluşan kalkanı derisi ve postu boyunca dans ediyor. Birkaç dakika içinde bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyor, birimiz yükseğe fırlarken diğeri alçaktan savuruyor. Aramızdaki bağ, ruhlarımızın birbiriyle konuşma şekliyle gelişerek, ölümün bizden korkmasını sağlarken bizi birbirimize bağlıyor.

Ta ki kendini diğerlerinden ayıran bir seste duraklayana kadar.

Knox bana bakmadan arkamızdan saldıran tazılara dönüyor, ateş topları ve gölgeler işini bitirmeden önce kılıçlarını sallıyor. *Ne oldu? Aklından aklına soruyor.*

Başımı eğiyorum, bir iblis yandan saldırırken gözlerim daralıyor. Son saniyede yer değiştiriyorum ve doğrudan Knox'un ellerine uçuyor, Knox da tek bir hareketle kafasını gövdesinden ayırıyor. Aynı nefeste bıçağımı indirip başka bir tazıyı bıçaklıyorum ve altın alevlerimle kalbini göğsünde eritiyorum.

Ses tekrar çınlıyor. Bir çocuk çığlığı. Bunlardan çok var, ama bu farklı.

Ben ona saldırmaya çalışan üç iblisi altın hançerlerle tek seferde öldürürken Knox hiç vakit kaybetmeden ne yaptığımı duymak için zihnime dalıyor.

Bu bir tuzak olabilir. Ancak bunu söylerken, buna inanmadığımı hissedebiliyorum.

Knox'un ağzı tekrar tartışmak için açılıyor ama kısa kesiyor. Altın bir koruma kalkanı oluştuyorum, ne gördüğü konusunda anında endişeleniyorum ama omzumun üzerinden geniş bakışlarını takip ettiğimde tek gördüğüm arkamızda hareketsiz yatan öldürülmüş şeytani yaratıklar oluyor. Çığlığa, kalkanıma vuran tazılara odaklanmamız gerektiğini söylemek üzereydim ama-

Hareketsizler. Ölüler mi?

"Büyünle öldürdüklerin."

Knox'un sözleri üzerine yüzümü ona döndüm. "...?"

Çıglık odağımı ait olduğu yere geri çekiyor. Ama göğüs kafesimin derinliklerinde bir şey, canlananlara geri dönmem için beni dürtüklüyor. Bedenlerine geri çağrılan iblislerle yüzleşmek için. Seğirme normal, hatta beklenen bir şey. Peki bu ne anlama geliyor?

Büyüm bana teslim olmam, güvenimi tamamen teslim etmem için yalvarıyor ve Tanrı bilir hangi nedenle, şu anda tüm varlığım beni buna zorluyor.

Ben de döndüm. Büyüm bir intikamla yükselirken dudaklarımdan istemsiz bir çıglık dökülünce afalladım. Bedenimden bir altın alev dalgası, bir ölüm tsunamisi fişkırıyor. Sokaklardan aşağı, binaların arasından akıyor ve dirilen tazıları yollarında durduruyor. Gözlerini bir daha asla açamıyorlar, çünkü altın alevlerimin derinliklerine sürükleniyorlar, denize götürülüyorlar. Bedenleri eriyerek çürüyen siyah bir su birikintisinden başka bir şeye dönüşmüyor.

Knox ısıklık çalıyor, beni değerlendirirken gözlerinde hayranlık ve takdir dolu karanlık bir parıltı belirliyor. *Belki de her şeye rağmen bir savaş şansımız vardır.*

Muazzam zafer, gücümdeki ani değişim ve bunun gelecek için taşıdığı potansiyel ile sarsılıyorum. Ama çocuk tekrar ağladığında, düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum, sihrimin gizemini bir kenara bırakıyorum.

Düşen vatandaşların üzerine basmaktan kaçınırken botlarım kan birikintilerine sıcıyor. Bir zamanlar güzel olan şehirlerinin molozları arasında kımıldamadan yatan bedenleri kalbimi acıyla sızlatıyor. Ne kadar uzağa koşarsak Knox'un kaşları o çatılıyor.

"Ne oldu? Nolan mı? Onları geride tutamaz mı?" Sesim umutsuz bir yakarışa dönüşerek soruyorum.

Knox tek bir kelime bile ama aramızdaki bağdan dolayı bunu yapmak zorunda değil. Kalbinden geçen her şeyi, kalbinin hızlı atışını hissedebiliyorum.

Onu bu kadar korkutan ne?

Diğerlerinden farklı bir çılgılık daha duyulduğunda Knox hiçbir uyarıda bulunmadan havalanıyor ve neredeyse kendini dik tepelerden aşağı atıyor. Ayaklarının yıkık dökük kaldırım taşları üzerinde süzülme şekli, onu daha hızlı ilerletmek için hava büyüğü kullandığını düşünmeme neden oluyor. O kadar ki ona yetişmek için kendi büyümü kullanmak zorunda kalıyorum ve ancak gıcırtilı bir şekilde durana kadar aciliyetini anlayabiliyorum.

Ana caddenin kenarındaki karanlık bir oyukta, Knox pantolonunu indirip göğsünü sıkıyor, kül rengi yüzü dehşetle dolu.

Bakışlarını takip ederek, Knox'un Azalea'daki ilk haftalarımnda beni götürdüğü şirin bir restoran buluyorum. Geçmişine ve çoktan ölmüş ailesine dair anılar ve manevi değer taşıyan bir restoran. Dört şeytani tazi etraflarını sarmışken, merdivenlerde dehşete düşmüş küçük bir kızı kucaklayan yaşlı kadın.

Mia.

İsim zihnindeki bağdan kopup gitmekte gecikmedi. Gergin, korkmuş adam Mia ve küçük kızın önünde yeniden beliriyor ve kılıcını güçlü, akıcı bir hareketle indirip tazıların başını anında keserken karnının derinliklerinden vahşi bir kükreme yükseliyor. Darbe

Yıkık sokaklarda ve deniz boyunca kilometrelerce sekiyor. Göğsü efordan kabarırken başları dönüyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor, derinliklerinde bir talep yatıyor. Söze gerek kalmadan büyüm harekete geçiyor, tazılara vurmasına izin verdiğimde tenimde uğulduyor ve mırıldanıyor. Siyah kösele bedenleri altın alevlere dönüşüyor ve eriyerek arnavut kaldırımlı sokağın çatlaklarından aşağı süzölen siyah katran benzeri bir maddeden başka bir şeye dönüşmüyor.

"Mia," diye nefes alıyor Knox, yaşlı kadının ve korkmuş çocuğun önünde diz çöküyor. Elini uzatarak kadının ayağına kalkmasına yardım ediyor. "Ne oldu?"

Mia, yalvaran gözlerini Knox'a çevirmeden önce çocuğa bakar. Knox başını sallıyor ve Mia'nın gözleri cam gibi oluyor, Knox onun zihnine bakarken görmüyor. Bulduğu her neyse, gördükleriyle arasına fiziksel bir mesafe koymak istercesine bir adım geri çekilmesine neden oluyor. Çocuk, tumbul yanaklarından süzülen gözyaşları dışında Mia'nın kollarında sessizliğini koruyor. Saçları kıpkırmızı kanla kaplı, sadece birkaç tutam doğal sarı rengini koruyor. Bu manzara göğsümün rahatsız edici bir şekilde ağırmasına neden oluyor.

Knox yavaşça birkaç metre ötede bir yığın halinde yatan vahşileşmiş kadın ve erkeğe dönerken, Mia çocuğu omuzlarından tutarak manzaradan uzaklaştırır. Sevdiklerinin gözlerinin önünde katledildiğini gören bu insanların nasıl hissettiklerini tahmin etmek zor değil.

"Nereye gidebilirler? Şehrin güvenliğini henüz sağlamadık," diyorum usulca.

Knox derin bir iç çekiyor ve ben bunun yüzeyde yattığını görebiliyorum. Hissettiği çaresizliği, halkını kurtaramamanın verdiği acıyı. Onları güvende tutamamanın suçluluğunu. Omuzlarına yığılan ölümlerin ağırlığı.

Kırılmak üzere.

"Sana hâlâ ihtiyacı olan insanlar var," diyorum usulca, sözlerimin onun hırpalanmış kalbine güç vermesini dileyerek. "Şehrinin, halkının sana ihtiyacı var Knox. Hâlâ umut var."

Bunun yalan olup olmaması şu an için umurumda değil. Knox zaten tehlikeli bir şekilde uçuşunun kenarında duruyor ve ölümlerinin dirilmesinden başka hiçbir şeyin onu geri getirebileceğinden emin değilim.

Safir gözleri benimkilere kilitleniyor, kalın kalın yutkunup başını sallamadan önce beni doyasıya içiyor, kararıyla birlikte gözleri kararlı bir şekilde sertleşiyor. Şu anda olması gereken kişi haline geliyor - kralları.

Mia'ya ve çocuğa baktı. Ben de aynısını yapıyorum, sadece küçük kesikler ve sıyrıklar görünce şaşırıyorum. "Şehir güvenli değil. Henüz hiçbir yer güvenli değil, evim bile." Başını kaldırıp yırtık ve kanlı restoranın içinde bir şeyler arıyor. Yüz hatlarında bir hüznün parıltısı belirliyor ve sonra tekrar bağın derinliklerine kilitleniyor. "Bölgede bildiğiniz kişisel bir sığınak ya da kiler var mı?"

Mia kekeliyor, gözleri sokaklarda geziniyor, "Evet! İki sokak ötedeki Morrisons. Onların da orada saklandıklarını söyleyebilirim." Elini indirdi.

ses çıkarır ve çocuğun kulaklarını kapatır, bu hareket bir Fae için ne kadar az işe yararsa yarasin. "Bella'nın bir aile dostu burada."

Bella.

Sanki az önce tüm dünyasını kaybeden küçük kızın yüzüne bir isim koymak her şeyi daha da gerçek kılıyormuş gibi, çenemi kapatıyorum ve gözyaşlarımın pırıltısı geçene kadar dişlerimi sıkıyorum.

Knox başını öne eğiyor. "Ön saflara dönmeden önce sizi oraya götüreceğiz."

"Kaybedersek ne olur?" Mia fısıldıyor.

Bu ihtimal karşısında başım dönüyor. Sanki sözleri içimde bir ateş yakmış gibi, elimi sırtına koyarak onu merdivenlerden aşağı indiriyorum. "Acele etmeliyiz."

Knox tek kelime etmez ya da sorusuna cevap vermez ve Mia da Knox'u çok iyi tanıdığı için bu fikri daha fazla zorlamaz.

İki sokak sonra, köşeyi döndüğümüzde neyse ki en az hasar görmüş bir evle karşılaşıyoruz. Knox bekliyor, Mia'nın arka taraftaki mahzene güvenli bir şekilde girdiğinden emin oluyor ve içerideki dehşete düşmüş aileye kimliğini doğruluyor.

Kadın Bella'yı görünce gözyaşlarına boğuluyor. Başı Knox'un etrafında dönerek Mia'nın kısa merdivenlerden inmesine yardım ediyor, Bella'nın ailesini arıyor ve bir şey bulamayınca içinde bir şeylerin kırıldığını görüyorum.

Sessiz. Bella'yı göğsünde tutarken gözyaşları kuruyor ve omurgasını dikleştiriyor.

Knox gitmek için dönerken avucunu onun koluna indiriyor. "Bitir şunu," diye tıslıyor.

Knox'un gözleri parlıyor, bağ duygu seliyle geriliyor. "Deniyorum" demeden önce sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Daha çok çalış," diyor, sesi sert ama yumuşak, yalvarırcasına. "Hepimiz yok olup uzak bir anıya dönüşmeden önce."

Onun sözlerine ve zaten ağır olan omuzlarına böyle bir şeyi yükleme cüretine duyduğum öfke kanımı kaynatırken bir adım ileri atıyorum ama o bir kolunu uzatarak beni durduruyor. Aramızdaki çiftleşme bağı, şiddetli bir korumanın içime çarpmasıyla geriliyor ve onu onun sözlerinden korumam için bana bağırıyor. Şimdiden suçluluk duygusu ve başarısızlık korkusu onu boğuyor ama o sadece başını sallıyor ve mahzeni bir koruma büyüyle mühürleyerek oradan ayrılıyor.

"Buna hakkı yoktu," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Aslında her şeye hakkı vardı," diyor ciddiyetle, evin etrafında dönerken.

Anlaşmazlığımı homurdanarak dile getirip onunla mantıklı bir şekilde konuşmak için ağzımı açtığımda karanlık bir gölge iniyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle önümüze düşüyor.

Yeniden yükselmeye çalışan şeytani bir ejderhaya bakarken boğazımdan kopan çığlık çığ ve şok dolu. Boynundaki deliklerden sokağa siyah kan sızıyor.

Başını yana eğiyor, boncuk gibi kırmızı gözleri bana kilitleniyor ve sanki kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi, hiç yaralanmamış gibi ayağa fırlıyor. Sarsılıyor, saldırmak için hareketleniyor, siyah bir tüy yumağı aniden boynuna dalıyor, çenesini siyah pullarının etrafına kilitliyor ve o kadar tanıdık bir kükremeyle bakışlarım yukarı doğru fırlıyor.

Ellerimi kaldırıp bağıriyorum, "Şimdi, Aurora!"

Komutla birlikte ejderhanın etinden büyük bir parça koparıyor ama ejderhanın umurunda değil, gözünü bana dikmiş. Saldırıyor ve sonra altın alevler içinde patlıyor. Parçalanmadan bir an önce kırmızı gözlerinde gerçek korku parlıyor.

Bir daha hareket etmez.

Aurora sanki büyümenin ona asla zarar vermeyeceğini biliyormuş gibi hiç endişelenmeden ve umursamadan alevlerin etrafından dolaşıyor ve Knox'la beni başıyla dürterek bizi acele ettiriyor gibi görünüyor. Knox Aurora'nın zihnine daldığında göğsüm sıkışıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve "Şehri ele geçirmek üzereler" derken dudaklarından kayıp dolu bir sızlanma dökülüyor.

Скәрт'са ұұ

Delilah

Aurora yıkık evlerin ve kan sıçramış binaların üzerinde süzülürken kanatları tam genişliğine kadar açılıyor. Özellikle büyük bir binayı temizlediğimiz anda Aurora bir an için kekeliyor, yaşadığı şok ordumuzu geriye ve çevredeki ormana doğru iten karanlık kütleye yol veriyor.

Neredeyse temizlediler.

"Git, Aurora, git!" Böğüren rüzgâra karşı bağıyorum.

Knox arkamda sertleşiyor, elleri belimde geriliyor. Dönüp yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve onu gözlerini açtığı dehşetten kurtararak itiyorum.

"Git! Oraya daha hızlı varacaksın, git!"

Knox bir an için duraklar, sadece bir an için.

Ben.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim." Söz veriyorum. "Şimdi acele et!"

Knox arkasına bile bakmadan, muhteşem siyah Nolan'ın yanındaki ön saflara inene kadar gökyüzünde savrulurken kanatları açılıyor. Kılıcı bir o yana bir bu yana sallanıyor, ateşi ve gölgeleri şeytani yaratıkları geri püskürtmek için kaos ve katliam yaratıyor.

Ama sonra, garip bir şey olur.

Siyah deniz *bir anda* uyanır. Binlerce yaratık, kendilerini öldürenlerden intikam almak için yenilenmiş bir güçle ön saflara koşuyor. Knox'un büyüğü ne kadar güçlü olursa olsun, savaşçıları ve ordusu asla yeterince öldüremeyecek çünkü onlar asla gerçekten ölmüyor. Umutsuzluktan titriyorum, yükselen ölümler Knox ve adamları için koşturuyor, ama gözlerim savaşa katılan başka bir Fae'ye takıldığında tamamen beyazlıyorum.

Vücudum Aurora'nın tepesinde dondu.

Bakışlarım sıradan bir Fae'ye değil. Haftalardır ayık görmediğim bir savaşçının üzerine düştü.

İblislere doğru koşan Axel, bakışlarında öyle bir nefret var ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kederle feryat ediyor, asla düzeltilemeyecek bir yanlış düzeltmeye çalışıyor.

Axel gözlerimi yaşartan bir kılıç sallıyor. Avucunda kendi kılıcı değil, Ace'in kılıcı var.

Boğazımdan bir hıçkırık uçup gidiyor ve beni şoke ediyor. Kaybettiğim her şeyin akıntısında boğulmaktan korktuğum için haftalardır kendime ağlama izni vermeye cesaret edememiştim.

Ama Axel, darmadağınık haliyle, karnına saplanmış şeytani bir tazi pençesiyle yere düşüyor. Gökyüzünden bile acı çığlıklarını duyuyorum.

Axel'in yanında kimse yok, kimse ona yakın bile değil, aksi halde savaşla meşguller. Onun şeytani tazıların lejyonuna düştüğünü ve bir daha ayağa kalkamadığını görmüyorlar.

Öne doğru eğilerek Aurora'nın saçlarını öyle sıkı kavıyorum ki acı içinde inliyor, Knox için, *herhangi biri* için çığlık atarken onun yerine ağrıyan göğsümü tutmaya zorluyorum.

"Hayır, *hayır*, hayır!" Bağıryorum. Ses gökyüzüne, denizlere, savaş alanına yayılıyor. "*Hayır*, lütfen!"

Knox bu ses üzerine başını yukarı kaldırıyor ama ben umutsuzca karanlık, dövmeli ikizini ararken ona bakamıyorum, ne zaman görünmeye tenezzül etse hepimize musallat olan yüzü.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağıryorum panik içinde. "Hayır, hayır, hayır, *HAYIR!*"

Paniğim yerini öfke kabarmasına bırakıyor, o kadar yoğun ki avuçlarımdan altın ışık sızarken boğuluyorum. Büyüm bedenimin sınırlarına çarpıyor ve ona *sonuna* kadar izin vermem için çığlık atıyor.

Yardım edebileceğini fısıldıyor.

İçimde kaynayan öfkeyi körüklüyor, kaybettiğim her şeyin görüntüleriyle beni besliyor.

Easton'ın boynu kulaktan kulağa kesilmişti, en iyi arkadaşım göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Annie, anneme benzeyen figürüm, başı hala beyaz fiyonkuyla süslü, bir mızrağın tepesine tünemiş. Eleanor, benim için hayatından vazgeçen, kapana kısılmış güzel denizkızı, onun yanında. Axel, Ace'in kanının içinde diz çökmüş. Babam sandığım bir adam tarafından en iyi arkadaşıma yapılan ihanet.

En akılda kalıcı olan da bu - tüm hayatım bir sahtekarlık, bir yalan.

Çözülmesi acı veren bir aldatmaca.

Her şey zihnimde yanıp sönüyor, bir saniye içinde orada ve yok oluyor, ama iz bırakıyor, tüm bu haftalar boyunca onu ittiğim sınırlara geri dönmeyi reddediyor. Bir daha asla böyle korkunç bir acı hissetmemeyi diliyorum.

Bu seçimin bir bedeli vardı. Eğer acımı hissetmek istemiyorsam, o zaman hiçbir şey hissedemezdim. Duygularımdan çok çabuk vazgeçtim ama şimdi onları evcilleştirmek için mücadele ediyorum. Benden çalınan her şeyin yakıcı öfkesini, kaybettiğimiz her şeyin adaletsizliğini, hayatımın ve önümdeki bu sahnenin acımasızlığını ehlileştirmek için.

Kabarıyor, gittikçe yükseliyor, ta ki bedenim kontrol edemeyeceğim kadar güçlü bir öfkeyle fiziksel olarak titreşene kadar. Zihinlerimiz arasındaki köprüden aşağı koşarak yalvarıyorum, *Lütfen her şey bittiğinde beni geri getir Knox.*

Ruhu daha önce hiç olmadığı kadar donuk, yüz hatlarına kazınmış bir şaşkınlıkla köprüde beni karşılıyor. Safir gözleri aşağıdan bana doğru dönüyor. *Angel, bekle-*

Zihnimde köprünün kapısını çarpmadan önce gördüğüm son şey, onun dehşete düşmüş yüzü, durmam için *çığlık* atıyor - yalvarıyor.

Delilah!

Sadece saniyeler geçmesine rağmen içimdeki sihir yükseliyor ve öfkemi geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar körüklüyor. Sonra güç kuyuma adım atıyorum ve kendimi tamamen daldırıyorum - beni toprakta tutacak hiçbir bağ olmadan - ve sihrimin olmamı istediği şeyi kucaklıyorum.

Ckapt'ca ũ2

Knox

D *Elilah!*

Adı kalbimden sökölüp atılıyor. Yumruğumu tekrar zihninin kapısına vuruyorum. Paniğim kontrolden çıkıyor, beni tüketiyor. Kapı kilitli kalıyor, diğer taraftaki dostum şüphesiz onu öldürtecek bir şey yapıyor.

Bu sefer omzumu çarpıyorum. Acı vücudumdan aşağıya sekiyor, ama zorlukla bükölüyor.

Artık çok geç.

Etrafımızdaki enerji değıştikçe bedenime geri çekiliyorum - o kadar hissedilir bir akıma yükleniyor ki sanki elimi uzatıp onu kavrayabilirmişim gibi hissediyorum. Bu herkesi duraksatıyor, iblisleri bile.

Şeytani yaratıkların pençeleri, batan güneş zannettikleri ama çok geçmeden çok daha değerli bir şey olduğunu anlayacakları şeye dönerken geri çekilir.

Aurora'nın tepesinden kör edici bir altın ışık fışkırıyor ve Delilah tepesinde dururken Aurora inişini durdurup havada asılı kalıyor. Delilah süzölürken kalbim boğazıma düğölmeniyor, ayakları artık Aurora'ya değmiyor.

Delilah - benim güzel eşim - başını arkaya yatırıyor, kollarını uzatıyor ve *parlıyor*. Zamanla sönebilecek bir alev ya da mum gibi değil. Hayır, bu kalıcı; bunu kemiklerimin derinliklerinde ve aramızdaki bağ boyunca hissedebiliyorum.

Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kalbim bir kez olsun acıdan değil de rahatlamadan yükseliyor.

Haftalardır -aylardır- Delilah ve ben onun büyüsü üzerinde çalışıyoruz, kendini bu dünyanın bir parçasına nasıl bağlı tutacağı, onu

Günden güne büyürken onu bütününüyle yutuyordu. Milyon yıl geçse de bu kadar güzel bir şeye karşı savaştığımızı düşünmezdim.

Bir güç tüketimine tanık oluyorum, ama bunun *doğruluğunu* bağ boyunca hissedebiliyorum. Bu korkulacak bir şey değil. Aslında, şeytani yaratıklar titremeye başladıkça, bunun kutlanacak bir şey olduğuna inanıyorum.

Huşu içinde, gökyüzünde yeniden parlayan sönmüş bir yıldız bakıyoruz.

Delilah'nın altın kanatları açılıyor ve etrafımı saran adamların keskin nefeslerini çekiyor. İblislerin dönüp saldırması ihtimaline karşı hepsinin etrafında bir koruma kalkanı oluşturuyorum ve aval aval eşime bakıyorum.

Sanki evren Delilah ile aynı hizaya gelmiş gibi, müzik yükseliyor. Duyulmamış bir orkestra onun bedenine, zihnine ve ruhuna rehberlik ederek hiç şüphesiz her zaman olması gereken kişiye dönüşmesini sağlıyor. Müzik, bedenimi dinginliğe sürükleyerek bağın aşağısında şarkı söylüyor. Kreşendoda Delilah'nın bedeni Aurora'nın üzerinde yükseliyor, ta ki Griffin dönüp ruh eşine bakana kadar.

Gücünün altın bir filizi avucundan uzanır ve vücudunun etrafında, büyüünün dokunmadığı hiçbir parçası kalmayana kadar dönüp durur. Her zamanki gibi altın olan kanatları yeniden parlıyor, Delilah büyüünün tüm derinliğiyle bütünleşirken her zamankinden daha parlak bir şekilde ışıldıyor.

Sanki gerçekte kim olduğuna adım atmış gibi. Sanki üzerine konan lanet hiç tam olarak kırılmamış gibi.

Büyüsünün ondan talep ettiği şey buydu.

Altın ışınlar öncekinden daha parlak yanar, alevlere dönüşene kadar erir.

Delilah başını eğiyor ve bizimle kurduğu göz teması büyüü bozuyor. Melodi durur. Zaman yeniden başlıyor ve iblisler neden burada olduklarını hatırlıyorlar.

Ölüm. Yıkım. Savaş.

Ama altın cadı dedikleri kişiden daha fazla korkmaları gerekiyor. Delilah'nın zihninin kapısı uçarak açılır ve kapının eşiğinde bakışlarında intikam vaadiyle altın meleşim durur.

Delilah düşmeye başlıyor, gökyüzüne çakılıyor. Ben kıpırdayamadan Aurora orada, onu yakalıyor ama eyerinde daha fazla kalmıyor. Sırtından atlayarak şiddetli savaşın ortasına dalıyor.

Delilah'yı, kanatlarını açmış, üstlerinden altın alevler sıçrarken ve avuç içleri altın güçle kaplanmış halde gören tazılar, korkudan beslenen bir çılgınlıkla saldırmaya başlar.

Sonunda bir şeyden taşlaşmış olmalarının şokunun içime yerleşmesine izin veremem, sallanarak, tıslayarak ve şahdamarımıza saldırarak geldiklerinde değil.

Koruma kalkanımı kesip pençeliyorlar, kara büyü saf kalkanıma saldırırken saniyeler içinde parçalıyorlar.

Nolan'ın yerimi almasına izin vererek, bakışlarım Delilah'ninkinden hiç ayrılmadan ordumun sırasına doğru ilerliyorum.

Korku kalbimi ele geçiriyor ve beynime kısa devre yaptırıyor. Ona ışınlanırken güvenliğimle ilgili düşünceler pencereden uçup gidiyor, sadece her yöne patlayan altın alevleri buluyorum ve tazıların korku içinde çılgılık atmasına neden oluyorum.

Altın gücün dokundukları düşer. Ve bir kez olsun geri gelmiyorlar Yukarı.

Sonunda onları öldürecek bir şeyimiz var ve o da Hayatımın aşkı.

İblislerin arasında altın bir prenses gibi, emrine boyun eğmelerini sağlıyor. Koşuyor, göğsü kabararak öyle bir vahşetle bağırıyor ki nefesimi kesiyor. Tazılar uluyarak kaçarken ve adamlarım şaşkına dönmüşken, o kendini düşmanlarımızın üzerine salarken ben eşime tutkulu bir huşu ile bakıyorum.

Avuçlarında çelikten değil, altın gücünde bir kılıç sallanıyor. Etrafındakilere vuruyor, kafaları kesiyor ve kalpleri deliyor. Ama o durmuyor, uzaktaki bir şeye doğru acele ediyor.

Hiçbir açıklama yapmadan peşinden gidiyorum, büyüğü benim için ayrılıyor, etrafımdaki av köpekleri ve Phooka'larla savaşıyorum. Sanki büyüğü onunla bir olmuş, onun göremediklerini gören kendine ait bir bilince sahipmiş gibi.

Delilah'nın elleri iblislerin boyunlarına dolanıyor ve onları karanlıklar denizine fırlatıyor. O kadar güçlü bir kükremeyle bağırıyor ki ellerimi kulaklarıma götürmek zorunda kalıyorum. "Axel!"

Sesindeki dehşet beni dizlerimin üzerine çöktürmekle tehdit ediyor.

Özellikle de yoluna çıkan iblisleri öldürmeye devam ederken, sonunda durup acı dolu bir feryat koparana kadar.

Скапча ўў

Delilah

Axel kıpkırmızı ve simsiyah bir kan birikintisinin içinde iki b  kl  m yatıyor. Y  z  ndeki renk akmış ve geriye   l  mc  l derecede soluk bir renk kalmıştır.

Elimi g  ğs  ndeki yaranın   zerine vurup altın bir patlama g  nderiyorum.

Kanamayı durdurmaya   alışırken etrafımda dolaşan şeytani yaratıkları uzaklaştırıyorum. Bu hareket ona dokunduğumda keskin bir nefes aldıldı. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ta ki g  ğs  n  n yavaş da olsa y  kselip al  aldığını g  rene kadar.

Kardeşininkine   ok benzeyen orman yeşili g  zleri dalgalanarak açılıyor ve bana dikiliyor. G  zleri genişliyor. "Altın gibisin," diye fısıldıyor, sesi suyun altındaymış gibi   ıkıyor ve sonra tekrar kayboluyor.

Onun s  zlerini ve v  cudumdaki yabancı hissi g  rmezden gelerek Knox'un arkamdan geldiğini hissediyorum, b  y  m bize yaklaşmaya   alışanları savuşturmaya devam ederken ağızından bir hıçkırık d  k  l  yor. D  nyamızın par  alanma tehdidine rağmen savaş hala devam ediyor.

Bir g    avu  larımı Axel'in par  alanmış g  ğs  n  n   zerine koymam için beni   ekiyor. Benim sihrim gibi ama aynı zamanda tamamen farklı bir his. Bu mantıklı bir şey değil, a ıklayabileceğim bir şey değil, sadece sezgisel.

Bir damla g  zyaşı yanağımdan yuvarlanıp yarasına d  ş  yor ve onunla birlikte şöyle saf bir ışık geliyor ki g  zlerimi kapatıp içimdeki b  y  n  n beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bedenime rehberlik ediyor ve imgelemimdekine benzer bir dil konuşuyor. Kelimeleri bilmememe rağmen, bu dilin benim bir par  am olduğunu ş  pheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Bir şekilde b  y  m  n içinde. Bu onun işi. Bu onun iyileştirme armağınının bir par  ası.

Knox,   amurlu toprakta dizlerinin   zerine    kmeden   nce arkamdan nefes nefese kalıyor.

"İşe yarıyor," diye fısıldıyor hayretle. "Devam et Angel, onu iyileştiriyorsun."

Göğsümde, aylardır iyi bir şey hissetmeyen kalbimde bir kıvılcım çakıyor.

Işık avucumdan Axel'in göğsüne akıyor, kaslar, sinirler ve deri birbirine yapışıyor. Rengi yavaşça yüzüne geri dönüyor. Göğsünün yükselip alçalması her geçen saniye daha da hızlanıyor, artık ciğerlerinde kan olan bir adamın yavaş, dalgalı hareketleri değil.

Kirpikleri kırışarak gözlerini bir kez daha ortaya çıkarıyor. Vücudumun her zerresinden fışkıran güç karşısında hâlâ huşu içinde parlıyorlar ama başka bir şey daha var. Güç yavaşladıkça, Axel'in eli yanındaki kılıcının kabzasına sarılıyor, dudakları hırıltıyla düzleşiyor ve Axel daha önce hiç olmadığı kadar öfkeli bir şekilde yeniden *doğuyor*.

Durup topuklarımın üzerinde geriye yaslanana ve ellerimi deri kaplı kalçalarımaya koyana kadar, bugün yeniden doğan tek şeyin o olmadığını fark ediyorum. Tenim *parlıyor*. Sanki güneş tam tersi değil de derimin içinden parlıyormuş gibi.

Ama düşünecek, vücudumdaki farklılığın tadını çıkaracak zamanım yok. Ne kadar akıcı durduğumu, ağır ejderha kabızalı kılıcı tutmanın ne kadar kolay olduğunu, gerçekten ne kadar güce sahip olduğumu anlamaya zaman yok. Çünkü Axel çoktan ayağa kalkmış, Knox'a hırslıyor: "Evimi alırlarsa lanetleneyeğim."

Knox hızlı bir baş hareketiyle bana dönüyor, gözleri tüm vücudumu izliyor, başımın ucundan botlarımın altına kadar süzöldükten sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Şu anda ne kadar paran var?" diye soruyor.

Zihnimin köprüsünden geçip kendine bakabilecekken neden sorduğunu merak ederek başımı eğiyorum, ama sonra etrafımızı saran şeyin ve savaşın sesinin neden kulaklarımı tırmalamadığının farkına varıyorum.

Çünkü bir mil içinde, her sokakta ve dar geçitte iblisler çoktan düşmüş, erimiş ve yanmıştır.

Nefesim kesildi. Bilinçli olarak bununla bir ilgim yoktu ama büyümün cezalarını biçmek için bana *ihtiyacı yoktu*. Kuyuma baktığımda daha önce hiç görmediğim bir şey buluyorum. İşte o zaman ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Sadece basit bir duyguyla farklı bir bağdan aşağı indiğimde, büyük ve ağır bir şey arkama düşmeden bir an önce şok ve rahatlama dolu bir kükreme duyuluyor ve başarılarımın altındaki arnavut kaldırım sokağı takırdatıyor. Koştum ve Aurora'nın eyerine atladım. "Beni takip edin," diyorum onlara.

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine dönüyorlar ama açıklama yapacak zaman yok. Ne de olsa denemeye başlayabileceğimi bile sanmıyorum. Yine de beni gökyüzüne kadar takip ediyorlar, Axel solumdan yaklaşırken Knox'un mürekkep gibi siyah muhteşem kanatları hararetle çırpıyor. Gökyüzünde yükseklere çıkana, görüşüm binalar tarafından engellenmeyene kadar gerçekte neler olup bittiğini göremiyorum.

Binlerce şeytani yaratık sokaklarda ilerliyor, pençeleri ve tırnakları Knox'un adamlarının kalplerine kolaylıkla saplanıyor. Adamlarımız ölüme yatarken, bir iblisi öldürerek elde ettikleri küçük zaferler bir dakikadan fazla sürmüyor.

Kaybediyoruz.

Ama uzun
sürmeyecek.

Adamların hayal kırıklığını ve sabırsızlığını hissederek yavaşça ellerimi kaldırıyorum ve dönüştüğüm şeyin içine giriyorum. "Bırakın yok olsunlar," diyorum.

Vücudumdan her yöne doğru altın gücünde iplikçikler kayıyor.

Haftalardır tek hissettiğim yakıcı bir nefretti. Şu anda ben de hissediyorum ama bu tamamen bana ait değil. İçimde benden çok daha eski bir şey yatıyor.

-Gücüm, sanki yüzyıllardır mayalanıyormuş gibi hissettiren bir intikam almaya başladığında eski bir yanlış düzeltiliyor.

Ve birden büyümün neden beni seçtiğini anladım.

Altın yılanlar teker teker saldırır, altın dişleri her şeytani yaratığı deler geçer.

Sokaklardakiler pençelerini askerlerimizin bağırsaklarını deşmek için kullanıyor. Gökyüzündekiler küçük bir griffin grubuna ve Harlow'un ejderha formuna karşı savaşıyor. Phooka'lar bile adamlarımızı bıçaklamak ve delmek için boynuzlarını kullanıyor. Yılanlar altın dişlerini kalplerine saplıyor.

Son nefeslerini verirken bir an için zaman durmuş gibi görünür. Ve sonra güçlü bir sesle düşerler.

Her . Altın gücümün bir vuruşuyla.

Скапча 4

Delilah

T iblis ordusunun düşüşü tüm Açelya'ya bir zafer dalgası gönderir. Şeytanların gazabından kaçmayı başaranların evlerinde ve kalplerinde hissedilir.

Knox'un adamları bana bakarken yüzlerinde şaşkınlık ve hayretin yanı sıra huşu ve şaşırtıcı bir korku da okunuyor. Etrafımdakilerde korku uyandırmayı hiçbir zaman istemedim - Peter'ın insan kralı kılığına girdiği zamanki gibi - yine de bu topraklara musallat olan kara büyüü yenmek için ödemem gereken bedel buysa, bunu yapacağım.

Knox hayatta kalanlara saklandıkları yerden çıkmalarını ve çantalarını hazırlamalarını söylüyor. İlk başta nedenini merak ettim, ta ki etrafımı ve iblislerin şehre verdiği yıkıcı zararı görene kadar. Binalar paramparça olmuş, molozlar ayaklarımızın altında yatıyor ve kaybettiklerimiz sokaklara dağılmış durumda.

Bu savaşı kazanmış olabiliriz ama bu süreçte Azalea'yı yok ettiler.

Hayatta kalanlarımız Ateş Sarayı şehri Ornx'te, sığınaklarının ve Alorah'ın en güvenilir ve saygın savaşçılarının arasında barınacak. Her ne kadar çoğunun ön saflarda savaştığını ve şehre en son gittiğimde sarhoş aptallarla karşılaştığımı yüksek sesle dile getirmesem de. Doğruyu söylemek gerekirse, insanlarımızı gönderecek başka yerimiz yok.

Şehri boşalttıktan ve kaybettiklerimizi saymak için kapı kapı, sokak sokak dolaştıktan sonra, bizi daha fazla kaybın beklediği Knox'un malikanesine doğru tepeye tırmanırken havada bir ağırlık var. Geçtiğimiz haftalarda omuzlarımıza yüklenen keder tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı, öyle ki nefes almakta zorlanıyorum. Sanki içten içe, bugün kaybettiğimiz üç bin kişinin sadece bir başlangıç olduğunu biliyoruz.

Kimse uçmuyor, ışınlanmıyor ya da konuşmuyor. Şeytani ordunun *nasıl* düştüğünden ya da Knox'un korumalarını nasıl aştıklarından bahsetmiyorlar. Yine de arada sırada, özellikle de artık hafifçe parlayan altın tenime bakanlar oluyor. Eskisi kadar baskın değil, parıltı sessiz bir güç uğultusuna dönüşmüş durumda.

Knox'un malikanesinin ana kapısından girdiğimde, ateş çukurlarında yanan çürümüş iblisleri görünce inliyorum. *Bu koku haftalarca burnumdan gitmeyecek.*

Knox göz ucuyla bana bakıyor. Savaştan beri ne düşündüğümü duymak için zihnime girmede. Bunu itiraf edeceğini hiç sanmıyorum ama tahmin etmem gerekirse, bir parçasının bulabileceklerinden korktuğunu söyleyebilirim. Ve onu suçladığımı söyleyemem. Ben de güç kuyuma bir daha bakmadım.

Artık Fae formunda olan Harlow bahçede duraksıyor, gözleri ayak izleri olan avluda ve kan sıçramış baş melek heykellerinde geziniyor. Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana doğru bakmaya tenezzül etmeden, "Baş meleklerin dilini biliyorsun," diyor.

Beş çift göz bana doğru dönüyor.

"Şimdi ne saçmalıyorsun Harlow?" diye mırıldanırken yorgunluğum her halimden belli oluyordu.

Gözleri ince yarıklar halinde daralıyor. "Onların dilinde konuştun. Nasıl?" diye soruyor.

Büyüm Axel'i iyileştirirken dilimden dökülen yabancı kelimeler aklıma geliyor. En azından yüzümü buruşturma nezaketini gösterdim ama Harlow bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Axel'i ölümün eşiğinden nasıl geri getirdiniz? Hepimizin iyileştirme yetenekleri var ama hiç kimse ölümü durduramaz." Gözleri kırmızı bir renkle parlamaya başladı. "Ve hazır konu açılmışken, neden sen, kapımıza gelen Fae, aniden iblisleri *öldürebiliyorsun*?" Ellerini havaya kaldırır. "Neden kimse senin birdenbire nasıl parladığını ve altın gücü saçtığını konuşmuyor-"

Bir gölge patlaması Harlow'a çarparak onu sersemletti. "Delilah'yla konuşurken ses tonuna dikkat et," diye homurdanıyor Knox, benimle Harlow'un arasına girerek. Omuzlarından ve kollarından daha fazla gölge sızıyor. "Az önce bir kez daha *herkesin* hayatını kurtardı!"

Harlow homurdanır. "Kenara çekil, aşık çocuk. Onun senin eşin olması sorgulanamayacağı anlamına gelmez."

"Sorgulanması gereken tek kişinin Delilah olduğunu düşünmüyorum," diyor Lenox, maskesi bir kez daha sıkıca yerine oturmuş halde.

"*Bu* da ne demek oluyor?" diye hırlıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun" derken ona doğru bakmıyor bile.

Kolunda patlayan ateş Knox'un yorgunluktan derin bir iç çekmesine neden oluyor.

Axel'e bakıyorum, gözlerinin bir kez olsun vücudunu saran madde bakışları olmadan berrak olduğunu görünce bir an için şok oluyorum. Gözleri de büyümüştü ve haftalardır buraya ayık gelmediğini anlamam bir anımı aldı. Lenox ve Harlow'un yeni dinamiğini deneyimlemek zorunda kalmadı.

"Hangi soruları cevaplamamı istiyorsun, *ikinci*?" Harlow sanki ayıp bir kelimeymiş gibi tükürüyor ve göz ucuyla Axel'in gözle görülür bir şekilde irkildiğini görmeden edemiyorum.

"Harlow!" Knox tersledi. "Kendine gel, *şimdi*."

Harlow'un ağzını kapatacak aklı vardır ama bu sadece bir süreliğine işe yarar. "Sanırım hepimizin bazı sorulara cevap vermesi gerekiyor, sarhoş da dahil."

Nefesim kesildi. Daha önce kimse onu bu konuda bu kadar açık bir şekilde suçlamamıştı ve eğer bu konuyu daha fazla irdelememe izin verirsem, belki de sorunun bir parçası olduğumuzu kabul etmek zorunda kalacağız. Ne de olsa Axel daha dün gece bana ölmek istediğini itiraf etti ve ilk savaş işaretinde çığlık atarak koşuyor ve birkaç dakika içinde düşüyor. Bir zamanların kudretli, yenilmez savaşçısı aniden ölüyordu. Belki de yakından izlenmeli.

Axel bugün ölseydi, bir kez daha ölümden sorumlu olacaktım çünkü onun ve üzüntüsünün etrafında parmak uçlarımla dolaşmaya devam ediyorum. Belli ki onu şımartmakla bir yere varılmıyor.

Lenox'un gözlerinde nihayet bir duygu parıldıyor ama bu kimsenin beklediği bir şey değil. "Kapa çeneni melez" diye tükürürken tiksinti bir yıldız gibi parlıyor.

Knox dişlerinin arasından hava emiyor. Tamamen donuyorum.

Darbe, kalbine inen bir kesik gibi hedefine ulaşır. Bir an için, bir anlığına, Harlow soğukkanlı bir casus değildir. yerine yüzü parçalanıyor, bir adım geriye doğru tökezleyip göğsünü tutarken gözlerimizin önünde parçalanıyor. Öfkeyle gözlerini kırpmadan önce derinliklerinde gümüş rengi bir astar gördüğüme yemin edebilirim.

Lenox çılgınca kabarıyor, göğsü sanki içinde bir volkan patlamış gibi inip kalkıyor ama Harlow orada dururken ona dikkat etmiyorum

Azalea şehri gibi kırık dökük görünüyor.

"Lenox..." derken Knox da Harlow kadar yıkılmış görünüyordu.

Kalın kalın yutkunup bana doğru dönmeden önce gözleri kapanıyor. "Axel'in ölmesini nasıl engelledin?"

O son anı halının altına süpürmeye çalışırken dikkatini bana verdiğinde, Lenox'un yeni haline ilk kez tanık olan Harlow ve Knox'un yanı sıra Axel'in de dehşete düşmüş yüz ifadelerini görünce kalbim sıkışıyor.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama söylemek zorunda da değilim. Bu anın bitmesini isteyen tek kişi Lenox değil.

"Delilah'nın dönüşümü için bir açıklama aramamı ister misin?" Harlow sorar. Bakışları Knox'un üzerinde, onun tutunduğu bir can simidi gibi duruyor.

"Harlow, biz-"

"Arama yapmamı ister misin?" diye tekrar soruyor ve adamın itiraz etmek üzere olduğu şeyi kesiyor.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez, ne yapacağını, bizi ayıran bu yeni dinamikle nasıl başa çıkacağını bilemeyerek hafifçe bocalamasını izliyorum. Harlow'un bizden önce kırılmasını önlemek için bir adım öne çıkıyorum. "Ne olduğundan emin değilim ama Axel'in düştüğünü gördüğümde bir anı seli beni vurdu ve gücüne teslim oldum. Knox'un beni geri getirmesi gerekeceğini, büyü'nün beni tüketeceğini düşündüm ve öyle de oldu ama Knox ve benim korktuğumuz şekilde değil."

Başını sallıyor, devam etmem için beni teşvik ediyor. Gözlerim titreyen parmaklarına kayıyor. *Harlow'un çözüldüğünü hiç görmemiştim.* O yüzden hemen ekliyorum, "Dillerini nasıl bildiğimi bilmiyorum. Teknik olarak bilmiyorum ama büyü'm biliyor ve yaptığım şey tamamen onun isteği'di, *beni* bir araç olarak kullandı."

"Bu tehlikeli," diyor Knox, ruhu dönüşümünden bu yana ilk kez zihinlerimiz arasındaki köprüde geçici adımlar atıyor.

"Sanmıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Tüm bu zaman boyunca beni süpürüp yutmasından korkuyorduk ama bunun yerine ben... ona katıldım." Başımı sallıyorum, içimde bir şaşkınlık uğulduyor. "Bu çok garip bir his ama korkulacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Knox kabaca, "Çok fazla güce sahip olmak başlı başına bir sorun," diyor.

Her şey korkulacak bir şeydir. Attığımız her adımda omuzlarımızın üzerinden bakmalı ve Peter'ın boğazımıza sarılmadığından emin olmalıyız.

"Bence çözmemiz gereken şey, neden sadece Delilah'nın büyüsünün aniden şeytani yaratıkları etkilediği ve"- yüzünü buruşturuyor, bir kez olsun özür diler gibi görünüyor-"senin şu anda ne olduğun."

Ruhani sesin nasıl geri dönüp bana "zamanın geldiğini" söylediğini açıklamak üzereydim... ta ki Harlow'un ifadesinin sonunu duyana kadar. Kaşlarım çatıldı ve Knox'unkilerle birlikte alçaldı. "Ne demek ben *neyim*?"

Knox yanıma geliyor. "O bir Fae, Harlow." Gerçi bu noktada, buna tamamen inandığından bile emin değilim.

"Ailesinin kim olduğunu bilmiyoruz. Ya kanı sadece Fae genleri taşımıyorsa?"

Knox yavaşça bana dönüyor. Dönüştüğümünden beri gözlerini benden zorlukla ayırabiliyordu ama şimdi... bana farklı bakıyor. Korku ya da dehşetle değil, benim hâlâ altın renginde parıldarken hayretle bakıyor. "Onunki gibi büyüsü olan bir yaratıkla hiç karşılaşmadım," diye itiraf ediyor, sesinde bir şekilde gurur kabarıyor.

Kapımın arkasında kalarak onunla alay ediyorum, *Neden buraya gelmiyorsun ve sana bu bakışa gerçekten değecek bir şey göstermiyorum?*

Benimle dalga geçiyorsun, değil mi Angel?

Sadece sana sağlam bir tekme atıyorum. Sanki biraz itilmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor.

Gözleri mizahla parlıyor. Knox ve benim etrafımdaki dünya, birçok soru ve sorunumuzla birlikte yok olup gidiyor. Knox köprüden geçerken, elini kaldırıp kapı tokmağına doğru uzatarak zihnime doğru ilerlerken, çakıllı garaj yolundaki adım sesleriyle geldiği gibi hızla geri çekilirken hepsini görmezden geliyorum.

Knox'un maiyeti konuşmayı tamamen kesiyor ve biz de beyaz sabahlıklı bir figürün dik yokuştan hafifçe nefes nefese kalarak tepeye tırmanışını izlemeye koyuluyoruz. Knox önüme geçip kılıcını kınından çıkarıyor ve Axel sekiz haftadır ilk kez ikinci sıradaki yerini alıyor, Lenox'un üçüncü sıraya düşmesiyle garip bir an yaşanıyor. Aylar önce olduğu gibi ikimizi de kuşatıyorlar, bu sırada Harlow yavaşça ileri atılıyor ve avucundaki hançeri tekrar kapmadan önce havaya doğru sallıyor.

Figür yaklaştıkça sanki onlarla daha önce tanışmışım gibi hissediyorum.

Fae görüşüm, omuzlarından sarkan, keçeleşmiş ve kanla kabuk bağlamış sarı saçlarını fark etmemi engellemiyor. Gözleri yumuşak bir mavidir, ancak yanaklarında bir gram bile renk yoktur, sanki hayatı ondan çekilmiş ve her adımı bir savaşmış gibi. Bu da kılıcı açıklayabilir.

Yanından gönülsüzce sallanarak siyah ve kızıl kan izleri bıraktı.

"Knox... onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, öyle mi?" diye cevap verirken bakışlarını kızın yanındaki kılıçtan ayırmıyor.

"Yemin edebilirim ki..."

Axel doğrulur, tüm vücudu kaskatı kesilir. Elindeki bıçak yere düşüyor ve keskin bir nefes alırken çakıl taşlarına çarparak *çınlıyor*.

Kız tepenin zirvesine ulaşp Knox'un malikanesinin kapısından içeri adımını atarken kaşlarını çatıyor ve sonra adımının ortasında donup kalıyor. Kafası yukarı doğru fırlıyor, o mavi gözler şimdi genişlemiş ve kanla kabuk bağlamış saçlarını her yöne savuruyor.

Yine de bakışlarını Knox'a, bana, Harlow'a ya da Lenox'a kilitlemiyor. Bakışları Axel'in üzerinde.

Axel'inkine benzer bir nefes çekiyor ve aniden yanaklarının solgunluğu yerini kıpkırmızı bir allığa bırakıyor.

Yüzü... ten rengi. Nerede ?

"Sizi tanıyor muyuz?" Harlow kuru bir sesle.

Ama Harlow hiç konuşmamış da olabilirdi. Kadın Axel'e doğru belli belirsiz bir adım atar.

Kadın dudaklarını aralıyor ama daha ileri gidemiyor. Axel öfkeyle kükrüyor, yerdeki kılıcını kapıyor ve gizemli kadına doğru hamle yapıyor, onu yere yapıştırırken ciğerlerindeki nefesi kesiyor. Axel kılıcını havaya kaldırıyor ve güçlü bir çığlıkla yere indiriyor.

Скарга ў

Knox

I Şok olmuş bir şaşkınlıkla bir hava büyüğü cebi fırlatıyorum ve bıçağı kızın kalbinin biraz üzerinde durduruyorum. Bir heykel gibi hareketsiz yatıyor, şok yüz hatlarını bozuyor.

Ta ki göğsü kabarana ve iğrenerek yüzünü buruşturana kadar. "Ne kadar güzel, ben bir katil verildi."

Axel köpek dişlerini göstererek hırlıyor. "Sana hiçbir şey *verilmedi*."

Sözlerindeki kötülük beni donmuş sersemliğimden sıyıran şey oldu. Axel'e koşan Lenox, onu zavallı, hırpalanmış kadının üzerinden sıyırırken benimle orada buluşuyor. Şaşırtıcı bir şekilde Axel tutuşumuza karşı koyuyor, bir hayvan gibi çılgınca çırpınıyor.

"Bırakın beni!" diye bağıyor.

Kavrayışımı sıkılaştırarak bakışlarım Lenox'a kayıyor, ama o da aynı şekilde şaşkın görünüyor. Harlow yaklaşıyor, onu Delilah takip ediyor.

"Axel," diye kulağına tıslıyorum, azarlama hiçbir işe yaramıyor. Boynunu bükmeye devam edince kolunu sallamak zorunda kalıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Numara yapıyor," diye tükürür.

Harlow başını eğip Fae'yi incelerken yavaşça kendini yerden kaldırıp ayağa kalkıyor. Geceliğine kan sıçramış ama içimden bir ses bunun kendi kanı olmadığını söylüyor.

"Ne numarası?"

Axel'in yüzünden soğuk ve karanlık bir öfke geçiyor. "Bir çiftleşme bağı."

İtiraf, bakışlarımı kadından ayırıp arkadaşşıma yöneltmemi neden oluyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Az önce arkadaşşıma mı saldırdın?"

"O benim eşim değil," diye hırlıyor dişlerini sıkarak.

Harlow gözlerini kısar. "Sen bir aptalsın."

"Hayır, *hepimiz* öyleyiz. Knox ve Delilah dışında, son çiftleşme bağı Ace'inkiydi ve hepimiz bunun gerçek olmadığını biliyoruz," diyor Lenox, parçaları birleştirerek. Sanki *bu* duruma yardımcı oluyor. Ona gönderdiğim sert bakış da bunu söylüyor.

"Hazel kim?" diye soruyor kadın, Axel'i dikkatle incelerken.

"Sanki bilmiyorsun da," diye alay ediyor.

Sözlerindeki şiddet karşısında onu tutmayı bırakıyorum ve derisinin kavrayıp sarsıyorum. "Yeter! Hepinizin akli başında değil ki suçlamalarda bulunasınız!" Axel'i eve doğru itiyorum. "Git temizlen. Bununla ben ilgileneceğim."

"Hayır."

Kelime zihnimde gümbürdüyor. Gölgeler avluma yayılıyor, gücüm etrafımızdaki havada öyle yoğun dalgalanıyor ki başımızın üstünde gök gürlüyor ve şimşekler çakıyor.

"Hayır mı?" Karanlık bir şekilde soruyorum.

Gözlerim şiddet vaat ediyor ve bunu gören Axel sonunda mantıklı düşünüyor. Kalın bir şekilde yutkunuyor ve başını eğiyor. "Bu bir *emirdi*," diye homurdandım. "Lenox, Axel'e içeriye kadar eşlik et-"

Axel sertleşir. "Refakatçiye ihtiyacım yok." "Evet, var."

Axel eve doğru tökezleyerek geri geri gidiyor, sesimin tonundan dolayı yüzü çökmüş ve kül rengi olmuş. Ona hiçbir zaman bir arkadaştan, hatta kardeşten başka bir gözle bakmadım. Ama şu anda onun kralından başka bir şey değilim.

Keşke bunu onun *için* yaptığımı görebilseydi.

"İçeri gir," diye tekrarlıyorum, Axel Lenox'un dokunuşuna omuz silkiyor. Tek başına içeri girip ön kapıları kapattığında, arkadaşımın az önce öldürmeye çalıştığı kadına dönüyorum.

"Sanırım her şey yakında açıklanacak?" diye soruyor. "Yoksa bana gerçekten bir piç mi eş olarak verildi?"

Harlow homurdanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ikisinden de biraz."

"Daha önce tanışmış mıydık?" Delilah yanıma gelirken ağzından kaçırıyor.

Kadın yumuşak mavi gözlerini Delilah'ya çevirir. " gibi bir şey," diyor.

Boğazımı temizleyerek dikkatini çekiyorum. "geliyorsunuz? Sokaklardaki savaş mı?"

"Sormak istediğiniz asıl soru bu değil," diye kestirip atıyor.

İç çekiyorum ve gölgelerim dışarı fırlıyor, nazikçe, sessizce araştırıyor. Ama bir şey beni geriye savuruyor ve gözlerim sertleşiyor. Ona, sahip olduğu şeye. "Ne olması gerektiğini biliyorsun," diye ilan ediyorum.

Bana ihtiyatla bakıyor. "Evet, ama ben rahat bir ortamdayken zihnime girmeni tercih ederim." Kendine bakıyor, derin bir kaş çatma ifadesi yüzünü gölgeliyor. "Ayrıca sakıncası yoksa kız kardeşimin ve annemin kanını üzerimden temizlemek isterim. Bana verdiği duygudan pek hoşlanmıyorum."

Lenox aniden, "İçeri adımını atmayacaksın," diye ilan ediyor. İç çekerken kısmen gözlerini deviriyor. "Biliyorum, Lenox."

Harlow başını eski en iyi arkadaşına çevirir. "Onu tanıyor musun? Senin adını nereden biliyor?"

Lenox'un çenesinde bir kas kıpırdadı. "Hayır, ama kim olduğumuzu bilmek zor değil, Harlow."

Alay ediyor.

Aralarındaki atışmayı görmezden gelerek bakışlarımı yeni gelene dikiyorum, o beni açıkça değerlendirirken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Git," diye emrediyorum.

Delilah kadınla konuştuğumu sanarak yanımda kaskatı kesiliyor.

Lenox ve Harlow'a döndüğümde çiftleşme bağımızda şaşkınlık dalgalanıyor.

İkincisi açıkça bana aval aval bakıyor. "Şaka yapıyor olmalısın!" "Knox, tüm saygımla söylüyorum, sen-"

"*etmiyorum*. Bunun için ben ve Delilah dışında kimsenin hazır bulunmasına gerek yok."

İkili, Ace'in ölümünden bu yana ilk kez kendilerini aynı tarafta bulurlar. "Sen aklını kaçırmışsın!" Harlow tersler.

Lenox, Harlow'a bağırırken boynu kıpkırmızı kesilir. "Seni yalnız bırakmayacağım! Tanrı aşkına, ona bir bakın, her tarafı kan içinde! Bu bir oyun olabilir-"

"Peter'ın oyunlarından biri daha!"

"Belki de zihni kontrol ediliyordur."

"Ya da daha kötüsü, isteyerek geldi. Böyle aşağılık insanlar olduğunu daha yeni öğrenmedik mi?"

"Bırak ben halledeyim, Knox, yapmamalısın-"

Sessizlik çöküyor, görünmez susturucu kalkanım etraflarını sarıyor. Bağırmaktan yumruklarını kalkanıma vurmaya başladılar. Burnumun kemerini sıkarak, havlayan çifte sırtımı dönüyorum. "Terbiyesizlikleri için sarayımı bağışlayın. Belli ki henüz alışmamışlar."

Kadının kaşları çatılır. "sanki itlermiş gibi bahsediyorsun."

Delilah'nın dudakları seğiriyor, gülümsemesi sakarinleşiyor. "Bazen öyledirler," diyor.

Parmaklarımı hızlıca şıklatarak tenindeki ve giysilerindeki kan izlerini siliyorum. Ellerinizde kan olması hissini bilirim. Kimsenin başına gelmesini istemediğim bir his.

"Hikâyeti paylaşmak ister misin?" Bir elimi cebime diğer elimi Delilah'nın belinde gezdiriyorum.

Kadın kayıtsızlıkla hareketi izliyor. "Kendiniz görmenizi tercih ederim."

". "

Kimse kıpırdayamadan, üçümüzü de gölgelerle kaplıyorum. Bir şişe mürekkep kadar koyu ve kalın, hepimizi gücümün pençesine alıyorum ve ayaklarımızın altındaki zemin yok oluyor. Gölgeleer kısmen kadının evimi görmesini engellemek için, onu ne kadar uzağa götürdüğümü -ya da ne kadar az götürdüğümü- bilmemesini sağlayacak kadar yönünü şaşırtmak için. Kısmen de Delilah'yı karanlığın örtüsü altında tutabilmek için. Her şey başladığından beri bunu yapamadım ve sadece ona ihtiyacım var. Burnumu saçlarına bastırırken dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor, vanilyalı şampuanının kokusu burnumu istila ediyor. Tertemiz. Duyularımı süsleyen en güzel şey.

Bir düşünceyle bizi ışınlıyorum. Pürüzsüz beton ayaklarımı selamlıyor ve gölgelerim göründükleri kadar hızlı bir şekilde bizi terk ediyor. Işınlanmak insanı ilk seferinde oldukça şaşkın bırakabilir ama garip kadın çenesini dik tutarak ayakta duruyor. "Sandalye yok mu?" diye soruyor.

Tek bir kas kıpırtısı bile olmadan, arkasında eski, çürük bir sandalye belirmesini sağlıyorum.

Gözlerini devirecek kadar küstahlaşıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor, "Açıkçası rahatlık istemek çok fazla."

"Bu koşullar altında size başkalarının göstereceğinden çok daha fazla nezaket gösterdiğimi düşünüyorum."

Bunun üzerine *hıçkırır*. "Bugünlerde cinayete teşebbüs dediğimiz şey bu mu?" Yine de, şikayet etmesine rağmen, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek oturuyor. "İşkenceye gerek yok. Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım ve aradığınız onay için zihnime girmenize izin vereceğim."

"Bu bir kahin için hiç de küçük bir başarı değil."

Delilah havayı keskin bir tıslamayla içine çekti. Gücümün hissettiği şey buydu. İşte bu yüzden tüm bunlarla garip bir şekilde iyi görünüyor. Ne olacağını biliyordu.

Gel.

"Sahip olduğum bilgi tedirginliğimden çok daha büyük" diyor. Kız kendine güvenen bir havayla hareket ediyor ve davranıyor ama bu zorlama gibi geliyor. Sanki hayatını önemsemediymiş gibi.

Ben cevap veremedim Delilah "Adın ne?" diye sordu.

"Elysia."

Delilah'nın yüz hatlarındaki bir şey beni köprüde belirmeye zorluyor. Zihnine açılan kapı hâlâ kapalı ama onun tarafında bir aşinalık hissedebiliyorum.

Ne oldu, Angel?

Bir şey hatırlıyorum. Zihnimin kenarında dans eden bir anı var, ama benimle oynuyor. Hepsini göremiyorum.

Garip ama birdenbire daha büyük sorunlarımız oldu. Axel kiler kapısının parmaklıkları arasından beliriyor. Etrafımıza diktiğim korumayı fark ettiğinde yüzünde bir acı ifadesi beliriyor - ondan.

"Bunun için burada olmanıza gerek yok," diyerek Delilah ve Elysia'nın önünde belli belirsiz bir adım atıyorum.

"Evet, istiyorum," diyor içgüdüsel olarak. " biliyorsun."

Odayı gergin bir an doldurur. Delilah tedirgin olmadan etrafta dolanır, duvarlardaki aplikleri altın alevleriyle aydınlatarak ısıtır. *Kalkanı bırak. Bunun için başka bir tanığa ihtiyacımız olabilir.*

Durum ya da büyü hakkında hiç endişeli görünmüyor. Belki de artık dönüşmesine izin verdiğine göre, gücü artık kontrol için onunla savaşmayacaktır.

Ta Elysia fısıldayana kadar, "Demek doğruymuş. Sen gerçekten altın mısın?"

Alevler alçalıyor, sanki hiç var olmamışlar gibi bir duman teli bile bırakmadan dağılıyor.

"Büyüleyici," diye nefes alıyor Elysia.

"Bu eşimle ilgili bir toplantı değil. Konudan sapmamanızı öneririm," diyorum soğuk bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan.

Ama ses tonumdaki zarar verme vaadi hiçbir işe yaramıyor. Gözleri Delilah'nın yanından geçip Axel'in kapı aralığında durduğu yere doğru kayıyor. Gözleri bir parça açılıyor ve nefesi kesiliyor, Fae'lerle dolu bir odada küçük ama güçlü bir ses.

Axel'in sert bakışlarını yumuşatmıyor. Aksine, vücudunu taş çevirir.

Elysia gözlerini kaçırıyor, içi burkuluyor, gözlerinde Axel'in yanında var olan sıcaklık artık yok. "Aynı fikirde değilim, bunun eşinle çok ilgisi var."

Kırılğanlığımı gizleyemeden bedenim kaskatı kesiliyor. Avuç içim kalçama bağlı kılıcımın kabzasına iniyor. Savaştan ve kaybettiklerimizi görmekten tamamen bitkin düşmüş durumdayım. Şehrimin yıkımı ve halkımın ölümleri. Ama Delilah'ı savunmaktan asla yorulmayacağım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldanıyor. "Bu topraklarda eşinin aldığı o küçük kehanetin şifresini çözmeyi bilen tek kişiyi öldürmüş olursun, aradığımız tüm cevaplara sahip olan kişiyi." Sırıttıyor. "Ve evet, bu bir kehanet. Ne bir öngörü, ne bir rüya, ne de bir anı." Dilini tıkırdatıyor. "Oh, ve baş melekler onu kendileri gönderdi."

Kalbim sıkışıyor ve bağ boyunca Delilah'ya saldıran mide bulantısı dalgasını hissediyorum.

"Rüya hakkında ne biliyorsun?" diye sorar, sesi serttir.

"Az önce ne olduğunu söylemedim mi? İkimiz de biliyoruz ki rüya."

Kalkanı indiren Axel'in ayak sesleri, tam yanımda durana kadar yerde yankılanıyor. "Onlar seni öldürmek istemeyebilir ama ben bir kadının boğazını kesmekten çekinmem. Oyun oynamayı bırak," diye hırılıyor, tehlikeli bir şekilde alçak sesle. "Ve buraya her ne söylemeye geldiyse tükür ki gidebilesin."

Kılıcımı sıkıca kavriyorum ama Elysia yüzünden değil.

Elysia'nın kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Eşini gerçekten öldürecek misin? Onlara zarar vermek imkânsız değil mi?"

Ben kıpırdayamadan Axel ona doğru koşuyor ve ellerini sandalyesinin iki yanına koyarak Elysia'nın nefesinin hızlanmasına neden oluyor. Başını Elysia'nın dudaklarına bir santim kadar yaklaştırıyor ve homurdanıyor: "Ben senin eşin değilim."

Ben onu çekemediğinden itiyor ve sandalyenin ileri geri sallanmasına neden oluyor. Elysia'nın yanakları koyu kırmızı bir renk alıyor.

Bir kez olsun boyumu aştığını fark ettim. Bakışlarım Delilah'ya kayıyor. *Müdahale etmeli miyim?*

Bu duruma on metrelik bir sopayla bile dokunmam.

Yardım edemem ama . Kelimelerle aran çok iyi, meleğim.

Kelimelerden bahsetmişken... "Kehaneti nereden biliyorsun?" Delilah girişimde bulunuyor.

Elysia kendini toparlayarak bakışlarını Axel'den uzaklaştırdı. "Basit. Bunu alan tek kişi sen değildin." "Bu doğru mu?"

Elysia başını eğiyor. "Bana inanmıyor musun?"

"Hayır," diyor Delilah donuk bir sesle.

Gözlerini deviriyor, ellerini bana doğru sallıyor. "Sadece aklıma gir ve bu işi bitir. Mahkeme politikalarını aştım."

Beni de yanında götür, diyor Delilah.

Başka bir şey yapmayı hayal bile edemezdin, Angel.

Biz savunmasızken bizi koruması için zihninde ona verdiğim emir üzerine Axel'le aramızda bir bakış geçiyor. Axel çenesini hafifçe eğerek doğruluyor, elleri kılıcının kabzasında duruyor ve ben de parmaklarımı Delilah'ninkilerle köprü boyunca birleştirip onu zihnime çekiyorum.

Ckapt'ca ũW

Delilah

I Knox'un ve benim zihnimin dışında bir zihnin içinde hiç bulunmadım. Her insanın olaylarla nasıl başa çıktığı kafa karıştırıcıdır. Birinin inkar yolunu seçmesi, diğerinin maddeye yönelmesi ya da benim gibi bazılarının endişelerini küçük bir kutuya tıkıştırıp zihinlerinin karanlığına atmaya karar verirler. İçindekileri bir daha asla görmemeyi umarak ve bunun için dua ederek.

Ancak Elysia'nın zihni kapılar ve kilitlerle dolu. Sanki kendini kendi zihninden koruyormuş gibi.

Her şeyi bölümlere ayırmış, duvarlarını demirden örmüş, de en sağlamından. Ama bu güçlü dış görünüş öyle bir karanlığı ve kederi gizliyor ki, içinden geçmek bana acı veriyor.

Knox ve ben her duvardan geçerken, onun hayatına tanıklık ederken vücudunun titrediğini hissediyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde benimkine benziyor.

Nefret ve öfke dolu bir babaya sahip olan Elysia ve kız kardeşleri, her gün onun gazabıyla karşı karşıya kalıyorlardı. Anneleri kızlarını korumak için elinden gelen her şeyi yaptı ama bu yeterli olmadı.

Ve sonra bir gece, Elysia'nın odasına gizlice girdi.

Midemden akan safra, Knox'u odadan çıkarıp koridora sürüklememe neden oluyor. Başımı bolca sallıyorum. "O anıları tekrar hissetmesine ya da görmesine neden *olma*. Buna gerek yok. Sadece nedenlerini bilmemiz gerekiyor, Knox."

Yüzünden bir gölge geçiyor, başparmağı avucunun içinde duran elimin üzerinde ileri geri geziniyor. "Daha sonraki yıllarına gideceğiz. Sadece Hazel'inki gibi yıllar önce verilmiş bir kararı kaçırmak istemiyorum."

Adını duyunca irkiliyorum.

Kalın bir şekilde yutkunarak bakışlarımı Knox'un şefkatle yumuşayan bakışlarından ayırıyorum. "Onunla daha önce nerede karşılaştığımı bulmaya çalışabilir miyiz?"

Kısa kesiyor. "Yalan mı söylüyor?"

"Öyle olduğunu biliyorum. İçgüdülerim bana onun yabancı olmadığını söylüyor."

Başımı bir kez daha kaldırdığımda, Knox'un safir gözleri gözlerime kilitlenirken kalbim çılgınca çarpıyor. Tek bir kelime etmeden, kalbinden geçen her şeyi aktarıyorlar. Öne doğru eğiliyor ve alnıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Pekâlâ, hadi."

Sanki saatlerce onun demir koridorlarında yürüyormuşuz gibi geliyor, ancak bunun sadece birkaç dakika olabileceğini biliyorum. Köşe üstüne köşe dönerken, koridor üstüne koridor, kapı üstüne kapı geçerken zihninin labirenti bunaltıcı. Bazılarından çılgınlık yükseliyor.

Hayatını umursamamasına şaşmamalı. Hayat onu önemsemeye cesaret edemedi.

Knox gücüyle her kapıyı yoklarken, her anı izleyip değerlendirirken, düşmanımıza bağlılığını en ufak bir şekilde bile ima edebilecek olanı ararken koridorda onunla birlikte kalıyorum. Her kapıyla birlikte Knox'tan bir öfke ve ihanet anı gelmiyor ama yüzü daha da solgunlaşıyor, dehşete kapılıyor.

Özellikle ağır bir kapının önünden geçerken Knox duraksıyor, dinlerken başını yana eğiyor. Sonra keskin bir nefes alarak doğruldu. "Olamaz."

Скапча ў7

M emory

T *O piçler yanacak. İğrenç suçları için kanları akacak.*

Ön kolumdaki deri soyuluyor, beni bağladıkları ağaca doğru çırpındıkça kan damlıyor.

İp bileklerimi ve ayak bileklerimi yakıyor ama umurumda değil. Çekiyorum, çekiyorum, çekiyorum, çekebildiğim kadar sert çekiyorum. Kafamın arkasındaki ses bana bunun imkânsız olduğunu söylese de, gözlerimin önündeki manzara durmama izin vermiyor.

Gecenin bir yarısı bizim için gelen saldırganlar onları ormanın zeminine yapıştırırken annem ve iki kız kardeşim avazları çıktığı kadar bağıyorlar. Onları alay edercesine yavaşça öldürüyorlar ve beni gözlerindeki yaşamı kaybetmelerini izlemeye zorluyorlar.

Onları ağacıma o kadar ki, bıçaklarının her darbesinde kan beyaz geceliğime ve sarı saçlarıma sığıyor.

Beni kırmızıya boyuyor.

Tekrar çırpınıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Vücutlarının detaylarını not etmeye çalışıyorum ama siyah, kabarık cüppeler ve onları gölgede bırakan kukuletalar tarafından gizleniyorlar. Ve kız kardeşimin yırtık gömleğinden bir parça boğazıma sokulmuşken, yardım için çığlık atmak bir yana, nefes bile alamıyorum.

Pek işe yarayacağından değil. Medeniyetten o kadar uzaktayız ki kız kardeşlerimin ve annemin ağzını tıkama zahmetine bile girmediler.

Kimsenin onları bulamayacağını biliyorlar.

Ayaklarımda dibinde ölene kadar rahat etmeyecekler.

Çünkü efendilerinin benimle oynaması bitmedi. Zihnimin içini görmekle işi bitmedi.

"Gösteriyi izlemeye hazır mısın, Elysia?" diye mırıldanıyor.

Скапча ў8

Delilah

K Nox ve ben öyle bir sarsıntıyla bedenlerimize geri dönüyoruz ki nefesim kesiliyor. Bakışlarım Elysia'nın bileklerine ve ayak bileklerine kayıyor, ip yanıkları cildini işaretliyor ve *aylar* önce gördüğüm imgelemle eşleşiyor önce.

Ağaç. Çılgılık. Kan. Kukuletalı figürler. "Ne zaman?"

Knox'un ağzından çıkan tek bir kelimeyle biliyor.

"Dün gece. Azalea'ya yürüyerek on saat geçirdim." Çenesi gıcırıyor. "Buraya güvende olmak için geldiğimde iblislerle karşılaştığımda yaşadığım şoku hayal edin."

Bu yüzden geceliği kıpkırmızı ve siyah kanla boyanmıştı.

Bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamalı. Bu yüzden onu tanıyamadım, bu yüzden *aslında* tanışmadığımızı söyledi. Kız kardeşlerini ve annesini görmüştüm. Benzerlikler esrarengiz.

Axel kapıya yaslanmış, acı çekiyormuş gibi avucunun içini göğsüne sürüyor. Panik bedenimi kaplıyor. *Bu bir bağ... gerçek bir bağ. Onun hissettiği her şeyi hissedebiliyor ve sanırım eşini öldürmeye çalıştığı gerçeğiyle yeni yeni yüzleşiyor. Ve son yirmi dört saat içinde bunu deneyen tek kişi de o değildi.*

Axel, Ace yüzünden yeterince suçluluk duyuyor. Bunun onun ruhuna ne yaptığını hayal bile edemiyorum.

Elysia'ya dönerek, "O imgelem... Ben onu aylar önce aldım," demekten kendimi alamıyorum.

"Ben de gördüm. Her şeyi gördüm ama yine de onları durduramadım." Yutkunması duyulabilir. "İnanın bana, denedim. Ancak, görünüşe göre birileri

kehanet vizyonu hakkında ve ona erişmek istiyor."

Knox bakışlarını benimkilere dikti. *Bu yüzden mi bu sabah seni götürmeye çalıştılar?*

Aylardır beni kaçırmaya çalışıyorlar. Yine de senin için şehre hiç saldırmadı.

Elysia yavaşça, "Özel konuşmanızı bitirdikten sonra," dedi, "beni götürmek için gönderdikleri adamlara geri dönmeye çalışalım. Annelerim ve kız kardeşlerim bu uğurda öldü."

Kaşlarını çatıldı. "Ne sebebi?"

"Kehanetin peşindeler. Bir kez olsun, o zorbanın ihtiyacı olan bir şeye sahipsin."

Bunun üzerine gözlerim açıldı. "Kehanetin ne kadarını ve ne zaman aldınız?"

Elysia avucunun içiyle gözlerini ovuşturuyor, yorgunluk omuzlarına ağır bir yük bindiriyor. "Geçen hafta, her ne kadar kehanetin tamamına sahip olduğumdan şüphelensem de. Sadece küçük parçalar alıyorum. Başmelekler her seferinde birkaç tanesini tercüme etmemizi istiyor olmalı."

"Baş meleklerin hâlâ hayatta olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum. "Sen inanmıyor musun?"

Knox ellerini ceplerine sokar. "Bir teorin var mı?" "Yok. Ailemi hayatta tutmaya çalışmakla çok meşguldüm." Knox'un gözleri yumuşar.

"Haklısın. Kaybınız için üzgünüm."

Elysia'nın katı kararlılığı küçük bir hüznün kırıntısıyla kırılıyor. Gözlerini kırıştırıyor ve boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim."

"Bu dili nereden biliyorsun?"

"Ben . Bana verdikleri parçayı duyuyorum ve uyandığımda kafamda tercüme edilmiş oluyor. Hepsi çok-"

"Uygun," diye araya giriyor Axel.

Elysia'nın gözleri kısılır. "Söyleyecek bir şeyin mi var, *dostum?*" Kelimeyi sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi tükürüyor.

Axel omuz silkiyor. Hissettiği suçluluk duygusu geçmiş gibi görünüyor. "Sadece bunu tercüme edebilecek tek kişinin sen olmasını *uygun* buluyorum."

"Bilmiyorum. Bu, baş meleklerin beni bir nedenden ötürü seçtiği, bir nedenden ötürü buraya yönlendirdiği anlamına geliyor." Dudağı bir hırıltıyla kırılıyor. "Kesinlikle senin için değildi."

Axel'in omuzları gerildi. Geri alamayacağı bir şey söylemeden önce bir adım öne çıkıyorum. "İmgeyi neden bana gönderdin?"

"Bu bilinçli bir karar değildi," diyor. "Aslında şimdiye kadar bunu yaptığımı bile bilmiyordum."

"Belki de ," diye onaylıyor Knox.

"Başmelekler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Axel homurdanarak ellerini havaya kaldırır. "O buradayken neden bunu konuşuyoruz? Tek bildiğimiz krala geri döneceği."

"Peter," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Elysia yeni bulduğu eşine dönmeden önce kaşlarını kaldırıyor.

"Az önce zihnimi yokladın ve düşmanın olmadığını gördün." "Ben"-vurguluyor-"öyle bir şey yapmadım."

"Kralınızın yeteneğine güvenmiyor musunuz?" diye karşılık verir.

İkili birbirlerine ve sözlü sidik yarışına odaklanmışken, Knox'u boğan suçluluk duygusunu fark etmiyorlar. Zihninin girişinde dönen gölgeler kalbimi sıkıştırıyor.

Yenemediğim tek şeyin Peter olmadığına inanmaya başlıyorum. Knox'un sahip olduğu inanç, halkını kurtarmak için kendine uyguladığı baskı, sürekli kaybedilen bir savaşla mücadele ediyordum gibi hissettiriyor. Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydi.

Bedenime geri çekilmeden önce, ona gurur duyması gereken her şeyi hatırlatmak için zihnine sıcaklık gönderiyorum. Bugün kurtardığı hayatlar, bu savaşı kazandığımız gerçeği. Halkından asla vazgeçmedi ve pek çok kraliyet mensubu aynı şeyi söyleyemez.

Knox bana bilmiş ve minnettar bir bakış atarken omurgası dikleşiyor, gölgeleri omurgamda nazik bir okşayış izliyor. Axel'e dönüyor. "Böyle bir ittifaka dair hiçbir belirti yoktu ve bana olan inancına rağmen Axel, her şeyi kontrol ettim." Yumuşakça ekliyor, "Bir daha hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağım."

Sesindeki ham duygu karşısında göğsüm sıkışıyor.

Konunun değişmesi gerektiğini hissetmiş gibi ayağa kalkan Elysia, ellerini teslimiyetle açarken Axel'in bir adım geri çekilmesine neden oluyor. "Bana inanman için ne gerekiyor?"

"Başmeleklerin kendileri."

"Tanrı aşkına." Ellerini havaya kaldırır. "Baş melekleri öylece *çağır*amam! Ve dürüst olmak gerekirse, bana inanıp inanmamanız umurumda değil. Güveninize ihtiyacım yok."

Axel ukalaca sırtarak, "Gerçekten mi? Bu yüzden mi az önce sana inanmam için ne gerektiğini sordun?"

Knox da tam zamanında ikilinin arasına giriyor. Elysia hiç şüphesiz Fae'yi yumruklamak için bir hamle yapıyor. "Belki de Harlow ve Lenox'un bize katılma vakti gelmiştir."

Homurdanıyorum. "Hâlâ kalkanın içinde sıkışıp kaldılar mı?"

Dudaklarında küçük bir sırıtma beliriyor. "Neden hiç rahatsız edilmediğimizi sanıyorsun?"

Elysia alkışlıyor. "İkinizin arasındaki kıvılcımlara bayılıyorum ama belki daha rahat bir yere geçebiliriz?" Her kelimesinden alaycılık damlıyor. "On saattir yürüyor falan değilim."

"Talepkâr velet," diye mırıldanıyor Axel nefesinin altında. "Az önce ne dedin sen?" diye tersliyor.

"Tamam, gitme zamanı!" Şarkı söylüyorum. Elimi Knox'un kiyle birleştirerek hepimizi oturma odasına ışnlıyor. Artık konuşmayan ve birbirlerine bakmayan Lenox ve Harlow'la birlikte.

Harika, görünüşe göre bu gece herkesi ayrı tutmamız gerekiyor.

Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama belki de Nolan'ı çağırmalısınız?

Mizah onun yüz hatlarında dans ediyor. *Ah, ne kadar düşmüşüz ki barışı getirmek için Nolan'a ihtiyacımız var.* Gözlerini deviriyor. *Ona zihninden geçmesini söyleyeceğim. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olabilir. Bugün pek çok adamını kaybetti... Savaşçı akademisindeki gençliğinden beri yanında savaştığı adamlarını.*

Üzüntü kalbimi dolduruyor ama bununla çok uzun süre oturamıyorum. Odadaki herkesle birlikte, gerilim çok hızlı bir şekilde toplanıyor.

"Benim sandalyemde oturuyor." Harlow gözlerini Elysia'ya dikeyyor, ama beni şaşırtacak şekilde o da bu iyiliğe karşılık veriyor ve yarı cadıyı sanki bir rakipmiş gibi değerlendiriyor.

Elysia gözlerini devirip ayağa kalkana kadar göz teması kuruyorlar. "Nasıl istersen."

"Hmm." Yastığa uzanırken ona alaycı bir ifadeyle bakıyor. "Kim konuşmaya başlayacak?"

O sırada Nolan geldi, ter ve kan içindeydi. Knox onu çağırdığı anda gelmiş olmalı.

"Ne kadar kötü?" Knox soruyor.

Nolan ensesini ovuşturur. Önce kirli , sonra koltuklara bakar ve ayakta durmaya devam eder. "Bu hiç iyi değil."

"Yarın Edgar'ı saray kraliyet ailesiyle bir toplantı ayarlaması için göndereceğim. Şimdilik..." Knox arkasına yaslanıp avucunu bacağımın üzerine koyarak geçen bir saati ve Elysia'nın zihninde bulduklarımızı anlatırken

Geçmişinin kirli detaylarını. Yüzündeki ifadeden bunun için minnettar olduğunu anlıyorum. Yine de Harlow ailesinin öldürülmesini anlatırken hala irkiliyor ve Harlow Axel'in onu yakaladığı anı anlatırken Axel'e öfkeyle bakıyor.

"Bana kehaneti tercüme edebilecek tek kişinin tam da ihtiyacımız olduğu anda kapımızın önünde beliriverdiğini mi söylüyorsun?" Harlow sorar, sesi alaycıdır.

"Bunu tercüme edemem," diye açıklıyor Elysia.

Harlow kurnaz bakışlarını ona çevirir. "O halde çeviriyi *alıyorsun*. Kehanetin kastedildiği Fae değil, sen. Rastgele bir medyum."

"Kahin," diye düzeltiyor Elysia, burnunu kırıştırarak. "Deniz kızları psişiktir ve ben o yaşlı cadılarla akraba değilim."

Nolan, Elysia'ya bakarken havadan başka bir şey yutamıyor.

"Belki de kehaneti bir kerede ortaya çıkarmamız gerekmiyordur. Eğer tercüme edebilseydik, kehanetin tamamını ortaya çıkarabilirdik," diye öneride bulunan Knox, sarayın dikkatini çeker. "Başmelekler gizemli yollarla çalışır." Öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine koyar. "Şimdiye kadar elinizde ne var?"

Elysia bunu okurken doğrudan bana bakıyor, sesi müzikal bir tiftik alıyor.

"Yedi kişi, kurtuluşu nefret ettikleri kişinin ellerine bırakarak, kendi yarattıkları kaderi ortaya koydular.

Fısıldanan sözler ve gizli lanetlerle, herkesin geleceği uykudaydı. Ta ki bir gün parıldayan her şey artık altın olmayana dek.

Kayıp ve ıstırapla dolu bir yola girerseniz, aldatma perdesi yükselecektir.

Türümüzün lekeleri ve sıçramalarıyla, düşmüş ölümümüzün kalıntıları yatıyor.

Mahkemeler artık yırtık pırtık ve kırık dökükken, ayaklarınızın dibinde kanayan istediğiniz kişiyi aramalısınız.

Bu kehanetle, saklamanız gereken tüm cevapları bulacaksınız.

Sizi dize getiren ihanetleri tekrarlamamak için çok az kişiye güvenin."

Son satır Hazel'ı hatırlatıyor. Ördüğü yalanlar ve aldatmacalar odada devasa bir griffin gibi duruyor. Ace hayatta değilken, onun hala dışarıda bir yerlerde, hala yaşıyor ve nefes alıyor olması adaletsizlik.

Hazel'ın güdülerini tamamen kızını geri getirmeye yönelikti. Bir cana karşılık bir can, şimdiye kadar hiç bu kadar acımasız gelmemiştir.

"Bunların ne anlamı var ki? Hepsi anlamsız," diye alay ediyor Lenox. "Buna bilmece denir, seni moron."

Lenox'un köpek dişleri Harlow'a doğru parlıyor. "Kapa çeneni, seni pis cadı!"

"Bir cadı mı görmek istiyorsun?" diyor tatlı tatlı. "Sana bir cadı göstereceğim."

Gölgeler ellerini ve ağızlarını kaplıyor, Knox onlara bakmadan ikisini de susturuyor. "Belki de cevaplar için denizkızlarını ziyaret etmeliyiz. Bir bilmecenin nasıl çözüleceğini bilen biri varsa o da onlardır."

Elysia kötü bir şey yemiş gibi görünüyor. "Denizkızlarıyla aktif olarak konuşuyor musun?"

"Geçmişte yardımcı oldular-"

"Bir dereceye kadar," diye Knox'un sözünü kestir, ses tonum çelik gibi sertti.

"Ne zaman gitmek istiyorsun?" Nolan konuşmayı başka bir mayın tarlasından uzaklaştırarak sorar.

"Eğer kraliyet mensuplarının toplantısında her şey yolunda giderse, belki de yarın onları ziyaret etmeliyiz." Knox bana dönüyor, hâlâ Lenox ve Harlow'un gölgeli sınırlarında kıvrınmasını görmezden geliyor. "Başka sorunuz var mı?"

Ben daha konuşmadan Elysia sözümü kesti. "Kabalık etmek istemem ama bu arada ne yapmalıyım? Kız kardeşlerimi ve annemi kim öldürdüyse şüphesiz beni arıyordu."

Knox çenesiyle kadının artık tertemiz olan geceliğini işaret ediyor. "Seni esir alanları öldürmedin mi?"

"Elbette gönderdim ama onlar sadece haberciydi. Onları ilk kim gönderdiyse muhtemelen daha fazlasını da göndermiştir. Peter, senin deyimimle, kan peşinde. Senin" -bana başını salladı- "ve benim. Kehanetin tercümesini istiyorlar."

"Peki sende olduğunu nereden biliyorlar?" Nolan herkesi susturarak sorar.

Elysia kollarını kavuşturur. "Tek kahin ben değilim. Biri herkesi izliyor."

"Harika, onları doğruca bizim kapımıza getireceksin," diye mırıldanıyor Axel nefesinin altında.

"Axel," diye sesleniyor Knox. Knox'un onu azarlamasını bekliyorum ama onun yerine "Bir sonraki emre kadar Elysia'ya göz kulak olabilirsin" diyor.

Çift tekliyor.

"Benim bir korumaya ihtiyacım yok! Aksine, *ondan* bir korumaya ihtiyacım var!" Axel, "Bana bunu yaptırmayın," diye yalvarır.

Knox elini kaldırır. "İkinizle tartışmayacağım. Axel, ben söyleyene kadar resmi olarak Elysia'ya göz kulak olmakla görevlendirildin."

Axel çenesini gıcırdatıyor, gözleri kızgınlıkla parlıyor. Yanağımı ısırıyorum. Görünüşe göre şımartılma zamanı geçti.

Knox'un safir gözleri Elysia'nın geniş, kuşkulu gözlerine takılıyor. "Daha önceki akıl sağlığının yerinde olmamasına rağmen Axel, maiyetimdeki en iyi savaşçılardan biridir." Bakışlarını dikkatle Axel'e kaydırıyor. "Ve böylesine sadakat sahibi bir Fae, kralından gelen doğrudan bir emre asla itaatsizlik etmez."

Kimse daha fazla bir şey söyleyemeden Knox, Harlow ve Lenox'un gölgelerini düşürür.

"İblisler koğuşlarımızı nasıl aştı?" Nolan konuşmayı dört huysuz Fae'den uzaklaştırarak soruyor.

Knox, Harlow'a bakarak, "Ben de bunu istiyorum," dedi. "O koğuşlar bugüne kadar aşılamazdı. Büyülerimi nasıl kırdıklarını bilmek istiyorum."

Harlow çenesini eğiyor, bir kez olsun karşılık vermiyor.

Knox ayağa kalkıp bana elini uzatmadan önce derin bir nefes alıyor. Bir kolunu belime doluyor ve yüzünü mahkemeye dönüyor.

"Yıkanmaya zahmet etmeyin. Mahkemede hâlâ halledilmesi gereken meseleler var. Tahliye edildiği için şehir bekleyebilir. Şimdilik dışarıdaki askerlere iblisler konusunda yardım edin." Knox beni kapıya doğru yönlendiriyor ve omzunun üzerinden "Bana ihtiyacın olursa, yapma" diye bağılıyor.

"Delilah," diye sesleniyor Elysia, hareketlerimizi durdurarak. Boynumu eğiyorum ve yüzünü ciddi buluyorum. "Bugünkü saldırı sadece bir ilkti. Çok daha fazlası gelecek."

"Biliyorum," diyorum usulca, dünyanın sonunun geldiği hayali zihnimde canlanıyor. Görünürde bir son olmadan evrenin içine düşme hissiyle birlikte.

Скапча ў7

Delilah

I Knox'un beni odamıza yönlendirmesini bekliyordum ama onun yerine beni merdivenlerden yukarı çıkarıp balkona götürdü ve kollarını bacaklarımın altından geçirerek beni tek bir hareketle kucağına aldı. Kanatları parlıyor Ama tek yaptığı bizi çatının tepesine tünemek, bakışları aşağıdaki kırık dökük şehirden hiç .

"Yerine uçmak istemiyor musun?" Nazikçe sordum.

"Eğer uçarsam ordunun geri döneceğinden korkuyorum."

Ve sesini çıkarmadığı halkını hayal kırıklığına uğratacaktır.

"Tüm bu yeni bilgiler yüzünden kafanız patlayacakmış gibi hissediyor musunuz?"

Kısa, esprisiz bir kakhaha atıyor. "Korkarım Elysia kehanetin bir kısmını çözmeye başladığı anda tüm hislerimi kaybettim."

Gergin bir sessizlik anından sonra Knox bana döndü, gözleri huşu ve merak doluydu. "Konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki... ama tek hayal edebildiğim sensin." Parmakları yumuşak bir okşayışla yanaklarımda geziniyor. "Muhteşemdin. Hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim."

Yumuşak sözleri ve şefkatli dokunuşları karşısında yanaklarım alev alıyor.

"Bana ne olduğunu biliyor musun?" Gözlerimi indiriyorum. "Hâlâ zihnime girmedin... Bulacağın şeyden mi korkuyorsun?"

Knox'un nasırlı elleri yanaklarımdan yukarı kayıyor ve beni orada tutarak bakışlarımı onunkilere kilitlemeye zorluyor. Gözlerindeki sıcaklık nefesimi kesiyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey beni korkutamaz." Sorumu değerlendiriyor. "Dönüşümünüzü merak ediyorum ve hala tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama hayır, bu konuda beni korkutan bir şey yok." Utangaç bir gülümseme

dudaklarına yayılır. "Aslında, tam tersi. Bu dünyadaki tek güvenli yer sensin. Sen benim evimsin Delilah ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Kalbim öfkeyle çarpıyor, söylemeye cesaret edemediğim dört harfli bir kelimenin ritmiyle çılgınca atıyor. Söylediğim anda onu benden alacaklarından korktuğum için. Knox'u kaybetmek kendimi kaybetmek gibi olacak ve bu kayıptan sağ .

Ona da söyledim.

Parmaklarımı dudaklarında gezdirerek, benimkilerin umutsuzca olmak istediği yerde, fısıldıyorum: "Seninle tanıştıktan sonra sensiz var olmayı hayal bile edemiyorum." Parmaklarımı kuzguni siyah yumuşak saçlarının arasına daldırıyorum. "Sen benim evrenimin merkezisin, Knox. Her şey senin etrafında dönüyor ve sen yanımda olduğun sürece her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum."

"Bu çok ilginç," diye yavaşça çekiliyor.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen yok olursan dünyamın dönmeyi durduracağını düşünmeden edemiyorum. Varlığım sona ererdi çünkü sen nereye gidersen ben de oraya giderdim." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarımı kışkırtıcı bir öpücükle yakalıyor. "Bir bütün olarak Angel," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Kalbim küt atıyor. "Tek olarak."

"Şimdi görebilir miyim?"

Dudaklarımda nazlı bir gülümseme dans ediyor. "Oh, şimdi hazır mısınız?" Geri çekiliyorum, sesimden alaycılık akıyor. "Sana karşı ne kadar derin hisler beslediğimi açıklamam yetti sanırım."

Gözlerini deviriyor. "Şirinlik yapma."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bana her zaman sevimli olduğumu söylüyorsun."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve köpek dişlerini boynumda gezdiriyor. "Şimdi kimin ertelediğine ."

Onun sözleri olmasaydı inlerdim. Kendinizi en büyük zaaflarınızdan birine açmaktan daha büyük bir his yoktur. Knox o dişlerini boynuma geçirip hayatıma son verebilirdi ama bu kadar yaklaşmasına izin vereceğim başka bir ruh yok.

"Ne zamandan beri konuşamıyor ve yürüyemiyorsun?" Alay ediyorum. "Bekliyorum." Ve Knox için hep bekleyeceğim.

Zihnimin kapısının önünde dururken, Knox zihninden çıkıp köprüde kararlı adımlarla ilerlerken kalbim sıkışıyor. Ruhuna rağmen

Her zamankinden daha sönük görünen köprüyü süsleyen çiçek tarhları, sevgimizle diktiklerimiz, hâlâ sapasağlam duruyor.

Çünkü etrafımızda parçalanmış dünyamıza rağmen *biz* sabitiz. Köprünün altındaki nehrin sakin akışı bunun bir kanıtıdır.

Knox on adımdan kısa bir sürede bana ulaşıyor ve kollarını belime doluyor. Şu anda zihnimde yatan şeyden korkmuyor olabilir ama bu korkudan titremediğim anlamına gelmiyor. Neyin içine adım attığını bilmiyor.

Hazır mısın, Angel?

Sana sormam gerekirdi.

Yüzü göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle aydınlanıyor. *Senin için her zaman hazır olacağım.*

Derin, ürpertici bir nefes alarak alnımı göğsüne koyuyorum ve teninin sıcaklığını, kalbinin sakin atışlarını içime çekip kapıyı açıyorum.

Knox ayakta duruyor ve zihnime bakıyor. Tek bir adım bile atmadı ve ilk kez duygularını çözemiyorum.

Knox mu? Çekinerek soruyorum.

Bu imkansız, diye nefes alıyor.

Belli ki değil, demek istiyorum ama içimden bir ses bunun şaka yapmanın zamanı olmadığını söylüyor.

Knox yavaşça bana döndü, şaşkındı. *Nasıl hala hayattasın?*

Sanki bana ne olduğunu biliyormuşum gibi. Sanki nasıl değiştiğimi ve başka bir şeye dönüştüğümü biliyormuşum gibi... İliklerime kadar geri döndürülemez olduğunu bildiğim, itiraf etmekten biraz korktuğum bir şey.

Knox'un omzunun ötesinde tamamen altınla kaplı zihnim var. Ama içimden bir ses Knox'un şaşkın şaşkın bakmasının nedeninin bu olmadığını söylüyor.

Bu saf güçten kaynaklanıyor.

Küçük bir koridordan aşağı doğru kısa bir yürüyüş sonunda iki kapı ortaya çıkar. Biri kırmızıya boyanmış, sanki içinde bir başkasının kalbi atıyormuş gibi çarpıyor ve mırıldanıyor, diğeri ise altın yaldızlı.

İkisinin önünde duran Knox, elimi ölümcül bir şekilde kavradı. *Kırmızı kapıya girmeye cesaret ettin mi?*

İzin vermiyor.

Knox'un gözleri büyür. *Kendi zihnindeki bir kapıyı açamıyor musun? İçimden bir ses bunun bana ait olmadığını söylüyor, diyorum usulca.*

Çekingen bir şekilde uzanır ve kolu deneysel bir şekilde çeker. Kımıldamıyor ama vuruşlar yükseliyor, daha hızlı çarpıyor. Sanki saklamam gereken bir sır varmış gibi içimde garip bir his, uğuldayan sinirlerle dolu bir his uyanıyor.

Senin için dehşete düşmeliyim ama yine de...

Kötü hissetmiyorum, diyorum ona ve başını hafifçe salladığında onun da bunu hissettiğini anlıyorum.

Şüphesiz, kırmızı kapı benim gücümün bilincini içeriyor.

Knox'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun daha önce hiç yaşanmadığını düşünüyorum.

Her zaman kendi akli olduğunu ve seni koruduğunu söyledin. Seni alt etmeye başladığını düşünmüştüm ama niyeti asla bu değildi. Sanki sana bağlanmış gibi.

Gümrüklü.

Kelime vücudumda bir ilahi gibi çınlıyor, "Evet, evet, evet!" diye bağırıyor. Hiçbir şey aynı anda hem bu kadar doğru hem de bu kadar kafa karıştırıcı gelmemiştii.

Bağlanmış olsaydık onunla iletişim kuramaz mıydım?

Kuruyorsun, sadece bunu bilmiyorsun.

Açıklamasını beklerken başımı yana eğiyorum.

Geçen aylar boyunca pek çok kez yardım istediniz ve gücünüz size cevap verdi. Asla kontrol dışı hareket etmedi. Aslında, her zaman isteklerinizin sınırları dahilinde size yardımcı oldu. Bu istekler bilinçaltında olsun ya da olmasın.

Bunun bir ortaklık olduğundan şüphem yok, bunu başından beri hissediyorum. Yine de beni endişelendiren şey, benden sır saklıyor olması ve Knox'a tam da bunu söylüyorum.

Ense kökünü ovuşturuyor, gözleri kırmızı kapıdan hiç ayrılmıyor. *Belki de bir şey bekliyordur. Zihnini okuyamıyorum, çünkü bir zihni olduğunu sanmıyorum, ama niyetini hissedebiliyorum ve bu niyet saf.*

Ben cevap veremedim Knox elimi sıkıyor ve yaldızlı kapıya doğru uzanıyor. *Bekle! Çığlık atıp önüne atlıyorum.*

Göğsüm kabarıyor, panikle alevleniyor.

Bunun geri dönüşü yok. Knox bu kapıdan bir kez girerse, bir daha asla çıkamayacak.

Bilmek istediğine emin misin?

Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Açık ve ışıltılı parlayan safir gözlerine bakarak başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve yaldızlı kapıyı iterek açıyorum.

Knox'un içine girdiği şeye bakmayı reddederek ayaklarıma bakıyorum ve yanımdan geçen beyaz bir sis dalını izliyorum. Deri kaplı botlarımla tekmeliyorum ve Knox'un ayak sesleri yanımda aniden durduğunda her yöne doğru pufluyor.

Delilah.

Söylediği tek şey olan ismim havada asılı kalıyor. Arkamda oluşan gerilim gittikçe yükseliyor, ta ki arkamı dönmem için öyle bir çekim gücü oluşana kadar, kendimi durduramıyorum. Knox, her zamanki gibi gösterişli, güç dolu yaldızlı odamın ortasında duruyor.

Altın sütunlar gökyüzüne doğru yükseliyor ve sonu görünmüyor. Dalgali duman, Knox'un dizleri boyunca dans edecek kadar yükseğe çıkıyor. Kaynağını aramaktan vazgeçtim. Ne zaman kapıdan dışarı itsen, hep geri geliyor. Altın dallar altın duvardan altın duvara sığıyor, arkalarındaki her şeyi yaldızlıyor. Işıltılı bir altın dal, hala beyaz olan bir sütun parçasını hedef alıyor ve ondan sekerken ardında altın bırakıyor. Dokunulmadan kalan tek şey sis.

İleriye doğru belirsiz bir adım attığımda, altın dallar havada donuyor ve analiz etmeye bile başlayamayacağım bir bilinçle bana dönüyor. Ben daha kendimi toparlayamadan, sanki beni selamlamak istercesine bedenime doğru uçarak saldırıyorlar.

Durumun ciddiyetine rağmen, kollarımı okşarken ve saçlarımı sararken kıkırdamadan edemiyorum. Ben kendimi toparlayıp, *"Tamam, bu kadar yeter, git artık"* diyene kadar peşimi bırakmıyorlar.

Delilah, Knox tekrarlıyor, sesinde huşu var. *Büyü havuzun nerede?*

Omuz silkiyorum, oturuyorum ve elimi önümde sallıyorum. Bunu yaparken bulutlar parmaklarımdan arasında dans ediyor. *Ona bakıyorsun.*

Ama bu...

Sonsuz. Başımı sallıyorum. Bu odada bir kapak ya da en azından yaldızlı bir çatı aradım ama oradaysa bile Fae görüşümle göremiyorum.

Kimseye söyleyemezsin. Gerçek korku tüm vücudunu kaplıyor, bacakları titriyor. *Eğer Peter öğrenirse, o-*

Sanırım bunun için çok geç. Şeytani ordu da dâhil olmak üzere herkes dönüşümüne tanık oldu. İçlerinden biri muhtemelen hepsi yok olmadan önce bu anıyı onunla paylaştı. Espri yapmadan homurdanıyorum. Peter da gönderdiği ordudan tek bir yaratık bile tekrar çağırılmadığında bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenecektir.

Knox sessizliğe gömülür, gözleri dehşetle büyümüştür.

Şaşırmış ifadenizden bunu daha önce görmediğinizi anlıyorum. Görmek mi? Böyle bir şeyi hiç duymadım bile.

İçimde cesaret toplayarak, asla geri dönemeyeceğimi bildiğim bir uçurumdan atlıyorum ve sonunda yüzleşmekten korktuğum soruyu soruyorum, çünkü çoğunlukla cevabına katlanabileceğimden emin değilim.

Ben hala Fae miyim?

Gözlerimdeki bakıştan mı yoksa sesimdeki titremeden mi bilinmez, Knox önümde diz çöküyor, ta ki tek odaklanabildiğim şey o olana kadar. *Neden bir Fae olmama düşüncesi seni bu kadar korkutuyor?*

Kalın bir şekilde yutkunarak, akmak isteyen gözyaşlarımı durdurmak için alt dudağımı ısıırıyorum. *Çünkü düşündüm ki... Sonunda halkımı buldum.*

Knox'un başparmakları yanağımda ileri geri hareket ederek kalbimdeki acıyı dindiriyor. *Soyun ne olursa olsun, halkını buldun.* Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, değerlendiriyor ve sonra yumuşak bir sesle, *"Bence sen hala Fae'sin. Sadece son derece, hayatta bir kez karşılaşılabilecek kadar güçlü .*

Kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım.

Öne doğru eğiliyor ve yanıma oturup beni sıcaklığıyla sarmadan önce alnıma nazik bir öpücük konduruyor. Sivri kulaklarımı hafifçe çekiştiriyor. *Hmm. Bana kesinlikle Fae gibi görünüyorsun. Parlayan tenin dışında, ama sanırım artık o kadar çok güce sahipsin ki içinde tutmak zor.* Başımın tepesine bir öpücük daha konduruyor. *Görüşün, hızın ve gücünle bir Fae'nin tüm yeteneklerine sahipsin.* Yanağıma daha yumuşak bir öpücük. *Ve en önemlisi, aramızda bir bağ var. Fae dışında çiftleşme bağı olduğunu hiç duymamıştım. Diğer yaratıklarda yok.*

Her sözüyle göğsümün etrafındaki daralma azalıyor. Knox odaya ve gücüne bakmaya devam ederken derin bir iç çekerek onun sıcaklığına daha da sokuluyorum.

İnanılmaz, değil mi? Huşu içinde söylüyorum.

İlahi bir şey.

Kimin aklına gelirdi ki? Kendi kendime düşündüm.

Kendini Aloriah'ın en güçsüz insanı gibi hisseden küçük kıza bir gün en güçlüsü olacağını söyleseydim, buna inanmazdım, diyorum sesim hafifçe çatlayarak. Parmağımla çene çizgisini izlemek için başımı geriye eğiyorum. Neye benziyordu? Nasıl hissettirdiğini biliyorum ama orada bana ne oldu?

Tek kelime etmeden, aniden Aurora'nın tepesinde kendimi izliyorum, kanatlarımın açıldığı ve gücün beni tek ve aynı olana kadar tükettiği an. Dünyanın üzerinde uçan bir anka kuşu. Kendimi gökyüzünden düşerken ve şeytani orduya zarar verirken izlerken dudaklarımdan bir nefes uçuyor.

Knox'un sesini merak ediyorum. *Neyin neden değiştiğinden emin değilim... ama senin gücün bizim kurtarıcımız, Delilah.*

Şimdi bunu ona söylemenin tam zamanı. *Ruhani ses geri döndü, büyüm değişmeden ve iblisleri öldürmeden hemen önce,* itiraf ediyorum.

Ace'in öldüğü gece, Knox'un kollarında beni acele etmeye çağıran sesi anlatırken kontrolsüzce hıçkırarak ağladım. Ondan önceki tüm anları da anlattım. Ona zihnimde gösterdim ama Knox'un bunun nereden geldiği ya da ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu büyülü topraklara adım attığım günden beri omzumun üzerinden bakıp bana yardım etmeye çalışan her neyse, gizemini koruyor.

Knox şimdi doğruldu, beni de götürüyor. *Ne diyordu? Vakit geldi.*

Knox sessizleşiyor, dalgın. O anın içinde rahatlıyoruz, zihnimden geçen bulut benzeri sisi, odanın her tarafına yayılan altın gücü izliyoruz.

Sonunda sessizliği bozdu. *Bugün Azalea'dan daha fazlasını kaybedebilirdik. Sen olmasaydın ordumuz düşerdi.* Knox parmaklarının tersiyle nazikçe yanağımı okşuyor. *Sen olmasaydın Axel ölmüş olacaktı.*

Onu ölümün eşiğinde bulduğumu hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama onun sözleri bana dünü de hatırlatıyor, her ne kadar şimdi sonsuza dek önceymiş gibi gelse de.

Onu öldürmekle tehdit eden tek şeyin bir kılıç olmayabileceğinden korkuyorum, diye itiraf ediyorum usulca.

Knox titrek bir nefes vermeden önce etrafımda geriliyor. *Onu hayal kırıklığına mı uğrattık? Onu hayal kırıklığına mı uğrattım?*

Dönerken kaşlarım çatıldı. *Hayır! Hayır! Neden böyle bir şey söyledin?*

Çünkü haklısın. Kendini öyle bir sarhoşluğa kaptırdı ki çoktan ölmemiş olmasına şaşırdım. Ayağımızı yere basmalıyız. Sesi alçalıyor, fısıltıyı zor geçiyor. *Ayağımı uzun zaman önce yere basmalıydım.*

Onu yalnız bırakamam Knox, tartışıyorum. Onu terk etmektense ona olanak sağlamayı tercih ederim.

Ve başka bir arkadaşımı gömmektense onu terk etmeyi tercih ederim.

Kelimeler fiziksel bir darbe gibi geldi. Vücudum geriye doğru sarsılıyor ve Knox'un kolu etrafımda olmasa düşecektim.

Axel'i kaybetmekten, yanlış bir şey söyleyip tekrar kaçmasına neden olmaktan çok korktum. Ama bu korku onu ölüme götürüyor. Aynen Harlow'un dediği gibi.

Bugün onu Elysia'ya atadım, umarım bu ona kendisinin ötesinde bir amaç verir. Belki bu iyi bir ilk adım olur.

Elimde değil ama homurdanıyorum. *Tanrım, yakında bu seçiminden pişman olacaksın gibi bir his var içimde.*

Başını sallıyor. *Eşini öldürmeye çalıştığına inanamıyorum.*

İnanabilirim, dürüstçe cevap veriyorum.

Knox şakacı bir alaycılıkla bana döndü. *Kendini bana zarar verirken görebildiğini mi söylüyorsun?*

Ne? Tanrım, hayır! Sana asla elimi sürmem. Sana zarar vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Aynen öyle. Bu bağ başka hiçbir şeye benzemiyor. Yaralı eşlerini düşünmek bile en akli başında Fae'leri bile çılgına çevirirken Axel kılıcını neredeyse onun kalbine saplıyordu.

Sorun değil demiyorum, nereden geldiğini anlayabiliyorum diyorum. Onu duymadın mı? Çok içtendi. Bence o anda tek gördüğü karşısında duran Hazel'di, Elysia değil.

Knox başını omzuma yasladı. *Tanrım, peki Hazel'ı ne yapacağız?*

Vücudum kilitleniyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Knox henüz bu konuyu benimle konuşmadı. *Neden bu kadar açık sözlüsün? Kısık sesle soruyorum.*

Çünkü bence onun hakkında konuşmamızın zamanı geldi. Yumurta kabuklarının üzerinde yürümekten yoruldum.

Senden bunu hiç istemedim! Tıslıyorum.

Bir de kendine bak. Sadece onun adını söyledim ve sen vahşi bir kediye dönüştün.

Gözlerim alev yanıyor. Sözüünü geri al.

Hayır.

Knox, içim yanıyor.

Bu konuda konuşuyoruz ve bu son. Tamam, tükürüyorum. Ne istediğimi bilmek ister misin?

Evet, gerçekten istiyorum. Aklına girmeme izin ver.

Mizahsız bir kahkaha attım. Etrafına bir bak, Knox! İçinde sen de !

Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Duygularını o kadar sıkı bir şekilde kilitlemişsin ki korkarım onlara bir daha asla erişemeyeceksin.

Güzel! Ayağa kalktım. Umarım bir daha onun yüzünü görmem. Umarım yaptığı her şey için yavaş ve acı dolu bir şekilde ölür ve unutulmuş tüm tanrılara bana hissettirdiklerini bir daha asla hissetmemem için dua ederim. Umarım, umarım ölür!

Kelimeler içimden dökülüyor, göğsüm hızla inip kalkıyor. İçimde alevlenen öfkeyle yanaklarım bile ısınıyor.

Ancak Knox'un sesi hiç de şaşırmış ya da korkmuş gibi gelmiyor.

Sonunda, çenesi düştü.

Tam bir baş .

Ve kızdığın zaman alıngan oluyorsun. Söylemeliyim ki, umduğun etkiyi yaratmadı.

Peki bu ne Knox?

Yüzeyinin altında gizlenenlerden korkup kaçmamı istiyorsun, ama fark etmediysen söyleyeyim, bırak seni, beni korkutan pek bir şey yok. Biz biriz ve aynıyız, Angel. Omuz silkiyor, utangaç bir gülümseme yerleşiyor yerine. Eğer bir şey varsa, senin patlamam beni tahrik etti.

İnleyerek karşısına oturdum. Beni tahrik etmenin kavga çıkarmaktan çok daha yaratıcı yolları var Bay Holloway. Bir ara onları denemenizi öneririm.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve bana doğru sürünüyor. Bu doğru mu?

Botumun topuğunu göğsüne bastırıp onu durduruyorum. Daha fazla yaklaşma. Hâlâ konuşmamız gereken konular var.

Kaşları kalkıyor. Oh? Peki bunlar ne ? Lenox ve

Harlow.

Gözlerindeki sıcaklık kayboluyor. Yapmak zorunda mıyız?

Hazel hakkındaki hislerimi anlatmam için beni zorladın, şimdi sıra sende. Aralarında ne oldu? Bu, Lenox değişti diye Harlow'un rol yapmasından daha fazlası olmalı.

Keşke bilseydim, diye ciddiyetle cevap veriyor. Ama ikisi de ağzını sıkı tutuyor.

Knox bir an sarsılıyor, gözleri parlıyor. Bu manzara beni ayağa kaldırıyor, kalbim hızla çarpıyor. Knox? Ne oldu? Ne oldu?

Başını sallıyor. Edgar az önce geldi. O...o-

Knox kekeliyor, habercisinin ilettiklerini kelimelere dökemiyor. Elimi yanağına koyup gözlerini kendime çevirmeye zorluyorum. *Knox, tatlım, nefes al. Ne oldu?*

Adem elması yutkunurken sallanıyor. Sonunda tekrar konuştuğunda sesi boğuk ve korkuyla karışıktı.

Cardania düştü.

Ckapt'ca 20

Knox

"I bunun nasıl bilmek istiyorum!" Kardanya Prensi Elaric, boynundaki damarlar çıkıntı yaparak bağıyor.

Elodie, kız kardeşi ve prenses, onun yanında ağlamaktadır.

Gözyaşları kederden çok öfkeye dönüşebilir.

"Korumalarımızı nasıl aştılar?" Soru sulu ama hata yok, Elodie sadece saldırmak için bekleyen bir yılan.

"Peki o sürtük nerede?" Elaric tersler.

Delilah iri gözlerle arkamdan geliyor ve saraydaki ilk kraliyet toplantısıyla karşılaşıyor. Genelde bundan çok daha sakın geçtiğini söylemek isterdim ama... şey, asla öyle olmuyor. Yine de bu seferki patlamaları daha haklı.

"Elaric, bu durumu daha da kötüleştirme," diyorum içimden, Fae'nin öfkesi bana hiç şaşırmıyorum. Onu bebekliğimizden beri tanıyorum, bu yüzden onun damarına çoğu kişiden daha fazla basabilirim. Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum ama ekliyorum, "Senden zaten yeterince nefret ediyor. Ona seni cezalandırması için bir sebep verme-"

"Mahkememi çoktan kaybettim Holloway, o havai kafanın ne dediği umurumda değil-"

"Bir kez daha yersiz mi konuşuyorsun Elaric?" diye soruyor Hava Kraliçesi varlığını belli ederken.

Delilah yanımda kaskatı kesiliyor ve Elaric ile Elodie'nin parlak mavi gözlerinin ona doğru kaymasından anladığım kadarıyla bunu fark eden tek kişi ben değilmişim. Onunla ilk tanıştığımda kendime itiraf etmekten nefret ettiğim nedenlerden dolayı onu değerlendiren gözlerinin onun formu üzerinde nasıl gezindiğini takip ediyorum. Herkes sarayımda ikamet eden insana dönüşmüş Fae hakkındaki söylentileri duymuştur. Bizi özgürlüğümüze kavuşturduğunu düşününce, içlerinden bir tanesinin bile onunla tanışmaya ya da şükranlarını sunmaya gelmemesi beni dehşete düşürdü.

Hepsi. Tanrılar adına, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek gelmeli, ayaklarının dibinde yere kapanmalıydılar.

Ben durduramadan alçak sesle bir hırıltı çıkıyor ama yine de gözlerini başka yöne çeviriyor.

Sırada üçüzler var. Çilleri, yeşil gözleri ve bellerine kadar inen ateş kırmızısı saçlarıyla birbirinin aynısı olan bu üçüzleri birbirinden asla ayıramıyorum.

Başımı eğerek onlara geniş bir şekilde hitap ediyorum. "Daphne, Willow, Aspen."

Elaric ve Elodie'ye geçmeden önce bana da aynı nezaketi göstererek selam veriyorlar ve üzüntülerini fısıldıyorlar. Havanın kraliçesi gözlerini, onu her zaman, hiç şaşmadan görmezden gelen kraliyet komşularına diyor. Sadece onun önünde eğilmemiz gerekirdi ama kimse eğilmiyor. Taçlarımızı geri alma taleplerimizi görmezden geldiğinden beri.

Kontrol etmek için parmaklarımı Delilah'nın eline dokunduruyorum ve onu bir tahta gibi kaskatı bulduğumda şok oluyorum. Bakışlarını üçüzlerden ayıramıyor gibi görünüyor ve sonunda nedenini anlıyorum. Hazel'a benziyorlar. Elini sıkıyorum, dokunuşumun onu şimdiki zamana geri getirmesi için dua ediyorum, özellikle de kraliçe bize doğru adım atarken.

"Görüyorum ki hâlâ bizimle, Delilah." Hava Kraliçesi'nin kahverengi gözleri Delilah'yı tepeden tırnağa inceledikten sonra sivri kulaklarına iniyor. "Birden fazla şekilde. Hiç insana dönüşmedin mi?"

Herkes durup konuşmayı dinlerken Delilah'nın yutkunması duyulabilir.

"Bedenimin üzerine bir büyü yerleştirildi. Asla insan olmadım, gerçekten."

Alçak sesle mırıldanmalar odayı dolduruyor, merak o kadar yoğun ki neredeyse dilimde tadını alabiliyorum.

Daphne, "Demek söylentiler doğruymuş," diye söyleniyor. Ya da belki Willow'dur... Aspen olabilir mi?

Delilah çenesini kaldırmadan önce sakinleştirici bir nefes alıyor. "."

"Daha da merak uyandırıcı."

"Şu anda gerçekten önemli olan konuya geri dönebilir miyiz?" Elaric öfkeden kuduruyor. "Cardania düştü ve o yavan, aptal adamın bir dahaki sefere saraylarınıza saldırmak için yerimizi kullanacağına inansanız iyi olur. Artık Hayat Ağacı'na kolayca erişebilir!"

Elodie onu sakinleştirmek için yumuşak bir elini kardeşinin koluna koyar ama bakışları kraliçenin gözlerini yakar. "Evet, bunu durdurmak için ne yapıyorsun Olivia?"

Kraliçenin adını duyunca çenesinde bir kas kasılıyor. Başıma bela olmaktan başka bir şey istemiyor. Sırası gelmeden konuşmak bu durumda bizi fazla ileri götürmez ama nefretlerini anlayabiliyorum. Daha yeni evlerini kaybettiler, insanları yaralandı ve şehirleri fethedildi çünkü kraliçe bir kez daha bir vebanın topraklarımızı istila etmesini engelleyemedi.

Tüm bunlar olurken vazgeçmeyi reddettiği tahtında oturuyor.

"Adamlarım-"

Elaric, kraliçenin gözlerinin öfkeyle parıldamasına aldırmadan, "Ön saflarda savaşıyorlar, biliyoruz," diye sözünü kesti. "Ama *şimdi* onları evimizden çıkarmak için ne yapıyorsunuz?"

Toplantı odasının arkasındaki kapılar gürültüyle açıldığında cevabı duraksıyor. Ornx'in güneşte öpüşmüş ve deri giysili kraliyet mensupları yüzlerinde asık bir ifadeyle içeri girerler.

"Nihayet," diye mırıldanıyor üçüzlerden biri.

İki kardeşten en küçüğü ve en asabi olanı olan Kaius, "Kusura bakmayın, toprakları savunmakla meşguldüm," diye takılıyor.

"Araziye girmeleri için casuslara izin verdik. Bir şey yapmadan önce ana üslerinin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor," diyor Darius kraliçenin yanında dururken. Ona sadece üstünkörü bir bakış atıyor. "Tabii sen benden önce davranmazsan?"

Olivia burnunun ucuyla kardeşlere bakar. "Ön saflardan ayıracak adamınız varsa buyurun çocuklar, ama insan kralın bu toprakların bir santimine daha sızmasına izin vermeyeceğim."

Elaric, "Hayır, az önce bütün bir avluyu ele geçirmelerine izin verdin," diye homurdanıyor.

Hava Kraliçesi elini kaldırır. "Kendini evcilleştir ya da git.

Toplantı odasında öfke nöbetlerine izin verilmez."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Tanrım, yolun her adımında bize çocukmuşuz gibi davranmaya çalışıyor.

Elodie öne çıkar. "Kardanya sınırı boyunca onaylanmış adamlara ihtiyacımız var yoksa hepimiz düşeceğiz. Adamları çitinizden çıkarmanızı ve ihtiyaç duyulan yerlere göndermenizi öneririm."

Sessizlik çöküyor. Tereyağı bıçağıyla dilimleyebileceğiniz kadar kalın bir gerilimle birlikte.

Yanımdaki Delilah nefesini tutmuş gibi görünüyor, ama sorarken sesimdeki öfkeyi tutamıyorum, "Bu doğru mu? Savaşçıları kapınızda cezalı mı tutuyorsunuz?"

Olivia bakışlarını önce Delilah'ya sonra da bana çeviriyor, sanki "*Şu anda beni gerçekten sorguluyor musun?*" der gibi. Dudaklarımdan bir hırıltı yükseliyor. Delilah'nın bununla hiçbir ilgisi yok; o benim eşim, bu odada olmaya her türlü hakkı var-

"Tiran'ın kızının bu odada bizimle birlikte olduğunu düşünürsek, Bay Holloway, sorularınızı bana yöneltmemenizi öneririm."

Oda patlar. Sihir canlanıyor.

Delilah'nın etrafında bir kalkan oluşturarak onu atıyorum ve irkilerek bağırmasıyla irkiliyorum. Gölgelerim her yöne doğru koşarak odayı ve kraliyet mensuplarını yutuyor.

"Derhal sihrini bırak!" diye bağırdım. Beni görmezden geliyorlar.

"Onun pis casusunu buraya getirmeye nasıl cüret edersin!" Elaric homurdanıyor.

Ornx kardeşler senkronize bir şekilde hareket eder, silahlarını çekerler. "Onu teslim et, Knox."

"Çöküşümüzün sebebi o!" diye alay ediyor üçüzler senkronize bir şekilde.

Nefesimin altından hırlayarak ellerimi kaldırıyorum, gücümle birlikte odadaki herkesin üzerini örtüyorum, sadece görüşlerini almakla kalmıyor, Delilah'yı da saklıyorum. "Onun elinin esiriydi," diye açıklıyorum. "Onu insan topraklarına hapsedmek için bedenine büyüü yerleştiren oydu ve onu öldürmeye teşebbüs eden de oydu. Onun gerçek kimliğini ortaya çıkaran onun kurnazlığıydı. Onunla bir akrabalığı yok. O bir *kurban*!"

Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım ve sırtımı kavrayan küçük ellere bakılırsa titreyen tek kişi de ben değildim.

"Emin misin-"

"Gerçekten zihin okuyucuya *gerçeklerden* emin olup olmadığımı mı soruyorsun?" Bir kahkaha attım. "Tabii ki eminim! Delilah ve benim eş olduğumuzu da unutmayalım. Fiziksel olarak birbirimize bağlıyız."

Söylediklerime rağmen büyüleri benimkiyle savaşmaya devam ediyor. Bir lanetle, zihinlerine girerken, kalkanlarını aşarken ve onlara gösterirken tüm vücudum geriliyor. Onlara Delilah'ın Fae ırkına yardım etmek için yaptıklarını anı anı gösteriyorum. Kendilerini kurtardığı için ona nasıl teşekkür etmeleri gerektiğini, ona zarar vermeye çalışmamalarını.

Ayak sesleri ve silahların kınına sokulduğunu duymadan önce ağır bir duraklama yaşanıyor. Hava kraliçesi hariç herkesin isteksizce kabul etmesiyle, zaten casuslarından gerçeği bildiğine şüphe yok ve bana izin vermeyecek

büyümü geçici olarak geri çekiyorum. Onların omzumun ötesine bakıp Delilah'yı görmeye çalıştıklarını görmek beni hiç şaşırtmadı.

"Şimdi." Boğazımı temizliyorum ve . "Bir saldırı planına ve komşu sarayların güvenliğini sağlamak için bir plana ihtiyacımız var. Çekişmeyi bırakıp işe koyulmamızı öneriyorum çünkü o iğrenç şeytani yaratıkların Kardanya'da geçirdiği her saniye çok uzun bir saniye demek." Gözlerim Delilah'yı tanıyan, Emmalyn'le kavgamızda neler olduğunu bilen kraliçeye kaydı. Sonraki sözlerim adeta bir zehir tükürüğü gibi. "*Eşime* karşı suçlamalarda bulunmak yerine, sesinizi iyilik için kullanmanızı öneririm. Belki de evimizi fethetmek için harekete geçen zorbada saklanan ihtiyaç sahiplerine sarayınızı sunarsınız."

Elaric omzuma vuruyor, Delilah'ya olan yakınlığına tepki veremeden Fae hızıyla hareket ediyor. Şaşkın soluğundan anladığım kadarıyla o da bu hareketi beklemiyordu.

"Haydi işe koyulalım," diye emrediyor Elaric, bakışları dostumu delip geçerek.

Ornx kardeşler burunlarının kenarlarını çimdikliyor. "Bu hasar kontrolüyle uzun bir gece geçireceğiz."

Kardeşler haklıydı. Beş saat sonra, biraz uygulanabilir bir planımız var. Ama karanlık lord ölene kadar Cardania'yı geri alma şansımız yok. Şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey bilgi almak için casuslar göndermek, daha fazla sızmayı durdurmak için sınır boyunca bir sürü adam yerleştirmek ve mülteciler için Hava ve Ateş Mahkemelerinde kamplar kurmak.

Delilah ve ben gecenin geç saatlerinde evimizin harabesine vardığımızda, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde sarayım bizi bekliyordu. Hep bir ağızdan sesleniyorlar, Hava Kraliçesi'nin toplantı odasına adım attığı andan beri var olan baş ağrısından dolayı sesleri çok yüksek çıkıyor.

"Elaric ve Elodie nasıl?"

"Umarım o sürtük adamlarından bazılarını ele vermiştir."

"Ne gibi planlar yapıldı? Gidiyor muyuz?"

Delilah geldi. "Biz evimizi terk etmiyoruz ama insanlar terk ediyor."

Bu haberi onun vermesine sevindim. Dürüst olmak gerekirse, tek ihtiyacım olan büyük koyu bir bardak amber likörü ve haftalarca uyumak. Hayatımda hiç bu kadar bitkin olmamıştım. Konuşmak yerine onları zihinden zihine doldurmayı seçince oda sessizliğe gömülüyor. En azından kısa, güzel ve huzurlu bir an için ve sonra hepsi yeniden başlıyor.

"Kraliçe Hayat Ağacı'nın etrafındaki devriyeyi iki katına mı çıkardı?" Lenox homurdanıyor. "Peki bu adamları nereden buluyor?"

Hâlâ daha önceki dövüş derilerini giymiş Nolan, "Cardiana'nın düşüşü göz önüne alındığında, bu en iyi yol olabilir," diyor.

Başımı eğiyorum, olumlu bakış açısı için minnettarım. "Tahliye nasıldı? Herkes sağ salim çıktı mı?"

"Hayatta kalanlar, evet," diye cevaplıyor Harlow.

Bu yerde asla söylenmesini istemediğim kelimeler. Kalbim o kadar acıyla sıkışıyor ki, parmaklarım ağrıyı ovmak için yanımda seçiyor.

Boğazımı temizleyerek aile üyelerimin gözlerinin içine bakıyorum, onları bir araya getirecek bir şeyler söylemem gerekiyor. "Aradaki şeyin dikkat dağıtıcı olduğunu düşünürken, ne yazık ki yanılmışız. Artık her şeyi bildiğimize göre, sınırlarımıza yapılan saldırı gerçek dikkat dağıtıcıymış. Açelya asla amaçlanan hedef değildi, ancak elimizdeki az bilgiyle yapabileceğimizin en iyisini yaptık. En iyi sonuç bu muydu? Kesinlikle hayır ama artık bizden üç adım önde hareket ettiğini biliyoruz ve bir dahaki sefere daha akıllıca davranacağız."

"Sanırım Emory'yi görmediniz?" Lenox soruyor.

Bu soru beni şaşırtıyor ve Delilah'nın kaşlarını da çatırıyor. "Nolan, mültecilere yardım etmeye devam etmen gerekecek. Ona göz kulak olabilir misin?" Aklım güzelce işkence görmüş koyu tenli Fae'de, diye soruyorum.

"Tabii ki."

Ne de olsa hayatlarımızı sadece Delilah'ya değil, Hayat Ağacı'na ne tür bir kara büyü yapıldığını tespit etmemize yardımcı olan Cardania'lı büyü çözücü Emory'ye de borçluyuz.

Lafı açılmışken... "Kraliçe, Hayat Ağacı'nın etrafında iki kat devriye gezilmesine izin verdi."

"Peki bu adamları tam olarak nereden çekiyor?" Lenox homurdanıyor.

"Knox, koğuşları bir an önce yeniden inşa etmeliyiz-" Nolan'ın sözleri Elysia olduğu yerde sallanıyor, gözleri birden cam gibi ve süt beyazı oluyor. Onun üzerinde konuşuyor, sesinde bir tını var.

*"Aradığınız her şey fırtınalı tuzlu su yığınının altında yatıyor.
Kılavuz yüzgeçlerle şafak vakti hayatta kalmanız gereken savaş gelir.
Çünkü gelecek, bir zamanlar kutsal olan bu toprakları ayağa kaldıracak olan
altın ellerde yatmaktadır.*

Sağduyunuzla girin ve tüm cevaplarınız ayaklarınızın altında olacak."

Elysia bitirdiğinde sarkıyor ve Harlow kafası duvara çarpmadan önce onu yakalamak için atlıyor. Tüm bunlar olurken Axel bakışlarında öyle bir tiksintiyle bakıyor ki kafasının arkasını tokatlamak için can atıyorum.

Ta ki tüm gözler bana dönüp genişleyene kadar. Gerçi bana bakmıyorlardı.

Döndüğümde bakışlarım yavaşça Delilah'ya kayıyor. Bana öylesine korkuyla bakıyor ki, yanına gelip elini tutarken yüzümdeki tüm şaşkınlığı siliyorum.

"Ne ?" diye sorarken saçlarını okşuyor. Yüzümde bir şey mi var?"

"Yaklaştın," diye homurdanıyor Harlow.

Ona ters ters bakarak hızla bir kez daha Delilah'ya odaklanıyorum ve elini tutuyorum. "Altın gibi parlıyorsun" diye nefes alırken sesimdeki hayranlığı gizleyemiyorum.

Скапча 2

Delilah

W *Bu kehanetle, saklaman gereken tüm cevapları bulacaksın.
Sizi dize getiren ihanetleri tekrarlamamak için çok az kişiye
güvenin.*

*Aradığınız her şey fırtınalı tuzlu su yığınının altında yatıyor.
Kılavuz yüzgeçlerle şafak vakti hayatta kalmanız gereken savaş gelir.
Çünkü gelecek, bir zamanlar kutsal olan bu toprakları ayağa kaldıracak olan
altın ellerde yatmaktadır.*

Sağduyunuzla girin ve tüm cevaplarınız ayaklarınızın altında olacak.
Kehanetin bir parçası daha açılmışken, sanki ruhum beni ileriye doğru itiyor.
Büyüm beni tüm gücüyle bu yönde bir adım atmaya itiyor.
Sanırım Elysia kehaneti okuduğunda bu yüzden *parlamaya* başladım.
Knox kollarını kavuşturmuş, düşünceli gözlerle kapının pervazına yaslanıyor.
"Şimdi kesinlikle denizkızlarını ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Bunu söylemeden korkuyordum." İç çekerek döndüm ve lüks yatağımıza
uzandım.

"*Tuzlu su yığınının* ne anlama geldiğini bilecek tek yaratığın onlar olduğunu
sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Hoşuma gitmesi gerektiği anlamına ," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.
Duvarı iterken giysileri hışırıyor, yatak yanıma düşmeden önce botları parke
zeminde takırdıyor.

Başımı tavandan çevirmeye zahmet etmiyorum. Aklımdan geçen milyonlarca
düşünceyi gizlemeye çalışırken olmaz. "Onlara güvenilebileceğimizi nereden
bileceğiz?"

"Yok."

"Kehanet bizi sadece seçilmiş birkaç kişiye güvenmemiz konusunda uyarırken, bunun almak istediğim bir risk olduğundan emin değilim."

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, Angel."

Sonunda . "Fikrini , değil mi?" "Hayır. Üzgünüm. Bu elde ettiğimiz ilk gerçek ipucu."

Knox neden deniz kızlarını ziyaret etmek istemediğimi sormuyor. Sormasına gerek yok. Onlarla tekrar karşılaşma düşüncesinin bile içimde yarattığı kargaşayı hissedebiliyorken olmaz.

Başımı iki yana sallayıp kendimi dik oturmaya zorluyorum. "En son bir imgelem gördüğümde bizi Peter'a götürdü-"

"Gerçeği ortaya çıkardı," diye araya giriyor.

"Peki bu kehanet bizi başka birinin ölümüne neden olacak başka bir *gerçeğe* götürdüğünde ne olacak?"

Bakışları sertleşir. "Bu bir daha olmayacak."

Benim gözetimimde olmaz.

Düşüncesi, zihninin sınırlarından kayıp gitmişçesine köprüden aşağıya doğru ilerliyor.

Kelimelerin oluşması, onları korkumun kısıtlamalarının ötesine itmeme bir an alıyor. Sonunda, "Bizimle kim gelmeli?" diye sormaktan vazgeçiyorum.

"Elysia ve Axel. Daha fazla çeviri yapması ihtimaline karşı ona, saldırganların onu takip etmesi ihtimaline karşı da Axel'e ihtiyacımız var."

"Tanrılar," diye nefes alıyorum, bir ağırlık göğsümü boğuyor. "O kadar çok ölüm oldu ki..."

Knox kolunu bana doluyor ve şakağıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Umarım bu bizi tüm bunları durdurabilecek bir şeye götürecektir."

"Tek bir hayale çok fazla umut bağlıyoruz, Knox."

"Hayır, umudumuzu senin gücünün ellerine bırakıyoruz." Bir kez daha alnımdan öpüyor. "Ve bu bir rüya değildi. Başmeleklerin sana bu kehaneti göndermelerinin bir sebebi var. Buna güvenmeye başlamamızın zamanı geldi."

Sözleri kalbime çarpıyor. Sihrim gururlu bir tavus kuşu gibi kabarıyor, ama zihnim baskının ağırlığı altında bocalıyor.

Ckapt'ca 22

Delilah

T Çayırın uzun otları, uzakta tutabilmeyi dilediğim bir dizi anıyı canlandırıyor. Ailemle dolu olanlar, annem Eleanor'un denize geri dönmesi... denizkızı Naia'nın Hazel'a bakışı

Onları son ziyaret ettiğimizde.

Öğrendiğim bir şey varsa o da denizkızlarının zorlanmaması ya da sorgulanmaması gerektiğidir. Ama bana kalsa, Naia'ya Hazel'ın planları hakkında bizi neden hiç uyarmadığını söyletene kadar rahat etmezdim.

O geceden beri buraya adım atmamamın, benim için gelirse diye deniz kenarından uzak durmamın nedeni de bu. Onun yanında dilimi tutamayacağımdan korkuyorum.

Yanımda Knox, peşimizde Elysia ve Axel ile su havuzuna doğru ilerlerken vücudum kaskatı, duruşum sert.

"Neredeler?" Elysia sorar.

"Burada olacaklar." *Ne de olsa bana borçlular.*

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz suda dalgacıklar oluşuyor. Yüzeyin altında süzülürken bir V oluşuyor. Kuyruklar suyu yararken kabarcıklar yükseliyor. Birbiri ardına, gökkuşağının çeşitli renklerinde. Toplamda yedi tane var, ama şimdi sekiz tane olması gerektiğini biliyorum.

Eleanor'un meclise nasıl liderlik edeceğini merak ediyorum. Onlara nasıl davranırdı. Belki beni Hazel konusunda uyarırdı, belki de saraydan önce o da diğerleri kadar zalim ve kötüydü. Bana söyleyeceğini düşünmek isterdim, ama biliyorum ki nezaket nöbetleri sadece yıllarca süren istismardan kaynaklanıyordu. Başkalarını sertleştirecekken onu yumuşattı.

Yüzeye ilk çıkan Amelia, kapsülün ikinci komutanı. Kuyruğuyla aynı renkteki canlı kızıl saçlarından su damlacıkları dökülürken parlayan gözleri benimkileri delip geçiyor. Sonra lideri ortaya çıkıyor.

Onda ilk gördüğüm şey alnının üstünde duran turkuaz mücevher, ardından sivri kulakları ve ıslak beyaz saçları. Bir sonraki ise kırmızı gözleri, çoktan bana kilitlenmiş olan. Naia'nın yükselişini görünce yumruklarım sıkılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Derim yanmaya başlıyor, durdurabileceği şey için nefretle kaynıyor.

Kapsülün geri kalanı yüzeye çıkarken arkamda Elysia'nın keskin nefes alışını duyuyorum. Aramızda cızırdayan gerilim başka hiçbir şeye benzemiyor. Tek bir dokunuşla öylesine şiddetli bir şekilde artıyor ki, bir cehennemi ateşleyeceğinden hiç şüphem yok.

"Delilah," diyor Naia.

Dilimi ısıtıyorum, sertçe. Ağzımı açarsam bir ejderha gibi ateş kusmaya başlayacağımdan korkuyorum.

"Biz de seni bekliyorduk," diyor Amelia soğuk bir sesle.

Ne söylediği önemli değil, acılarımızı durdurabilecek kadından gözlerimi alamıyorum.

Ağzımın içinde metalik bir tang patlıyor. Kan.

Bilerek kıs kıs gülüyor. "Yılan dilini mi yuttu?"

Avuçlarımdan altın alevler fışkırıyor, gözlerim hiç şüphesiz güneş ışınları kadar parlak parlıyor. Canlı mor gözlere sahip bir denizkızı olan Alentia, Amelia'nın başının arkasına dik dik baksa da kapsül irkilmiyor bile.

Eleanor'un kız kardeşi.

Knox'un gölgeleri sırtımdan aşağı iniyor ve beni kendimi bulduğum tehlikeli uçurumdan çekiyor.

Naia basitçe, "Görüyorum ki tamamen geçiş yapmışsın," diyor.

"Bu konuda ne biliyorsun?" Knox sözlerinde hafif bir keskinlikle sesleniyor.

Görünüşe göre başka bir sır.

Naia gözlerini benden ayırmıyor, sanki denizkızı yapabileceklerimden korkması gerektiğini biliyormuş gibi. "Akıntılar altın olanın fısıldadı." Başını eğiyor. "Kız kardeşlerim ve ben savaşta Delilah'ya ne olacağına dair bir öngörü aldık."

"Gördüğüm kadarıyla durdurmak için hiçbir şey yapmadığın bir travma daha." Kırmızı, parlayan gözler beni olduğum yere yapıştırdı.

Sakin ol Angel, derin nefes al. Knox'un sözleri beni sakinleştirmeye yetmiyor. Hiçbir şey bu öfkeyi dindiremedi. Çok şey kaybettiğimden beri.

"Kralın ne yapıp yapmayacağından biz sorumlu değiliz."

"Bu da ne demek oluyor?" Tükürdüm ve sadece arkamdaki Fae'lerin değil, kapsülün de soluk soluğa kalmasına neden oldum. Kullandığı terimi düzeltmek için de çok heyecanlıydım. "Peter'la mı çalışıyorsun?"

Yüz hatlarını şekillendiren ifade sonunda korkunun öfkemi kırmasına, cesaretimin kararlılığının öfkemin katıksız iradesinden çatlamasına neden oluyor. *Öldürmek* istiyormuş gibi görünüyor. "Bu gülünç çıkışı yeni keşfettiğin muazzam gücüne yoracağım. Ancak böyle bir saygısızlığa müsamaha gösterilmeyecektir."

Saygının tek tarafı olduğunu bilmek harika.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi gözleri daha da kısıldı. "Bize güvenmiyorsan neden yardımımıza geldin?"

Sorusu beni hayrete düşürdü, duygularımın içini görebildiği için değil, açıkçası umursamayacağını düşündüğüm için. Ne de olsa deniz kızlarının kalpsiz olduğu söylenir ve Hazel'ı ve o geceden sonra olacakları bildiğini düşünürsek buna kesinlikle inanıyorum.

"Çünkü gururumu masum hayatları kurtarmanın önüne koymayacağım," diyorum sesimdeki buzu tutmaya çalışarak ve başarısız olarak.

"Bunun sonuna eklemek istediğin küçümseyici bir söz var mı?" Amelia mırıldanıyor.

Su yüzeyinin altında su parlıyor. Amelia'nın menekşe gözlü deniz kızına yönelişine bakılırsa, Alentia az önce ikincisine kuyruğuyla vurdu diyebilirim.

Naia etkileşimi görmezden geliyor ve "Kalbinde kin olmadan bizimle çalışman için ne gerekiyor?" diyerek beni tamamen şoke ediyor.

Çenem çözülmekle tehdit ediyor. Neden burada olduğumuzu zaten bildiği gerçeğini görmezden gelerek, onun yerine diğer soruna odaklanıyorum. "Neden umursuyorsun ki? En az onlar kadar kalpsizsin."

O anda içinde bir şey değişiyor. Fiziksel olarak değil ama hissedebiliyorum. Etrafımı sarıyor, olacakların beklentisiyle beni boğuyor. Tekrar konuştuğunda hâlâ öyle. "Çünkü ister inan ister inanma Delilah, insanın hayatında kendi seçimlerini yapma özgürlüğünü kaybettiği pek çok durum vardır."

Kalçamı kaldırıyorum. "İğrenç bilmecelemlerle konuşmamak başlangıç için harika bir yer olurdu."

Axel anlaşılır bir şeyler mırıldanıyor. Amelia tıslıyor ve tükürüyor, "Dikkat et, *Fae*."

Onlara hâlâ ihtiyacımız var, Knox bana daha nazikçe hatırlatıyor.

Tek yapmak istediğim ağlamak, çığlık atmak ve onlara öfkelenmek. Deniz kızları o gece Hazel'da bir şeyler gördü. Onların yerinde ben olsaydım, bugün bile onlardan birinin ölmesine izin vermezdim. Onların sürüsünün, ailelerinin, bizimkiler gibi acı çekmesini istemezdim.

"Bunu durdurabilirdin," diyorum kalın bir sesle.

Knox omzunun üzerinden bakıyor, bakışları Axel'e kilitlendiğinde yüz hatlarını endişe ve kaygı karışımı bir ifade kaplıyor.

O gece deniz kızlarının Hazel'in içini gördüğünü sadece Knox ve ben biliyoruz ve benden başka kimse onun gözlerindeki bakışı görmedi.

"Delilah, sen neden bahsediyorsun?"

Sırtımdan yayıldığını hissettiğim gerginlik beni kaskatı kesiyor. Ama bir kez olsun, raydan çıkıp çıkmaması umurumda değil.

Naia bunu hak ediyor.

deniz kızı sürüsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. "İkincini kontrol et, Knox!" Amelia talep ediyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Axel tekrar soruyor, ağır ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor.

Gözlerimi Naia'dan ayırmıyorum. "Neden bu şerefe nail oluyorsun?" "Delilah," diye fısıldıyor Knox. "Zorlama."

Yatıştırıcı duygular köprüden aşağı akıyor, sevgi ve şefkat. Sıcaklık düşüyor, onun hava sihrinin sonucu harareti alevlerimi soğutmaya çalışıyor. Ama bir açıklama bekliyordum ve bunu istiyorum.

Angel, bunu yapma.

"Ona , sana soruyorum," diye tersliyor Axel beni.

İçimden bir ses durmam gerektiğini söylüyor. Axel'e dönüp açıklama yapmalıyım ama görüşümü bulandıran kırmızı sisin ardını göremiyorum. Ağzını açsa tüm bunların önlenebileceğini unutamıyorum.

Ben de kendiminkini açıyorum.

"Naia, Hazel'ın o gece ne planladığını biliyordu. Biliyordu ama tek kelime etmedi."

Orman sessizleşir. Kuşlar cıvıldamay, nehir akmayı keser. Axel'in fırtınası çalkalanmaya başladığında ağaçlar bile nefeslerini tutmuş gibi görünür.

Artık nefretle dolu olan sadece benim bakışlarım değil.

Bu benim bencilliğimdi, bunu bilecek kadar kendimin farkındayım... ama her şey yolundaymış gibi davranamazdım.

Hayatımızda hiçbir şey yolunda değil. Her şey darmadağın oldu.

Axel titriyor. Yüzü kül rengine dönüyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor ve başını yavaşça benimkine doğru kaldırdığında bakışlarındaki ihaneti görüyorum. Belki de bunu ondan sakladığım için, ama şu anda öfkesi kapsüle yöneliyor. Ben daha gözümü kırpamadan çayıra doğru atılıyor.

Azı dişlerini uzattı, göğsünden bir kükreme koptu ve uzanmış ellerinde bıçaklar belirdi. Naia'nın üzerine atılıyor, gözlerinde öyle yoğun bir nefret var ki, bakışlar öldürebilseydi Naia çoktan ölmüş olurdu.

Axel saldıramadan, gölgeler vücudunu sarar ve onu çayırın uzak ucuna doğru geriye fırlatır.

Knox yanımda kasılıyor, gözleri ikincisine kilitlenmiş, göğsü hızla inip kalkıyor.

Seninle evde hesaplaşacağım, diye hırlıyor köprüden aşağıya doğru. "Ve sen!" bağılıyor ikincisine, ama öfkesi geldiği gibi hızla dağılıyor.

Axel ayağa kalkmayınca bir hıçkırık çayırı doldurur.

Axel'in kalp kırıklığının sessiz, boğuk sesleri kulaklarımıza ulaştığında Knox nefes almayı kesiyor. Birkaç dakika önce beni ateşleyen öfke yok oluyor. Hıçkırıklarının şiddeti artarken Axel'in omuzları durmaksızın titriyor.

"Arkadaşının onu eve götürmesini tavsiye ederim," diyor Naia, alışılmadık bir yumuşaklıkla. Onların eş olduğunu bildiğini anlamama fırsat kalmadan aniden ekliyor: "Ve onu şiseden uzak tuttuğundan emin ol. İnsan ölümle ancak bu kadar dans edebilir."

Elysia'nın daha fazla duymasına gerek yok. Bir sonraki anda onun yanında, nazikçe onu oturur pozisyona kaldırıyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü görünce başımı çeviriyorum.

Ben yaptım.

Bunu ona benim bencilliğim yaptı.

Knox bana bakmıyor bile.

Hayatım boyunca başkalarının suçluluk duygusunu taşıdım. Şimdi kendi suçumu taşıırken, bunun gerçekten ne kadar ağır ve rahatsız edici olduğunu fark ediyorum.

Kader arkadaşları, Axel'in içsel işkencesinin sesini de yanlarına alarak ışınlanıp giderler.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Keder çok güçlü bir şeydir. İnsanı özünden değiştirebilir." Naia'nın yüzü ciddileşir. "Bunu zaten biliyorsun ama yine de

Öfken seni tüketecek." Bir parça ilerliyor, bakışları ciddileşiyor. "Kederi onu alt etmeye devam ederse ölecek olan tek kişi Axel değil."

Knox keskin bir nefes alıyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Sanki şu anda ne kadar kızgın hissediyor olursa olsun, hayatta ve ayakta olduğumu kendine kanıtlamak için bana dokunması gerekiyormuş gibi.

"Bana nedenini söyle," diye yalvarıyorum.

Naia iç çeker. "Kral onun üzerine bir büyü yerleştirdi. Böylece biri onun gerçek ittifakını anlarsa susturulacaktı. İstesem bile gördüklerimi fiziksel olarak söyleyemezdin." Sesi alçalıyor. "Kara büyü geldikleri kadar güçlüdür."

İçime bir suçluluk dalgası daha çöküyor. Beni tamamen yutmadan önce, "Buraya neden geldiğimizi biliyor musun?" diye soruyorum.

"Evet."

"Peki kehanetin tamamını gördünüz mü?"

"Hayır. Sadece Elysia'nın gördükleri. Biz de aynı tercüme edilmiş parçacıkları alıyoruz. Hepsini duyan tek kişi sensin."

"Şimdiye kadar bildiklerimizi nasıl deşifre edeceğimizi biliyor musun? Bahsedilen bu tuzlu su yığını nerede?"

Naia grubuna dönerek sessizce iletişim kuruyor. Hepsi aynı anda sivri çenelerini aşağı indirdikten sonra bana dönüyor ve başını sallıyor. "Bu yolculukta size rehberlik etmek ve yardımcı olmak için hizmetlerimizi sunuyoruz, çünkü bu kolay bir görev olmayacak."

"Hayır, hayır, bu doğru olamaz." Başımı salladım. "Savaşımız burada yatıyor. Cardania daha yeni devrildi. Mahkemelerin geri kalanı her an düşebilir."

Gözleri kederli. "Eğer gitmezsen, tüm Aloriah düşecek. Aradığın şey, topraklarımızı kurtarmak için ihtiyacın olan her cevabı sana verecek. O olmadan hepimiz yok olacağız."

"Bana denizin altında ne olduğunu söyleyebileceğini sanmıyorum." Başını yavaşça sallıyor.

Onlara güvenilebilir mi? Knox aniden sorar.

Kehaneti alan herkese güvenirim. Bunun dışındakilere...hayır.

"Ne zaman gitmeliyiz?"

"Yarın sabah. Bu on bir günlük bir yelken."

Knox ensesini ovuşturuyor. "Şehir boşaltıldığı için seçebileceğim çok sayıda tekne var. Tercihiniz var mı? Öngördüğün bir fırtına var mı Naia?"

"Bir sürü fırtına var ama hiçbirisi Gaia Ana tarafından yaratılmadı," diye mırıldanıyor Amelia.

Bizimle sürekli bilmece gibi konuşurlarsa gözbebeklerimi oyarım, diye tıslıyorum. Knox'un yumuşak kıkırdaması köprüden aşağı süzülüyor.

"Bu sefer bizimle paylaşmak ister misin?" Knox çekiştiriyor.

"Hayır."

Amelia'ya gözlerimi deviriyorum ama Naia'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da kendi gözlerini devirmek üzere.

"Şafakta Açelya'nın kıyılarında görüşürüz. Zırhınızı getirin."

Ve böylece Naia suya geri döner, sürüsü peşinden süzülür ve arkalarında dalgalar bırakır.

Amelia hariç hepsi. Bakışlarını Knox'a sabitliyor.

"İkincini kontrol et, yoksa bir dahaki sefere onu durduran bir hançer olacak," diye hırlıyor, sonra suya iniyor ve kayboluyor.

Bir an sessiz kalıyoruz, olacak her şeyin ağırlığı zaten yorgun olan omuzlarımıza biniyor. Ta ki ben soğuktan titreyene kadar. "Deniz kızlarının hançer taşıdığını sanmazdım."

"Hayal etmesi bile garip bir manzara, değil mi?"

Derin bir iç çekerek alnımı göğsüne koyuyorum. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Benden nefret mi ediyorsun?" Zar zor fısıldayarak soruyorum.

Bir kahkaha attı. "Senden asla nefret edemem. Ama ona bir özür borçlusun."

"Bu benim için çok korkunç ve bencilce bir davranıştı." Gözlerim ağırlaştı. "Onu ağlattım."

"Axel ağladı çünkü ikizini kurtarabilecek birinin olduğunu öğrendi. Ancak bu bilgiyi verme şekliniz çok daha nazik olabilirdi."

İnleyerek, "Tanrım, berbatım" diye

Knox başımın üstüne bir öpücük kondurmadan önce kollarını bana doluyor. "Berbat değilsin ama onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum."

"Ya onu içmeye zorladıysam?"

"Bugünlerde her şey onu içmeye itiyor." Derin bir iç çekerek geri çekiliyor ama bana sarılmayı bırakmıyor. "Gitmeliyiz. Cardania sınırına çok."

Knox beni kollarına alıyor, güzel siyah kanatları gökyüzüne doğru havalanırken açılıyor.

"Elysia'nın onlar tartışmadan onu alkolden uzak tutma ihtimali nedir?"

Knox'un derin kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "Bence Harlow ve Lenox'un iyi geçinme ihtimali, bu ikisinin tartışmaya girmeme ihtimalinden daha yüksek."

Скапча 2ї

Delilah

W Knox'un çalışma odasının kapısından içeri girdiğimizde, ayık bir Axel ile birlikte tüm sarayına rastlıyoruz. Axel'in ölümcül bakışlarına maruz kalan Elysia'nın adım.

Axel'in bana doğru bakmadığını fark ettiğimde kalbim suçluluk duygusuyla sıkışıyor. "Bizi sen mi çağırdın?" Harlow can sıkıntısının timsali bir tavırla çene çalıyor. "Yarın sabah deniz kızları eşliğinde yola çıkıyoruz."

Knox kargaşa yaratmak istediye, sözleri istediği etkiyi yarattı. Koltuğuna oturup beni koltuğunun kolçağına oturmaya çağırdığında, bağırışlar, çığlıklar ve odanın her yerinde çınlayan sorularla kaos patlak veriyor.

Bileklerinin bir hareketiyle herkesin sesi buharlaşıyor.

"Teker teker," diyor tembelce. "Harlow."

Kollarını kavuşturmuş ve kalçasını kaldırmış olan Harlow, Knox'a beklediğimiz şımarıklığın her zerresini veriyor. "Bana bir gün önce saldırıya uğrayan şehri ve iblislerin bombalamaya devam ettiği toprakları terk etmeyi planladığını mı söylüyorsun... ne? Deniz kızlarıyla suda Galivant'a mı?"

Bu şeref ne olur musun? Knox soruyor.

Şimdiden

yoruldun mu?

Bitkin.

Harlow'la yüzleşmek için döndüğünde, Knox'un enerjisindeki yorgunluğu kendisi de hissetmiş gibi bana bakıyor. "Kehanet aradığımız cevapları denizde bir yerde bulacağımızdan bahsediyor. Deniz kızlarına da kehanetin aynı kısmı verilmişti ve hatırlarsanız 'yüzgeçler tarafından yönlendirilir' diyordu. Deniz kızlarının kaderinde bunun bir parçası olmak var."

"Ayrıca şafak vakti bir savaştan da bahsediyor. Bundan bahsettiler mi?" Knox kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayır, ." "Savaşın onlarla olmadığı ne malum?" Harlow öneriyor.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Düşman olup olmadıklarını düşünmek bizi hiçbir yere götürmez. Kesin olarak bildiğimiz tek şey şu anda seçeneklerimizin tükenmekte olduğu. Onu öldürmek için Peter'ın gerçek kimliğine ihtiyacımız var ve yüzyılın savaşı sırasında Delilah, Elysia ve deniz kızlarının hepsine sözde baş meleklerden bir imgelem gönderildiğinden ve onları sadece hepimizi öldürmek için uzaklaştırdıklarından şüpheliyim."

"Ya bunların hepsi Peter'ın bir oyunuysa?" Axel araya girer.

Knox basitçe, " zaman hazırlıklı olacağız," diye cevap veriyor ve bana bakmayı nasıl reddettiğini de fark ediyor.

"Nasıl?" Harlow sorar, sözlerini şüphe kaplar.

"Zırhlar, silahlar ve nefretle. Bu odada onun ölmesini bizden daha çok isteyen kimse yok. Eğer peşimizden gelmeye çalışırsa, onu yok ederiz," diye cevap veriyorum, intikam duygusu beni teşvik ediyor.

"Deniz kızlarının bir kez daha yalan söylemeyeceği ya da bizden bir şey saklamayacağı ne malum?" Axel'in ısırgan sorusu Knox'a yönelik çünkü hâlâ bana bakmıyor ama Knox bakışlarını benimkilere kaydırıyor ve eski ikincisinin beni buz gibi yapmasına izin vermiyor.

"Tekrar söylüyorum, vizyonumun bizi yanlış yola sürüklediğine inanmıyorum. Daha önce de yapmadı."

Knox'un ona cevap vermeyeceği anlaşıncı Axel nihayet bana bakmaya tenezzül etti, ancak deniz kızları bile gözlerindeki soğukluğu ya da sözlerindeki nefreti tahmin edemezdi, "Kardeşimin ölmesinin nedeni senin imgelemelerin."

Sanki bana vurmuş gibi bedenim geriye doğru tökezliyor. Vurmuş da olabilirdi, sözleri kalbime fiziksel bir darbe indirdi.

Knox sandalyesinden o kadar hızlı kalkıyor ki, tiksinti ve öfkeyle dolup taşarken neredeyse sandalyeden düşecektim. Parmağıyla Axel'i işaret ediyor, gölgeler sırtına yapışmış. "Bir daha sakın ona böyle bir şey söyleme," diye homurdanıyor. Vücudu titriyor, saf ve su katılmamış öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Onun ölümünden Hazel ve Peter sorumlu, Delilah değil. Bunu o kalın kafana hemen sok yoksa artık senin zavallı maskaralıklarını görmezden gelmeyeceğim."

Axel yutkunuyor, Knox'un neredeyse ayaklarının dibine tükürdüğü sözler karşısında gözleri dehşetle doluyor. Knox'un ona daha önce hiç bu şekilde baktığını sanmıyorum,

ve bu onu başını sallamaya zorlayacak kadar sarsmış olmalı. Yine de Axel bana doğru dönmüyor.

"Ne oluyor lan?" Harlow ellerini havaya kaldırır. "Biri şu çeşitli gerilim akımlarını açıklamaya başlayabilir mi? Saçmalıklarınızı tükürün ve bitsin."

Axel, "Sanki sen konuşacakmışsın gibi," diye tersliyor.

Bir saniye içinde ona öfkesini kusar, "Bu da ne demek Axel?" derken sesi buz gibidir.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Tanrı aşkına, sen ve Lenox neredeyse birbirinizin kafasını koparmadan aynı odada bile bulunamazsınız." Lenox'a doğru bir kolunu uzatıyor. "Sessizliğine de aldanmayın. Knox'un susturucu kalkanı değil. Belli ki fark edemeyecek kadar aptalsın Harlow, ama seninle konuşmak şöyle dursun, sana bakmak bile istemiyor."

Lenox'un her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde bir milim bile kıpırdamamasını, Harlow'un ise kalp kırıklığına yakın bir duyguya kapılmasını izlerken bakışlarını bir ileri bir geri gidip geliyor.

Nolan, Axel'in durması için gözleriyle açıkça yalvarıyor.

Rollerin tersine dönmesini izlemek çok garip bir manzara.

Ailemiz tamir edilemeyecek kadar kırılmış hissediyor.

Knox'un yorgun sesi zihnimde dolaşüyor ve onu köprünün korkuluklarına yaslanmış, gözyaşlarıyla dolup taşarken bulduğumda, zihnimde onu kucaklıyorum ve hala tartışan Fae'lere dönüyorum.

"Axel bu öğleden sonra Naia'nın gerçek sadakatini gösterdiği gece Hazel'in planını gördüğünü öğrendi," diye açıklıyorum.

"Bize ihanet ettiği gece mi?" Harlow tükürür. "Biliyorlar mıydı?"

"Kardeşimin öldüğü gece," diye düzeltiyor Axel usulca, kelimeleri kalın. Şöminenin yanındaki bar arabasına uzanıyor, ta ki gölgeli bir el onu uzaklaştırana kadar. Knox'a doğru ters ters bakıyor. "Ben çocuk değilim."

Axel'in yorumunu duymazdan gelen Knox, sarayın geri kalanına döner. "Görünüşe göre sevgili eski dostumuz *Peter*," dedi neredeyse tiksintiyle, "Hazel'a bir büyü yapmış. Onun gerçek niyetini ortaya çıkaran hiç kimse fiziksel olarak tek kelime edemez."

İfşaata rağmen Axel Knox'a hançer gibi bakmaya devam ederken, Elysia bir oyunu yarısından itibaren izliyormuş gibi görünüyor. Çatık kaşları o kadar derin ki kalıcı bir iz bırakmasından korkuyorum.

Tanrım, korkunç durumdayız. Bir canavardan diğerine koştu.

"Nolan, orduları denetlemek için Aloriah'ta kalman gerekecek," diyor Knox ve saat ilerledikçe konuyu ilerletiyor.

Nolan'ın bir zamanlar keskin ve tehditkâr olan yüz hatları şimdi yumuşak ve endişe dolu, hayatlarımızdaki işlevsizliği değerlendiriyor. Bu tür emirleri tartışmak ister gibi görünüyor ama bundan daha iyisini düşünüyor ve yorgun bir iç çekişle çenesini eğiyor. "Neye ihtiyacınız varsa."

Nolan'ın bu versiyonuna hala alışamadım.

"Ön hatlar nasıl?" Knox sorar, bu soru aralarındaki tartışmaları susturur.

"Bu iyi değil." Başını sallıyor, bakışlarını endişe dolduruyor. "Eğer orada bulduğunuz şeyin bize avantaj sağlaması için bir şans, hatta en ufak bir olasılık varsa, bunu değerlendirin." Sesindeki o keskin dürüstlük ve ham duygu hepimizi duraksatıyor, özellikle de devam ederken. "Ve eğer Delilah'nın büyüünde neyin benzersiz olduğunu bulabilirsiniz, eğer öğretilebilecek bir şeyse, bu her şeyi değiştirebilir. Ondan hepsini yenmesini istemek çok fazla, bu süreçte kendini öldürebilir, ama kehanette söylendiği gibi aradığımız her şeye cevap veriyorsa... yarından önce gidin."

Harlow çatık kaşlarını ovuşturur. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Nolan haklı. Cevaplarımız bu mahkemelerde yatmıyor. Ama iblisleri öldürebilecek tek kişiyi neden gönderiyoruz?"

Bu toplantı başladığından beri ilk kez Elysia öne doğru adım atıyor, Axel'in iri ve korkutucu formuna kıyasla vücudu küçük görünüyor. Yine de kalbimize bir balyoz indirirken kendinden emin bir şekilde duruyor. "Bu ülke düşmeden önce üç haftadan fazla zamanımız yok ve Delilah çözümün bir parçası. Eğer onu ön saflara gönderirseniz ve ölürse... hepimiz mahvoluruz."

"Hangi vizyonu paylaşıyorsun?" Knox soruyor, kalbi hızla çarpıyor, atışları aramızdaki bağı gürültülü bir davul gibi çalıyor.

Gözlerini hüznü dolduruyor. "Karanlık üç hafta içinde yayılacak ve bir kez yayıldı mı, onu geri çeviremeyeceğiz."

"Kehanet başka ne diyordu?" Lenox soruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, bir şeyler arıyor gibi görünüyor.

Elysia hepimiz için tekrarlıyor.

"Bu kehanetle, saklaman gereken tüm cevapları bulacaksın.

Sizi dize getiren ihanetleri tekrarlamamak için çok az kişiye güvenin.

Aradığınız her şey fırtınalı tuzlu su yığınının altında yatıyor.

*Kılavuz yüzgeçlerle şafak vakti hayatta kalmanız gereken savaş gelir.
Çünkü gelecek, bir zamanlar kutsal olan bu toprakları ayağa kaldıracak olan
altın ellerde yatmaktadır.*

Sağduyunuzla girin ve tüm cevaplarınız ayaklarınızın altında olacak."
Harlow, "Altın ellerin Delilah'yı kastettiğini varsayıyorum," diyor. "Şüphe
Kehaneti onsuz da gerçekleştirebiliriz."

Omuz silkerek çaresizce odaya bakıyorum. "Toprağı nasıl yetiştirmem
gerektiğinden emin değilim."

"Sanırım vardığımızda o köprüyü geçeceğiz. Daha da önemlisi, şafak vakti
denizlerde yapılacak bir savaştan bahsediyor." Lenox yeni ikinci rolüne doğru
adım öne çıktı. "Hazırlıklı ve iyi dinlenmiş olmalıyız. Kim geliyor?"

"Gelmek istemeyen kimse var mı?" Knox soruyor.

Kimse konuşmuyor. Odanın içinde Fae'lerden Fae'lere bakar ve sonunda
yüzünü buruşturarak Nolan'ın yanına gelir. "Özür dilerim, geride kalan tek kişi
sen olacaksın ama bizimle gelemeyecek kadar değerlisin. Burada adamlarımızı
ve masumları koruyacak birine ihtiyacımız var ve benim de bana rapor verecek
birine ihtiyacım var."

"değil, anlıyorum."

Elysia şaşkın ifadelerimiz karşısında dalgın. Nolan'ın aynı fikirde olmasının
ne kadar nadir bir durum olduğunun farkında değil.

"Zamanınız olduğunda Emory ile görüşebilirsiniz. Delilah'nın dönüşümünü
herkes duymuştur. Neden sadece Delilah'ın büyüünün şeytani yaratıkları
öldürebildiğine dair bazı teorileri olabilir."

Başımı eğiyorum. "Sence cevapları biliyor mudur?"

"Denemeye değer." Knox omuz silkıyor. "Daha önce Phoenix Rising
büyüsünde bize yardım ettiğinde senin büyüünü hissetmişti."

Anka Yükseliyor büyüü.

Sanki bu olay bir ömür önce yaşanmış gibi geliyor. Hayatımın en zorlu
günleri olduğunu düşündüğüm günler, karanlık ve umutsuzlukla dolu korkunç bir
yolun sadece başlangıcı oldu.

Umarım nereye yelken açarsak açalım sonun başlangıcı olur. "Bir dahaki
sefere kraliçenin malikanesine gittiğimde ona haber göndereceğim. Sanırım
arazide kalan pek çok kişiden biri."

Kalbim sıkışıyor. "Kardanya'nın düşüşünden kurtulduğuna
sevindim." "Aynı şey pek çok kişi için söylenemez," diyor Nolan
kalın bir sesle.

Lenox'un hâlâ soğuk ve duygusuz olan sesi, konuyu değiştirirken odayı
dolduruyor. "Sanırım sıradaki soru hangi tekneyi çalacağımız?"

Harlow tırnaklarını temizlemek için bir çakı açıyor. "Asıl sormamız gereken soru şu: Bizi ne bekliyor? Kehanetten başka bir şey öğrendik mi?"

Son sorusu Elysia'ya yöneliktir.

"Bir falcı gibi aynı iki paragrafı aktarmayı bırakabilmem için yazmamı ister misiniz?"

Harlow derin bir kahkaha atarak başını geriye atmadan önce bir an donakalır. "Alıngan küçük bir şey olabiliyorsun. Yerleşmen hiç de uzun sürmedi." Gözlerini deviriyor ve bıçağı arkasından bana doğrultuyor. "Beni kızdıracak kadar rahatlamadan önce bunun zihinsel bir çöküş yaşaması ve babasını öldürmesi gerekti."

Açıkça ağzım açık kaldı. "Harlow!"

Benim çıkışımı görmezden gelerek elini Elysia'ya doğru salladı ve sırtıttı. "O zaman ne bekliyorsun? Hadi, yaz."

"Şu anda bu odaya biri girse, onun bu mahkemenin lideri olduğunu düşünür."

Knox mırıldandığım sözlerle homurdanıyor, ancak Elysia yazmaya başlarken Harlow'un dudaklarında dans eden nazlı gülümsemeye bakılırsa, sanırım bu fikir hoşuna gitti.

Ckapt'ca 24

Delilah

H Bir şey bu kadar doğru hissettirirken etrafınızdakiler için bu kadar felaket olabilir mi?

Azalea'nın tahta kaldırımında dururken deniz beni çağırıyor.

Kıyıları. Sanki çarpan her dalga benim adımları haykırıyor. Varlığımın her zerresi bunun doğru karar olduğunu ve bu yönün umutsuzca ihtiyaç duyulan cevapları sağlayacağını biliyor, ancak arkamda parçalanmış bir şehir, sağımda yıkılmış bir saray ve daha uzakta binlerce ölü yatıyor.

Halkımız şeytani pençelerin her darbesiyle yavaş yavaş ölüyor. Kılıçlarımız asla düşmüyor çünkü düşmanımız ilerlemeyi bırakmıyor. Onları vicdanımız rahat bir şekilde nasıl bırakabiliriz? Ama cevapların denizde bir yerlerde olduğunu bilip de onların kurtuluşunu bulmamaya nasıl vicdanımız elverir?

Herkesin takındığı asık suratlı ve kederli yüzlere bakılırsa, kalplerimizin aynı savaşı verdiğini söyleyebilirim. Özellikle Knox.

Sırtı her zamanki gibi gergin, dövüş derileri vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor. Bir savaşçının yüzü, bir kralın kalbi ve eşimin yüzü.

Dudaklarını düz bir çizgi halinde incelten, kaşlarını çatan ve bakışlarını arkasındaki yıkık şehre diken şey, bir krala ait olan kalbidir.

Aradığınız her şey fırtınalı tuzlu su yığınının altında yatıyor. Bunu neden yaptığımızı hatırlatmamızın yanı sıra, köprüden aşağı altın dallar şeklinde yatıştırıcı dokunuşlar gönderiyorum. Sağduyunuzla girin ve tüm cevaplarınız ayaklarınızın altında olacak.

Son satırda Knox'un omuzları gevşiyor, kaşlarındaki çatıklık düzeliyor.

Sabahtan beri bunu yapıyorum, bizi şehrimizi geçici olarak geride bırakmaya zorlayan kehanetteki aynı iki satırı tekrarlıyorum. Suçluluk duygusu beni boğmadan bunu yapabilmemin tek yolu, şeytani orduya karşı tüm gücümü kullanarak kendimi feda etsem bile, Peter gerçek formunda olmadığı sürece asla ölmeyeceğini bilmek. O sadece başka bir dünyadan yeni yaratıklar çağırmaya devam edecek ve benim fedakârlığımı boşa çıkaracak.

Knox'u sakinleştirmeye çalışırken, kehanetin sürekli tekrarladığım o iki satır arasındaki kısmını bilerek atlıyorum. Denizde kazanmamız gereken savaşı ima ettiği gibi.

Bilmeceler ve kehanetlerle birlikte, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğrenmeye başladım.

Bakışlarımı eşimden ayırarak topuklarımın üzerinde Nolan'a doğru dönüyorum. "Onları günde üç küçük öğün beslemeyi unutma. Diğerlerinin iki öğün dediğini biliyorum ama fazladan atıştırma vermezseniz huysuzlanıyorlar." Ben devam ederken Nolan'ın gözlerinde mizah dans ediyor. "Oh! Ve Edgar'a Creseda'nın onu kandırmasına izin vermemesini söylediğinden emin ol. Çok ikna edici ama üç kişi yeterli. Geri döndüğümde karnının üç hafta içinde iki katına çıktığını görmek istemiyorum."

Nolan ıslık çalar. "Creseda'nın açlığına inanmayın." Her bir noktayı parmağıyla işaretliyor. "Henry şehrin içinden geçmeye çalışacak, bu yüzden ona bindiğimizden emin olun, tersi değil." Parmaklarını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Oh evet, ve eve girmelerine izin vermeyin."

"Sonuncusuna dikkat edin. Creseda iki hafta önce içeri girdi ve o zamandan beri geri dönmeyi takıntı haline getirdi."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalkıyor. "Görünüşe göre pahalı bir zevki var."

Nolan, insan ve Fae topraklarının -ve şimdi Cardania'nın da- sınırı boyunca devam eden her şeyin talebi nedeniyle haftalardır evde uyumadı. Artık orada ne olup bittiğini neredeyse hiç bilmiyor. Gerçi eskiden hiç bilmezdi; annesinin evinde kalmayı tercih ederdi ama her şey olup biterken Knox'un malikanesinin korunan duvarları arasında kalmanın en iyisi olduğunu düşündü. Belli ki bu uzun sürmemiş.

"Ve lütfen, ilk sorun belirtisinde-" diye yalvarırken ellerini sıkıyorum.

"Onları ıslayacağım. Söz veriyorum onları ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Duygular boğazımı tıkıyor. Görünüşe göre onları hep başkalarının bakımına bırakıyorum. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım ama deniz birkaç saniye içinde bize sırtını dönebilir ve onları denizde kaybetme riskini almak istemiyorum çünkü ayrılma düşüncesi beni panikletiyor. Onları gemiye sürüklemek bencilce ve olur... Gerçi savaşın ortasında onları geride bırakmak da öyle.

"İyi olacak mısın?" Aniden soruyorum, endişem geçen haftalarda beni en çok şaşırtan Fae'ye kadar uzanıyor.

İnsanlar hep kederden ve bunun insanı nasıl değiştirdiğinden bahseder. Nolan kız kardeşini ve annesini kaybetmiş olsa da, kalbinde hâlâ onları bulacağına dair bir umut var. Ancak Ace'le birlikte, en ufak bir umut ışığı bile kalmadı. Bu onu geri dönülmez bir şekilde değiştirdi.

Boğazını temizliyor, biz ayrılmaya hazırlanırken gözleri ailesini süzüyor. "Ben iyi olacağım."

"Güvende kalacağına söz ver."

Son üç ay içinde çok şey değişti. Daha önce kendime Nolan'ın güvenliği için yalvarmakla kalmayıp Creseda ve Henry'ye bakması için ona güveneceğimi söyleseydim, kendime biraz dinlenmemi söylerdim çünkü açıkça halüsinasyon görüyordum.

Nolan başını eğip elini kalbinin üzerine koyar. "Elimden yapacağım."

"Sanırım isteyebileceğim tek şey bu."

Çenesini kaldırıp Knox'a doğru işaret ediyor. "Devam et, daha fazla vaktini alırsam kafayı yer."

Homurdanıyorum. "İyi olacak," diyorum ama okyanusta sallanan gemiye doğru dönüyorum.

Knox yanılmadı. Şehrin boşaltılmasıyla birlikte seçebileceğimiz düzinelerce gemi vardı ve bu gemi muhteşemden başka bir şey değildi. Yüz elli fit uzunluğunda, sabahın erken saatlerinde esen rüzgârda yelkenleri dalgalanan gerçek bir canavar. Beş katlı, on bir yatak odalı ve Zephlyn, Aurora ve tüm sarayımızı barındıracak kadar büyük bir güverteye sahip olan bu gemiyi rıhtımda gördüğümüzde hepimizin minnettar bir ıslık çaldığını söyleyebiliriz.

Easton ve benim kaçmak için edindiğimiz iki kişilik kayak dışında, denizkızlarının beni tek başıma Fae topraklarına çektikleri kayak dışında, bırakın bir gemiye binmeyi, hiç denize açılmadım. Sarayda geçirdiğim süre boyunca insan kralın arkasından gizlice edindiğim teknelerle yüzlerce insanı güvenli bir yere kaçırmış olabilirim ama onlara hiç binmedim.

Bakışlarımı damarlarımda bir yığın sinirin dolaştığı gemiden ayırarak kendime her şeyin yoluna gireceğini, güvende olacağımı söyleyip . Ne de olsa Knox'un kollarında yatıyorum ve Aurora'nın tepesinde oturuyorum, öyle yükseklerle çıkıyorum ki, dik düşüşü görmekten bayılmam gerekiyor. Bu da çok farklı olmamalı.

Ama deniz ayaklarının sallanmasını duydum ve bunu deneyimlemek için çok heyecanlı değilim.

Geminin tepesinden alçak bir homurtu kulaklarıma ulaşıyor. Başımı geriye doğru eğdiğimde, bir çift mavi gözün yanı sıra bana bakan altın rengi gözlerle karşılaşıyorum. Eskiden hayat dolu olan bu gözler şimdi üzerimizdeki gri bulutlar kadar donuk görünüyor.

Bu kadar sallantılı bir şeyin üzerinde dururken nasıl hissettiklerini merak ediyorum. "Korktun mu?" Knox durmuş, gözlerini Griffinler de.

"Birden fazla şekilde."

Knox bakışlarıyla beni sabitliyor, gözlerindeki safir bizi çağıran denizin koyu tonuyla eşleşiyor. Gölgeler köprümüz boyunca altın sarısı saç tellerime karışıyor, aramızdaki bağ sıkılaşıyor. Aşağıdaki nehir sakın görünüyor, ancak yüzeyinin altında bizi koparmaya hazır ölümcül bir akıntı var. Şu anda hissettiğimiz her şey için uygun.

Knox kollarını bana doluyor. *En çok neden korkuyorsun?* diye fısıldıyor zihnime.

Çok şey kaybettik Knox ve çok uzun zamandır savaşıyoruz. Hepsinin bir hiç olmasından korkuyorum.

Onu rahatlatıyor olmalıydım. Öyle olmam gerekiyordu ama Knox'un sesinde her zaman bir şeyler vardı, sakinleştirici derin tınısı sırlarımı dökmeme neden oluyordu.

Bir kez olsun hiçbir şey için söz veremem, diyor içten içe.

Biliyorum, diyorum usulca, göğsüne daha da sokularak.

Hafif bir öpücük başımın üstünü okşuyor ve dudakları beni terk ederken ağzı açılıyor, ancak bir an sonra havadaki enerji değişince kapanıyor. Fiziksel bedenime geri çekildiğimde, bunun ince bir değişim olduğunu ama yine de etrafımızdaki herkesin donup kaldığını fark ediyorum.

Elysia bavulları taşımayı, Harlow sessiz Lenox'la didişmeyi ve Axel gemiye ters ters bakmayı bırakır. Griffinler bile doğruldu, tüyleri diken diken oldu.

Deniz parlıyor, zaten açık mavi olan su boynumdaki kristal kadar berraklaşıyor. Sivri kayalıkların kıvrımında su dalgalanıyor, çok iyi bildiğim bir V'nin yavaş, istikrarlı süzülüğü.

Kapsül geldi.

Deniz kızları karadakiler için duygusuz, kötü ve acımasız olsa da, okyanus için çok daha büyük bir şey olmalı. Daha iyisini bilmeseydim, suyun bir kraliçeyi karşıladığını düşünürdüm.

Sallanan geminin önünde Naia ve kapsülü yükseliyor, yedisi de eşsiz renkleri ve ihtişamlarıyla. Bir tanesi bile geride kalmamıştı.

Naia bir kez olsun samimi davranarak başını öne eğiyor. "Knox, Delilah... halkınız."

Knox ve ben de saygıyla aynı jeste karşılık vererek başlarımızı eğiyoruz. Amelia'nın bakışlarını Axel'e diktiğini fark ediyorum.

Naia'nın kırmızı gözleri yanı başındaki büyük gemiye kayıyor, kuyruğuna tehlikeli bir şekilde yakın sallanan bu kadar büyük bir şeyi umursamıyor ya da önemsemiyor. "Gemiye denizci getirmeyi mi seçtiniz?" Naia soruyor.

"Hayır, mahkemem ve ben kendimiz yelken açabiliriz."

Yetenekli ya da inatçı, gerçek cevabı sadece Knox ve ben biliyoruz.

"Güzel," diyor, sesi her zamanki gibi soğuk. O kadar ki suyun buz tutmamasına şaşırıyorum.

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," diye ekliyor Amelia.

Knox avuçlarını özel dikim pantolonunun ceplerine sokuyor ve zihnini saran strese rağmen soğukkanlı görünüyor. "Açık denizlere açılmadan önce senden bir şey isteyeceğim."

Amelia'nın yüzünde beliren sırıtış, kâbusların tanımıdır. "Bizimle bir pazarlık yapmak ister misin prensim?"

"Kral," diye bağırarak ikinciye sersemletir.

Amelia'nın şaşkınlığı ancak gözlerini kısana kadar sürüyor. "Sana hiçbir şey borçlu değiliz, *Kral*," diye tükürür.

Sözlerindeki zehri umursamayan Knox'un bakışları Naia'nın üzerinde kalır. "Tam tersine, öyle olduğuna inanıyorum."

Naia diğerini susturmak için elini kaldırdı, "Talebinizi dinleyeceğim ama söz vermiyorum."

"Cadılar," diye aceleyle söze başlar, sert ifadesi arkasında kaskatı kesilen Harlow'da değil deniz kızlarında kalmıştır.

Naia'nın kaşları çatılır. "Ne olmuş onlara?"

"Kara büyü artık bu toprakların içinde, sınırlarında. Bunun Peter'ın bilinçli bir seçimi olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum. Onun davasına katılmak isteyip istemediklerini görüyor musun?"

Soruyu sormam gerekirken aklımdan çıkmış. Etrafindakilere bakılırsa onlarınki de öyle. Harlow hariç. En ufak bir şok geçirmiş gibi görünmüyor.

"Kız kardeşlerim ve ben hiçbir şey görmüyoruz."

Knox derin bir nefes alır, ancak Naia devam edince donup kalır. "Bunun tek nedeni henüz bir karar verilmemiş olması. Biri seçildiğinde göreceğiz. Onları durdurmak için çok geç kalıp kalmayacağımızı zamanı gelene kadar bilemeyeceğiz."

Knox başka bir şey söylemeden dönüp Nolan'a doğru ilerliyor ve kulağına benim Fae kulaklarımın bile algılayamayacağı bir şey fısıldıyor. Her ne söylüyorsa Nolan'ın kaşları çatılıyor, yüz hatlarında karanlık bir ifade beliriyor. "Emin misin?" diye fısıldıyor.

"Kesinlikle."

"Geri kalanımızla paylaşmak ister misin?" Amelia şarkı söylüyor. Boğucu alaycı tavrı hepimize önümüzdeki üç haftaya dair bir fikir veriyor. Umarım en azından geminin odalarında biraz huzur ve sessizlik bulabiliriz.

Knox ona öyle tehditkâr bir bakış fırlatıyor ki sırtım tutuluyor. "Sırlarını paylaş, ben de benimkileri paylaşayım."

Bunun üzerine ağzı kapanır.

Ellerimi çırparak sesleniyorum: "Her ne kadar güzel olsa da, sanırım gitme vakti geldi. Bizim için başka şifreli mesajınız var mı?"

Naia'nın gözleri tamamen kaybolmadan önce hüzne benzer bir şeyle doluyor. "Bu yolculukta güvene ihtiyaç var Delilah. O olmadan hepimiz yok olacağız."

Ona mide bulandırıcı tatlı bir gülümseme veriyorum. "Güven *kazanılır*."

Bakışları ve sırtımda yanan şüphesiz parıltıları görmezden gelerek topuğumun üzerinde dönüyorum ve ilk gemime adım atıyorum, bunun son gemim olmaması için dua ediyorum.

Knox bir hamleyle öngörülebilir gelecekte kalacağımız odanın kapısını açıyor. Gösterdiği lüks odada rahatlama hızlı ve çabuk oldu. Tam olarak emin değilim, belki de okuduğum onca kitaptan dolaydır ama

Kanatlarımıza bile yetmeyecek küçük bir ranzalı odaya tıklandık. Ama bu benim hayal gücümünden çok daha büyük.

Sol tarafta, üzeri krem rengi yastık ve örtülerle kaplı büyük bir kral yatak bulunuyor. Hemen bitişiğindeki şöminede yanan ateşin etrafında Knox'un tüm sarayının rahatça sığabileceği kadar deri sandalye bulunuyor. Yatağın her iki yanındaki iki kapı, hızlı bir bakışla yatak odası kadar büyük olan, pençe ayaklı küveti, mermer zemini ve duvarları boyunca uzanan büyük aynaları olan banyo odasına açılıyor.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve bir iniltiyle elimdeki çantayı bırakıyorum. İçindeki çeliğin çarpma sesi kulaklarımızdan gitmiyor.

Knox'un kaşları çatılır. "Tüm cephaneliği yanında mı ?"

Omuz silkiyorum. "Bence asla yeteri kadar olamaz."

Bakışlarındaki soru dolu ifadeden anladığım kadarıyla, Deyanira Dağları'nda yaşadığımız küçük olaydan sonra yanımda asla bir silah bulundurmama konusunda yeni bir korkuya kapıldığımı biliyor. Sihrimin bir koltuk değneği olmasına asla izin veremem. Ellerimle ve bir kılıçla da öldürebilirim.

Ağırlığından dolayı avucumda oluşan yaraları izleyerek iç geçiriyorum. "Fae gücüyle böylesine sıkıcı bir görevi yorucu bulmayacağımı düşünürdünüz, yine de burada bagaj taşımaktan şikayet ediyorum."

Knox'un dudaklarından kuru bir kahkaha dökülüyor. "Hayatta bazı şeyler vardır ki, ne kadar sıra dışı olursanız olun, sıradan kalmaya devam eder."

"Ne yazık." Kendimi sayvanlı yatağın üzerine atıyorum, sonra dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve "Sence ben olağanüstü biri miyim?" diye soruyorum.

Knox bana doğru adım atıyor, aradaki mesafeyi kapatıyor. Yavaşça üzerime sürünüyor ve başımı pelüş yatağa yaslamaya zorluyor. Bakışlarındaki sıcaklık beni olduğum yere mihliyor.

"Bence sen enfessin." Knox kendini alçaltırken yanaklarımda ısı çiçekleri açıyor, dudakları benimkinden bir saç teli kadar uzakta, sıcak nefesi tenimde geziniyor. "En az onlar kadar ilahi."

Knox yumuşak dudaklarını dudaklarıma yerleştirmeden önce keskin bir nefes alıyorum ve vücudum onun altında sıvıya dönüşüyor. Öpücük yavaş, istikrarlı ama yiyip bitirmekten başka bir şey yapmıyor. Knox her sinirimi tüketirken göz kapaklarımda yıldızlar patlıyor, altın dallarım başımın etrafında minik kalplere dönüşüyor.

Kapıya vuruluyor ve ardından Knox'un adı söylenince acı dolu bir iniltiyle dudaklarımdan kopuyor. Elini bıraktı.

alnını boynumun kıvrımına dayadı. "Tanrım... Sadece bir dakika. Tek istediğim bu. Seninle geçireceğim kesintisiz bir an."

"Knox!" Lenox gürlüyor.

Parmaklarımla saçlarını ok şayarak onu görmezden geliyorum. "O zaman gelecek," diye fısıldıyorum usulca, köprümüzden aşağıya yatıştırıcı enerji gönderiyorum.

Omuzları gev şiyor ama tamamen değıl. Lenox kapıya vurmaya devam ederken homurdanarak "Yeterince yakın değıl," diye .

"Knox!"

Knox göz açıp kapayınca kadar kapının yanında durup kapıyı açıyor. "Ne?" diye tısladı.

Lenox bu ses tonuna sinirleniyor, ta ki kehribar rengi gözleri Knox'un arkasından benim yataktaki halime kayana kadar.     rtıcı bir şekilde yüzünü buru turdu ve yanakları kırmızı bir renk aldı. "   r dilerim. Naia huysuzlanmaya ba ladı. Ayrılmak istiyor ama biz onu alamayız."

"Güvertede en az    kişi olmadan," diye Lenox için sözlerini tamamlıyor. Derin bir nefes alan Knox kendine biraz zaman tanıdıktan sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu i  daha bitmedi."

Yataktan kayarak onun yanına gidiyorum. Knox her hareketimi takip ediyor. "Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldanıyorum.

Gözlerindeki sıcaklık karşısında Lenox omzunun üzerinden işaret ediyor. "Hazır olduğunuzda... yukarıda olacağım."

Lenox koridordan hızla çıkarken Knox'un sırtı ı kedi gibi. "S ylediğım bir şey yüzünden mi?"

"Gözlerinin senin adına konu tuğına inanıyorum. Neredeyse ate le yanıyorlar." "Senin üzerindeyken hep  yledirler."

Ona dilimi  aklatıyorum, sonra güvertenin üstündeki homurtu ve arttıkça gözlerimi deviriyorum. "Neden geç kaldı ınıza dair dedikodular yayılmaya ba lamadan gidin."

Knox kollarını göğsünde kavu turarak kapı çerçevesine yaslanıyor. "Ya onların spe lasyonlarını doğıru yaparsak? O zaman bu bir söylenti ."

Kıkırdamam koridoru bot sesleriyle birlikte dolduruyor. Axel,

"Seni yukarı sürükleme zorunda bırakma beni," diye mırıldanıyor.

"Sen böyle bir şey yapmazsın."

"   anda ya seninle ya da kapsülle mücadele etmek zorundayım ve açıkçası denizkızları beni senin geçici gazabından daha çok korkutuyor."

Knox dilini şaklatarak duvarı itiyor. "Tanrım, başıma bela olacaklar." Çok uzaklaşmadan Knox ağzını kulağımın kabuğuna indiriyor, sıcak nefesi kollarımdan aşağı ürpertiler gönderiyor. "Bunu bu gece daha sonra bitireceğiz."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, Axel'in tiksintiyle bana nasıl dudak büktüğünü fark ediyorum.

Axel'in bana nasıl baktığını Knox'a belli etmemek için içimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor. Denizkızının gücünün Knox'unkinden fazla olmasından duyduğu korkuyla ilgili şaka yapmak bir şey, ama eşine saygısızlık etmek tamamen başka bir şey ve içimden bir ses, az önce bana attığı pis bakışın Knox'un onu ateşe vermesine neden olacağını söylüyor.

Kesin olan bir şey var, Axel'den özür dilemem gerekiyor.

Onlar gittikten sonra Harlow benimkine paralel olan odadan bir hamleyle çıkıyor. Elysia odadan çıkarken başını sağa çeviriyor. İnleyerek kapısını çarpıp kapatıyor. "Elbette, geriye kalan tek oda çiftleşmiş Fa'ların arasına sıkışmıştı," diye homurdanıyor. "Asla uyuyamayacağım."

Elysia'nın gözleri büyür. "Böyle bir faaliyetin içinde yer almayacağım. Axel'in odamda olmasının tek nedeni Knox'un onu hâlâ benim iğrenç bekçi köpeğim olarak görevlendirmiş olması."

"Şimdi öyle diyorsun ama çiftleşme bağına duymuştum. Bunu görmezden gelmek imkansız."

Elysia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, her özelliği meydan okumayla dolu. "Söz veriyorum, böyle bir şey olmayacak."

Harlow başını eğiyor, gözlerinde tanıdık bir ışıltı yeniden parlıyor. "Size atanan eş yeterince çekici değil mi?"

Elysia yüzünün kızarmasına engel olamıyor ve dilimi ısırma neden oluyor. "Beni öldürmeye çalışan birini çekici bulmuyorum, hayır."

"Ne kadar sıkıcı," diye düşünür Harlow.

Elysia'yı Harlow'un laf sokmalarından kurtarmak için araya giriyorum, "Bu gemide on bir yatak odası var. Neden alt kattaki odalardan birini almıyorsunuz?"

Harlow döner. "Güvertenin altındaki odaları gördün mü?"

"Hayır, ama eminim onlar da aynı derecede güzeldir," diyorum arkamdaki lüks odayı düşünerek.

Harlow gözle görülür bir şekilde titrer. "Ben olsam *cadıları* o odalara yerleştirmedim."

Kaşlarım havaya kalkıyor. "O kadar kötü mü?"

"Korkunç."

Elysia merakla Harlow'a bakıyor. Ellerinden gelse hiçbir Fae cadılarla etkileşime girmez ve bu sabah onlardan defalarca bahsettik. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum.

"Axel seninle henüz konuşmadı mı?"

Konu değişince hemen tüylerim diken diken oluyor. Harlow'un Axel ve durumu nasıl ele aldığımız hakkında ne hissettiğini biliyorum, ancak şimdi onun haklı olduğunu bilsem de, bir parçam ona bu memnuniyeti vermek istemiyor. Böbürlenmeler hiç bitmeyecek.

Axel'in kaçamaklarının beni ne kadar incittiğini göstermemek için yüzümü nötr bir ifadeye zorluyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

İç çekiyorum. "Peki ne zaman olurdu, Harlow? Şu anda en büyük düşmanım tarafından fethedilmekte olan toprakları terk etmemiz arasında mı, yoksa kapıları yüzüme çarparken mi?"

Harlow teslim olmak için ellerini kaldırır. "Yüzüne kapıları çarpan ben değilim."

"Teşekkür ederim," diyorum, aşırı tatlı bir şekilde.

"Diyeceğim o ki, hepimizin onun etrafında camdan yapılmış gibi parmak uçlarında dolaşmayı bırakmamızın zamanı geldi."

"Uzun zamandır öyleydi." "Çünkü biz ona izin verdik."

Derimin altında öfke kabarıyor. "Bırak onu, Harlow."

"Hayır." Kapısını tekmeleyerek yüzüme doğru geliyor, ama eskisi kadar tehditkâr değil. Parmaklarımın ucunda bekleyen, içimde titreşen güç miktarıyla değil. "Onu şımartmayı bıraktık mı?"

"O ayık, değil mi?" Öfke ve suçluluk duygusu sözlerimi körüklüyor. Ona dik dik bakarken tehlikeli bir karışım. "Benden ne istiyorsun? Haklı olduğunu söylememi mi? 'Ben demiştim' anını yaşamana izin vermemi mi? Devam et," diyorum bir el hareketiyle.

Bunun yerine, yumuşak bir sesle "Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum" diyerek beni şaşırtıyor.

Sesindeki nadiren duyduğum kibarlık karşısında öfkem yok oluyor. Ama artık sözlerimi yumuşatamıyorum. "Bu asla ." "Olabilir."

"Hayır, olamaz. Ace'i ölümden geri *getiremediğin* sürece olacak."

Harlow irkilir, kalbinin etrafındaki zırh parçalanır. Sanki bu konuşma hiç olmamış gibi bir adım geri çekilir ve Elysia'ya döner. "Sana olan güvensizliğini kişisel algılama. Buraya birinin eşi olduğunu iddia ederek gelen son kız, sonunda onun ikizini öldürdü."

Elysianın gözleri dehşetle açılıyor ve onaylamak istercesine benimkilere kayıyor. "Harlow," diye tıslıyorum. "Bu senin paylaşacağın bir hikâye değil."

"Aslında öyle, Hazel'ın mahvettiği tek hayatın Axel'inki olmadığını düşünürsek." Bakışlarında ateş patlıyor. "O sürtüğün yanmasını istiyorum."

"Şimdiye kadar çoktan gitmiştir. Onu bulabilecek biri varsa o da Axel olurdu." *Ve onun gölgesi kadar bile bir şey bulamadı.*

Harlow'un bakışları benimkilere kayıyor ve bir süre öyle kaldıktan sonra ölüm kadar sessiz bir şekilde, "İşte burada yanılıyorsun," diyor.

Ben daha ona soru sormadan dönüp koridordan aşağı iniyor ve ihtiyacım olan cevapları da yanına alarak sallanan geminin tepesine çıkıyor. Aloriah'tan uzaklaşırken yukarıdan sesler ve bağırışlar yükseliyor.

Elysia onun kaybolduğu yeri izlerken, "Kesinlikle bir karakter," diye mırıldanıyor.

"Öyle," diyorum bir nebze mizahla ve Elysia'ya dönüyorum.

Gözlerim garip bir şekilde onun kıyafetine takılıyor. Hala geldiği zamanki kıyafetlerini giyiyor, tırnakları kir içinde, yalınayak ve gözlerinin altındaki torbalar koyu mor.

Göğsüm daralıyor. *Ne kadar benciliz?*

"Tanrım, Elysia, buraya gel," diyorum, parmaklarımı bileğine nazikçe dolayarak onu kabinime çekiyorum.

Hayatlarımız tamamen değışti. Sekiz hafta önce hiç kimse Elysia'ya bu şekilde davranmazdı ama şimdi burada sanki o yerinden kıpırdamayan bir midyeymiş gibi davranıyoruz.

Tek kelime etmeden, sihrim sayesinde çamaşır odasındaki büyük ayaklı küveti buharlı suyla dolduruyorum. Söylemeliyim ki, artık tamamen birleştiiime göre, kontrol etmek oldukça kolay. Nefes nefese kaldığında, büyümlle söylentilerin ona ulaşıp ulaşmadığını merak ediyorum.

"Neden ben eşyalarımı karıştırap sana giyecek bir şeyler bulurken sen de gidip elini yüzünü yıkamıyorsun?"

Yanıt beklemeden üzerinde dönüyorum ve siyah deri çantalardan birini alıp yatağın üzerine koyuyorum. Giysilerimi karıştıırken dakikalar geçiyor.

Ancak Elysia odanın ortasından kıpırdamıyor, gözleri hafifçe geniş ve donuk. Doğruluyorum. "Sen iyi misin? Dolaplarda sabun olmalı," diye teklif ediyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyor usulca.

Başımı geriye atıyorum. "Özür dilerim, her yerdeydik ve tahmin edebileceğiniz gibi olan biten her şeyle pek ilgilenemedik."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Neden nazik davranıyorsun?"

Sorusu beni o kadar uzun süre sersemletiyor ki geminin bordasına çarpan dalgaların sayısını saymaya başlıyorum. Sesimi tekrar bulana kadar yirmi yediye ulaşıyorum. "Neden olmayayım ki?"

Ağzı açılıyor ve kapanıyor.

Elimdeki giysileri bırakıp yatağın etrafında dönerek onun önünde duruyorum. "İyi misin?" Nazikçe soruyorum.

Sanki soru bardağı taşıran son damlaymış gibi, bu üç küçük kelime normalden çok daha fazla ağırlıkla doldu, gözyaşları gözlerinden taşı, yanaklarından döküldü.

Panikle omuzlarını tutuyor ve puslu gözlerinin arasından beni görebilmesini umuyorum. "Hemen döneceğim."

O itiraz edemeden ya da soramadan kapıdan çıktım, Fae hızıyla koridordan aşağı indim ve okyanusun keskin havası tenime değene kadar merdivenlerden yukarı çıktım. Aloriah arkamdayken ve güneş etrafımı sararken Harlow'un yanına koşuyorum.

Sırıttırıyor, başını geriye eğiyor, muhtemelen benden bir özür bekliyor ama gözlerimde gördüğü şey onu ayağa kaldırıyor. "Ne oldu?"

"Onun kimsesi yok, Harlow. Kimsesi yok." Kalbim sıkışıyor. Orada duran Elysia bana Aloriah'ta uyandığım ilk gün Hazel'in kulübesinin aynasında bana bakan kızı hatırlattı. "Şu anda sahip olduğu tek şey biziz ve kızın bir çift *ayakkabısı* bile yok," diye tükürdüm.

Kahverengi gözlerinden bir duygu titreşimi geçiyor, tıpkı şu anda benim kalbimden geçene benziyor. Hepimizin ortak bir noktası var: sığınacak kimsemiz olmadığı hissini bilmek.

Harlow meclisi tarafından terk edilmiş ve Fae'ler tarafından dışlanmıştı.

Lenox yedi yıl boyunca babasının tasarladığı bir deliğe hapsedi. Knox ailesini genç yaşta kaybetti.

Axel artık ruhunun diğer yarısına sahip değil.

Ve ben... Listem beni parçalayacak, bu yüzden başımı sallayarak şimdilik onu bir kenara itiyorum.

"Ŗu anda kırılıyor ve ona yardım etmemiz gerekiyor," diyorum usulca.

Sözlerim onu donmuş sersemliğinden kurtarıyor ve Harlow hiçbir Ŗey söylemeden benimle birlikte aşağıdaki kulübeye, annesinin ve iki kız kardeşinin gözlerinin önünde vahşice öldürüldüğü gün sırtındaki giysilerden başka hiçbir Ŗeyi olmadan bize koştuğunda bencilce görmezden geldiğimiz kadına doğru koşuyor.

Axel merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar her hareketimizi takip ediyor. Ve bir kez olsun, bu gemideki tüm Fae kulaklarının beni duymuş olması için dua ediyorum.

Скарга 24

Knox

T Kulübenin kapısına yaklaştığımda ilk duyduğum şey kıkırdamalar oluyor. Kapıyı çaldığım anda kıkırdamalar kesiliyor ve bunu kısa fısıltılar ve homurtular takip ediyor.

"Sessiz olursak giderler!"

Delilah'nın hiç de sessiz olmayan fısıltısıyla sırtıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve Delilah'nın kızarmış yanaklarını ıslatıyorum, buğulu gözleri irkilmiş bir çılgınlıkla benimkilere kayıyor. Harlow ve Elysia da aynı şekilde tepki veriyor ama benim gözlerim asla dostumdan ayrılmıyor.

Dramatik bir şekilde iç çeker, hemen ardından bir hıçkırık gelir ve elini göğsüne azarlar: "Ödümü kopardın Knox!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, o hareketi izlerken sırtışıma kediye dönüşüyor. Hızlı bir esnemeyle yanakları kıpkırmızı oluyor. Sırtıma engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Kapıyı çaldım."

"Ve kimse cevap vermedi," diye mırıldanıyor Harlow.

Sarhoş casusumu görmezden gelerek bakışlarımı Delilah'nın üzerinde tutuyorum. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Harlow, "Tabii ki öylesin," diye söylenir.

Delilah sallantılı bacakları üzerinde yükselmeden önce homurdanıyor. Bir kalp atışı içinde onun yanındayım, ellerim onu sabitlemek için uzanıyor.

Başını geriye atıp kıkırdıyor. "Yer önce hareket etti." "Mm-hmm."

Bir hıçkırıkla geri çekiliyor. "Hiç de bölmüyorsun." Gözleri sırlıslıkla gömleğime takılıyor. "Ne oldu?"

Gözlerimin dolmasını . "Siktiğimin Amelia'sı."

Harlow, neredeyse boş olan şişeden bir yudum almadan önce, "Bu sorunlu," diye sesleniyor.

Alkolün üzüntüye değil de eğlenceye yardımcı olduğunu görmek güzel. Bunun üzerinde çok uzun süre düşünmeden boğazımı temizliyorum. "Hepsi bela."

Ayrılmadan önce Delilah'nın sabit durduğundan emin oluyorum ama ona dokunmadığım anda ellerim soğuyor. Bu hep böyledir. O benim hayatımın ışığı, sıcaklığım, gücüm, mutluluğum. Ona bu kadar bağımlı olmam tehlikeli ama başka türlüünü de istemezdim.

Odanın köşesindeki çantalarımızdan temiz bir keten gömlek alıp banyoya doğru ilerliyorum. "Peki, beni görmezden gel. Eğlencenize devam edin. Benim sadece makyajımı tazelemem gerekiyor."

"Yemekte ne var?" Ben kapıyı kapatırken Harlow sesleniyor.

"Balık" diye kararlı bir cevap veriyorum ama kızlar manidar bir şekilde gülüyor.

Kaşlarımı çatarak kafamı kapıdan dışarı çıkardığımda Harlow'u eli kalçasında, "Balık" diye mırıldanarak beni berbat bir şekilde yorumlarken buluyorum.

Delilah gözüme takılıyor ve bakışlarında bir parıltıyla zihninin kapısı açılıyor. İçinde benim için bir anı çalıyor.

Ona karşı her zaman nazik davranarak temkinli bir şekilde elimi uzatıyorum ve kızların gecenin erken saatlerinde içki içerken kıs kıs gülmelerini, gemide kimsenin yemek yapamamasıyla dalga geçmelerini izliyorum ve şüphesiz kapsülün önümüze attığı küçük balıklarla ziyafet çekeceğiz.

Banyonun kapısını kapatırken elimde olmadan hafifçe kıkırdıyorum. Haksız değiller.

Yeni gömleğimi giyiyorum ama köprü boyunca ilerlerken parmaklarım bir an bile hata yapmıyor ve bir yıldız kadar parlak Delilah'nın bana usulca gülümsemesini izliyorum.

Sanırım beni daha sonra her şey hakkında bilgilendireceksin?

Tabii ki. Belki bu arada Axel ile çöpçatanlık yapabilirsin. Bundan şüpheliyim.

Neden peki?

Delilah Elysia'nın ne kadar yalnız olduğunu açıkladıktan sonra Axel'in geminin tepesine çıktığı anı aklıma geliyor. Onların geri çekilen formlarına dudak büküğü, Zephlyn'e doğru hışımla uzaklaşmadan önce hainler ve ihanet hakkında nefesinin altından zehirli sözler tükürdüğü an. bir ses Axel'in yeni gelenlere ısınmasının uzun zaman alacağını söylüyor.

Eşin olsun ya da olmasın.

Seni sonra bilgilendiririm, dedim.

Konuşmalarının yeniden başlama sesi beni duraksatıyor. Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim ve bu dűřünceyle Harlow'un homurdanmasını dinliyorum.

"Tanrım, bu yolculuktan sonra bir daha asla bir tekneye adım atmak istemeyeceğim."

Delilah'nın güzel kahkahası odayı dolduruyor ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Neredeyse on iki saat oldu! şimdiden nasıl yoruldun?"

Kapıyı kırarak açıyorum, Harlow şarap bardağını işaret ederken boşluktan bakıyorum, kırmızı sıvı tekne yanlara doğru sallanırken tehlikeli bir şekilde kenara doğru yükseliyor. "Bunun yüzünden."

Elysia şarabından bir yudum almadan önce, "Bu soytarılar direksiyon sallarken henüz hiçbir şeyin kırılmamış olması bir mucize," diye mırıldandı.

Kaşlarını kalkıyor. Birbirlerine çok bağlandılar. Ve Elysia tam uyuyor gibi görünüyor içinde.

"Onlarla birlikte bu korkunç şeye adım atmamın tek nedeni Çünkü Griffinler burada ve eğer iptal etmemiz gerekirse bizi güvenli bir yere uçuracaklar!"

"Ya da kendine güvenip uçmayı öğrenebilirsin." diye şarkı söylerken Harlow'un sırtışı saf şeytani.

Delilah dilini çıkarıyor.

Bir dalga daha tekneyi sallıyor. Elysia'nın gözleri kısılır. "İçlerinde daha önce denize açılan var mı?"

Kulak misafiri olduğumu belli ederek odaya geri dönüyorum ve "Pek sayılmaz" diyorum.

Kadınlar kahkahalara boğuldu, peri şarabı mizahlarını bozmuştu.

"Akşam yemeği beş dakika içinde üst güvertede."

Sarhoş kadınları eğlenceleriyle baş başa bırakıyorum. Kalbim ilk kez korkudan değil mutluluktan hızla çarpıyor. Delilah'nın yumuşak, soluk kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyor. Bu sesi özlemiştim, haftalardır duymak için dua ediyordum.

Elysia ve Harlow bilmiyorlar ama sonsuz minnettarlığımı kazandılar.

Ckapt'ca 2W

Delilah

M Üst güverteye çıkarken ayağım havadan başka bir şeye takılmıyor. İlk ortaya çıkan ben olduğum için tüm gözler bana çevrildi. Harlow ve Elysia hemen arkamızdan geliyor ve benimle aynı hava boşluğuna takılıp düşüyorlar. Belki de bir şeylerin örtülü olduğunu ve bizi neyin tökezlettiğini göremediğimizi düşünmek istiyorum ama bunun sadece peri şarabı olduğunu biliyorum. Yine de sallanan peri şarabı bacaklarını deniz bacaklarına tercih ederim.

Batan güneş güvertenin ve açık denizin üzerine altın rengi bir renk veriyor. Döndüğüm her yerde sadece sonsuz su var. Bu biraz kafa karıştırıcı.

Harlow ılık çalar. "Kesinlikle çok uzaklara gittik."

"Gördüğüm kadarıyla iyi bir yer kaplamışsın." Elysia donup kalıyor, kaşları çatılıyor. "Yoksa su mu demeliydim?" İç çekerek başını sallıyor. "Yine de kulağa aynı gelmiyor."

Axel gözlerini devirir. "Tanrım, siz ikiniz ona ne yaptınız?"

"Beni yıkadılar," diyor Elysia bir hıçkırıkla.

Birkaç sorgulayıcı bakış alıyoruz ve Harlow suçlayıcı bir parmakla adamları işaret ediyor. "Öyle değildi ve siz de bunu biliyorsunuz."

Elysia sallanarak yan tarafa geçiyor ve gömme bir bankın üzerine çöküyor. "Harlow dünyadaki en iyi saç yıkayıcı. Yemin ederim, parmakları küçük melekler gibi."

Axel'in göğsünden bir kahkaha sesi yükseliyor ve bu ses Harlow'un Elysia'nın yanında kendine bir yer bulurken inlemesine neden oluyor. "Tanrım, artık bunu asla unutamayacaklar."

Lenox ve Axel sarhoş kadınların yanında dik otururken Knox geminin ön tarafına örtünmüştür.

Düzeltiyorum. Eğer hepimiz hesaba katıldıysak, o zaman direksiyonda kim var? Başım direksiyona doğru kırbaçlanıyor, ama refakatsiz.

"Unutulmuş tanrılar da ne-"

"Daha yakından bak," diye sesleniyor Knox, sesinde biraz mizah var.

Gözlerimi kısıyorum, çünkü peri şarabı her şeyi bulanıklaştırıyor ve tekerleğin üzerinde duran gölgeli bir el buluyorum. Kalkıyor, parmaklarını kışkırtıcı bir merhabayla oynatıyor.

Derin bir kıkırdamayla başımı geriye attım. "Elbette, gemiyi bu şekilde yönetiyorsun."

Kızlar da bu manzara karşısında kıkırdarlar. Harlow homurdanır. "Tembel aptallar."

"On saat boyunca orada durup sonsuz sudan başka bir şeye bakmadığını görmek isterdim." Knox elini direksiyona doğru sallıyor. "Haydi, küçük fişek, elinden geleni yap."

"Dikkatli ol," diye azarlar Lenox. "Tekerlek tahta. Öfkesinin onu alt etmesini istemeyiz."

Harlow'un ağzı bir karış açık kaldı ve benimkinin açılmamasına şaşırdım. Lenox haftalardır ilk kez ona laf attı.

Lenox'un gözleri yaşadığımız şok karşısında sertleşti. "Ne?" diye çıkıştı ve hepimizi etkisi altına almış gibi görünen büyüü bozdu.

Knox boğazını temizliyor ve ağırlaşmış bakışlarımı ona doğru sürüklüyor. Güneşin öptüğü dostumu görünce yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Omuzları gevşek, yüzü endişelerden arınmış ve gözleri onunla tanıştığım günkü gibi ışıltıyor. Neden burada olduğumuzu kesinlikle unutmadık ama Aloriah'tan uzak kalmak en azından herkese iyileşmek için bir şans veriyor -Nefes almak için.

Tökezleyerek ilerlerken, küçük bir parçam bir gemide bu kadar sarhoş olmanın akıllıca olmadığını fark ediyor, ama vücuduma hücum eden baş döndürücü hisle şu anda daha az umursayamazdım. Öne doğru devrilirken kollarım Knox'a uzanıyor, beni yakaladığında hiç şaşırmıyorum çünkü düştüğümde o hep yanımda olacak.

Kollarını belime sıkıca sararak beni hızla kucağına oturtuyor. Dudakları yumuşak, alaycı bir öpücükle yanağımı sıyrıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve Knox'un dudakları bilerek yukarı doğru kalkıyor.

Harlow parmaklarını şıklatır. "Bize söz verilen akşam yemeği nerede?"

Elysia'nın nefesi kesilir. "Bizi şaraptan boş yere mi uzaklaştırdın" "sebepsiz yere mi?"

Axel burnunun kenarını çimdikleyerek, ayağa kalkmadan önce sessizce inliyor. Elysia gözleri donuk bir şekilde onu izliyor. Şarap tüm duvarlarını yıkmış olsa da ona sadece hayranlıkla bakıyor.

Axel kısa bir süre sonra bir kovayla geri döner ve içinden gelen iğrenç kokuya bakılırsa kova balık doludur.

Harlow yüzünü buruşturur. "Bırakın kapsülün artıklarını yemeyi, bana bunu pişirebilecek unutulmuş bir tanrı bile yok."

Lenox monoton sesine geri dönerek, "O zaman açlıktan ölürsün," diyor. Kadın omuz silkiyor ve basitçe "Şarapla yaşayabilirim" diyor.

"Hayır, yapamazsın, olacaklar için aklımızı başımızda tutmamız gerekirken olmaz." Knox'un göğsü arkamda gürlüyor. "Şu ne kadar eğlenceli olursan ol, şu andan alkol yok. Kehanet şafak vakti bir savaşa işaret ediyor ve tetikte olmamız gerekiyor. Hangi günü ima ettiğini bilmiyoruz."

Harlow doğrulur. "Sadece onların çürümüş balıklarını yememi istemiyorsun-" "Taze," diye araya giriyor Lenox.

"-ama şimdi de şarabı mı yasaklıyorsunuz? Aptal mısın sen?"

Knox'un gözlerinin arkamda yuvarlandığını hissedebiliyorum. "Sadece seni hayatta tutmaya çalışıyorum, Harlow."

"Canlı ya da ölü, yine de onu yemem."

Elysia Harlow'un yanına uzanır ve kulağına bir şeyler fısıldar. Yarı cadı ayağa fırlarken Elysia kahkahalarla çığlık atar. "Sizi embesiller!" diye bağırıyor. Önce beni sonra da kovayı işaret ediyor. "*Sakın* onu yemeyin." Sonra topuğunun üzerinde dönüp gözden kayboluyor.

Axel'in kaşları çatılır. "Ona ne söyledin?"

Masumca omuz silkiyor, kirpiklerini ona doğru savuruyor. "Hiçbir şey." "Paylaşmak ister misin?" Kafam hâlâ tamamen karışık bir şekilde soruyorum.

"Seninle, evet. Balık yiyenlerle, hayır." Kıkırdıyor, sallantılı bacakları üzerinde yükseliyor. "Eğer hepiniz iyiyseniz, paylaşırız." Sonra merdivenlere doğru sallanarak Harlow'un peşinden gidiyor.

"Sen-"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ne soracağını hep o sormadan önce bildiğim için. Beni saran kalın telli kollarına tutunuyorum ve fısıldıyorum, "Gitmek istemiyorum. Birinin gitmesini sağla."

Balık kovası ahşap zemine düşüyor ve havaya beni ürküten yüksek bir çınlama gönderiyor.

"Ben giderim," diye mırıldanıyor Axel, nefesinin altında küfrederek o da gözden kayboluyor. Bir an için ortalık sessiz, batan güneş, saçlarımdaki okyanus esintisi ve gemiye vuran okyanusun sesinden başka bir şey yok. Huzur verici. Ta ki ben bir solukla irkilip, boynumu tüm gücümle yönleri, geniş üst güverteyi arıyor.

"Nerede o? Neredeler?" Panik içindeki gözlerim Knox'un kilitlendi. "Bir şey mi oldu? Neden gelip beni almadın?"

Knox yanağımı okşamadan önce parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Onlar iyi. Nefes al, Delilah." Aldığım derin nefesle birlikte Knox köprümüzden aşağıya sakinleştirici bir enerji gönderiyor. "Bunun gerçekten bir tuzak olması ihtimaline karşı keşif için önden uçtular."

Vücudum ona doğru sarkıyor, rahatlama içimde öyle şiddetli akıyor ki beni korkutuyor. "Ne zaman dönecekler? Gidip yemeklerini hazırlayayım mı?"

Lenox, "Ben çoktan icabına baktım," diyor.

Şaşkınlığımı gidererek başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, güvertenin sonundaki merdiven boşluğundan çınlamalar ve patlamalar yükseliyor. Bağırışlar, küfürler ve botların vuruşları gürültüye katılıyor.

Ardından Harlow beliriyor, elinde iki tabakla güvertede koşuştururken yanakları kızarıyor. Hiçbir açıklama yapmadan Knox ve beni tabakları almaya zorladı.

"Tanrılar, bu ikisi birbirini gerçekten hor görüyor."

"Şimdi ne olacak?" Knox soruyor, sesinde ağır bir yorgunluk var.

Harlow elini merdivenlere doğru sallıyor. "Tanrılar biliyor ama o aptalların üç metre yakınına bile yaklaşmam. Bu gidişle yakında bıçak atmaya başlayacaklar."

"Belki onları bırakmak akıllıca değildir?" Yavaşça öneriyorum.

"Axel bir pislik olduğu için hayatımı riske atmayacağım."

"Bunu duydum, Harlow!" diye bağırıyor alt katta bir yerden.

Kafatasımın içindeki ani çarpıntıdan dolayı boştaki elimle başımı ovuşturarak, "Belki de bu gemi yeterince büyük değildir," diye mırıldanıyorum.

"Harlow... bu yemeği nereden?" Knox aniden sorar.

Gözlerim elimdekine kaydı. Harlow onu bana doğru ittiğinde bakmamıştım bile, ama şimdi baktığımda kokusuna inanamıyorum.

daha önce dikkatimi çekmemiştir. İlahi, sebzeler, kremalı patates püresi... ve hatta büyük sulu bir biftek.

Harlow ellerini havaya kaldırarak boşalan yerine uzanır. "Oh, evet! Tek aptallar o ikisi değil! Geldiğinizde mutfakları kontrol ettiniz mi?" Homurdanıyor. "Ya da hiç mi?"

Lenox ensesini ovarken Knox altımda kaskatı kesiliyor.

"Hayır, tabii ki görmediniz. Görmüş olsaydınız, önceden hazırlanmış yemeklerle dolu olduğunu görürdünüz." Öfkeyle gözlerini deviriyor. "Bu gemi her kimse muhtemelen uzun süredir yola çıkmak üzereydi. Karnımızı doyurmakla ilgili herhangi bir sorun yaşamayacağız."

Bu haberi duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Balıktan nefret ederim, kokusundan, *dokusundan*. Ürperiyorum. Muhtemelen yolculuğun tamamını bağırsaklarımı kusarak geçirirdim.

"Yemek yemeyecek misin?" Knox Harlow'a sorar.

"öldürmeye çalışmayı bıraktıklarında, bir tabak yemek alacağım."

Knox nefesini tutarken Lenox ayağa fırlar. "Onu tekrar öldürmeye mi çalıştı?" Lenox gözlerini dehşet içinde kocaman açarak sorar.

Kahverengi gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor. "Hayır... ama Elysia'nın oyma bıçağını zarif bir şekilde kullandığını söyleyelim."

Harlow'un gözlerinde parlayan gururlu bakış karşısında kahkahalara boğulmaktan kendimi alamıyorum.

"Tanrım, birbirlerini öldürecekler," diye mırıldanıyorum kahkahalarım dindiğinde ve her şeyin bağlamı oturduğunda. Yemekten bir lokma aldığımda, kremalı patatesler ağızımda erirken dudaklarımdan kaçan iniltiyi durduramıyorum. "Oh, Knox, bu harika."

Knox yan korkuluklara doğru eğilir ve bulduğu şey boynunu Harlow'a doğru uzatmadan önce doğrulmasına neden olur. "Kapsüle bir saat boyunca sebepsiz yere avlandıklarını söyleyen kişi sen olabilirsin."

Dudaklarına nazlı bir gülümseme yayılmadan önce gözleri biraz açılıyor. "Aktarmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Dayanılmazsın!" Elysia bağırıyor. Merdivenlerden çıkarken onu görmeden önce duyuyoruz, aniden ayrılmış. "Herhangi biriniz böyle bir şeye nasıl katlanıyor bilmiyorum-"

"Devam et! Bir kez daha söyle," diye tükürdü Axel, Elysia'nın küçük formuna bakarak.

Parmağını adamın göğsüne sokuyor, her suçlamada parmağını saplıyor. "Sen kara kara düşünen, kaba, boğa kafalı, kontrol manyağı bir piçsin!"

Axel'in üst dudağı bir hırıltıyla geriye kıvrılıyor, sırtı geriliyor.

Lenox hızla ayağı fırlar ve ikisinin arasında durur. Axel'i merdivenlere doğru itiyor. "Git yemeğın geri kalanını getir ve çeneni kapalı tut."

"O bir-"

"Fark ettin mi bilmiyorum, belki de çok *içtiğın* için çok fazla beyin hücreni kaybettin, ama artık umurumda değil. *Git hadi.*"

Axel Lenox'a öfkeyle bakarken kalbim çılgınca çarpıyor, saatte bin mil hızla atıyor. Knox altımda bir heykel gibi kaskatı duruyor ama müdahale , zorunda da değil. Axel önce gözyaşlarını akıtıyor, aşağı inerken omzunun üzerinden bir dizi küfür savuruyor.

Elysia huffs. "Şarap yasağın kaldırırım derim. O hıyarla bu kadar uzun süre birlikte kalıp bir damla bile içmeden hayatta kalmamın imkânı yok."

Harlow fısıldayarak, "İçeri biraz sokarım,"

der. "Nereden?" Lenox uyarır.

Knox bir iniltiyle alnını omzuma dayıyor. "Şimdiden bu yolculuktan pişmanlık duymaya başladım."

Ayaklarımın altındaki zemin büyük bir gürültüyle sarsılıyor. Knox'un atlayarak Griffinleri güvertenin diğer tarafında, geminin bir kısmının rüzgârı engellediğı yerde buluyorum. Aurora'nın altın rengi bakışları benimkileri değil ama Knox'unkileri delip geçiyor ve ona bilgi aktarıyor.

Paylaşmak ister misin? Etrafımızdaki kaosu görmezden gelerek fısıldıyorum.

Sadece her şeyin olduğunu. Görebildikleri kadarıyla gökyüzünde ne gemi ne de şeytani ordular varmış.

Yemeğimin geri kalanını ağzıma attıktan sonra tabağı Knox'un yanına bırakıyorum ve Axel bir kez daha, bu kez kolları tabaklarla dolu olarak ortaya çıktığında çıkan tartışmaları görmezden geliyorum.

Karnımı doyuran yemek sayesinde geminin sonuna doğru ilerlerken ayaklarım sallanmıyor. Aurora, Zephlyn'in önünde durup sanki onu koruyormuş gibi her hareketimi takip ediyor. Çiftleşen iki griffin arasındaki güç dengesi değişti.

Zephlyn beyaz tüylü başını kaldırıyor, o mavi gözler benimkilerle çarpışıyor ve sonsuz bir hüznün dalgası onun derinliklerinde beni selamlıyor. Bu manzara beni hafifçe sendeletiyor, nefesim kesiliyor ve göğsüm daralıyor.

Griffin'in ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Belki de Ace ile birlikte ruhunun bir parçası da ölmüştür? Muhtemelen Axel'in hissettiğine benzer bir his.

uğraşıyor. Kendini aptalca içmesinin sebebi. Kalbinden gerçek bir delik açılmış, ruhunun diğer yarısı göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştur.

Artık bir bütün değilmişsiniz gibi hissederdiniz.

Ve bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum, çünkü böyle bir rezaleti düzeltmek için hiçbir şey söylenemez ya da yapılamaz.

Zephlyn başını sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi eğiyor, sanki şu anda ayakta durmak bile bir mücadeleymiş gibi. Aurora kenara çekiliyor, başı omzuma hafifçe sokuluyor ve mırıldanarak sonsuz endişesini dalga dalga bağa gönderiyor.

Görünüşe göre o da eşine nasıl yardım edeceğini bilmiyor.

Güvertede onlar için sakladığımız tımar aletlerini alarak fırçayı elime alıyorum ve yavaşça Zephlyn'e yaklaşıyorum, mavi gözleri paniğe benzer bir şeyle parlayarak bana döndüğünde hiç şaşırmıyorum. Ayağa kalkıyor, olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekiliyor, sırtı rüzgârı engelleyen yükselen duvara çarpıyor.

İşe yarayacağını düşünmemiştim. Zephlyn kimsenin onu tımar etmesine izin vermedi. Bunu sadece Ace yapabilirdi. Duygularımı yutarak fırçayla Aurora'ya dönüyorum. Siyah kürkünün ipeksi telleri havada dalgalanıyor, okyanus esintisi onları topluyor ve Aurora'nın tüylerini deniz boyunca serpiyor. Üzerlerine saç yağan kapsülün dudaklarıma küçük bir gülümseme getiriyor. İşim bittiğinde Lenox'un hazırladığı kuzu dilimlerini açıp griffinlerin önüne koyuyorum, onları huzur içinde yemeleri için bırakırken Zephlyn'in ne kadar yavaş yediğini fark ediyorum, sanki her lokma, her gün bir mücadele gibi ruh çifti olmadan çalışamaz.

"Ben de onu özlüyorum," diyorum usulca, sesim gırtlaktan geliyor. "Ben de onu özlüyorum."

Скәпт'са 27

Delilah

M Suya girdiğimde vücudum kasılıyor. Acı her yöne doğru patlıyor, burnum boğazımdan içeri ve aşağı itilen suyla yanıyor. Göğsüm daralıyor ve sonra kollar beni tutuyor.

Ve sonra tiz kıkırdamalar etrafımı sararken kekeliyorum.

Saçlarımı yüzümden savurarak kuşluk güneşinin altında gözlerimi kısarken nefesimi tutuyorum. İnleyerek başımın geriye düşmesine ve suya çarpmasına izin veriyorum.

"Sakın söyleme," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak.

Başımı kaldırdığımda, deniz kızlarının yüzlerinde mizahın dans ettiğini görüyorum, gözleri sayısız kez başarısız olmamı izlerken neredeyse heyecandan parlıyor.

"Belki bu sefer onları çırpmayı denersiniz?" Amelia coos.

Pembe kuyruklu deniz kızlarından biri olan Maliah sırtıyor. "Belki de bizden biri olmak istiyordur."

"Yemeğinle oynama, Maliah. Tadı ekşi oluyor," diye takılıyor Maliah'ın ikizi Kyla.

"Beni bir balıkla kıyaslamayı bırak," diye mırıldandım.

"Belki sen suya düşmeyi bırakırsan onlar da bırakır," diye mırıldanıyor Naia.

Tüm bunların ortasında, Soleil ve Isla'nın - ilki kuyruğu muhteşem bir su renginde ve ikincisi arkadaşına açık adaçayı yeşili kuyruğuyla karşı çıkıyor - uçamayan bir Fae olduğumla ilgili dürtülerini ve iğnelemelerini itaatkâr bir şekilde görmezden geliyorum. Bu sabah beyaz saçları parlıyor gibi görünen Naia'ya elimi sallıyorum. "Acele edip beni dışarı çıkarabilir misin?"

Yavaş bir el hareketiyle gülümsüyor. "Elbette."

Ve sonra Naia'nın fısıldadığı sözlerle ortaya çıkan bir akıntı bacaklarımı sarıyor. Bu son üç saatin normal olmasına rağmen, sadece su kuyruğu olarak tanımlayabileceğim bir şey tarafından havaya kaldırıldığımda keskin bir nefes almaktan kendimi alamıyorum. Bu doğal bir şey değil, aksine Naia'nın ellerinden çıkmış ve şekillendirilmiş. Su dalgası beni nazikçe üst güverteye geri bırakıyor ve burada eğlenen bir Knox beni selamlıyor.

Kendini beğenmiş bakışlarına rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. O gerçekten de hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam. Beyaz gömleği kollarına kadar kıvrılmış, üst düğmeleri açık, kuzguni siyah saçları parmakları ve okyanus esintisi tarafından karıştırılmış, sanki deniz onu okşamaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi hiç şimdiki kadar seksi görünmemiştir.

Bu gemide sadece iki gündür bulunuyoruz ve daha şimdiden teni güneşle öpüşmüş, sıcak ve altın renginde. Elini uzatıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, adrenalin vücudumda kırk fit yükseklikten aşağıdaki suya dalmaktan değil, Knox nasırlı ellerini benimkilere sürüp beni ayağa kaldırırken bedenimi saran sıcaklıktan yayılıyor.

Aramızdaki çiftleşme bağı gerginleşiyor, kadar sıkı çekiyor ki, ipi boyunca dans eden gerilim ve ateşli tutkudan kopmadığına şaşıyorum. Knox muhtemelen deniz kızlarını azarlamak için ağzını açtığı anda farklı bir ses bizi o andan koparıyor.

"Yüz otuz iki kez." Harlow yavaşça alkışlar. "Lanet olsun, uçmayı öğrenmenin bu kadar berbat görüneceğini düşünmemiştim."

Gözlerimi devirerek cadı-Fae'ye dönüyorum. "Kendimi savunmam gerekirse, yakın zamana kadar kanatlarım olduğunu bile bilmiyordum."

Knox'un yumuşak sesi boşluğu dolduruyor. "Ona aldırma, korkman çok doğal-"

"Korkmuyorum!"

"-Tek bildiğiniz yürümekken uçmak. Beyninizi öğrenmeye o kadar yatkın olmadığında bir şeyler öğrenmek daha zordur."

Kollarımı sıırıslam kıyafetlerimin üzerinde kavuşturarak kaşlarımı çatıyorum. "Öğrenmeye yatkın değil misin?"

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudağını ısıyor. "Çoğumuz yürümeyi öğrendiğimizde uçmayı da öğrendik. Bu doğal bir gelişmeydi. Şu anda beynindeki tüm içgüdülere karşı savaşıyorsun."

Harlow, güneşin altında uzanıp tırnaklarını temizlediği yerden gözlerini kaldırmadan, "Zihninin senin bir ucube olduğunu düşünüyor," diye söyleniyor.

Gemideki diğer herkes savaş için eğitim alırken. Gemiye yönetmekten her zamanki gibi sıkılmış görünen Axel hariç.

"Sen bir ucube değilsin." Knox dilini tıkırdatır. "Tanrım, Harlow, bu konuşmaya ekleyeceğin işe yarar bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz."

Onu duymazdan geliyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Mantıksal olarak uçuş yeteneğine sahip olduğumu biliyorum ama fiziksel olarak bu tamamen başka bir hikâye." Bir zamanlar kuru olan keten pantolonuma ve koyu lacivert rengi nedeniyle neyse ki içini göstermeyen gömleğime bakıyorum. "Zihnime gir ve nasıl bir şey olduğunu gör," diye geveliyorum. "Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum ama belki benim hissettiklerimi hissedebilirsen bir yerlere varabiliriz."

Harlow, "Bu seninle tanıştığım dan beri aklına gelen ilk iyi fikir," diye takılır.

Knox da artık casusunu görmezden gelmeyi tercih ederek başını öne eğiyor. "Bu iyi bir fikir. Tekrar gitmeye hazır mısınız?"

Elimle bir selam hareketi yapıyorum ve hastalıklı tatlı bir sesle, "Tabii ki öyleyim, üzerime su yağdırılacağı için çok heyecanlıyım. Yedi denizkızının benimle alay etmesi büyük bir keyif."

Knox gözlerini devirmekten kendini alamıyor ama sıcak ellerini kalçalarım a koyuyor ve beni döndürerek önünü sırtıma yapıştırıyor. Dudaklarını kulağımın kabuğuna doğru indiriyor. "Öğrendikten sonra havada birlikte geçirebileceğimiz tüm zamana odaklan."

Sesinin boğuk tonu ve imalı sözleri yüzünden karnımın alt kısmında ısı birikiyor. Alçak sesle, bilerek kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "Buna değ se iyi olur," diye mırıldanıyorum.

"Oh, kesinlikle zamanına değecek bir şey yapacağım Angel, bundan şüphe duymana gerek yok."

Vücudumdan akıp giden ihtiyacı yutup iterek zihnimdeki yaldızlı kapıdan geçip sihirli odama giriyorum. Gücüm etrafımda dans ederken, sanki on dakika önce burada değ ilmişim gibi bir karşılamayla tenimi okşarken, bedenim neredeyse beklentiyle mırıldanıyor. Kendimi güce açıyorum ve bunu yaptığım anda sırtım karıncalanmaya başlıyor.

Kanatlarım keskin bir nefesle açılırken kürek kemiklerimin arasında iğneli bir his yayılıyor. Zihnimde kendimi geminin güvertesinde, gözlerim kapalı, güneş üzerimde parlarken ve deri kadar yumuşak ama bir o kadar da sabit altın kanatlarımla görüyorum.

Bacaklarımdaki kaslar. Başımın üzerinde yay çiziyorlar, belimde tekrar kesilmeden önce genişliyorlar ve sonra tekrar başka bir noktaya doğru genişliyorlar.

Muhteşemler ve o kadar eşsizler ki, onları her Knox'un takdirini vücudumun her santiminde hissediyorum. Havada kaldığım kısa süre boyunca denizkızlarının da beni şaşkınlıkla izlediklerine yemin edebilirim.

Yeni güç artışından mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi bilinmez, ilk ortaya çıktıkları zamana kıyasla onları tutmakta zorlanmıyorum. Onları hareket ettirmek nefes almak, yürümek ve konuşmak kadar zihinsiz, ikinci bir doğa gibi geliyor. Yine de ağırlığımı havada tutmak ve yönlendirmek - beni aşağıdaki suya doğru sürükleyen şey bu.

Yavaş ve istikrarlı. Yükselirken ağırlığınızı orantılı ve eşit hale getirin.

Derin bir nefes alıp dizlerimi bükerek geminin en üst güvertesinin parke zeminini itip gökyüzünde süzülürken Knox'un sesi köprüde bana şarkı söylüyor.

Knox'un gücü kanatlarım boyunca kayarak omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor, beni nazik bir hava fırçasıyla itiyor, böylece düşüşümü üst güvertenin sert ve acımasız tahtasıyla değil, aşağıdaki suyla kırıyorum

-Denizkızları bu durumdan ne kadar keyif alsın da. Denizin hafif esintisi kanatlarımın hassas kısımlarına sürtünüyor ve dokunuştan patlamakla tehdit eden tüm vücut titremesini durdurmak için dişlerimi sıkmaya zorluyor.

Sakin ol, Angel.

Kanatlarımı yavaşça açıp kapatarak havada kalmaya devam ediyorum, bedenim yavaş vuruşlarımın ritmiyle yukarı aşağı zıplıyor. Köprünün aşağısında Knox gölgelerini zihnime gönderiyor, gücümün içine adım atarken bir sevgilinin okşaması, bedenimde ve ruhumun en derin yerinde sıcaklık ve ısıltıyı ateşliyor.

Ne zaman isterseniz hazır.

Zihnimdeki Knox ile kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışmak imkânsız. Sanki onun varlığı içimdeki tüm sinir uçlarını yakıyor. Ve alevleri söndürmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bedenim beni görmezden geliyor, onun yerine kızgın saplantısını Knox'a yöneltiyor.

Derin nefes alarak, "İşte hiçbir şey olmuyor." diye mırıldandım.

Sessizlik alçalıyor ve aşağıdaki sürünün didişmeleri bile kulaklarımı selamlayan tek ses artık beni ayaklarımın altında sabit tutmayan gemiye karşı denizin alıştırması kadar sessizleşiyor. Kanatlarımı açıp kapatırken sırtımdaki kaslar fazla mesai yapıyor.

Her geçen kalp atışında hareket daha da hızlanıyor. Sabit duruyorum, havada asılı kalmaya devam ederken ciğrerimde cesaret ve umut kabarıyor - ta ki öyle olmayana kadar.

Sırtımdaki kaslar kasılıyor, kanatlarımla sol tarafı bir an için teklerken sağ tarafı devam ediyor.

Düzeltilmek için zamanım yok çünkü bir sonraki nefeste uçsuz bucaksız denize bakmıyorum, aniden yan dönüyorum, kulaklarımdan hava fışkırıyor, aşağıdaki suya doğru savrulurken kanatlarımı kapatıyorum. Kanatlarımı sırtımın sunduğı güvenlik cebine soktuğumda, vücudum aşağıdaki suyla birleşmeden önce keskin bir nefes almak için yeterli zamanım oluyor. Acıyı önce yüzümde, sonra omzumda ve kısa süre sonra da vücudumun sol tarafında hissediyorum.

Yüzeye çıktığımda, denizkızının histerik kahkahalarıyla bir kez daha karşılaşıyorum.

Ckapt'ca 28

Knox

A Naia, Delilah'yı bir kova suyla birlikte belirsiz bir şekilde gemiye bıraktığında, Delilah ayağa fırlar ve öfkelenir. "Ugh! Bunu yapamam! Bu çok sinir bozucu!"

Arkamızdan gelen homurtular üzerine Delilah'nın mavi gözleri altın rengi bir ateşle parlıyor ve kıkırdamalar yerini sessizliğe bırakıyor.

Elimi sallayarak giysilerindeki suyu *buharlaştırıyorum* ama beklediğim gibi bir *teşekkür* yerine alay ediyor ve bağırıyor: "Bunun ne anlamı var? Yine suya düşeceğim."

Aklıma bir fikir geliyor, sırtımama neden olan bir fikir. O daha tek kelime edemeden elimi onunkine doladım ve onu üst güvertenin diğer ucuna, merdivenlere doğru götürdüm.

"Benimle gel," diyorum, tartışmaya yer bırakmadan.

Merakıyla birlikte bağ boyunca tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

Koridorda ilerlemeye başladığımızda ve onu tam olarak nereye götürdüğümü gördüğünde, merakı doğrudan şaşkınlığa dönüşüyor. Yatak odamızın kapısını açıyorum ve bir an sonra çarparak kapatıyorum.

"Bugünlük işimiz bitti mi?" diye soruyor tereddütle, cevap almak için odaya bakıyor.

"Tam olarak değil." Yüzünü büyük boy yatağa çevirip arkasında duruyorum. Ense köküne kışkırtıcı bir öpücük kondururken tüyleri diken diken oluyor. "Kendine güvenmeye başlamalısın."

"Kendime güveniyorum."

"Uçacak kadar değil," diye mırıldanıyorum kulağına doğru, titrediğinde hınzır bir sırıtış yayılıyor yüzüme. Sesimi karanlık bir gümbürtüye alçaltıyorum ve onun küçük nefes alışını içime çekiyorum. "*Vücudunu* dinlemeye başlamalısın."

Tek bir parmağımı parmak uçlarından omzuna kadar takip ederek, "Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye soruyorum.

Yutkunması duyulabilir. "Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyorsun."

"Yanlış." Hareketi sol kolunda tekrarlıyorum ve vücudunun nasıl sıkıca kıvrıldığını fark ediyorum. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Yaşıyor."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Güzel."

Ellerimi yavaşça kalçalarına koyarak vücudumu onunkiyle aynı hizaya getiriyorum ve göğsünün hızla yükselip alçalmasını izliyorum. Sağ elimi karnına koyuyorum ve sonra yavaşça vücudunda gezdiriyorum, ta ki başı arkaya doğru eğilip göğsüme yaslanana kadar. "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Sıcak," diye nefes alıyor.

Ellerini nazikçe ellerimin arasına alıp kollarını başının üzerine kaldırıyorum. "Peki ya bu?"

Gözleri kapanıyor ve geriye doğru eğilerek kıcını kasıklarına doğru itiyor. İnlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Daha fazlasını istememe neden oluyor."

Onun yankılanan iniltisini *hafızama* kaydediyorum. Bir adım geri çekilip yatağa oturup dirseklerimin üzerine yaslandığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor. "O zaman gücüne doğru adım at. Kendine güven, bedenini dinle ve ihtiyacın olanı al."

Şimdi anlamış gibi görünüyor. "Bana seksle nasıl uçulacağını mı öğretmeye çalışıyorsun?"

"Kesinlikle." Ona göz kırpıyorum. "Bunun aynı zamanda bastırılmış gerginliğini de azaltabileceğini düşündüm."

"Bu bana nasıl yardımcı olacak?"

"Vücudunuzun size ne söylediğini dinlemiyorsunuz. Etrafındaki her şeyin sonucu kontrol etmesine izin veriyorsun." Ağzı açık kalınca kaşlarımı çattım. "Kontrolü ele almak için daha iyi bir yol var mı?"

Bana kuşkuyla bakıyor ama yine de bakışlarındaki sıcaklığı, yanaklarındaki kızarıklığı, göğsünün inip kalkmasını görebiliyorum.

Bunu istiyor.

Umutsuzca.

Sadece biraz itilmeye ihtiyacı var.

Gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerine kaldırıyorum, keskin nefes alışına gülümsediğimi saklamadan. Bir kez daha arkama yaslanıyorum ve sırtıyorum

hınzırca. "Elinden yap, Angel."

Gölgelerim köprü boyunca onun altın dallarına sürtünüyor, bir kedi gibi mırıldanıyor. Ama onun gücü de dans ederek benimkine dolanıyor. Bu birleşim aramızdaki bağı geriyor, öyle bir tutkuyla yanıyor ki ona uzanmamak için yumruklarımı sıkma zorunda kalıyorum.

Her şey Delilah'la ilgili.

Nefesi kesiliyor ve yanaklarındaki kızarıklık boynuna doğru yayılıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ve hareket etmiyorum.

Delilah tüm hayatını kontrolsüz geçirmiş, kaderi kendisi dışında herkesin eline . Uçmak için kendine güvenmemesine şaşmamalı. Umarım, istediğini alması için yeterince teşvik ediciyimdir.

Gözlerini çelik gibi bir kararlılık doldurmadan önce tereddütle öne doğru adım atıyor. Yanağımın içini ısıyorum.

Ve sonra gidip beklenmedik bir şey yaptı.

Önümde diz çöktü.

Sanki vahşi bir atmış ve ben onu ürkütmekten korkuyormuşum gibi bir santim bile kıpırdamadan, Delilah öne doğru eğilip pantolonumu indirirken ve eliyle uzunluğumu kavrarken göz kapaklarım düşüyor.

Sadece sıcaklığına dokunmak bile başımı bir iniltiyle geriye yatırıyor. Ortaya çıkardığı tepki hoşuna gitmiş olmalı çünkü heyecan, başımı kaldırmama neden olan bir şeyle birlikte bağımızda vızıldıyor.

Delilah yüzünü eğiyor, dili dışarı fırlayıp beni boylu boyunca yalarken arsız bir sırıtış yayılıyor. Yatak çarşaflarını yumruklarken dudaklarımdan dökülen iniltiye ya da damlayan prekuma engel olamıyorum.

Beni ağzına aldığı anda, ölüp baş meleklerle katılmışım gibi hissediyorum.

Delilah'yı önümde diz çökmüş, bana hizmet ederken zevk alırken görmek huzurun ve dinginliğin timsali. Ve kendimi onun o mükemmel ağzına sokmaktan alıkoymak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Delilah'nın gözleri yukarı kalkıyor, beni boylu boyunca yalayıp emerken ruhuma bakıyor. Göğsüm kabarıyor, parmaklarım titriyor ve uzun saçlarının tellerinin parmaklarımda arasında dalgalandığını hissederek başını nazikçe kavırıyorum.

Delilah kıpırdanıyor, bacaklarını birbirine sürtüyor ve işte zaman kokusunu alıyorum. Tahrik oldu. Güzel eşim diz çökmüş ve tahrik olmuş durumda.

Dudaklarımdan çıkan inilti o kadar yüksek ve içgüdüsel ki odanın etrafına bir susturucu kalkan yerleştiriyorum. Artık kendimi tutamıyorum. Yavaşça ve nazıkçe itiyorum, ama Delilah uzunluğumun etrafında mırıldandığında, hiçbir şey beni onun ağzına girmekten alıkoyamaz.

"Şu haline bak," diye inliyorum. "Çok güzelsin."

Delilah'nın gözleri kapanıyor ve eli sikimden ayrılıp kalçalarının arasına giriyor. Parmaklarını içeri sokuyor ve iniltisi odayı dolduruyor, gözleri başının arkasında yuvarlanıyor. Kontrolü ele geçirmemek için saçlarını avuçlamak zorunda kalıyorum.

Hareketleri çılgınlaşıyor, vahşileşiyor, ta ki sonunda gözlerini açana, ucum ağzından çıkana kadar geri çekiliyor ve göğsümü öyle bir kuvvetle itiyor ki aniden yatakta sırtüstü yığılıyorum.

Ben daha yönümü bulamadan, Delilah'nın giysileri gitti ve onu tüm güzel, çıplak ihtişamıyla bırakarak üzerime atladı. Kendini boyumdan aşağıya bırakmadan önce bana hiçbir uyarıda bulunmadı.

Delilah başını arkaya atıp üzerime binerken, güzel amını bana sürttüğünde benden kaçan homurtu daha çok bir zevk çılgılığı.

Ona dokunmadan edemem. O olmaz.

Zevkinin coşkusu her şeyin önüne geçerken, sonunda kendi içinde hissettiklerinin kontrolünü ele geçirirken değil.

"Siktir, Angel. İşte böyle bebeğim, ihtiyacın olanı al."

Ellerim kalçalarını cezalandırırcasına kavırıyor ama duramıyorum. Onu izlemeyi bırakamıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum.

Ellerimi vücudunda gezdirerek meme uçlarını cımbızlıyorum, kalçalarının arasında yeni bir ıslaklık dalgası birikirken dilimi ısıyorum. Elleri benimkilerin üzerine düşüyor ve göğüslerine dokunmaya devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," diye fısıldıyorum içimden.

Dudaklarıma sahip çıkarken kalçalarının amansız sallanma hızını sürdürüyor, inlemelerimiz birlikte dans ediyor, birbirimizi doyasıya içiyoruz. Elim başının etrafına sarıp onu kendime doğru çekiyorum, boştaki diğer elim sırtından aşağı kayıyor, kıkına şaplak atana kadar izinde tüylerim diken diken oluyor ve dudaklarından bir nefes yuvarlanıyor.

"Çok mükemmel," diyorum
öpücükler arasında. "Daha fazlasına
ihtiyacım var," diye yalvarıyor.

"Al onu. Hepsini al, Angel," diye inledim. "Sana her şeyi vereceğim, sana dünyayı vereceğim, sadece almalısın."

Delilah benden uzaklaşıyor, onu kaybettiğim için dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıkıyor ama bir sonraki nefeste dönüyor, bir kez daha üstüme oturuyor ama yüzü bana dönük. Tekrar içinde olduğum için kulağına doğru inerken, şimdi önümle kızarmış bir şekilde arkasına yaslanıyor.

Etrafımda eğilerek ellerimi tutuyor, birini boynuna diğerini de amına koyuyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyor.

İki kez sormasına gerek yok.

Kalçaları tekrar sallanıyor, o kadar sert bir tempoda ileri geri hareket ediyor ki uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Onun isteklerini yerine getirirken, parmaklarım şişmiş klitorisinin üzerinde geziniyor, boynuna yerleştirdiği eli nazikçe sıkıyor. Onu terk eden inilti nefesimi kesiyor.

Delilah'nın gözleri başının arkasına yuvarlanıyor, kalçalarının ritmi arttıkça sıcak, ağır pantolonları hızla geliyor.

"Benim için gelecek misin, Angel?" Kulağına alçak sesle fısıldıyorum.

Gözleri saf bir coşkuyla kapalı ama öfkeyle başını sallıyor. "Evet! Evet!"

"Sikimin etrafına boşalacak mısın?"

"Evet, lütfen, lütfen," diye inliyor. "Hepsini istiyorum. Beni boşalt, Knox, lütfen beni boşalt."

Çenesini yana çevirerek dudaklarını kışkırtıcı bir öpücükle yakalıyorum ve her şeyimi içine akıtıyorum. Öylesine acımasız, öylesine tutkuyla dolu ki vücudumda biriken ısı sarılıyor. Elim boynundan göğsüne götürüyorum, parmaklarımın klitorisi üzerindeki hızı artarken meme ucunu acımasızca çimdikliyorum ve vücudu benimkinin üzerinde gerildiğinde dudaklarımı ayırıyorum ve köpek dişlerimi boynuna batırarak onu sahipleniyorum.

Delilah'nın çılgılığı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Vücudu kasılıyor ve sikimin etrafında öylesine öfkeyle boşalıyor ki hissi ve ağızımdaki kanının tadı beni uçurumun kenarına getiriyor. Donup kalmadan önce son bir kez vahşi bir hırıltıyla kalçalarım yukarı doğru çarpıyor, boşalırken hafifçe sarsılıyorum.

Yüksekliğin yatışması, göğüslerimizin kabarmasının yavaşlaması bir an alıyor ve bir kez yatıştığında Delilah kollarımda gevşiyor. "Bedenimi dinlemeyi seviyorum," diye nefes alıyor.

Bir kahkaha patlaması beni terk ediyor. "Ben de öyle, Angel. Ben de öyle."

Ckapt'ca 27

Delilah

L Knox'un kollarında saatlerce konuşuyoruz, odanın etrafındaki sessizlik kalkanını ve kapıyı sıkıca kilitli tutuyoruz. Küçük mutluluk baloncuğumuzda kalmaya devam ediyoruz.

Bu odanın dışı dağılmıyor.

Söylediklerine gülmekten kendimi alamıyorum. "Eskiden ayakkabılarına çikolata mı koyardın? Tanrım, bunu neden yapasın ki?" Derin bir iç çektim. "Zavallı çikolata."

Alaycı bir homurtu çıkarıyor. "Kendimi savunmam gerekirse, sadece sekiz yaşındaydım ve annemin ayaklarını içine sokarken yüzünün tiksintiyle buruşmasını izlemenin dünyadaki en komik şey olacağını düşünmüştüm." Alçak sesle kıkırdıyor. "Bu kadar lezzetli yemeği ziyan ettiğim ve ayaklarını temizlemenin bu kadar uzun sürdüğü için beni azarlıyormuş gibi yapardı ama beni azarlarken bile gülmemeye çalışırdı. Sonunda hep başarısız olurdu." Sessizleşiyor. "Onu çok severdim. Küçük bir çocukken bile onu güldürmek için her şeyi yapardım."

"Harika bir anneye benziyor." "Öyleydi,"

diye itiraf ediyor, sesi kalın.

Başımı yumruğuma dayayıp ona bakarken gözlerindeki uzak bakışı görüyorum ve üzüntüsünün tadını uzun süre çıkarmasını istemediğim için konuyu hızla değiştiriyorum.

"Nolan'dan haber aldın mı?"

Bakışları tekrar benimkine kayıyor, nazik parmaklarını yanağımda gezdirirken sis dağılıyor. "Evet, pek bir gelişme yok. Ön hatlar aktif bir savaş bölgesi ama dayanıyorlar... şimdilik. Açelya halkı her yere dağılmış durumda, bazıları Hava Mahkemesi'nde, diğerleri Onyx'te. Bu-" Ağır bir şekilde iç çekiyor.

"Sanki birlik olmamız gereken bir zamanda herkes birbirinden ayrılmış gibi hissediyor."

Nazik jestine karşılık vererek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Olacağız. Eğer bu kehanet doğru çıkarsa, onlara somut cevaplarla geri döneceğiz."

Bir nefes üflüyor. "Umarım." Boğazını temizleyerek, "Elysia o ilk gece sana çok açıldı mı?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla başımı sallayarak yatağa uzandım. "Bu korkunç, Knox. Şarap akmaya başlayınca dili de akmaya başladı ve duramadı."

"Kötü mü?" diye soruyor.

"Korkunç. Peşindeki adamların Peter için çalıştığını, Peter'ın saflarında yine bir kahin olduğunu ve onu bu şekilde tanıdıklarını düşünüyor." "Mantıklı geliyor.

Demek istediğim, Eleanor'u neredeyse yirmi yıl boyunca kimse onun tutsak olduğunu bilmeden elinde tuttuysa, bu o kadar da uzak bir ihtimal değil. onun yerini çoktan aldığını varsayalım."

Çenem kapanıyor, dişlerim gıcırıyor. "Saatlerce yürüdü. Ölmediği için şanslı. Hiç eğitimi yok, sadece görme yeteneği var. Hava büyüsü bile nispeten küçük."

Knox buna çok şaşırır. "Ne, sadece biraz mı var?"

"Ona sahip olduğunu bile sanmıyorum. Sadece görme yetisi varmış gibi geldi." "O halde, büyüsünün tümüyle sarılmış olması için güçlü bir kahin olmalı.

bu yetenekte." Kaşlarını çatıyor. "Eğer herhangi bir eğitimi yoksa, ilk tanıştığımızda neden her tarafı siyah kanla kaplıydı ve bir kılıç taşıyordu?"

Yan dönerek birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. "Dediğim gibi, şanslıydı. Şehirden kaçan yalnız bir şeytani taşı vardı ve ona saldırdığında, yeni ölmüş bir askerin üzerine düştü." Harlow ve benim için çizdiği resim midemi bulandırıyor. "Adamın kılıcını kaptı ve gözleri kapalı bir şekilde savurdu. Hayatının en şanslı savuruşuydu."

Knox elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Onu eğitmemiz gerek. Önümüzde olanlar tehlikeli, özellikle de kehanet doğruysa şafakta olması beklenen savaş."

"Axel'i yakın zamanda onun görevinden almazdım." Bir kez daha sessizleştik, ben fısıldamadan önce daha dalgındık, "Saatlerce yürüdü, Knox. Durmadı. Yolun her adımında omzunun üzerinden baktı ve güvenli olduğunu düşündüğü yere ulaştığında-"

"Axel onu öldürmeye çalıştı ve biz de onu sorguladık." Elini yüzünde gezdiriyor. "Tanrılar, bizim hayatımız ne?"

Ağır bir sessizlik içinde otururken, aklımı kurcalayan bir soruyu sorarak sessizliği bozuyorum. "Koğuşlardan nasıl geçtiler?" Knox'un vücudu geriliyor ama sessizliğini koruyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alıyor. "Bilmek istemezsin." "Evet, kesinlikle istiyorum. Nolan ne buldu?"

Bana bakmıyor, onun yerine tavana bakıyor. "Knox?"

O safır gözler benimkilere kayarak beni dondurduğunda mücadele onu terk ediyor.

"Sınır boyunca şeytani tazılarla kara büyü kurbanları gerçekleştirdiler. Bir anda yüz şeytani tazi kendilerini feda etti, güçleri toprağa sızdı ve korumaları etkili bir şekilde kırdı."

Dehşet dolu bakışlarım karşısında Knox bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sana söyledim, bilmek istemedin."

"Bizi yok etmek için gerçekten her şeyi yapacaklar... değil mi?"

Knox'un başını hafifçe eğmesiyle tüm bunların ağırlığı beni onun yanında sırtüstü yatırıyor.

şimdi tavana bakan benim.

"Bana iyi bir şey söyle," diye fısıldıyorum. "Bana kalbimdeki boşluğu biraz daha az acıtacak bir şey söyle."

Knox parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve hiç vakit kaybetmeden, "Harlow'un tüm peri şarabını nereye sakladığını biliyorum," diyor.

Bakışlarımız çarpışıyor.

Ve sonra yataktan fırlıyoruz, Knox'un eli benim elimde beni odadan dışarı ve gemiye doğru çekiyor. Beni en alt kata, depo odasının bir oyuğuna götürüyor. Bir çuvalı açıyor ve ilk başta tek gördüğüm kırmızı elmalar oluyor.

Ta ki kollarını çuvala sokup şişe şişe şarapla geri gelene kadar.

"Önce hangisi, Angel?"

"Hangisi beni en hızlı sarhoş eder?"

Eğilip bir şişe koyu amber uzatırken dudaklarında hınzır bir sırıtış yayılıyor. "Dileğiniz benim için emirdir."

Скапча ў0

Delilah

T arnavut kaldırımı zemine vuran botlarımın çıkardığı ses karanlık geçidi dolduruyor. Elimdeki uzun beyaz mum ben şiddetle titrerken titriyor. İçimdeki bir şey, vücudumdaki her sinir, arkamı dönüp kaçmam için bana bağılıyor.

Buna rağmen devam ediyorum, cevaplara olan isteğim güvenlik ihtiyacımdan daha ağır .

Koridorların labirentinde bir yerde çelik sesleri duyuluyor, ses ayaklarımı durduruyor. Nefesimi tutarak bekledim, bekledim ve bekledim...

Sessizliği acı dolu bir inilti bozuyor. Koşmaya başladım.

Onu

kurtarabilirim.

Onu

kurtarabilirim.

Onu

kurtarabilirim.

İlahi kafamın içinde çınlıyor, kalbimin etrafında sürünen korkuya ağır basmaya çalışıyor.

Bir köşeyi dönüyorum ve önümdeki manzara karşısında şoktan elimdeki mum düşüyor. Durduramadan, boğazımda safra yükseliyor ve çığlık atma ihtiyacımı bastırıyor.

Kütüphanenin altındaki dairesel odada, yağlı siyah gölgeler içinde ayakta duran babam. Hayır, bu doğru gelmiyor. Bu kelime artık ona uymuyor. Hiçbir zaman da uymadı.

Bana korkmam öğretilen adam, Ace'in boğazına bir bıçak dayıyor ve bıçağı derisinin o kadar derinine itiyor ki boynundan aşağı bir damla kıpkırmızı akıyor.

İşkence görmüş, korku dolu orman yeşili gözler benimkilere dikildi.

Beni görür görmez rahatlıyor ve dizlerinin bükülüşünü, ağırlığının Peter'ın kollarında gevşemesini izliyorum.

Birçok ismi olan. Baba.

Koca.

İnsan kral.

Karanlık Lord.

Peter Bartholomew Covington.

" yok Ace," diye fısıldıyorum, kelimelerim bedenimle birlikte titriyor.

"Aptal olma," diye tükürüyor Peter.

Ace'in yüzündeki tüm renkler siliniyor, gözleri gözyaşlarının gümüşüyle parlıyor.

Peter bıçağı derisine daha da saplarken yüzünde bir şey geçiyor. Daha iyi bilmesem, başına gelecekleri biliyor ve bu gerçekle barışmış gibi görünüyor.

Ama bu doğru olamaz. Kaybedecek çok şeyi, vazgeçecek çok şeyi var. Geride bu kadar çok şey bıraktığını bilerek nasıl huzur bulabilir? Hak ettiği her şeyi hiç yaşamadığını bilerek?

Bunun içinde huzur yok.

Dönen altın gücü ortaya çıkarmak için ellerimi kaldırdığımda Peter tısladı.

"Yerinde olsam yapmazdım. Bir adım, hatta bir büyü titreşimi daha atarsan arkadaşın ölür."

Adaletsizlik kalbime çarpıyor. Nefret damarlarımda yanıyor ve beni hırıltımı bastırmaya zorluyor.

"Gerçekten istediğin kişi o değil," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde ama sesim hâlâ öfkeyle titriyor. "Bıçağı bırak ve beni al."

Ace gözlerini kapatıp yanağından bir damla yaş süzülürken yüzüne sakarin bir gülümseme yayılıyor.

"Ne kadar güzel bir teklif. Ne yazık ki, henüz hazır değilsiniz. Tam olarak gelişmemişsin diyebiliriz. Benim için işe yaramazsın."

Ellerim yumruk oldu. Peter hareketi takip ediyor ama sessizliği bozan Ace oluyor ve "Ona dikkat edin!" diye bağırıyor.

Panik beni sardı.

Hayır, hala zaman var... Hala zamanım var...

"Ancak senin acının tadı çok lezzetli."

Ve hınzır bir sırıtışla Peter kılıcı Ace'in boynuna geçiriyor.

Boğazımdan bir çıglık kopuyor. Panik, fke, keder, hepsi bir anda içime doluyor. O kadar gcl ki dizlerimin üzerine çöküp Ace'e doğru abalıyorum.

Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor, kesik başının görüntüsünü bulanıklaştıırıyor, ta ki yanına diz çöküp onu düzeltmeye çalışırken hıçkırarak hıçkırarak ağlayana kadar-

Kahverengi değil, siyah saçlara bakıyorum. Safir gözlere.

Knox'un kesik kafasına bakıyorum.

Arkamdan karanlık bir kadın kahrkahası yükseliyor. Döndüğümde, Knox'un kanıyla damlayan kılıcı taşıyan Hazel'in görüş alanıma girdiğini görüyorum...

ıglık atarken tamamen aresizim.

Karanlık bir odada değil, lüks bir kabinde ileriye doğru fırladığımda çıglık dudaklarımda ölüyor. Elimi uzattığımda Knox'un yanımda oturduğunu ve sırtımda daireler çizdiğini görüyorum.

Vücuduna kan pompalanırken dokunuşunun sıcaklığını hissetme ihtiyacıyla eline yapışıyorum.

Yaşıy

or.

Yaşıy

or.

Canlı.

Knox yatıştırıcı bir sesle, "Nefes al Angel, nefes al," diyor.

Başımı sallıyorum. Rüyanın neden olduğu adrenalinin etkisiyle titrerken nefesim kesiliyor, göğsüm kabarıyor. Bakışlarım odanın içinde uçuşuyor, dikkatimi dağıtmak için gördüğüm tüm eşyaları isimlendirmeye çalışıyorum - onun yüzünü aklımdan çıkarmak için.

Şöminede çıtırdayan ateş.

Kara büyü lordu.

Şöminenin üstündeki mumlar yanıyordu.

Kara büyü lordu.

arşafllar ayak bileklerime dolandı.

Kara büyü lordu.

Knox'un yatıştırıcı dokunuşları ve fısıldadığı sözler iş e yaramıyor. Yüzünü aklımdan çıkaramıyorum. Onun Knox'u öldürme görüntüsü.

Hazel'in kanı damlayan kılıcı tutarken çıkardığı dengesiz kıkırdamaların sesi.

Yataktan sıçrayarak başımı ellerimin arasına alıyorum ve hafifçe sıkıyorum, sanki o korkunç rüyayı zihnimden silebilecekmişim gibi. Ama göğsüm yükselip alçalmaya devam ediyor, daha hızlı ve daha hızlı.

Bu karma, zihnim alay ediyor. Ona aşırı korumacı olmamasını söylemenin karşılığı bu. Bu bir tat, Knox'un kollarında ölü bedeninin anısını tekrarladığında hissettiklerinin bir kısmı.

"Hayır, lütfen," diyorum içimden, bakışlarımı Knox'un kilerden ayırarak.

Ona bakamıyorum, kesik başının görüntüsü zihnimin en ön sırasındayken olmaz.

"Lütfen, sadece ihtiyacım var-"

Elini göğsünde gezdiriyor. "Kalp atışlarımı dinle. Rengime ve tenimin canlılığına bakın. Gözlerime ve içlerinde parlayan hayata bak." Yavaşça yataktan kalkıyor, delirmiş bir hayvanı köşeye sıkıştırır gibi yavaşça bana doğru ilerliyor. "Ben yaşıyorum."

Dediğini yapıyorum, kalbinin hafif düzensiz de olsa düzenli atışını dinlerken sesi bir güneş ışığı gibi bedenimi yıkıyor. Cildinin sıcaklık ve yaşamla parlayışını, o muhteşem göz kamaştırıcı gözlerinin bana dikkatle .

Ve sonra ellerimin onun yapışkan kanıyla kaplandığını görüyorum, başı cansız bir şekilde kucagımda asılı dururken, gözleri-

"Hayır!" Çığlık atıyorum. Tiz çığlığım boğazımdan yırtılırken boğazım yanıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama görüntü zihnimde daha da netleşip, Knox'un odanın ortasında ne yapacağını bilemez bir halde durduğunu görmek için göz kapaklarımı açmaya zorlayınca dehşete kapılıyorum.

Zihnim bana işkence etmeyi bırakmıyor.

Bakışlarımın içinde gümüş parıltıyor, nihayet görüşümü bulanıklaştırırken beni rahatlatıyor. Yine de biriken sıvı düşmüyor; çok nadiren düşüyor. Gözyaşlarım, kederimi uzaklaştırma isteğim kadar inatçı.

"Sadece biraz hava almam lazım," diye

. "Tamam, yapabiliriz-"

"Hayır!" Tekrar ağlıyorum. Başımı sallayarak gözlerimi indiriyorum, böylece yüz hatlarında titreşen acıyı görmek zorunda kalmıyorum. "Lütfen, Aurora'yı görmeme ve biraz hava almama izin ver. Aklımda o varken sana bakamam."

Bunu zaten biliyor. Çünkü bu haftalardır beni rahatsız eden bir rüyaydı.

Ne yaparsam yapayım, dehşet dolu çığlıklarım beni her gece uyandırıyor. Ve sonra Knox'la yüz yüze geliyorum, zihnim gerçekle kâbusum arasındaki farkı ayırt edemiyor.

Bu gece de farklı değil.

Bunun onu çaresiz hissettirdiğini biliyorum. Aramızdaki bağdan akan ıstırabı, bana yardım edemediği için kalbine yayılan mutlak acıyı hissedebiliyorum - eşini sakinleştiremediği için.

Bu onun için işkence.

Ama ona baktığımda gördüğüm tek şeyin ölüm olması o kadar da işkence değil.

"Uzun sürmez," diye fısıldıyorum, odadan hızla çıkarken bakışlarından kaçıyorum.

Çıplak ayaklarım güverteye değdiği anda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Okyanus esintisi beni selamlarken gerginlik gevşiyor ve kâbusumun zihnimdeki etkisi azalıyor. Tuzlu hava, az önceki tiz çığlıkların boğazımda yarattığı sızıyı yatıştırıyor.

Merdivenlerin alt kapağını kapatmaya zahmet etmiyorum. Beni takip etmesinin bir anlamı yok.

Uzaktan izleyerek sinsi olduğunu sanıyor. Ama onu tanıyan herkes, zor durumdayken beni asla gerçekten terk etmeyeceğini bilir.

Yalnız kalmak istemek başka bir şey, bana göz kulak olmamasını istemek başka bir şey. Böyle olduğumda tek başıma dolaşmama izin vermektense kendi kalbini göğsünden sökmeyi tercih eder.

Kabul ediyorum, okyanusun ortasında çok uzağa gidemem -özellikle de şimdiye kadarki uçuş derslerimin sonucunu düşünürsek- ama sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor.

Ahşap güvertede yumuşak adımlarla ilerlerken küpeştede durup sonsuz okyanusun derinliğine karşı ayın ışıltısını seyrediyorum. Kâbus tekrar zihnimde yanıp sönmeye başlıyor. Peter'ın Ace'i öldürmesi, Hazel ve onun kanlı kılıcı.

Öfke hızla yükseliyor ve içimde serbest bırakılmak için çığlık atıyor. İçimi dökmek istiyorum, ona bunu ödetmek istiyorum, her gün acı çekmeyi bırakmak istiyorum. Tek yapmak istediğim çığlık atmak, korkudan değil ama öfkeden. Ve bu öfkeyi yönlendirecek kimse olmadığından, yanan altın gözlerimi ve avuçlarımı denize doğru kaldırıyorum.

Avuçlarımdan altın ateş topu üstüne altın ateş topu patlıyor.

Büyü suya vuruyor, denizkızlarını uyarmamak için uzaklara ve genişlere, her ne kadar gizli olduğumdan şüphelensem de, su onlara fısıldıyor. Ama yardımı oluyor. Her ateş topuyla birlikte, büyüm öfkemden de bir parça götürüyor.

İçten içe biliyorum ki hiçbir ateş topu bu öfkeyi dindiremeyecek. Sadece kılıcımı Peter'ın gerçek kalbine saplamak bunu sağlayacak.

Birden bir bakış hissediyorum, gözler içime gömülüyor ve bu hissetmeyi beklediğim bakış değil.

Gözlerimi kısarak ürkütücü karanlığın, okyanusun sonsuz siyah çukurunun ötesini görmeye çalışıyorum. Denizin bu kadar karanlık olması, üst güvertede sihirle yakılan küçük alev titreşimleri olmasaydı kendi elimi yüzümün önünde göremeyecek olmam insanı dehşete düşürüyor.

Bu rahatsız edici his kötü niyetli değil. Aksine, endişe dolu bir enerji. Geminin kenarına çarpan dalgalar arasında, her yirmi otuz saniyede bir suda bir yarık oluşuyor. Denizkızı kuyrukları.

Hiç uyurlar mı?

Gözleri üzerimde hissetmeme şaşmamalı. Belki de hissettiğimin endişe olduğunu düşünerek yanılmışımdır. Şimdi neden ilgilenmeye başladıklarını anlamıyorum.

Alay ederek dönüyorum ve arkamda birini görünce çılgılık atıyorum.

Panikle korkuluklardan geriye doğru devrildim, okyanus beni bir kez daha yakalamaya çalıştı ama güçlü bir hava boşluğu beni tam zamanında durdurdu ve güvertenin güvenliğine doğru geri itti.

Knox beni neredeyse denize düşerken görse kriz geçirirdi.

Elimi çarpan kalbimin üzerine koydum. "Bir geminin kenarında birine gizlice yaklaşılmayacağını bilmiyor musun?!"

Figür hiçbir şey söylemeyince kalbim yavaşça sıkışıyor. Bedenimi saran korkuyu bir kenara bırakıp yutkunarak parmaklarımı şıklatıyorum ve işaret parmağımın ucunda altın bir alev tutuşturuyorum.

Axel bana ters ters bakıyor.

Neredeyse alay edecektim. Tabii ki bu gece nöbetçi.

"Ne yapıyorsun?"

"Balık tutuyorum," diyorum kuru bir sesle, ellerimi havaya kaldırmadan önce onun sert tonunu taklit ederek. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Kıçımın ağrısı olmak."

Çenem düştü. "Pardon?"

Gözleri daha da kısılır. "Neredeyse geminin yanından düşüyordun. Gemide sana bir şey olursa Knox'un bana ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Saatim mi?"

Sesinin kuşkucu tonu içimdeki öfkeyi bir gelgit dalgası gibi yükseltiyor ve patlıyorum. "Arkamdan sinsice yaklaştığın için neredeyse düşünüyordum! Sessiz ve düşünceli olman benim suçum değil."

"Sessiz ve düşünceli mi?"

"Evet, sessiz ve düşünceli! Artık neredeyse tek yaptığın bu."

Artık her zaman sarhoş olmadığınızı eklemek istiyorum ama yapmayın.

Gözlerinin parlamışından ne düşündüğümü anladığına bahse girerim.

"İnanın bana, ruhunuzun diğer yarısı ölseydi kara kara düşünürdünüz." Ne cevap vereceğimi tamamen unuttum.

Her şey benden kaçıyor. Gördüğüm, duyduğum, ayaklarımın altındaki parkeyi hissettiğim.

Axel ayıkken Ace'in ölümünü ilk kez kabul ediyor ve az önce gördüğüm rüyadan sonra kalbim buna dayanamıyor. Bastırmaya çalıştığım keder çirkin yüzünü gösteriyor.

Buna ne diyebilirim ki?

Tüm varlığını korumaya adanmış kardeşi gözlerinin önünde ölen bir adama ne diyebilirim ki?

Hiçbir şey.

Çünkü o kütüphanede olanları kesinlikle hiçbir şey düzeltemez.

Sanki düşüncelerim yüzümde yanıp söniyormuş gibi Axel'in vücudu kaskatı kesiliyor ve bakışlarını benimkilerden ayırıp aşağıdaki dalgalara, senkronize bir şekilde yükselip alçalan kuyruklara çeviriyor.

"İstiyor musun-" diye başladım.

"Hayır."

"Ama sen-"

"Hayır dedim."

"Her şeyi içinizde tutamazsınız."

Sonra bakışlarını bana kaydırды. "Gerçekten benimle bu yola mı çıkıyorsun?"

Başımı geriye attım. "Bu da ne demek oluyor?"

"O günden beri sarhoş ama aptal değilim." "Ben sana asla aptal demedim."

"Hayır, yapmam şey sana ikiyüzlü demektir."

Gözlerim incinmiş ve acıyla açılmıştı. Sonra öfke kontrolü ele geçiriyor. "Ve bana tam olarak neden ikiyüzlü olduğumu söyle?"

"Çünkü herkesin içinde sen her şeyi kilit altında tutuyorsun."

"Bu doğru değil. Lenox neredeyse kendisinin yürüyen bir kabuğu ve Harlow-

"Tüm hayatlarının bir yalan olduğunu öğrenenler onlar değildi. Eski hayatlarındaki herkesin kendilerinden koparıldığını öğrenen onlar değildi ve eskiden baba dedikleri kişinin de onlar olmadığını öğrenen kesinlikle onlar değildi-"

"Kesin şunu!" Patladım.

Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor, yüzleşmek istemediğim her şeyi üzerime yağdırırken göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Bu intikam mı?" Sesim çakıl taşı gibi, soruyorum. Bunun zerine kaşlarını çattı. "Neyin intikamı?"

"Çayırdaki olanlar için," diyorum elimi aşığıdaki kuyruklara doğru sallayarak.

Axel alay ediyor, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi ilerliyor. "Knox nazik davranarak sana yardım ettiğini sanıyor ama tek yaptığı sana izin vermek-"

Bir adım ne sözünü kestim. "Olanlar için özür dilerim. Haddimi aştım. Bunu asla ğrenmemeliydin-"

"Asla *böyle* ğrenmemeliydim, ya da asla ğrenmemeliydim *dönem* ?" diyor dişlerini sıkarak.

"Bunun bir dönüm noktası olmasını istemedik-"

Homurdanıyor. "Tanrım, Delilah, benim camdan yapıldığımı düşünüyorsun ve bu çok ikiyezliçe."

Sözlerini bir kırbaç gibi yiyor, acının vücudumda patlamasını beklerken bedenimi kaskatı tutuyorum. "Yaptığım şey için özür dilerim Axel. Bencilceydi ve sana daha önce söylemediğimiz için gerçekten zgnm ama lütfen dur-"

"Neyi durdurmak? Bokunu ortaya çıkarmayı mı? "Axel, *lütfen*," diye yalvarıyorum.

" herkes için, ama kendi sağlıksız alışkanlıklarınız için asla sorumluluk almıyorsunuz. , en son ne zaman ağlamak için kendine izin verdin?"

"Dur dedim," diye fısıldıyorum ama bu bir talepten çok bir yalvarış gibi çıkıyor.

İtiyor, yüzüme vuruyor, "Ne zaman?"

"Kes şunu."

"Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum!" yle bir öfkeyle bağırıyorum ki bir adım geri atıyor. "Seni duydum ve durmanı istedim!"

Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Bana gelip duygularını bastırmaktan bahsetme, hele ki bunun tam olarak tanımı sendeyken."

Bilmediği şey Knox'un bu engeli çoktan aşmış olduğu. Benimle yüzleşti ama herkes aynı anda benimle yüzleşmeye başlamış gibi görünüyor ve ben bununla başa çıkamıyorum.

İçimi panik kaplıyor, öyle ki "O bunu istemezdi" diye fısıldarken gerçekten aptal gibi davranıyorum.

Axel sertleşiyor ama ben devam ediyorum, korku dilimin dizginlerini ele geçiriyor. "Ace bunu senin için istemezdi. O istemez-"

Ben daha gözümü kırpamadan Axel korkulukları itip yüzüme vuruyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye hırlıyor.

"Hayır!" Göğsünü olabildiğince sert bir şekilde itiyorum, sendelerken yaşadığı şoku görmezden geliyorum. "Gerçeğin etrafında dans etmekten bıktım! Ace bundan nefret ederdi! Dönüştüğümüz her şeyi ve tüm bunları küçümserdi-"

"Ace'in ne istediği önemli değil çünkü o *öldü*!" Axel kükrer.

Boynundaki kordonlar geriliyor, cildi koyu bir kızıla boyanıyor. İçkinin içinde boğulmakta olduğu keder kabarıyor.

"O *öldü*." Kelimeler boğazından yırtılırcasına, boğuk ve kırık. "Ace'in ne istediğinin artık bir önemi yok çünkü o öldü." Sesi son kelimede tökezliyor. "Ve asla geri gelmeyecek."

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor, onu çok fazla zorladığımı, bir kez daha bencil olduğumu ve ben-

Korkulukları itiyor, kederden sarhoş olmuş gibi tökezleyerek duruyor ve boynunu büküyor. "Neden içtiğimi bilmek ister misin?"

Kalın bir şekilde yutkunurken, sırtım sanki duygusal olarak mahvolmak üzere olduğumu, Axel'in sözlerinin beni paramparça edeceğini biliyormuş gibi sertleşiyor.

"Neden?"

"Çünkü o gidince... Sabah uyanıp uyanmamak artık umurumda değil."

İleriye doğru bir adım atarken kalbim sıkışıyor, gözyaşlarım akıyor. Ne yapmak için, emin değilim.

Bu sözler bana söylediklerine, küvette sarhoşken itiraf ettiklerine ürkütücü derecede benziyor. Ama ölen kardeşi için hıçkırığa hıçkırığa ağlarken sarhoşken itiraf etmek başka bir şey, ayıkken itiraf etmek başka bir şey. Tek bildiğim sesindeki acı, keder, ondan yayılan hüznün... Bunu durdurmam gerekiyor. Yapmam gerek-

"Beni kurtaramazsın Delilah," diyor kısık sesle. "Çünkü artık kurtarılmak istemiyorum."

"söyleme." Nefesim kesildi. "Yapma-"

"Paylaşmamı istediğinizi sanıyordum," diyor soğuk bir ifadeyle, nihayet yüzünü bana dönerek geriye doğru yürüyor ve kollarını uzatıyor. "İşte hepinizin benden umutsuzca istediği gerçek. Keşke o gece ölseydim."

"Axel, lütfen böyle söyleme, bize sahipsin-"

"Onsuz *hiçbir şeyim yok.*"

Kelimeleri o kadar soğuk sarf ediyor ki beni olduğum yerde donduruyor ve aşağıda kaybolmadan önce nasıl hissettiğinin gerçeğini tatmama izin vererek havada asılı kalmalarına izin veriyor.

Oksijen emmek kolay değil. Yapmaya çalıştığım şeye *nefes almak* bile diyemiyorum. Acı dolu bir nefes. Ve her şeyi değiştiren o korkunç geceden beri ilk kez gözlerim yaşıyor.

Ve durmuyorlar.

Güverteye düşüyorum, acı yayıldıkça göğsümü tutuyorum, o kadar duyusuzca boğduğum keder sonunda bir kıvılcım alıp alev alıyor.

Bedenimi saran hıçkırıklar o kadar güçlü bir şekilde içime işliyor ki, kollarının sıcaklığı beni sarana, beni kaldırıp sallayana kadar bana doğru koşan gölgeyi fark etmiyorum.

"Seni yakaladım, Delilah. Bırak , Angel. Her şeyi bırak." Bu sözler benim felaketim oldu.

Easton'ın ölümü.

Annie'nin ölümü.

Eleanor'un

ölümü.

Ace'in ölümü.

Benden çalınan hayatım.

Katlandığım istismar.

Sırlar, yalanlar, hileler.

Her şey kalbimi acımasızca bıçaklıyor. Acı dayanılmaz hale geldikçe dudaklarımdan bir ıstırap çığlığı dökülüyor.

"Lütfen durdur şunu," diye yalvarıyorum hıçkırıklar arasında. "Durdur şunu, durdur şunu, durdur şunu."

Sanki kalbime ulaşip onu sökebilecekmişim gibi göğsümü tırmalıyorum.

Çünkü bastırmaya çalıştığım, benden alınan her şeyi hissettikçe Axel'in uyanmama arzusunu anlıyorum.

"Lütfen durdur şunu!"

"Bana ne yapabileceğimi söyle," diye yalvarır Knox.

Dakikalar, saatler, belki de günler sonra Knox'un kollarında hareketsiz yatıyorum, gözlerim kupkuru, şüphesiz içimdeki her şeyi haykırdığım için.

Bunca zamandır Knox aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu. "Lütfen Delilah, konuş benimle. Nasıl daha iyi yapabilirim?"

Ona ve gözlerindeki yumuşak yalvarışa dönerek aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Onun ölmesini istiyorum."

Biraz geriye çekiliyor, bakışları düşünceli ve endişeli.

"Çalışıyoruz," diyor. "İpuçlarını takip ediyoruz."

"Hayır," diye araya giriyorum, sanki vardığım sonuç her şeyin cevabıymış gibi göğsüm nihayet rahatlıyor. "Zamanı geldiğinde -çünkü gelecek- onun hızlı bir şekilde ölmesini istemiyorum. Canının yanmasını istiyorum, acı çekmesini istiyorum, bana yaşattığı sonsuz acıyı hissetmesini istiyorum. Cehennem için yalvarmasını istiyorum çünkü cehennem onun için planladığımdan çok daha nazik olacak."

Knox bir an duraksıyor, sözlerimin havada uçuşmasına izin verdikten sonra alnıma bir öpücük konduruyor. Çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Senin için her şeyi yaparım. Aslında, seni inciten adamdan intikamımı almaktan büyük zevk duyacağım." Göz kırıyor. "Fantezileri olan tek kişi sen değilsin."

"Neden?"

Kaşları çatılır. "Neden ne?"

"Neden benim için bir canavara dönüşmek istiyorsun?"

"Angel, sen bir canavardan çok uzaksın." "Bu benim soruma cevap değil."

İç geçiriyor, iki elini de yanaklarıma götürüyor. "Belki de hâlâ anlamıyorsun, Delilah. Senin için dünyayı *yakarım*." Nefesimi keskin bir şekilde içime çekerken sinsi sırıtışını ortaya çıkarıyor, "Ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yaparım."

Derin bir kahkaha atarak başımı arkaya atıyorum ve bağ sayesinde damarlarıma dolan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Kıkırdamam yavaşça azalırken, uğruna her şeyi yapabileceğim adama bakıyorum.

Elimi kaldırıyorum, yumuşak parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, teninin sıcaklığını hissediyorum, kalbinin atışını ve damarlarında dolaşan kanın akışını dinliyorum.

Ve sonra duygular kalbimi dolduruyor. Onun saklayamadığı şeylerle eşleşenler, paylaştığımız bağla değil.

Kalın kalın yutkunurken Knox'un nefesimi nasıl tuttuğunu, yaptığım her şeyi nasıl içine çektiğini fark ediyorum.

Kendimi en çok korktuğum şeyle yüzleşmeye hazırlarken kalbim öfkeyle atıyor ve dudaklarım keskin bir hava girişiyle aralanıyor. Beni en başta dışarıya çeken şeyle.

Knox'u kaybetmek dayanamayacağım tek şeydi. Ama yüzündeki ifade, açıklık, umut - onun güzel ruhu için hissettiğim derin duyguları onunla nasıl paylaşmayabilirim?

Kendimi bundan vazgeçiremeden ve korku beni ele geçiremeden fısıldadım, "Knox, ben-"

Aşağıdaki kulübeden gelen çığlıklar benim ve Knox'un dikkatini başka yöne çekti.

Axel güverteye girdiğinde koşmaya başlamıştık bile, teni kül rengi, göğsü kabarmıştı. Önceki tartışmamız pencereden uçup gitti.

Onu en son böyle gördüğümde- "Ben Elysia."

Скәртса ұу

Knox

A Xel'in gücü topuklarımızın etrafında dolaşıyor, bizi daha hızlı hareket etmemiz için hava üfleleriyle teşvik ediyor. Bu ve benim Fae hızım bile, eşinin yanına dönmeye kararlı Fae'ye yetişemiyor.

Axel'in, Elysia ile kendisi arasındaki çiftleşme bağının gerçekliği konusunda hâlâ devam eden şüpheleri varsa, bu endişelerin ve düşüncelerin şu anda yok olduğuna inanıyorum.

Gözlerindeki uykuyu silerek koridora çıkan Harlow'un yanından geçerken Delilah bir adım arkamda. Eti kemiğinden ayırmaya hazır görünüyor, ama bizi görünce tavrı tamamen değişiyor ve ters yöne doğru koşuyor. "Ben gidip Lenox'u bulacağım!"

Lenox'un gecenin bir yarısı neden odasında olmadığını sorgulamak için bir not alıyorum ama şimdilik bu konudaki endişelerimi bir kenara bırakmak zorundayım çünkü Delilah ve ben Elysia ve Axel'in odasında patinaj yaparak durduğumuzda Axel'i yataklarının ucunda vahşi bir adam gibi volta atarken buluyorum. Ensesine dökülen uzun siyah saçlarını çekiştiriyor.

Ona doğru bir adım attığımda, onu duydum.

"Bir daha olmaz, bir daha olmaz, bir daha olmaz."

Delilah'nın arkamda olmadığını fark edene kadar kelimeler beni durduruyor, olduğum yerde donduruyor. Nefes nefese kalıyor ve bu ses dikkatimi Delilah'nın çarşafının arasına yığılmış bir figürün üzerinde durduğu yatağa çekiyor.

Axel'i atlayarak bir anda Delilah'nın yanına geldim.

Elysia yatakta hareketsiz yatıyor, uzun sarı saçları yastığın üzerine yayılmış. Kalp atışlarını duyamıyorum ve göğsü yükselmiyor. Axel'in şu anda benden istediği rolü üstlenmek muazzam bir güç gerektiriyor.

Kralına ihtiyacı var. Başvuracak birine ihtiyacı var. Onu kontrol edecek birine ihtiyacı var.

Sersemlemiş Delilah'nın önüne geçerek, belli belirsiz ve iki parmağını Elysia'nın boynuna koyuyorum.

Kalbim duruyor çünkü bulamıyorum- Sırtım dikleşiyor.

"Bir nabız var. Yavaş, çok yavaş ama ." "O zaman neden uyanmıyor?" Axel patladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Genelde soğukkanlı olan Fae kekelerken kalbim sıkışıyor.

"Ben-ben mutfakta arama yapıyordum-" Yanakları pembeleşti ve suçlu bakışı korktuğumu doğruladı. Delilah ve kavgalarına kulak misafiri olmaya bile çalışmıyordum ama Fae'ler duyunca bunu yapmamak çok zor. İçkiye dönmesi beni şaşırtmadı.

"Ve bulamayınca, onu bulmak için buraya geri geldim" -elini çaresizce ona doğru sallıyor- "işte böyle."

Hareketsiz Fae'ye bakarken, gücümle geçici olarak uzanıyorum, gölgelerim zihninin kapılarından kayarak onu bul-

Sihrim cırtlak bir şekilde durdu.

Beni bir şahin gibi izleyen Axel atılıyor. "Ne oldu? Onda bir sorun mu var?" Bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Ne gördün?"

Delilah önümde ilerliyor, çenesini Axel'e doğru uzatırken eli benimkine değiyor.

Gülmenin sırası değil ama keşke gülebilseydim. Koruma gösterisi çok sevimli.

Boğazımı temizleyerek dikkatimi dağıtan düşüncelerden sıyrılıyorum ve bakışlarımı bir kez daha Elysia'ya çeviriyorum, bu sefer onun zihnine girmeye çok daha hazırım. Geçen sefer anılarının koridorlarında yürürken görmüştüm ama bu...

Delilah zihinlerimiz arasındaki köprüde benimle buluşuyor. Şimdiden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor.

Ne gördün? Ne gördün?

Şaşkınlıkla başımı salladım. Hiçbir şey.

Delilah geri çekiliyor. Hiçbir şey mi?

Hiçbir şey. Beni dışarı kilitlediğini bile hissetmedim. Sanki orada değilmiş gibi.

Bir hırıltı beni zihnimden çekip çıkarıyor.

Döndüğümde Axel'in parmağıyla Delilah ve benim aramda kuşkulu bir işaret yaptığını görüyorum. "Aklınızdan konuşmayı bırakın ve paylaşmaya başlayın. Eşimin neden uyanmadığını bilmeye hakkım var!"

İtirafı karşısında yaşadığım şoku bastırmak için yanağımın içini ısırıyorum, çünkü şu anda ne kadar perişan ve kontrolden çıkmış durumda. Sanki tüm varlığı canlı ve kablolu, adrenalinle dolu. Şiddetle reddettiği çiftleşme bağı şüphesiz tam olarak etkisini gösteriyor ve *bir şeyler* yapması için ona bağıyor.

Boğazımı temizleyerek bu konuya nazikçe yaklaşmaya çalışıyorum. "Ben görmedim-"

Botlar koridorda tepinir ve ardından Harlow, hala pijamaları üzerindedir, yüzünde saf bir ölüm ifadesiyle odaya adım atar, Lenox da iliklerine kadar ıslanmış bir halde hemen arkasından takip eder.

"Sana ne oldu böyle?" Axel havlıyor.

Harlow öfkeyle öyle bir döner ki baygın yatan Elysia'yı fark etmez.

"Evet, Lenox, neden gidip onlara neden ıslak olduğunu ?

hmm?"

"Bir şey yok," diye tükürüyor sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri Elysia'ya dikilene kadar taş gibi sert. Gördüğü manzara zırhının bir parçasını parçalıyor ve Axel'e bakıyor. "Onun nesi var? Kara büyü mü?"

"*Bilmiyorum.*" Axel bana dönmeden önce kollarını kıpırdattı. "Bana ne gördüğünü söyle," diye homurdanıyor.

Harlow nefes nefese, sonunda neden burada olduğumuzu fark etti. "Onu hissedebiliyor musun?"

Axel'e yumuşak bir şekilde soruyorum.

Kelimeler öyle bir ağırlık, öyle bir anı taşıyor ki odadaki hava gerilimle doluyor. Ace'in vahşice öldürüldüğü gece yaptığımız gibi bunu ona sormak adil değil.

Axel sanki bağı vücudundan çekip çıkarabilecek ve kanıtları bize gösterebilecekmiş gibi göğsünü tutuyor. "Evet, sadece doğru hissetmiyorum."

"Nasıl yani?"

"Ben-ben-" Kızardı. "Gergin ve çekiyor. Sanki gibi." "Onu geri çekebilir misin?" Delilah nazikçe sorar.

Derisindeki yarıklar derinleşiyor ve başını iki yana sallayarak sert bir nefes veriyor: "Hayır."

Arkasında bir su birikintisi bırakarak ilerlerken bakışlarını Lenox'a kayıyor.

"Neden ıslaksın?" Delilah aniden sorar.

"Önemli değil."

Harlow, "Kendini boğmaya çalışıyordu," diye atıldı.

Başım şimdi ikincime, onu kurtarmak için yedi yılımı harcadığım adama dönüyor. Asla vazgeçmeyeceğim en iyi arkadaşıma. "Neydin sen?" Bağırıyorum, sesim korkum kadar ani ve keskin.

Lenox gözlerini devirir. "Şimdi sırası değil ve hayır, kendimi boğmaya çalışmıyordum."

"Kendini üst güverteden aşağı attığını gördüm-"

"Buna dalış denir-"

"Buna intihar denir!"

"Çocuklar-" Axel konuşmaya çalışıyor.

Lenox dişlerini gıcırdatıyor. "Bunu ima etmeyi bırak!" "Sanırım uyanıyor-"

Keskin bir nefes odayı dolduruyor ve ardından gelen herkesi susturuyor. Elysia öne doğru sıçırıyor, bakışları telaşla etrafı tarıyor.

Delilah ve Harlow birbirlerinin üzerine konuşarak yatağa doğru koşarlar.

"Elysia, iyi misin-"

"Ne oldu? Bir şey hatırlıyor musun?" "İyi hissediyor musun?"

"Bu bir imgelem miydi?"

Axel yatağın yanında durmuş, Elysia'yı seyrederken gözleri kocaman ve vahşi. Her küçük detayı hafızasına kaydediyor.

Elysia, "Fırtına yaklaşıyor," .

Gözleri görmüyor. odaya bakıyor ama hiçbir şey algılamıyor.

"Fırtına geliyor," diye tekrarlıyor, yataktan fırlayarak.

Axel onun yanına atlıyor, parmak uçları dirseğini okşuyor ama bu dokunuş onu rahatlatmıyor. Bunun yerine, yanmış gibi sıçrayarak uzaklaşıyor. "Fırtına geliyor!"

Axel'in dokunuşundan irkilen Axel'in yüzü acıyla kaplanıyor.

Delilah, vahşi doğada ürkmüş bir ata nasıl yaklaşırsanız öyle, temkinli adımlarla ilerliyor. Ellerini teslimiyetle kaldırır ve sorar, "Bu bir imgelem miydi, Elysia?"

Karanlıkta bir atış, ama o bir kahin, Delilah zihnimde açıklıyor. Ben görülerimi uykudayken alıyorum ve belki de onunkiler o kadar yoğun ki mesaj paylaşılanı kadar uyanamıyor.

Delilah imgelemler gördüğünde zihni böyle mi görünüyor?
Boş mu?

Bu düşünceyle omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Evet, güçlü bir tane, acı ve ölüm rüzgârlarıyla-" Aniden nefesi kesiliyor ve ellerini Delilah'nın ön koluna dolamak için öne doğru atılıyor. Göz göze gelene kadar kolunu çekiştiriyor.

Bir kalp atışında onun yanındayım, her şeye hazırım. Elysia bir müttefik olduğunu kanıtlamış olabilir ama bu ailede hâlâ yeni ve kimsenin Delilah'ya zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Görebilirsin, ."

Sonra birden Delilah'nın gözleri parlıyor ve dostum yere yığılıyor.

Скәпт'са ў2

Delilah

I Yuvarlanıyorum.

Uçsuz bucaksız bir hiçliğin içine düşmek.

Artık bedenimde, zihnimde değilim. Elysia'nın içindeyim. Yapamam. dokunamaz ya da hareket edemez, sadece izleyebilir. Onun zihni benim altın zihnimle tam bir tezat oluşturuyor. Ben acımı gizledim, bilinçaltımın karanlığına o kadar derine gömdüm ki yüzeyde görünmüyor. Ancak Elysia'nınki tüm çıplaklığıyla ortada.

Bilinci umutsuzlukla dolup taşıyor.

Böylesine ölçülemez bir acı, *boğucu*, bunaltıcı, zihninin içinde olmak *boğucu*. Kaybettiği herkesin düşünceleri, anıları ve hayalleriyle dolu odanın içinde.

Çektiği onca acı.

Acılarımın kutusunu açsam böyle görünürdü.

Beni tüketti.

Bu onu tüketiyor. Hâlâ dimdik ayakta durmasına, suçluluk duygusu ve dehşetin altında ezilmemesine şaşıyorum.

Zihninin içinde bir el bileğimi sıkıyor ve beni ürkütüyor. Elysia zihninin karmaşasını bir kenara iterek uzak uçtaki pencereye doğru bir yol açıyor. "Acele et! İzlemek için fazla vaktimiz yok," diyor.

"Gördüklerin sonra unutuluyor mu?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Hayır, ama doğruluğu sizin için değişecek. Ben gayet iyi görebiliyorum ama ziyaret edenler bakacak!"

Beni karanlık pencerenin önünde durduruyor ve ilk başta, hareket edene kadar neye baktığımdan emin değilim.

Bulutlara bakıyorum.

Yıkımla dolu çalkantılı bulutlar, aşağıdaki dalgalar o kadar yükselir ki gemi devrilir ve sular üst güverteye dökülür. Gemide bulunanlar, gemi neredeyse alabora olurken bir direğe tutunmak zorunda kalır.

Kendini düzeltir, ama başka bir dalga onu tekrar tokatlar.

Çığlıklar ve haykırışlar yükselmeye başlar. Şimşek çakıyor, iki beden uçuyor. Dudaklarımdan bir şok hiçkırığı döküldü.

"Bunu durdurmalıyız," derken kendimi, faydası olmadığını bile bile.

Kara büyüye, düşmanlara ve ordulara karşı savaşabilirsiniz ama doğaya karşı savaşamazsınız.

Birden titriyorum, adım uzaklarda bir yankıya karışıyor. Hızla göz kırpiyorum.

"Delilah, beni duyabiliyor musun?" diye soruyor en sevdiğim ses.

"Ona göstermek zorundaydım," dediğini duyuyorum Elysia'nın, sesi daha az manik.

Doğrulduğumda Axel ve Elysia'nın odasında yere yayılmış, Knox'un yanımda diz çökmüş olduğunu görüyorum. Lenox ve Harlow onun arkasında duruyor ve yüzlerinde aynı endişe ifadesi var.

"Hazırlanmamız gerek," diyorum. Knox'un kolunu tutuyorum, sadece dokunuşunun rahatlığı ve teninin sıcaklığı için, ama aynı zamanda köprüde gördüklerimin anısını da gönderiyorum, gözlerinin genişlemesini ve çenesinin gıcırdamasını izliyorum.

Knox başını Elysia'ya doğru kaldırır. "Daha fazlası var mıydı?"

Elysia yavaşça başını sallar. "Daha önce hiç görmediğiniz bir yıkım."

Скәрт'са ўў

Delilah

Topgallant yelkenini indirmeye yardım ederken halat tenimi yakıyor. Avuçlarımın acısını görmezden gelerek halatı bırakıyorum ve Knox'un bir sonraki yelkene geçmeden önce onu sabitlemesine izin veriyorum.

"Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?" Nereden geldiği belli olmayan şiddetli rüzgârın içinden ona seslenerek soruyorum.

"Evet, babam çocukken aylarını denizde geçirirdi. Öğrendiği her şeyi bana aktardı." Knox duraksıyor, yelkenlere bakmak için başını geriye eğiyor. "Yeterli olduğunu ummak zorundayım."

Zihninin onu götürdüğü yerden kendini silkeliyor ve yelkenleri kısaltmaya devam ediyor.

Harlow yanımıza geliyor, geminin sallanmasını engellemek için dizlerini hafifçe büküyor. Her geçen saat daha da çalkantılı bir hal alıyor.

"Eşyaları nasıl emniyete alacağım? Uçabilecek yüzlerce şey var."

Knox omuz silkiyor. "Bilmiyorum, yaratıcı ol."

Harlow gözlerini zorlukla deviriyor ve biz bir sonraki yelkene geçerken bizi takip ediyor. "Tam olarak nasıl? Bu gemide neredeyse hiçbir şey yok."

"Az önce yüzlerce şey olduğunu söylediğini sanıyordum."

İnleyerek döner ve aceleyle merdivenlerden aşağıya, alt kamaralara iner. Lenox da hemen peşinden aşağıya uçabilecek eşyaları taşıyor. Yolda dümenin ve onu kavrayan, gemiyi rotasında tutmaya çalışan gölgeli ellerin yanından geçer. Axel ve Elysia'nın yokluğu dikkat çekiyor. Gemiyi hazırlamak için kamaralarından aceleyle çıktığımızdan beri onları görmemiştim.

Birden içime bir sıcaklık doldu.

Eğer güneş doğmuş olsaydı, ışınlarının tenimi ısıttığını düşünebilirdim. Ama bundan kesinlikle Ay sorumlu değil. Sonra, çekiştiriyor. Bir şey beni çağırıyor. "Bunu hissediyor musun?" Knox'a sordum. Durdu, kaşlarını çattı. "Hayır." Benim hissettiklerimi hissetmek için bağı inceliyor, ardından parmaklıklara doğru ilerlemeden önce ipi elleriyle sabitliyor. Peşinden gidiyorum, büyük bir rüzgâr beni neredeyse geriye savururken kendimi sabitlemek için kolunu tutuyorum. Gözlerim yaşıyor ama gözlerimi kısarak tüm kapsülün geminin yanında sallanmakta olduğunu görüyorum. Kırmızı parlayan gözleri üzerimize sabitlenmiş. "Konuşmak istiyor," diyor Knox. "Yalnız."

Knox gölge büyüsünü kullanarak geminin en alt katında küçük bir pencere açıyor. İkimizin de gövdelerimizi dışarı çıkarmamıza ve sadece birkaç metre aşağıdaki deniz kızlarıyla yüz yüze gelmemize yetecek kadar büyük.

Ne kadar eğildiği düşünüldüğünde, kabine su sızmasına şaşıyorum. Alt kattaki tüm pencereleri emniyete almak için aklıma bir not alıyorum.

Naia soğuk bir tavırla, "Görüyorum ki vizyonlarımıza ihtiyaç yok," diye söze başlıyor. "Görülerinize her zaman ihtiyaç var," diyor Knox itaatkâr bir tavırla. "Elysia senden önce davrandı," diye geveliyorum.

"Evet, bunu görebiliyorum çocuğum."

Göğsümde küçük bir nefret kıvılcımı tutuşuyor. Deniz kızları bana her zaman onların gözündeki yerimi hatırlatmayı severler. Yardım et ya da etme, dost ya da düşman, onların zihninde üstünler.

Bu güçlerle, .

Ona hastalıklı bir gülümseme gösteriyorum. "Tabii ki görüyorsun. Her şeyi görüyorsun."

Sebebi ne olursa olsun kimseye söyleme.

Naia'nın beni rahat bıraktığını, sözlü sataşmalarımı sineye çektiğini biliyorum ama sabrının tükenmeye başladığından şüpheleniyorum. Ama kendimi her şeyden sonra tepkileri önemsemekte zorlanırken buluyorum.

Knox boğazını temizleyerek Naia'nın dikkatini çekti. "Gördüğün başka bir şey var mı?"

Naia çenesini eğiyor. "Bu sıradan bir fırtına değil."

"Tam olarak ne gördün?" Çok hızlı soruyorum.

"Oh," diye düşündü, kaşlarını kaldırarak. "Şimdi de benim vizyonumu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Naz yapma, Naia. Oyun oynamanın sırası değil."

"Bunun insan yapımı olduğunu düşünürsek, kesinlikle değil."

Knox kaşlarını çatıyor. "İnsan yapımı mı? Bize doğru gelen fırtınanın insan yapımı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Doğanın biri değil mi?" Amelia mırıldanıyor. "Bu kesinlikle Gaia Ana'nın bir hediyesi değil."

Knox'un çenesindeki bir kas esniyor. "Bu imkânsız. Kara büyü elementleri manipüle edemez, sadece saf elemental güç bunu yapabilir."

"Kara büyü hakkında hiçbir şey söylemedim," diye nazıkçe cevap veriyor Naia.

Knox ve ben senkronize bir şekilde birbirimize dönüyoruz, yüzümdeki şaşkınlık onunkine de yansıyor. "Yakaladığı Fae'leri gerçekleştirmek için mi ele geçiriyor-"

Naia'nın soğuk sesi sözümü kesiyor ve çok özlediğimiz boşlukları dolduruyor. "Bu kişi hiçbir şey yapmaya zorlanmıyor. Seçimleri tamamen kendisine ait."

Onunla.

Fiziksel bir güç tarafından vurulmuş gibi irkildim, ama bu sadece bir kelimeydi. Her şeyi değiştiren bir kelime.

Knox kılıyor, ellerini iki yanında yumruk yaparken tüm vücudu geriliyor. Sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşür. "Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "O bir toprak Fae'si. İhtiyaç duyulan miktarda su gücüne sahip değil-"

"Dönüşüm geçiriyor. O çocuk da Peter dediğiniz çocuk gibi yozlaşıyor. Tanrısal olmayan bir güce sahip olmaya başlıyor."

"Hayır, hayır." Knox'un gözlerinin ardında milyonlarca düşünce dönüyor. "İki güce birden sahip olamaz ve zaten kendini kara büyüye adanmış durumda."

Naia'nın gözleri soğuyor, kalbim taşa dönüyor. "Görünüşe göre tiran, yakaladığı yaratıklarla zamanını iyi kullanmış. Hazel, üzerinde deneyler yaptığı pek çok Fae'den sadece ."

Bu *her şeyi* değiştirir.

Sadece karanlık güçlerle savaşmayacağız. Kendimize karşı da savaşacağız. Yüzüm kızarıyor, boğazımda safra birikiyor. "İki güce birden sahip olabilmesinin tek yolu

o-"

"Eğer bir Fae'nin canını alırsa."

Döndüğümde Axel'i kapı aralığında dikilirken buluyorum, boynu kızarmış ve az önce ayaklarımızın dibine bırakılan gerçek karşısında öfkeden kuduruyor.

Saf büyüye sahip olan her yaratık, kara büyü ritüelleri ve lanetleri uygulayarak karanlık tarafa geçebilir. Ancak, gerçekten geçiş yapmak, olmadığınız bir şey olmak, tamamen karanlık güçle beslenmek için bir can almanız gerekir. Ve bundan sonra aldığınız her can, bir zamanlar saf olan yaratık çaldığı yaşam gücünden beslendikçe kara büyüyü güçlendirecektir.

Axel, "O daha çok masum öldürdü," diye tükürüyor.

Soru değil ama Naia yine de cevaplıyor.

"Evet, öyle görünüyor." Naia başını eğiyor. "Hâlâ onun engellerinin ötesini göremiyoruz ama öte yandan o... Diyelim ki kütüphanede olanlar onu etkilemedi."

Yakından bakmak istemediğim bir nedenden ötürü kendimi ihanete uğramış hissediyorum.

Kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum. Bunca zamandır onun neler yapabileceğini bilmeme rağmen - Tanrı aşkına, Ace'in ölmesinin sebebi o.

-Bir umut ışığına tutunduğumu fark etmemiştim.

Küçük bir iplik.

Bunun Hazel'in seçimi olmadığına, belki de manipüle dair küçük bir şans. Ama bu şans da Ace'in hayatı gibi hızla elimden çekilip alındı.

Her zaman kendi hatasıydı. Ben sadece her şeyin bir şekilde çarpıtılmış olmasını mantıksızca umut eden bir aptalım.

"Hepimiz aptalız."

Knox nazıkçe bana dönene kadar kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. "Delilah?"

"Biz aptalız!" Hain bir gözyaşını öfkeyle silerken bağıriyorum. O bunları hak etmiyor. "Hepimiz korkaktık. İntikamını almamız gereken ihaneti görmezden gelerek gün be gün etrafta dolaştık. Oturup kederimize gömülmekten başka bir şey yapmadık ve bakın bizi nereye getirdi!"

İstesem de kelimeleri durduramam. Hiç durmadan içimden dökülüyorlar. Sel kapıları bir kez daha açılıyor, ama bu kez keder yerine suçluluk duygusunu serbest bırakıyor.

"Kederimizin bizi körü körüne yutmasına izin verdik. Etrafta uyurgezerler gibi dolaşıyorduk. Ace öldüğü an

yaptıklarının bedelini ödetmek için onun peşinden gitti-"

Knox, "Arayan insanlar vardı," diye mantık yürütmeye çalışıyor. "Axel kendini delirtiyordu-"

"Hey!" Axel itiraz ediyor.

"Denedik Angel," diyor Knox yumuşak bir sesle.

"Yeterince sert değil," diyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi yine peşimizden geliyor."

Naia hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor. "Kesinlikle bunu yapmaya çalışıyor. Yolumuza gönderdiği fırtına anlaşılmaz."

Axel öfkeyle titriyor. "Aldığı onca şeyden sonra, daha fazlasını alarak paçayı kurtarabileceğini mi düşünüyor?"

Sanki ondan dalgalar halinde yayılıyormuş gibi, kendi kıvılcımım yanmaya başlayana kadar nefretinin bana tekrar tekrar çarptığını hissediyorum. Ama bu bir titreme ya da küçük bir alev değil.

Bu bir cehennem.

"Peşinden gidebilir miyiz?" Knox odadaki gerilimi okuyarak sorar. "Uzaktan çalışıyor gibi görünüyor. Fırtınayı çoktan başlatmış hareket."

Amelia bana doğru bir bakış attı. "Ondan kaçamayız ya da onun peşinden gitmek için ondan kaçamayız."

Knox'un eli nazikçe sırtıma iniyor. "Hayatta kalmak bizim intikamımız olacak." "Hayır," diye tükürdüm. "Ölüm olacak."

Axel odaya doğru bir adım daha atar. "Bu konuda Delilah'ya katılıyorum. Onun peşinden gitmeliyiz."

"Her şeyin zamanı var ama önceliği kehanete vermeliyiz. Peşimizden gelmek için bolca fırsatı vardı, hatta haftalarca. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden şimdi?"

"Görünüşe göre prensin beyni gelişmiş," diye alay ediyor Amelia.

"Kral," diye tersliyor Knox. Zekâsının verdiği karşılığı görmezden gelerek bakışlarını üzerimde sabitliyor. "Bilmemizi istemedikleri cevaplara yaklaşıyoruz. Peşimizden gelmeye çalışmasının tek nedeni bu."

"Peki. Önce cevaplar." Topuklarımın üzerinde dönüp kapıdan çıkıyorum. "O zaman hepsinin yanmasını istiyorum."

Dişlerim o kadar sıkı kenetlenmiş ki, bir dişimi kırmadığıma şaşıyorum. Beni saran öfke tamamen belirgin olmalı çünkü üst güvertede griffinlere doğru döndüğümde yükseliyorlar.

İlk hareket eden Aurora oluyor, o kurnaz altın gözleri bana kilitleniyor ve bağ boyunca duygularımı yokladığını hissediyorum. Sorunun ne olduğunu sorar gibi başını eğiyor.

İşte o zaman duraksıyorum ve Zephlyn'e dönüyorum.

Bunu yaptığım anda, ensesindeki tüyler diken diken olmuş bir şekilde ileri doğru adım atıyor. Gözlerini bir duvar kapatıyor, kendini acıya hazırlıyor.

"Bu o," diyorum, bakışlarımı bu haberdan en çok acı duyacak olan griffine dikerek. "Fırtına doğal bir olay değil. Bulduğumuz yere varmadan önce bizi öldürmek için onun tarafından yaratılmış, düzenlenmiş."

Zephlyn bana bakıyor ve ben damarlarımda dolaşan öfkenin, hiddetin onunkini doldurmasını bekliyorum ama bunun yerine olan şey beni şok ediyor. Beni olduğum yerde tamamen donduruyor.

Gözlerindeki gümüş çizgiler, gözyaşları tüylü yüzünden aşağı yuvarlanırken mavinin okyanus kadar parlak olmasını sağlıyor. O gözyaşlarını görmek nefesimi kesiyor.

"Oh, Zephlyn."

Bu akşam Knox'un kollarında hıçkırma hıçkırma ağladıktan sonra artık ağlayamayacağımı düşündüğüm için benim de gözlerime yaşlar doluyor ve beni daha da şaşırtıyor. Ama Zephlyn'in omuzları titrerken ve ondan küçük mızıltılar dökülürken acı kalbimi kaplıyor.

Aurora onun sızlanmalarını yansıtıyor, başını onunkine sürterek dostunu rahatlatmaya çalışıyor ama sanki transa geçmiş gibi gözlerini benden ayırmıyor. Paylaştığım haber Griffin'i umutsuzluğa sürükledi.

Zephlyn'i kaybetme konusunda o kadar endişeliydik ki, eğer kalırsa Griffin'in ne kadar büyük bir acı çekeceğini hiç düşünmemiştim. Ve şimdi Ace'in kaybindan dolayı ruhunun ne kadar kırıldığını görüyorum.

Çığlıklar yükselip ses yeni bir boyuta ulaştığında, Aurora gözlerini bana çeviriyor, sanki yardımım için yalvarıyor.

Ama tek yapabildiğim sallantılı bacaklarımın üzerinde sendeleyerek ilerlemek, kollarımı Zephlyn'in kalın boynuna dolamak ve kederimizin birlikte parlamasına izin vererek paltosuna sarılıp ağlamak.

Скәпт'са ў4

Delilah

I Gemiye çarpan fırtınanın etkisiyle güvertede debelenirken Griffin'lerden uzaklaşıyorum. Planımızı açıklamaya gerek yok çünkü açıkçası bir planımız olduğuna inanmıyorum.

Tek bir amaç var, hayatta kalmak.

Gelmekte olan şeyin kehanetin bizi uyardığı şey olduğundan hiç şüphem yok hakkında.

Kılavuz yüzgeçlerle şafak vakti hayatta kalmanız gereken savaş gelir.

Yine de kimse savaşın düşmanlarımızdan biriyle -Hazel'le- değil, onun denize karşı kullandığı güçle yüz yüze olduğunu tahmin edemedi.

Knox bana doğru adım atıyor ve sallanırken kötü olduğunu anlıyorum. Alnında beliren kızgınlık çatlağından anladığım kadarıyla Knox kontrolsüzlüğün verdiği gerginlikle dolup taşıyor.

"Tanrılar," diye yemin ediyor.

"Sabit kalmak zorlaştıkça onu daha çok boğazlamak istiyorum."

Gözlerinden bir bakış geçiyor, beni duraksatan bir bakış.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, günler önceymiş gibi gelen ama sadece birkaç saat süren konuşmamıza aldırmandan tekrar soruyorum: "Sence ben bir canavara mı dönüşüyorum?"

Knox bana ulaştığında başını sallıyor ve kalın, ip gibi kollarını belime doluyor. Sanki sabit kalmak için tek yapmamız gereken birbirimize bağlı kalmakmış gibi ikimizi de güverteye sıkıca yerleştiriyor.

"Büyük bir travma yaşadığınıza inanıyorum. Hayatınızın hiçbir zaman kendi ellerinizde olmadığına inanıyorum. Kaderinizin başkaları tarafından manipüle edilmesinin en sağlam zihinleri bile çıldırtacağına inanıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Çok şiirsel konuştun ama sorumdan kaçtın." Elimde olmadan homurdandım. "Ve benim delirdiğimi mi söylüyorsun?"

Knox derin bir kahkaha atarak başını geriye atar.

Şakacı bir şekilde göğsünü itiyorum. "Ben ciddiym! Bu çok saçmaydı."

"Söylemeye çalıştığım şey, Angel," diyor Knox kıkırdarak, parmaklarıyla bir tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak, "asla bir canavar olamayacağın, çünkü olduğun kadar öfkeli olmak için her hakka sahip olduğunu düşünüyorum."

Gözleri, beni duraksatan sert bir ciddiyetle gözlerime dikiliyor.

"Senin yerinde olsaydım, taşımak zorunda olduğun her şeyin ağırlığıyla - kaybın, kederin, hayatının senden koparılıp gerçek bir canavarın ellerine verilmesinin adaletsizliği- bana yanlış yapan herkese karşı bir ölüm saldırısına geçerdim." Geri çekiliyor, dudaklarının kenarına sinsi bir gülümseme yerleşiyor. "Yani, hayır, senin bir canavar olduğuna inanmıyorum, Angel."

Sözlerindeki bir şey göğsümdeki düğümün çözülmesine neden oluyor. Sanki hissettiğim her şey şimdi en önemli tek görüş tarafından onaylanmış gibi. Çünkü günün sonunda, ruhumun bir parçası çoktan kayboldu ve geriye kalanlar onun avuçlarının içinde yatıyor.

Uzun bir nefes vererek alnımı göğsüne koyuyorum ve gemi sallanıp yan yatarken dizlerimi büküyorum. "Bundan kurtulduğumuzda, onu yendikten sonra - çünkü yeneceğiz- işlediği suçlar yüzünden yok olmadığı bir dünyada var olmayı reddediyorum."

Bu toprakları fethederse var olacak bir dünya olacağından değil.

"Günlerimi malikanede seninle geçirmek istiyorum," diyorum usulca, yeni olabilecek ama uğruna savaşmaya değer olduğuna inandığım bir hayali dile getirerek küçük bir kırılma belirtisi gösteriyorum. "İblisleri avlamak için bana ihtiyaç olmadığını bilerek günlerimi yatakta uzanarak geçirmek istiyorum. Denize girmek ve kıyıdaki çılgınlıkların korkudan değil sevinçten çılgılık atan çocuklara ait olduğunu bilmek istiyorum. Saldırı korkusu olmadan ormanda Creseda'ya binmek istiyorum ve en önemlisi..." Geri çekiliyorum ve mavi gözlerimde duygularımın derinliğini görmesine izin veriyorum. "Günlerimin geri kalanını seni benden asla alamayacağını bilerek yanımda geçirmek istiyorum."

Şüphesiz en büyük korkusuyla karşılık vermek için ağzını açıyor ama ben ondan önce davranıyorum.

Dudaklarına nazik bir parmak koyarak fısıldıyorum, "Kral olmanın getirdiği tüm mücadeleleri biliyorum. Her zaman ve hasımların olacağını biliyorum ama sen yanımda olduğun sürece umurumda değilsin."

Yüzü yumuşarken gözleri derin bir duyguyla doluyor ama bana olan bağlılığı azalmıyor.

"Oraya varacağız, Angel." Başını eğip alnıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Hak ettiğin hayata sahip olman için her gün savaşacağım."

Derin bir nefes çekerek geri çekiliyorum, sadece ayaklarımın üzerinde yükselip dudaklarına bir öpücük kondurmak için. Dokunuşu elektrik gibi, ciğerlerimden nefesimi çalıyor ama buna ihtiyacım yok. Ona dokunurken değil. Kalbimin atışlarını besleyen şey onun öpücüğü olduğunda değil.

Knox ağzımın içinde inliyor ve bu ses tüm vücudumu ürpertiyor.

Onu hissetmek, tadı, dokunuşu... Bu baş döndürücü bir güç. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak, çünkü hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

"Çok güzel," diye inliyor öpücükler arasında. Arkamızda biri boğazını temizliyor.

Knox, her zamanki gibi inatçı bir şekilde dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve sanki bir şey anlatmak istercesine kendini bana daha fazla bastırıyor. Umursamadığım bir şey.

Sonunda geri çekildiğinde, yumruklarımı gömleğinin etrafında sıkılı tutuyorum, deri dövüş kıyafeti yerine keten hissini seviyorum, çünkü sadece teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Gerçi bu durum şüphesiz yakında değişecek. Elysia'nın imgelemi herkesi derileriyle gösteriyordu. Sanki hepimiz çeliklerimizle bir fırtınaya karşı savaşabilirmişiz gibi.

Knox Holloway'in puslu havasından sıyrılıp kızarmış yanaklarımla döndüğümde Harlow'u görüyorum, eli kalçasında ve yargılayıcı bir bakışla kaynıyor. Bu sırada Elysia da onun yanında topuklarının üzerinde sallanıyor ve gülümsüyor.

"Bir oda tutun derdim ama bu gemiyi kaybedebileceğimizi düşünürsek bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Harlow'un dramatizmiyle alay ederek, gemi sola doğru yatarken elimi Knox'a kenetliyorum. "Gemiyi kaybetmeyeceğiz."

"Fırtınaya daha yeni girdik ve Lenox'u şimdiden deniz tuttu."

Knox gözlerini deviriyor. "Lenox'u her zaman hareket hastalığı tutmuştur ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu gemiyi kaybetmek midenin hareketlerine bağlı değil."

"Gemi neredeyse alabora olabilir," diye mırıldanıyor Elysia, gemi tekrar yan yatarken eğilerek.

"Fırtınanın bizi en yoğun anında vurmasına ne kadar var?" Ben soruyorum.

Harlow başını iki yana sallar. "Doğal olmadığını düşünürsek bunu söylemek zor."

Knox'un gözleri her geçen dakika daha da kararan denize, yükselmeye başlayan güneşe rağmen yuvarlanan gri ve siyah bulutlara takılıyor.

"Sence korkacak bir şeyimiz var mı?" Elysia yumuşak bir sesle soruyor, bakışları da çalkalanan denizde.

Kalın kalın yutkunuyor. "Sanırım hepimizin sıkı sıkıya tutunmaya ihtiyacı var."

Otuz dakika sonra fırtına tüm gücüyle gemiyi vurur.

Deniz kızları okyanusun en derin yerlerinde, denizin çok altında güvende, çünkü görünüşe göre nefeslerini saatlerce su yüzüne çıkmadan tutabiliyorlar.

Gemi yükseliyor, direk yükseldikçe yükseliyor ve bir dalganın üzerinden geçip aşağıdaki hain düşüşü gördüğümüzde çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Gemi düşüyor, dalga yüzeyinden aşağıya doğru kayıyor ve tutunmak için içimdeki her şey gerekiyor.

Harlow hayal kırıklığı içinde çığlık atarken Lenox kararlılığını koruyor, sağ eliyle Elysia'ya tutunuyor, savaş eğitimi olmayan en zayıfımız neredeyse üç kez düşüyor. Axel kendi eliyle Elysia'nın vücudunu sararak Harlow'a sarışın Fae'nin aşağıdaki azgın suya düşmesini engellemesinde yardımcı oluyor.

Hepimiz hayata tutunmaya çalışıyoruz.

"Bunu daha fazla yapamam!" Elysia çığlık atıyor, sesi panik dolu. "Sadece devam et!" Knox rüzgârın üzerinde kükrüyor, vücudu yavaşça hareket ediyor yan yana kızarana kadar benimkine doğru. "Herkes olabildiğince yaklaşsın!"

"Sadece... uçamaz mıyız?" Elysia geri çağırıyor.

Harlow'un sesi rüzgârı kesiyor, hafif bir korkuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bu kadar güçlü rüzgârlarla olmaz. Kanatlarımız asla hayatta kalamaz!"

"Tanrım, bunu nasıl bilmezsin? Sen Fae'sin!" Axel hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Axel!" Harlow ve ben aynı anda azarlıyoruz.

"Daha önce hiç bu kadar ölümcül bir fırtınada bulunmadığım için özür dilerim!" Elysia tükürür.

"Yeter!" Knox çığlık atıyor. "Gemiye tutunmaya odaklanın!"

Knox'un emri tam gemiye tehlikeli büyüklükte bir dalganın çarpıp onu endişe verici bir hızla serbest düşüşe geçirdiği sırada çınılıyor ve ben çığlık atıyorum. Düşüşten, korkudan, tırnaklarımın tahtaya batmasının verdiği acıdan. Knox kolunu bana daha sıkı sarıyor ve hızla esen rüzgâra karşı bağırıyor: "Griffinlere gidin! Bu şekilde tutunmaya devam edemeyiz yoksa öleceğiz! İçeri girmeliyiz!"

Ama Knox emrini haykırırken, büyük bir siyah kürk topu başımın yanından uçup geçiyor.

Tek sahip olduğum bir an, bir saniye.

Çünkü kanatlarını artık çırpmadan yanımdan geçen şey Aurora. Zephlyn'i terk eden kükreme, acı ve panik dolu bir kükreme.

Hiç düşünmeden hareket ediyorum, unutulmuş tanrılara yalvarırcasına onun adını haykırıyorum.

"Aurora!"

Yelkeni Knox' itiyorum ve serbest düşüşe geçerken haykırıyorum.

Az önce ne yaptığımı düşünecek zamanım yok. Tüm dikkatim, kesin bir ölüme doğru savrulan bağlı griffinimin üzerinde.

Mümkün düşündüğümde daha hızlı düşerken, gemi dalganın dibine çarptığında ellerimi ona doğru uzatıyorum. Su her yöne doğru patlıyor ve sonra bir dalga onu bir kez daha selamlarken gemi tekrar yükseliyor. Aurora'ya doğru yükseliyor.

Benzeri olmayan bir panik tüm bedenimi sarıyor, damarlarıma adrenalin pompalıyor. Bağımızı acımasızca çekiştiriyor, gemiye doğru savrulmadan önce onu uyandırmak için bağırıyor ve çırpınıyorum. Parmak uçlarım kürkünü sıyırdığı anda altın rengi gözleri pır pır açıldığında içimde küçük bir rahatlama hissi beliriyor.

Ama zamanı tükeniyor. "Delilah!"

Knox arkadan kükrüyor.

Ve sonra aniden, ikimizin de zamanı tükendi.

Скарга ўў

Knox

M Kanatlarım açılıyor, bedenim beni ileriye doğru iterken, kanatlarımı parçalamaya çalışan fırtınalı rüzgârı görmezden geliyorum. Hassas bedenime saldıran yağmur Delilah için ikinci planda kalıyor.

Elimin altındaydı ama söz konusu sevdiklerini kurtarmak olduğunda hiçbir şey onu durduramazdı.

Delilah düşüyor, adeta havada uçuyor ve yüzlerce metre aşağıya, denizin azgın sularına düşüyor. Ellerini Aurora'ya uzatmış, hala bilinçsiz bir yığın halinde düşmektedir.

Kör bir panikle ellerimi havaya kaldırıp rüzgar üstüne rüzgar göndererek inişlerini yavaşlatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor, şiddetli fırtınayı körükleyen karanlık güce karşı işe yaramıyor. Işınlanmak da işe yaramıyor. Ne zaman uzaya fırlasam hemen geri savruluyorum. Sanki Hazel uzaktan beni izliyor, Delilah'yı kurtarmak için yaptığım uygunsuz girişim onu neşeyle kıkırdatıyor.

Sanırım çılgılık atıyorum ama kalbimin düzensiz atışından başka bir şey duyamıyorum.

Tek görebildiğim o.

Hayatımın aşkı erken bir ölüme doğru sürükleniyor ve ben onun o muhteşem altın kanatlarını açması için yalvarmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ama o öyle yapmıyor ve her geçen adımda kalp atışlarım sanki onunla birlikte ölmeye hazırlanıyormuş gibi yavaşlıyor.

Onu kaybedemem.

Onu kaybedemem.

Onu kaybedemem.

Her ilahi kelimeyle, içimdeki panik kabarıyor. Ta ki ben onun adını haykırırken içimden taşana kadar.

"Delilah!"

Parmak uçları Aurora'yı sıyırmadan hemen önce adı göğsümden yırtılıyor, bedenleri yükselen gemiye çarpmaktan sadece birkaç adım ötede.

Ve sonra gitti.

Çift göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolur.

Şok içinde haykırarak, yetişebildiğim kadar hızlı bir şekilde geri çekildim.

On

u. Zamanında kalkamıyorum.

Işınlanmaya zorlandım, bu sefer karşılaştığım rüzgar için minnettarım.

Büyük bir rüzgârla geminin yarısını geçerek beni Zephlyn'e ve çalkantılı denizden uzağa savurdu. Sanki bir kayaya çarpmış gibiyim. Göğsümdeki ağrıyı ovuşturarak diğer elimle Zephlyn'in yelesine ve ikimiz de kendi çiftimizi ararken sıkıca tutunuyorum.

"Nereye gitti?" Ağlıyorum. "Nerede o?"

Ararken hareketlerim vahşi ve çılgınca. Kalp atışlarım kontrolden çıktı, nabzım düzensizleşti, nefesim kesildi.

Aklımı kaybediyorum.

Görünüşe göre bir tek ben değilim. Tüm mahkemem suları araştırıyor.

Bir çılgılık boğazımı tırmalıyor, kurtulmak için çırpınıyor. Ondan hiçbir iz yok.

Dostum.

Benim .

Benim

dostum.

Bağ, aramızdaki bağı çekerek kelimeleri söylüyor.

Zihnimdeki kapıyı açarak köprüye doğru koşuyorum, kalbimdeki panik doğal olmayan bir yüksekliğe ulaşırken gözlerimde yaşlar birikiyor. Sonra ayaklarım durdu.

Zihnine açılan kapı altınla örtülü.

Güneş kadar parlak, fırtınanın içinden parıldıyor. Bu sihir. En basit

haliyle, sihir. Geldikleri kadar saf. Kalbi kadar saf.

Yine de panik sona ermiyor ve fiziksel benliğim onun adını haykırmaya devam ederken, yaldızlı kapıya geçici olarak yaklaşırken ruhum yavaşlıyor.

Bağımız boyunca keskin bir çekiş var. Beni altın kapının altında bıraktığı sersemliğimden kurtaracak kadar hızlı.

Dokunduğumda gücün, ışığın ve sıcaklığın avuçlarımda nasıl cızırdadığını görmezden gelerek ileri atıyorum. İçimde mırıldanıyor, görünüşe göre beni selamlamak için sersemlemiş.

İçeri adım attığımda dizlerimin üzerine çökmekten kendimi alamıyorum. Delilah ve Aurora orada, onun zihninin içinde oturuyorlar.

Ani rahatlamayla omuzlarım titriyor. *Gittiğini sanmıştım*, diyorum kontrol edemediğim hıçkırıkların arasında.

Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Zihnim, kalbimi ikiye ayırmadan önce onun benden alındığına kaç kez inanabilir.

Delilah aniden yanımda beliriyor, başımı kendine doğru kaldırmaya çalışırken küçük, nazik elleri saçlarımı tarıyor.

Ama reddediyorum.

Ona ne kadar zayıf olduğumu göstermeyi reddediyorum. Beni kırmak için gereken tek şey *onu* kaybetmek.

Hıçkırıklarım şimdi ciddi bir şekilde yükseliyor. Onları ne kadar kontrol etmeye çalışsam, ne kadar durdurmaya çalışsam, o kadar sert geliyorlar.

"Ah, sevgilim," diye fısıldıyor, kolları bana sarılmadan bir saniye önce.

"Neredesin?" diye soruyorum.

Şimdilik zihninde olabilirler, ancak bu fiziksel olarak nerede oldukları sorusunu yanıtlamaz.

"Şşşt," diye susuyor. "Güvendeyim, güvendeyim," diye tekrarlıyor ninni gibi.

Bu iki kelime o kadar büyük bir rahatlama sağlıyor ki, beni bekleyen kollarına doğru sarkıyorum. Kırmızı çerçeveli gözlerimi görmeden önce, onu kucağıma alıyorum, kollarımın arasına alıyorum, başımı boynunun kıvrımına yerleştiriyorum.

Çok uzaklarda, adımın çağrısını duyabiliyorum, bedenimi saran fırtınayı hissedebiliyorum, hassas kanatlarıma yağan yağmuru hissedebiliyorum. Sarayımın enerjisi çılgınca artıyor.

Ama buna ihtiyacım var.

Kalbimin buna ihtiyacı var.

Derin derin içime çekiyorum, vanilya aroması ve acı veren bir şey *onu* sakinleştirmek için. "Knox,

hayatım, ben iyiyim." "O

zaman neredesin?"

O ne demek istediğimi biliyor. Eğer mahkemem onu aramasaydı, hala onun isminin uzaktan gelen ılgılığını duyuyor olmazdım.

"Bunun şu anda meselelere yardımcı olacağını sanmıyorum."

Hızla boynundan çekiliyorum, gözlerimiz birleştğinde kalbim sevinçle çarpıyor. Yine de onun kasvetli ifadesi beni ürkütüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen Delilah, bana nerede olduğunu söyle." Sesimdeki yalvarıştan beni reddedemeyeceğini anlıyorum.

Birbirimizi asla inkâr edemeyiz. Aramızdaki bağ çok güçlü.

Gözleri Aurora'ya takılana kadar odanın içinde geziniyor. Griffin başını eğip ayağa kalkarak koruyucu bir duruş sergilemeden önce ikilinin arasında bir şeyler geçiyor.

Bu manzara beni sertleştirdi.

"Neden sen-"

Delilah'nın eli ağzıma çarparak beni susturuyor. Kaşlarım çatıldı, dakikalar önce hissettiğim rahatlama buharlaştı.

Delilah diğer eliyle parmağını daire şeklinde döndürüyor. Başımı eğerek ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

Her zaman kelimeler olmadan iletişim kurabildik ama şu anda gözlerinden o kadar çok şey akıyor ki bir tanesine tutunmak zor.

Ama eğer zihnimizde konuşamazsak-

Gözlerim açılıyor.

Kılımı bile kıpırdatmadan, çiftin etrafına bir susturucu kalkan yerleştirdim.

Bi

z. Delilah derin bir iç çekerek elini dudaklarımdan çekiyor.

"Zihnimizin içinde konuşmak neden güvenli değil?"

"Daha güçlü olması ihtimaline karşı düşüncelerimizi okuması riskini almak istemedim.

düşündüğümüzden daha fazla."

Kelimeleri tam olarak biraz zaman alıyor. "Sence Hazel yakınlarda mıdır?"

"Sanmıyorum, biliyorum." Başını sallıyor. "Aurora düştüğünde, bizi ısınlamak için tam zamanında ona dokundum ama bu çok garip bir şeydi. Hava -"Düşüşümüzün verdiği tatmin duygusuyla doluydu." Keskin bir nefes çekiyor. "Knox, çok yakınımızda ve bizi izliyor."

Yükselirken bedenim gerginlikle sarmalanıyor, gücüm damarlarımda dolaşıyor ve asla sağlanmayan adaleti talep ediyor.

"Gidelim o zaman. Eğer o-"

Delilah başını sallıyor.

"Hayır mı?" Gözlerim kısıldı. "Neredesin sen?" "Bulutların üstünde," diye fısıldıyor.

"Sen-"

Sesim kesiliyor, aklımdan binlerce düşünce ve senaryo geçiyor.

"Tüm bunlar olurken, seni bulamadığımız için paniklememizi izliyor," diyorum yavaşça.

Başını eğiyor.

"Senin gittiğine gerçekten inandığından şüpheliyim, Angel. Işınlandığını görmüş olmalı."

"Öldüğüme bir an bile inanmıyor ama nerede olduğumu bilmediğimize inanıyor." Omuz silkiyor. "Ya ona benim-"

"Kayıp mı?"

Ellerini açıyor. "Denemeye değer."

Bir elimi çeneme götürüp nasırlı parmaklarımı enseme gezdirirken yüzümü buruşturuyorum. "Bunu en son yaptığımızda binden fazla adam öldü."

Dökülen kanın Delilah'ın adını hecelediği tepelerin arasında katledilen Ordelia'nın adamlarının -asilerin ordusunun- görüntüsü midemi bulandırıyor.

"Öldüğümü düşünmelerini istemiyorum, ama nerede olduğumu bilmediğinize inanırsa, beni bulabilmeniz için fırtınayı yeterince sakinleştirebilir."

Başımı sallayarak, "Peşinden gidelim derim," diye itiraf ettim.

"Her şeyin bir zamanı var," diye fısıldıyor, bakışlarında uzaklara dalan bir ifade. "Angel," diyorum usulca. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" Başını sallamadan önce kalın kalın yutkunuyor.

"Senin kayıp olduğuna inanacağını sanmıyorum," diye devam ediyorum. "Bu sefer işe yaramayacak, özellikle de son seferimizde orada olduğu için-"

Kalbim sıkışıyor.

Göğsüm daralıyor.

Nefesim aniden kesiliyor.

"Senin ölmediğini bu şekilde biliyordu," diye fısıldıyorum usulca. "Çünkü bunu planladığımızda Hazel bizimle birlikteydi."

Hayal kırıklığına uğramış bir eli saçlarımda gezdirirken çenem öyle bir kapanıyor ki bir yerimi kırmadığıma şaşıyorum. Göğsümde bir hırıltı yükseliyor ve onu bastırmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek, Knox. Bu sözümü unutma."

Bakışlarım aşağıya kayıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"
Tekrar soruyorum.

Bir an sessiz kalıyor, o güzel zihni düşüncelere dalıyor. Ne üzerine, emin değilim çünkü bu sefer düşüncelerini kendine saklamak istiyor gibi görünüyor.

Bu onun en yeni kaçıışı gibi görünüyor. Düşüncelerini gizlemek, duygularını hapsedmek.

Başını aniden kaldırıyor. "Fırtınayı evcilleştirebilir miyiz?"

"Bu büyüklükte mi? Bu süreçte bizi öldürmeyeceğinden emin değilim. Su büyüsü kullanan tek Fae sen ve benim-" Delilah'yı değerlendirirken sözlerim kesiliyor, bakışlarım vücudunun üzerinde geziniyor. Dudaklarımda bir sırıtma dans ederken gücüm onun altın büyüsüne karşı kayıyor.

Gözleri parlıyor. "Senin o güzel aklın neler düşündü?"

Ckapt'ca ũW

Knox

R Vücuduma dönmek sistemimde bir sarsıntı yaratıyor. Her yönden vurulduğum için duyularım bir anda boğuldu. Mahkememden gelen çığlıklar adımı haykırıyor. ve Delilah'ın. Zephlyn'in panik kükremesi. Kanatlarımı zorlayan rüzgâr ve tenime çarpan şiddetli yağmur.

Kendime geldiğimde, bir şekilde artık Zephlyn'in tepesinde olmadığımı, bedenimin fırtınanın gözüne doğru sürüklendiğini fark ediyorum. Herkesin paniklemesine şaşmamalı.

Kanatlarımı açıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi yumrukluyorum, çünkü geri inmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Vücudumu hazırlıyorum, her kasımı sıkıyorum, sonra rüzgârla savaşmayı bırakıp beni Zephlyn'in sırtına götürmesine izin veriyorum. Kürkünü sıktığımda şoktan sarsılıyor ve ben de üzerinden inmek için çıkardığı uyarı hırıltısını duymazdan gelerek başımı kulağına doğru indiriyorum.

"O güvende."

Delilah'nın bana söylediği sözlerin aynısı ve benim sinir sistemime yaptığı gibi, onunkine de yapıyor.

Zephlyn sakinleşir.

Vücudu gevşer, tüyleri diken diken olur ve ortaya çıkardığı dişleri dudaklarının arkasına çekilir.

"Bana güvenmek ve sözümü dinlemek zorundasın," diye emrediyorum, her kelimeme toplayabildiğim kadar otorite katarak.

Sarayım hâlâ gemiye tutunmuş durumda, gözleri şimdi gemiye tırmanmaya başlayan sağanak yağmurda kısılıyor.

"Knox!" Lenox gürliyor, gözleri vahşi ve çılgınca bana dikilmiş.

"Ben iyiyim!"

Göğsü kabarır ama gemi tekrar alçalırken hissettiği rahatlama kısa sürer.

"Sıkı tutun!" Çılgılık atıyorum.

Elysia korku dolu bir şokla haykırıyor, bakışlarını ona kayıyor. Onu tüm gücüyle tutunmuş, vücudu titrerken buluyorum, Axel yanında acı içinde kükrüyor, parmakları gemiye tutunduğu için beyazlaşıyor. Kanatlarını açmış - Elysia hariç hepsi açmış. Şu anda neredeyse yatay durumdalar, yerçekimi onları denize götürmeye çalışıyor.

Zephlyn yeteneklerimden şüphe edemeden ellerimi kaldırıyorum ve rüzgârın beni eyerinden koparmasını engellemek için bacaklarımı vücudunun etrafında kenetliyorum. Gölgelerim fırtınayı savururken kükrüyorum ve doğrudan beni çevreleyen bulutları hedef alıyorum.

Sarayımın bilmediği şey ise, ben sihrimle fırtınayı dindirmeye çalışırken, Delilah'ın yukarıda çalışarak o muhteşem altın dalları ördüğüdür.

Gemi okyanusa çarpıyor. Odunlar her yöne uçuyor ve su geminin üzerinden akıyor, sarayımı ıslatıyor ve onları alıyor. Gemi tekrar düzlüğe çıkana kadar nefesimi kesiyor ve maiyetimi hala gemiye tutunmuş halde buluyorum.

Mahkemem nefes nefese, bakışlarını bana doğru kaldırıyor. Bir emir bekliyorlar ama artık yaşamaktan başka yapabilecekleri bir şey yok.

"Tutmaya devam et! Kanatlarınız sizi havada sabit tutmaya yetmeyecek!"

Canavar Zephlyn şimdiden rüzgârlara karşı mücadele ediyor. Sarayımın bunun içinden uçmaya çalıştığını düşününce yüzümü buruşturuyorum. Uçup gitmeden önce bir an bile dayanamazlar.

Ve şüphesiz istediği de bu. Acı

çekmemizi istiyor.

Bizi izole etmek istiyor.

Birbirimizi kaybetmemizi istiyor. Ve

ben ona bunu vermeyi reddediyorum.

"Beklemeye devam et!" Fırtınanın içinden bağıriyorum. "Başka bir dalga geliyor.

Dur, dur, dur!"

Onu aramayı bırakmalı ve bunun yerine kendi hayatta kalmalarına odaklanmalıdırlar.

Gemi bir kez tırmanmaya başladığında, her birinin zihnine dalıyor, onlara kısa, kırılmış bir cevapla tam da bunu söylüyorum, okuyabileceklerini umuyorum

Tanrı korusun Hazel gerçekten zihin okuyabilir.

Bakmayı bırakın ve bir sonraki nefesiniz için savaşımaya odaklanın.

Onu ele verebilecek bir şey söylemeden önce, Zephlyn'in tepesindeki tek kişi olduğum için büyük bir suçluluk hissederek hızla kendi zihnime geri çekiliyorum. Aramayı bırakıp çabalarını gemiyi ele geçirmeye yönelttiklerinde hafifçe alçalıyor. Bakışlarımı bu trajik manzaradan ayırıp gökyüzüne çeviriyorum.

Planımız işe yararsa bu bir mucize olacak.

Bu fırtınayı da diğerleri gibi atlatabileceğimizi düşünmüştüm ama korkarım ki atlatırsak artık bir gemimiz olmayacak. Düşmanımızın sürekli kazanmasından bıktım usandım.

Birlik olup kazanmamızın zamanı geldi.

Dişlerimi sıkarak, bastırdığım öfkeyi kullanıyorum ve başka bir güçlü kükremeye gökyüzüne doğru fırlatıyorum. Başka bir güç benimkine katıldığında içimde şaşkınlık titreşiyor.

Aşağıya baktığımda Lenox'u bir eliyle gemiye tutunmuş, diğer eliyle gökyüzüne dalga dalga güç gönderirken buluyorum. Kanatlarını öfkeyle çırpıyor, onu geminin tepesinde tutan kaybettiği eliyle uyum sağlıyor.

Diğerlerinin de katılması uzun .

Axel'in havası bir sonraki patlamadır, onu kısa bir süre sonra Harlow'un ateşli gölge büyüğü takip eder.

Fırtınayı daha da aleyhimize çevirdiğimizi, fırtınaya saldırmak için kullanılan her büyü damlasıyla yağmurun şiddetinin arttığını, rüzgarların dayanılmaz hale geldiğini ve dalgaların gerçekten dehşet verici bir şekilde çalkalandığını görmek beni hiç şaşırtmadı.

Ama onun istediği de tam olarak bu ve yukarıdaki bulutlarda bir boşluk oluşup altın rengi ışınlar parlarken sırtımdan kendimi alamıyorum.

Ama güneşten değil. Benim güneş ışığımdan.

Delilah'nın altın gücü kara büyüünün bariyerini aşarken fırtınanın tüm odağı sarayıma ve bana yöneliyor, biz de ona karşı koymaya devam ediyoruz.

Bu en güzel dikkat dağıtıcı şey.

"Daha fazla!" Rüzgar durmuş gibi görünürken talep ediyorum.

Ona karşı bir güç kükremesi daha fırlatan Delilah, sonunda altın büyüünü gökyüzünde patlatarak şimşeklere katılıyor. Rüzgâr yavaşlarken ve okyanus sakinleşirken zafer çiğlikleri atıyoruz.

Delilah'nın altın dokunuşuyla bulutlar geri çekilirken şok dolu bir kahkaha atıyorum.

"Lanetleneyeceğim," diye fısıldıyorum kimseye belli etmeden.

Ben ona emir veremedim, Zephlyn büyük dalgalar güvertenin üzerine iniyor. Sarayıma koşup her santimini kontrol ediyorum. Kasları ağrıyor ve yorgunlar, giysileri sıırsıklam ve boğazları çığlık atmaktan pürüzlü ama *hayattalar*. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Kısa bir süre sonra Aurora güvertenin tepesine iniyor, Delilah da eyerinden fırlayıp benim sahamı kontrol ediyor. Elysia'yı kollarıyla sarıyor ve kulağına bir fısıldıyor ama adrenalin bacaklarımı hafifçe güçsüzleştirdiği için sendeleyerek Zephlyn'in yanına gidiyorum.

Elimi nazikçe kaldırarak onu hızla okşuyorum ve Ace'in dokunuşu dışında herhangi birinin dokunuşundan hâlâ nasıl irkildiğini fark ediyorum.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Burnundan yüzüme sıcak bir hava çarpıyor. Ben daha bir şey söyleyemeden Aurora orada, mırıldanarak başını Zephlyn'inkine sürtüyor.

Gemiye verilen hasarın miktarına rağmen, bulutlar çekilmeye devam ederken ve güneş nihayet parlamaya başlarken, şu anda umursamıyor gibi görünüyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Harlow heyecanla haykırır.

Delilah'nın ona verdiği gülümseme adımlarımı duraklatıyor. Sahte, tamamen öyle. Çok gergin, çok fazla diş gösteriyor. Bu onun gerçek gülümsemesi değil. Ama Harlow fark etmiyor; hiçbiri fark etmiyor. Nasıl fark etsinler ki?

Görünüşe göre meleşim iyi bir yalancı ama aramızdaki bağın gerginliğini hissedebiliyorum.

Bir var.

Скәпт'са ў7

Delilah

D Tüm serbest bırakmalarına rağmen, güç hala damarlarımda dolaşüyor ve yeni bir rahatlama patlaması için yalvarıyor.

Kehanetin bir başka yönünün gerçekleşmesiyle birlikte Önümüzde ne var. Henüz tercüme etmediğimiz kısımlar için. Bilinmeyenin içinde yatanlar için.

Naia varış noktamıza ulaşmamıza sadece birkaç gün kaldığını söyledi ama ben yine de her şeyin kehanette öngörüldüğü gibi gerçekleşmesine rağmen bunun kötü bir alamet olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Knox yanıma geliyor, omuzları çökmüş. "Tanrım, yapacak çok işimiz var," diye inliyor.

Hazel'in fırtınasının bıraktığı enkaza bakıyorum. Üst güverte yerle bir olmuş, bu en hafif tabirle.

Güvertenin döşemesi her yerinden yırtılmış ve parçalanmış. Knox ve ben çakılı kalmayı başarmış tek tahta kalasın üzerinde duruyoruz. Küpeşteyi çevreleyen banklar denizde kaybolmuş.

Hasarın sadece yüzeysel olması bile başlı başına bir mucize. Neyse ki *geminin* seyrinde henüz bir sorunla karşılaşmadık.

"Yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Tanrı aşkına denizdeyiz. Tamir etmek için nereden odun bulacağız?"

Knox, sıkıntısının tek işareti olarak ensesini ovuşturuyor.

Arkamızda, inleyerek, Lenox ve Axel her birinin elinde birer tane olmak üzere dört masa taşıyarak üst güvertede beliriyorlar.

Knox'un kaşları yukarı doğru kalkıyor. Güverteyi onarmak için daha fazla masa ve sandalye bulmak üzere yola çıkmadan önce "Harika," diye fısıldar.

Küpeşteye doğru ilerleyerek aşağıya bakıyorum, bakışlarım yüzeyin hemen altında yüzen kapsüle takılıyor. Herkes gemiyi hazırlarken, hedefimize ulaşmadan önce yüzleşmem gereken bir iş var. Ama bunu tekrar düşünmek bile beni inletiyor.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve sanki bana haksızlık eden oymuş gibi suya bakıyorum. Sanki babamı taklit eden, gücümü ve gerçek kimliğimi bir insan formuna hapseden ve yirmi yılı aşkın bir süredir bana yalan söyleyen denizmiş gibi.

Düşüncelerimin gittiği yöne homurdanarak ayağa kalkıyorum, o iğrenç adamla ilgili tüm duygu ve düşüncelerimi bir kenara iterek dönüp irkiliyorum. Lenox arkamda durmuş beni izliyordu.

"Tanrım, Lenox, birine gizlice yaklaşılmayacağını bilmiyor musun?"

Beni görmezden gelerek, gözleri omzuma doğru kalkmadan önce artık sakinleşmiş olan suyu izliyor. Ağzını açıyor ama hemen kapatıyor. Boğazını temizleyerek tekrar deniyor. "Sana nasıl uçulacağını öğretebilirim."

Ona ve nazik teklifine açıkça kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. Lenox, Knox'a karşı hep saygılı bir ikinci adam oldu ama herkesle arasına mesafe koydu. Şimdi bunu teklif etmesinin nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dün gece bana gösterilen şeyi biliyor olabilir mi? söylemedim. Knox bile değil.

"Yapabilirsin...?" Yavaşça soruyorum, sözlerimin yarım izin veriyorum. Başını eğiyor, hâlâ duygusuz.

"Yapabilirim."

Geminin etrafına ve yapılması gereken işlerin miktarına bakarak bencil olmaya karar veriyorum ve gülümsüyorum. "Tamam, öğret bana."

"Sana neyi öğreteyim?" Knox yanıma doğru gelirken söyleniyor. "Nasıl uçulacağını."

Knox yavaşça uzanıp sıcak avucunu sırtımın altından geçiriyor. Beni kendisine doğru çeviriyor. "Kapsülü bilgilendirecek misiniz? Sana yardım etmelerine izin ver-"

"Yine suya mı düşeceksin? Yapacağım garanti, yani tabii ki." Knox göz kırpmıyor. "İnançlı ol ve vücuduna güven."

Knox'un *dersini* hatırlayınca yanaklarım alev alev yanıyor.

Knox, bakışlarını dolduran sıcaklık karşısında kalın bir şekilde yutkunarak çenesini eğiyor. "Pekâlâ o zaman, bana ihtiyacın olursa ara."

Geri çekilen formuna öfkeyle göz kırparken, göğsümden sersemletici bir kahkaha şoku patlıyor.

*Beni komik mi buldun? Hayır,
sadece şaşırdım, hepsi bu.*

Nasıl yani?

*Son dersten sonra bana öğretmeye devam etmek için can atacağını
düşünmüştüm.*

Knox bakışlarını Axel'in omzunun üzerinden bana çeviriyor. *Sana dokunmak için uçma bahanesine ihtiyacım yok, meleğim. İstediyimi alırım dediğimde bana inan.*

*Peki ben arzuladığın bir şey
miyim? Her günün her saniyesi.*

Lenox boğazını temizliyor, gözlerimi Knox'tan ve o kurnaz gülümsemesinden çekmeye zorluyor. Sonra hepsini duymazdan geliyorum ve onlara sırtımı dönüyorum. Ancak, gökyüzüne çıkıp havada asılı duran grifonları görmezden gelemiyorum. Muhtemelen Knox'tan gelen zihinsel bir emri takip ediyorlar.

Ya da parmaklıkların üzerinden baktığımda Naia'nın çoktan orada beklediğini. Görünüşe göre Knox'un emirlerine uyanlar sadece Griffinler değil.

Su yüzeyine tekrar çıktığımda içimden bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor. Naia beni garip su kuyruğuyla kaldırıp güverteye bıraktığında bunu hissetmiyorum bile. Ayaklarımın etrafında bir su birikintisi oluşuyor ve aniden onu tekmeleme isteği duyuyorum. Tanrım, gerçekten kendimi kaybediyorum.

Lenox, "Hayal kırıklığına uğramakla hiçbir yere varamazsınız," diyor.

"Çocukken bilmem gereken ve herkes için doğal olan bir şeyde başarısız olmayı deniyorsun," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Umursamazca omuz silkiyor. "Geçmişi değiştiremem," diyor basitçe.

Sanki başıma gelen her şey basit ve mutlakmış gibi.

Zarar vermeniz için bir kova su getireyim mi?

Gözlerim güvertede sırttan Knox'a kaydı.

Ha ha, çok komik.

Buradan kesinlikle öyle.

Lenox kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerini devirmemeye çalıştığına yemin edebilirim. "İkinizin işi bitti mi?"

"Neden bilmiyorum," diyorum masum bir şekilde ve bir Savaşçı Fae'den *hmph*.

Lenox beni görmezden gelerek, "Her şey denizle ilgili," diye devam ediyor.

Şimdi gözlerini devirmekten kendini alamayan benim. "Bunu milyonlarca kez söyledin."

"Ve sen milyonlarca kez düştün."

Burnumdan derin nefes almak için kendimi zorlamadan önce çenemde bir kas tüyleniyor.

"Aynen öyle," diyorum. "Sen uçmama yardım *etmelisin*, okyanusa *düşmeme* değil."

Lenox sanki bir denklem çözüyormuş gibi bana bakıyor. "Belki de çekirdeğin yeterince güçlü değildir," diyor.

Bir kahkaha attım. "Core?" Şimdi gözlerimi deviriyorum. "Sorun özüm değil. Çocukluğumdan beri antrenman yapıyorum. Merkezim gayet iyi."

Kaşları çatılıyor.

"Güçlü bir çekirdeğim var!"

"Daha yüksek sesle bağlamak ister misin?" Harlow güvertenin karşısındaki tüneğinden alay ediyor.

Onun yanında çalışan Elysia elinin tersiyle kıkırdıyor. Ona el sallıyorum ve bakışlarımı Lenox'tan ayırmıyorum. "Bu benim özüm değil." "Öyle."

"Değil."

"O da öyle."

Yarı yarıya ayağımı yere vurmak istiyorum. "*Lenox*," diye homurdanıyorum.

"Delilah."

"Bu benim özüm değil."

"Yanlış merkez kaslarını kullanıyorsun."

"Sadece bir tane merkez kas var!"

Bir kahkaha atıyor ve o ses... Göğsümdeki gerginlik çözülüyor. Arkamdaki ağır işlerin çekiç sesleri ve iniltileri bile tamamen donuyor.

Büyüyü bozmaktan korktuğum için bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. İstesem bile söyleyemem.

Tek yapmak istediğim bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim sesin tadını çıkarmak. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Ama bu an fazla uzun sürmez. Sanki gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi Lenox'un yanakları kıpkırmızı olur ve kalbinin etrafına ördüğü duvar bir kez daha yükselip boğazını temizler.

"Bu, kaslarınızın alışık olmadığı yeni bir kullanım şekli. Hareketin temelini oluşturunuz gerekir."

Boğazıma düğümlenen duyguyu temizleyerek çenemi eğiyorum ve ne kadar umutsuzca ona tutunmak istesem de yoluna devam etmesine izin veriyorum.

Lenox ayaklarını omuz genişliğinde açıyor. "Sadece kanatlarınızın ağırlığını değil, gitmek istediğiniz yöndeki momentumunu da dengelemeniz gerekiyor. Şu anda senin sorunun dönmek."

Onun hareketini takip ederek kanatlarımı açıyorum ve artık sakin olan okyanus esintisinin kanatlarımın üzerinde dans edişinin tadını çıkarıyorum. Bu his omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Knox'un bakışlarının sıcaklığını kanatlarımda hissedebiliyorum, bu yüzden karşılığında onlara küçük bir çırpınış veriyorum, bakmaya değer bir şey.

"çalıştırın ve kanatlarınızı itmeden çırpımaya başlayın."

Dediğini yapmak hiç de zor değil. Vücudum uçmak için çılgılık atıyor, kanatlarım havalanmak istiyor ama ayaklarımı ahşap güverteye sabit kalmaya zorluyorum.

"Şimdi sola gitmek istediğini farz et. Gökyüzünde ne yaparsın?"

Vücudum doğal olarak ters yöne doğru eğiliyor. Lenox beni hemen durduruyor. "İşte sorun bu. Aurora ile uçmaya çok alışkınsın."

Yüksek sesle oflaması dikkatimi gökyüzünde asılı kaldığı yere çekiyor. Gözlerini Lenox'a dikti.

"Şşş, demek istemedi," diye azarlıyorum. "Öyle demek istedim."

Bu sefer bir hırıltı onu terk ediyor.

"Bunu bilmesine gerek yok," diye fısıldıyorum ağzımın kenarından. Başımı sallayarak bizi konumuza geri döndürmeye çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Aurora'ya binerken düşmemek için doğal olarak onun döndüğü yönün tersine doğru hafifçe eğilirsiniz. Ağırlığı değiştiren genellikle sadece alt bedeninizdir, bu yüzden vücudunuz bu şekilde hareket eder." Omuz silkiyor. "Vücudunuzu, ağırlığınızın yarısını diğer yöne değil, tamamını sola kaydırarak şekilde eğitmeniz gerekir."

Eğitim, eğitim, eğitim.

Her zaman bir şeyler için antrenman yapıyormuşum gibi hissediyorum. "Bu neredeyse çok kolaymış gibi geliyor," diyorum.

Sırıttıyor. "Zor kısmın bittiğini hiç söylemedim. Hadi, kanatlarını ters yöne çevirmeden uçmayı dene."

Bugünlük bu kadar yeter demek geliyor içimden, ama dün gece gördüklerimden sonra... Omurgamı çelikleştirerek geminin küpeştesine çıkıyorum.

aşağıda soğuk suya ve benimle kıs kıs gülen denizkızı sürüsüne bakıyorum

ölüm. Arkamda beni izleyen sayısız göze de bakmıyorum.

Daha iyi düşünmeden dizlerimi büküp atlıyorum. Kanatlarım öfkeyle çırpınıyor, havada sallanırken göbeğimdeki ve sırtımdaki kaslar fazla mesai yapıyor.

Lenox, "Göbeğinizi sıkın ve vücudunuzla birlikte hareket edin" diye .

Vücudumla hareket et.

Kulağa yeterince basit geliyor. Sadece vücudumla hareket edeceğim.

Tabii ki haklıyım.

Knox'un derin ses tonu beni neredeyse yere yuvarlıyor ve ortaya çıkan karanlık kıkırdama, omzumun üzerinden kaba bir hareket göndermeme neden oluyor.

Vücudunu dinle Angel, diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatarak tüm dikkatimi bedenime veriyorum ve Knox'u ve onun alaylarını görmezden geliyorum. Dikkatli bir şekilde sağa dönüyorum. Bacaklarım kanatlarımı takip edip aynı hızda kalırken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi açtığımda Knox'un gururlu bakışıyla birlikte arkamı dönüp gemiye baktığımı gördüğümde göğsümde şok edici bir kahkaha patlaması yankılanıyor.

Bakışlarım onunkilerde kaybolmuşken, kanatlarım sola doğru dönmeye başladığında dizlerim içgüdüsel olarak ters yöne dönüyor ve düşüyorum. Okyanusa çakılmadan önce kollarımı başıma dolamak ve kanatlarımı uzaklaştırmak için sadece bir saniyem var.

Beyaz ve kırmızı kuyruklar bana doğru süzülüyor ve beni yüzeye çekiyor.

Yüzeye çıktığımda ve derin bir nefes aldığımda vücudumda dolaşan rahatlama başka hiçbir şeye benzemiyor. Titreyen ellerimi sakinleştirmek için bir an durup başımı arkaya yatırıyorum ve süzülüyorum.

"Neredeyse oldu!" Lenox sesleniyor.

Neredeyse yeterince iyi değil.

Gelecek olanla değil.

Bacaklarımı bırakarak suda ilerlemeye başlıyorum ama Naia'nın kurnaz bakışlarını üzerimde görünce zorlukla duruyorum. Zaman etrafımızda durmuş gibi görünüyor, su her zamankinden daha yavaş dalgalanıyor, dalgalar ağır çekimde gemiye çarpıyor.

Ve bunun farkında olan sadece ikimiz varız.

O biliyor.

Ben daha düşünmeyi bitirmeden, zaman yeniden başlıyor ve Naia ellerini suyun üzerine kaldırarak beni bir kuyruk suyun içinde güverteye geri getiriyor.

Lenox bana talimat vermeye başlıyor, denge, kaslar ve pozisyon alma hakkında konuşup duruyor. Elimde olmadan onu duymazdan geliyorum. Konsantre olamıyorum, Naia'nın gözleri daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir şekilde hâlâ benimkilerin üzerindeyken olmaz.

"Delilah?"

İsteksizce kenardan uzaklaşarak Lenox'a dönüyorum. "Pardon, ne dediniz?"

Boğazını temizliyor. "Zihnin ve bedenin aktif olarak odaklanmana gerek kalmadan birlikte senkronize çalışana kadar muhtemelen yüz kez daha düşeceğini söylüyordum. Geçen gece senin yöntemini denediğimde-"

"Geçen gece mi?" Ben araya girdim.

Gözleri bir parça büyür, bir şeylerin ters gittiğinin tek işaretidir bu. Başını sallar. "Yanlış söyledim-"

"Hayır, yapmadın."

Bana bıkkın bir bakış atıyor ve bu konuyu kapatmam için yalvarıyor.

"Geçen gece ne yaptın?" diye sordum. Ve sonra kafama dank etti. Sesimi alçalttım. "Bu yüzden mi sıırıslıkladın? Çünkü sen-"

Avucuyla ovuşturuyor, yanaklarını kıpkırmızı bir kızarıklık kaplıyor. "Yardım etmek istedim ve kimse neyin yanlış gittiğini görmek için vücudunuzu taklit etmeyi düşünmemişti."

Kalbimin içinde bir şeyler kırılıyor, bu vahiy karşısında acı içinde kıvranıyorum.

O hâlâ orada - bizim Lenox'umuz, altın gibi bir kalbi olan, sadık ve hatasız olan.

Gözlerim yumuşamış olmalı çünkü sırtı dikleşiyor ve küfrediyor. "Dur o."

"Lenox, bu çok tatlı." Koluna geçici bir el koydum. diğeri göğsüme doğru hareket ediyor. "Gerçekten, bana yardım etmek için bu kadar ileri gitmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Tabii ki. Siz benim ailemsiniz."

Скапча ў8

Delilah

I boşalana kadar su tulumumdan içeceğim. Zamanın antrenmanla geçmesini sağlamak benim önerimdi. Kimse bilmese de önerim daha çok Elysia'nın neler görmekle ilgiliydi.

Çok fazla bir şey olmadığını görünce hayrete düştüm.

Sanırım tüm Fae'lerin eğitimli savaşçılar olduğu ya da en azından kılıç kullanmayı bildikleri gibi bir önyargım vardı.

Elysia bu sabah bu klişeyi on kat kırdı.

Kılıç eğitimi almadığını söylediğini biliyordum ama... yeni doğmuş bir buzağının dengesiz bacakları üzerinde sallanmasını izlemek gibi.

Onun hançerlerle uğraşmasını izledikten kısa bir süre sonra ortaya çıkan baş ağrısı, Axel'in de ona katılmasıyla aşılamaz hale geldi. İkili didişmeyi bırakmıyordu, öyle ki Knox onları *-hepsini-* alt katta tartışmaları için gönderdi.

Tanrı bilir neden hâlâ didişiyorlar. Axel'in fırtına sırasında Elysia'ya sarılmasından ve Elysia'nın bir imgelem görürken ona verdiği tepkiden sonra bu eşleşmeyi kabullenmeleri gerekirdi. Ancak Elysia'nın uykusundan sonra -bir süreliğine ortadan kaybolduklarında- aralarında yaşananlar bir kez daha sinirlerini bozdu.

Axel muhtemelen aptalca bir şey söyledi.

Lenox ve Harlow'un didişmelerinin bir zamanlar korkunç olduğunu düşünmüştüm, kindar arkadaşlar tamamen başka bir seviyede. Sanki içinden çıkamayacakları bir şeyin içine düşmüş gibiler. Ufukta görünen her şeye rağmen, keşke acele etseler ve aralarındaki anlaşmazlıkları çözseler.

"Bir raunda daha hazır mısın, Angel? Yoksa yenilgiyi kabul etmeye hazır mısın?" Meydan okuması karşısında gözlerimi deviriyorum. "Kendini beğenmiş piç," diye mırıldandım.

"Belki de orada bir kelime unuttunuz. İşte seçebileceğiniz birkaç kelime: güzel, enfes, keyifli, büyüleyici-"

Göğsümden bir kahkaha sesi yükseliyor. "Ah, sevgilim, çok beklersin."

"Bunlar rastgele seçtiğim kelimeler değil, Angel." Sırtışı değişiyor şeytani. "Onlar senin dudaklarından döküldü."

Ejderha kabızalı kılıcımı kınından çıkararak bir anda onun üzerine atılıyorum ve gözlerinin bir parça açılmasına bakılırsa bu onun beklemediği bir hareket. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kayboluyorum, sonra kılıcımı boğazına dayamış ve kanatlarımı açmış bir şekilde arkasında beliriyorum.

Knox keskin bir nefes çeker.

Dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirirken, bronz kollarındaki tüylerin diken diken oluşunu izlemekten büyük zevk alıyorum.

"Ejderha dilini mi yuttu, sevgilim?"

Başını omzuma yaslıyor ve gökyüzüne doğru sırtıyor. "Tam tersine, biraz kan dökmen hoşuma gidiyor."

Göğsünden gelen karanlık kıkırdamayla alay edip onu itiyorum. Gözleri bana dikilmiş, öyle bir ateşle yanıyor ki aniden tekrar dövmüşmek için enerji buluyorum.

"Buna ne dersin?" Etrafında daireler çizerek volta atıyorum. "Bir sonraki kazanan-"

"Benimle yatakta bir gece geçirir."

Bu düşünce her ne kadar ayak parmaklarımı kıvrandırsa da, benim tek bir sözümle anında dizlerinin üzerine çökeceğini de biliyorum.

Bu fikri düşünüyormuş gibi yapıyorum. "*Daha kirli* bir şeye ne dersin?"

Gözleri parlıyor. Daha önce parladıklarını düşündüysem, çok . Şimdi, parıldayan bir yıldız kadar parlaklar.

"Fiyatını söyle, Angel."

"Eğer kazanırsam... beni küçük bir uçuşa çıkarmak zorundasın." Son kelimenin havada, kabaran göğüslerimizin arasında ağır ağır asılı kalmasına izin veriyorum. Gözlerimdeki parıltıyı ya da sesimdeki imayı anlaması uzun sürmedi.

Dilini şaklatıyor. "Bu kesinlikle ayarlanabilir."

"Peki kazanırsan ne istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Kalın kalın yutkunuyor ve öne doğru bir adım atıyor, o kadar yakın ki başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. "Evlen benimle," diye fısıldıyor içten içe.

Varlığım sona eriyor.

Dünya dönüşünde yavaşlar.

Kalbimi avucunun içinde tutan adama bakarken zaman duruyor.

"Özür dilerim, az önce-"

"Eğer kazanırsam, benimle evlenmek zorundasın," diye nefes alıyor.

Şaka yaptığını düşünürdüm ama bir kırılganlık hissi var, omuzları sert, sanki... gergin mi?

Kalbim yeniden atmaya başlıyor, gözlerim ileri geri gidip onunkileri ararken düzensiz bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Bu dünyadaki her şeyden fazla," diyor kısık sesle.

Sesindeki samimiyet, gözlerinden akan sevgi... Onu inkar edemem.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak nefes alıyorum, "Bir anlaşmamız var, Mr.

Holloway."

Knox o kadar hızlı adımlarla ilerliyor ki nefesim kesiliyor ve eli çenemi kavıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Umarım seninle işim bittiğinde Bayan Holloway olursun," diye fısıldıyor.

Yanaklarımda sıcaklık çiçekleri açıyor. Nutkum tutuluyor ve sonra Knox gülümserken sertçe nefes veriyor, *gerçekten* gülümsüyor, kalbi yüzünde apaçık yazıyor. Hayatımda gördüğüm en ısıltılı gülümseme, dudaklarımın köşesini yukarı doğru çekerek onun sevimli gamzelerini selamlıyor.

Kendini bir adım geri atmaya ve kılıcını kaldırmaya zorlarken, saf mutluluk her santimetresinde dans ediyor. "Dikkatli ol Angel, kazanmak istediğim bir dövüşü hiç kaybetmedim."

"Her antrenman maçını kazanmak istiyorsun." Gözleri parlıyor. "Aynen öyle."

"Sıra sende, Holloway."

Yine de sözlerim yarım yamalak. Sonsuza kadar savaşmak varken neden onunla bir kereliğine savaşmaya çalışayım ki?

Knox her zaman benim olacak ve ben de her zaman onun olacağım.

Biz iç içe geçmiş iki ruhuz, kaderlerimiz yıldızlara öyle bir kazınmış ki ölümden başka hiçbir şey bizi ayıramaz. Bu yüzden ondan bu kadar korkuyorum, bize yapacaklarından korkuyorum.

Evlilik hiçbir zaman aklımda olan bir şey olmadı. Çünkü kalbinde bir başkasına karşı gerçek sevgi besleyen biriyle hiç tanışmamıştım. Aşk gibi değil

Onun için sahip olduğum şey.

Belki de aşkınızı ilan etmediğiniz biriyle evlenmek mantıksızdır.

Ama bizim güzelliğimiz de bu.

Knox, bu güzel, nazik ve kibar ruhlu adam beni o kadar iyi tanıyor ki, kalbimde yatan korkuyu bildiği için beyanlarımızın etrafında dans ediyor.

Ama gerçek ruh çiftlerinin olayı budur.

İki ruhu birleştirmez. Yıldızların içinde sonsuza dek var olmuş bir aşkı yeniden birleştirir. Birbirinize *seni seviyorum* demek zorunda değilsiniz çünkü her etkileşimde o kadar acı verici bir şekilde mevcut ki, sadece bariz olanı işaret etmiş olursunuz.

Bu sözleri fısıldamak zorunda değilim - henüz değil - çünkü Knox bu gezegende beni gerçekten tanıyan tek kişi. Benimle ilgili en ince ayrıntıyı bile biliyor. Gözleri bağlıyken vücudumdaki her kırıksıklığı, yarayı ve çili çizebilir. En büyük korkularımı, yüzeyde olanları ve var olduklarını bile bilmediğim kadar derine gömülü olanları sayabilir.

Biz sadece sevgili değiliz; sadece arkadaş bile

değiliz. Biz birbirimizin en iyi arkadaşınız.

Bir şeylerin yanlış gittiğini bildiğini de bu şekilde anladım.

Bulutların üzerinde gördüğüm vizyonu -eşime karşı bile gizlilik yemini ettiğim vizyonu- görmemiş olabilir ama beni ne kadar derinden önemsedığını bilmemi istiyor.

Çünkü bir şey ona yarın sağ çıkamayabileceğimizi söylüyor olmalı.

"Hazır mısın, Angel?"

Her şeyi bir kenara bırakıp sırtıyorum. "Elbette. Kirli dövüşüyor muyuz?"

Dudaklarında kurnaz bir gülümseme dans ediyor. "Kaybedecek çok şeyim var.

için

." Ve sonra hareket eder.

Bir mil geldiğini görüyorum. Knox topuğunun üzerinde dönüyor ve hava büyüyle desteklenmiş bir hançer. Kılıcımı kaldırarak hançeri tam zamanında yana savuruyorum ve sağ ayağımla hamle yapıyorum, Knox saldırımı savuşturduğunda hiç şaşırmıyorum.

Bir eşle kavga etmenin sorunu budur.

Nasıl çalıştıklarını, nasıl düşündüklerini ve nasıl hareket ettiklerini biliyorsunuz.

Knox etrafımda dönüyor, elindeki hançerleri çeviriyor ve nazlı nazlı sırtıyor. Sonra gitti, ısınlandı ve o bana üstünlük sağlayamadan ben döndüm, kılıcım onunkiyle buluştu. İkimiz de gücümüzün ağırlığıyla homurdanıp inlerken benim çeliğim onunkine isabet ediyor.

Bir sonraki vuruşta tekme atıyorum ve ayağımı dizinin arkasına geçirip çekiyorum. Tökezlemeden bir saniye önce kendimi çözüp arkasına geçiyorum ama eli bileğime yapışıp beni omzunun üstünden yukarı çekerken şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kalıyorum.

Rüzgar benden uzaklaşmadan önce bir hava boşluğuyla düşüşümü engelliyor.

Altın dallar kollarına doğru uçuyor ve onu çekerek üst güvertede spiral çizmeye gönderiyorum. Tekrar yükseliyorum ve yüzümün önüne ısınlanırken kılıcıyla karşılaşıyorum.

"Zeki küçük şey, değil mi?"

Dudaklarımda bir sırtma dans ediyor, tekrar hamle yapıyorum, açık tarafına doğru gidiyorum, sadece elim onunki tarafından tokatlanıyor. Bıçağımın güverteye çarpması yüzümdeki gülümsemeyi siliyor.

Ona doğru hamle yaptım. Ama tam olarak yapmamı istediği şey buydu.

Bir diz belime çarpıyor ve bir homurtu ile Knox'un iri, bronz elleri belimi sarana ve beni sırtüstü döndürene kadar yüzüstü yuvarlanıyorum.

Bir anda üstüme çıktı.

Knox'un kılıcı kabaran göğsüme, tam kalbimin onun için öfkeyle attığı yere düşüyor. Akıcı bir hareketle kılıcı bırakıyor ve avuçlarıyla yüzümü kavrayarak benim alanıma giriyor.

"Kazanmama asla izin , değil mi?"

"Asla," diye homurdanıyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan birkaç saniye önce.

Скапча ў7

Delilah

O Bir an ayaklarım en üst güvertenin yeni bitmiş parke zemininde, okyanus esintisi terden sıırsıklam olmuş saçlarımın arasından süzölüyor. Bir sonraki anda, zemin tamamen kayboluyor ve ben bir yatağa çarptı.

Ama başımı kaldırıp bizi nereye ışınladığını görmek umurumda değil.

Knox bana karşı hissettiğı tüm duyguları bu öpücöğe dökerken değil.

Bu aç, doymak bilmez öpücük tüm bedenimi ateşliyor.

Dili dudaklarımın kenarında dans ediyor, kalçaları uyluklarımın arasına yerleşip bizi öyle mükemmel bir açıyla hizalıyor ki dudaklarım bir iniltiyle ayrılıyor. Bir sonraki saniyede bir susturma kalkını kalkıyor.

Bu fırsatı değerlendiren Knox'un dili ağzıma dalıyor ve bir inilti daha çıkarıyor. Öyle bir açıklıkla hırılıyor ki, geri çekildiğinde irkiliyorum. Sırtından çıkan gölge dalları, bana ulaşmadan önce etrafımızdaki kabinin havasına doğru kıvrılıyor. Kışkırtıcı bir dokunuşla, gücü yumuşakça Tenimde kayıyor, keskin bir nefesimi çalıyor. "Sen şimdiye kadar en güzel şeysin."

Sesinin derin boğuk tınısı tek başına kalbimi yerinden oynatırdı ama sözleri - itirafı, içindeki gerçek- kalbimin birkaç kez yerinden oynamasına neden oluyor.

Yatağımızda yatarken, göğsüm kabarmış ve vücudum sımsıkı sarılmış, onun için hazırlan, onu içime çekmek için bir an ayırıyorum. Knox Holloway'in ihtişamının tadını çıkarmak için.

Göz kamaştırıcı, büyümüş, safır gözleri yaramazlık ve sevgiyle parıldıyor -Öyle derin, şefkatli bir aşk ki göğsümü ağrıtıyor. Görkemli gülümseme

dudaklarını , bu görüntüye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ve sergilediği muhteşem gamzeleriyle başım kesinlikle dönüyor.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Yavaşça dudaklarını yalıyor ve ben de takıntılı bir şekilde bu hareketi takip ediyorum. "Hoşuna giden bir şey mi gördün, Angel?"

"Aslında bu dünyada en sevdiğim şey."

Kaşları çatılır. "bu ne olabilir?" "Sen," diye basitçe cevap veriyorum.

Aşağı uzanıp savaşçı deri pantolonu bedenimden sıyrırken ruhunun derinliklerinden bir inilti yuvarlanıyor. Köpek dişleri uzanıyor ve büyüyle tutuşan kabinin alçak mum ışığında parlıyor.

Hava açıkta kalan bacaklarıma değdiğinde kalçalarımındaki tüyler diken diken oluyor ve ben kıpırdayamadan gölgeli eller bileklerimi ve ayak bileklerimi sararak beni açıyor. Şok içinde nefes nefese kalıyorum, gözlerim Knox'a kayıyor ve o da kurnaz bir sırıtışla yataktan kayıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sızlanıyorum.

Knox beni görmezden gelerek en yakın sandalyeyi kapıyor, yatağın tam önüne koyuyor ve sanki çok vakti varmış gibi oturuyor.

Dizlerini iki yana açarak, "Sana dokunmamı ister misin?" diye sorarken gözleri ağırlaşıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, içimden ayağımı yere vurmak geliyor - eğer yapabilseydim. "Bunun için yalvar."

Gülümsememek için dudağımı ısırırken, Knox'un bu işi götürdüğü yön vücudumda bir heyecan yaratıyor.

Gölgeli bir el aniden yüzümün önünde beliriyor, içgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve arkamda bir yastık olduğu için şükrediyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor Knox, eli yanağımı hafifçe okşamak için aşağı inerken. "Sorun yok, Angel. Seni iyi hissettireceğim."

El usulca boynumdan aşağı kayıyor ve göğüslerimin arasında duruyor, göğsüm kabarıyor. Bir an sonra gölgeli bir el daha beliriyor ve keten gömleğime sarılıp *çekerken* senkronize hareket ediyorlar.

Düğmeler odanın her yerinde uçuşuyor.

Göğüslerim serbest kalırken zemine, duvarlara, kulübedeki eşyalara çarpıyorlar. Gölgeler, parçalara ayrılmış gömleğimi yanıma atıyor, sonra beni sıkıştırıyor.

"Çok daha iyi," diye mırıldanıyor.

Gölge ellerden biri kayboluyor ama kalan el sağ göğsüme doğru kayarken buna odaklanamıyorum.

Dokunuşu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Büyüsündeki güç vücuduma öyle bir sıcaklık gönderiyor ki, kızarıyorum, tenim sıcaklıkla tutuşuyor ve yine de tüylerim diken diken oluyor.

"Ne kadar muhteşem bir melek."

"Benimle dalga geçmeyi bırak," diye homurdanıyorum, yarım yamalak.

"Bunu gerçekten istemiyorsun, değil mi?" Sırtışı kediye dönüşüyor. "Bunu yapabilecekken olmaz."

El meme ucumla oynamayı bırakıp daha güneye, karnımın üzerine ve kalçalarımın arasına doğru ilerliyor. Aniden, hava büyüsü uyluklarımın arasındaki noktada dans ediyor, beni şaşkınlıkla sarsıyor ve hassas bölgeyi titreştiriyor.

O geri çekilirken dudaklarımdan bir hayal kırıklığı iniltisi kaçıyor.

Ama o da tamamen etkilenmemiş değil. Şu anda bile çenesinde bir kas tüyleniyor ve elleri yumruk şeklinde sıkılıyor, sanki bana gelmemek için tüm iradesini kullanıyormuş gibi. Pantolonundaki büyük çadırdan bahsetmiyorum bile.

Alaycı ve boğucu bir sesle, daha önce söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

"Her şey," diye homurdanıyor. Sırtından gölgeler patlıyor, gücü odanın her tarafına yayılıyor.

Şimdi sırtıyorum. "Bana dokunmak istediğini biliyorum."

"Umutsuzca." Sözcükler, görünüşe göre onun izni olmadan ağzından çıkmıştı.

"O zaman dokun bana, Knox."

Sertçe nefes almadan önce bir elini yüzüne sürüyor. "Henüz değil."

"Neden?" Kendime engel olamıyorum - kelimeler sızlanma olarak çıkıyor. "Çünkü henüz yalvarmadın."

Sözlerini gölgeler takip ediyor, gölgelerden yapılmış o kadar çok el var ki hepsi birden üzerime iniyor. Meme uçlarıma dokunuyor, kalçalarımın arasındaki noktayı okşuyor, okşuyor, cımbızlıyor ve alay ediyor. Duygu çok baskın ve orgazmın tanıdık baş döndürücü hissi içimde oluşmaya başlıyor. Tanıdık bir yüksekliğe tırmanıyorum, Knox'la birlikte her zaman takla attığım bir uçuruma doğru yürüyorum.

Ta ki ben artık olmayana kadar. Knox gölgeleri geldikleri gibi hızla geri çeker.

Gözlerim onun sırttan, muzip yüzüne doğru kocaman açılıyor. "Bir şey mi istiyorsun aşkım?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

Sandalyesini itiyor ve yatakta üzerime sürünüyor, üzerindeki tişört artık çoktan unutulmuş, çıplak göğsü ve kaslarının sert çıkıntıları mumların ışığında parlıyor.

Dudaklarımdan kıl payı uzakta duruyor. "Söyle ve senin olsun."

Knox'un gözleri bilmiş bir parıltıya bürünürken, tüm ağırlığını bir eline veriyor ve diğer eliyle yanağımı kavrayarak çenemi yavaşça yukarı kaldırıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirerek beni daha da kızdırıyor.

"Ne istediğini biliyor olabilirim Angel, ama yeminimi bozmam." Alt dudağımı ısıyor ve dilime bir metal tang kıvılcımı doluyor. "Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum. Söyle bana Angel, ne istiyorsun?"

Sözlerini boynumu morartan bir öpücükle tamamlıyor ve gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor.

Başını bir kez daha kaldırarak, boştaki elini göğsümden aşağı, ağır göğüslerimin arasından, yavaşça karnımın üzerinden geçiriyor ve sonunda onu bekleyen göbeğimin nabzının attığı yere kadar iniyor. Duraklıyor, parmaklarını tam üstündeki deride ileri geri kaydırıyor.

Parmaklarıyla buluşmak için kalçalarımı kaldırıyorum, ama onları geri çekiyor.

"Bana ne istediğini söyle." Dudaklarını kulağımın kabuğuna indiriyor. "Benim için yalvar."

Alaycı, şımartıcı bir şekilde parmağını göbeğimin üzerinde gezdiriyor, bir kez, bana istediğim şeyi, umutsuzca ihtiyacım olan şeyi tattırmaya yetecek kadar. ediyorum. "Lütfen, Knox."

"Lütfen ne?"

"Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Hangi bölüm, Angel? Okuma yazmam yok. Belki de benim için hecelelemelisin."

Karanlık bakışları ve kedi sırtışı hayal kırıklığımı artırıyor... ona duyduğum arzuyla birlikte.

Dişlerimi sıkarak kendimi yalvarmaya zorluyorum, "Lütfen Knox, içimde sana ihtiyacım var."

Başını eğiyor, parmağını bu sefer yavaşça göbeğimde gezdirirken benden bir inilti daha kazanıyor. Ve ben onu o kadar çaresizce geri istiyorum ki, "Lütfen, lütfen, lütfen!" diye haykırıyorum.

Knox dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp parmaklarını içime sokarken sözlerimi yutuyor.

Bu his beni çok rahatlatıyor. Sırtım dikleşiyor, bir inilti ağzımı dolduruyor ve onun hırıltısına karışıyor. Parmaklarını vazgeçmeden içime pompalıyor ama bu yeterli değil.

İçimde sadece onun doldurabileceğini bildiğim bir boşluk var. "Lütfen," diye yalvarıyorum tekrar, öpücüğünden uzaklaşarak. "*Sana* ihtiyacım var."

Artık alay yok, yalvarma yok. *Yanıyor*. Knox kendini benden uzaklaştırıyor, pantolonu bir sonraki saniyede kayboluyor ve kalçalarımın arasına yerleşip kendini mükemmel bir şekilde hizalıyor.

Knox içimde kayarken, içten içe fısıldıyor, "Çok güzelsin. Nefesimi kesiyorsun."

İnliyorum, sadece onun nihayet içimde olduğunu hissettiğimde değil, onun büyük uzunluğu beni sonuna kadar gerdiğinde değil, aynı zamanda sözleriyle de. Yanaklarıma dokunuşundaki hassasiyete, kolunu bedenimin altına kaydırışına ve kalçalarını iterken beni kucaklayışına.

Her hareketi, her eylemi beni ne kadar istediğini haykırıyor, ama sadece bu değil, beni ne kadar sevdiğini de haykırıyor.

Gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmayışında, kendini olabildiğince derine gömmeye çalışırken kalçalarının benimkilerle aynı hizaya gelişinde, bana sanki bu dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarılışında.

Bunu gözlerinde ve dilinde görebiliyorum, kelimeler boğazında yükseliyor. Bunu söylemek için çaresiz, ama ben de söylememesi için çaresizim, çünkü ne zaman birini sevdiğimi söylesem ölüyorlar.

O konuşmadan ben onu öpüyorum, unutulmuş tanrılara haykırmak istediğim tüm duygularımı içine akıtıyorum. Onu kendime bağlıyorum çünkü o benim yaşam çizgim ve bu güzel adamı asla kaybetmemek için her şeyi yaparım.

Knox'un kalçaları öpücüğümle hızlanıyor ve tam göbeğim onun etrafında kenetlenip spazm geçirirken, odayı dolduran bir hayal kırıklığı iniltisiyle geri çekiliyor. İri, bronz ellerini belime dolayıp beni kaldırmadan önce bana bakıp kıkırdıyor. Birdenbire yatağın kenarına oturduğu yerde bacaklarına sarılıyorum, ama ona bakmak yerine, onun yarattığı bir aynadan kendime bakıyorum.

Çıplak bedenimi onunkinin üzerinde görünce, yumuşak fildişi tenimin onun bronz teninin yanında nasıl sönük kaldığını görünce nefesim kesiliyor. Saçlarımdan dağınlıklığı ve yanaklarımdan kızarması ve onun bana bakışı.

"Çok güzel."

Keskin bir nefes çekerek aynadan onu izliyorum, büyük, kalın sikini içime sokuyor. Bu hissin etkisiyle başımı göğsüne yaslıyorum ve o da bir kez sokuyor.

"Oh, Knox."

Knox elini çeneme dolayarak nazikçe yukarı çekiyor. Dudakları kulağıma değiyor, ağır sıcak pantolonu beni ürpertiyor. "Seni sikimin etrafında boşaltırken beni izlemeni istiyorum."

Ağırlaşmış bakışlarım aynada onunkilerle birleştğinde inliyorum. Tek yapabildiğim, eli boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinden geçerken ve meme ucumda bir cimcikle biterken göğsümün kabarmasını izlemek. Sonra diğer eli boştaki göğsümü sıkıyor ve çok geçmeden içime acımasızca pompalarken sikinin üzerinde kıvranıyor ve inliyorum.

Ellerinden biri göğsümden ayrılıp karnımın üzerinde geziniyor ve parmaklarını klitorisimin üzerinde kaydırırken kalçalarım titriyor, o kadar yüksek bir inilti odayı dolduruyor ki ben olduğum için şok oluyorum.

Ama Knox kulağıma doğru pantolonunu çekip kalçalarını benimkilere vururken, vücudum onun etrafında sımsıkı sarılıyor ve o da göbeğimle oynamaya başlıyor.

"İşte bu, Angel. İhtiyacın olan her şeyi benden al." Derin derin inliyor. "Kıvrın, bebeğim. Sikimin üzerinde sallan. Ne istersen al."

Kalçalarımın her sallanışında iniltilerim daha da yükselirken parmaklarım kalçalarına batıyor, tırnaklarım yarım ay girintileri oluşturuyor. Duramıyorum, onun durmak bilmeyen temposu, parmaklarının zonklayan klitorisimde dans etmesi, boştaki elinin göğüslerimi sıkması ve çimdiklemesiyle duramıyorum. Baş döndürücü, güçlü, ezici ve boşalacağım.

Bacaklarım titriyor, ellerim geriliyor, başım geriye eğiliyor ve göbeğim onun etrafında kenetleniyor.

"Knox," diye sızlanıyorum, kalçalarım hızlanıyor.

"Devam et, Angel. Tanrılar, bebeğim, beni boşalt. Sikime bin ve beni boşalt."

Çılgık atıyorum, Knox'un sözleri beni .

Knox altımda geriliyor, kolları etrafımı sarıyor ve nabız gibi atan çekirdeğimin içine dökülürken vahşi bir zevk iniltisiyle beni kendisine bağlıyor.

Birbirimizin kollarındayken zevkimiz patlarken, o uçurumdan birlikte kıvranarak, terli bir karmaşa içinde atlıyoruz. Sonunda tekrar aşağıya süzüldüğümde, başımı önümdeki aynaya kaldırıyorum ve Knox'un bana şeytanca sırtıttığını görüyorum.

"Şu haline bak, benim için mükemmel yaratılmışsın."

Ckapt'ca 40

Delilah

Knox'un parmakları sırtımda tembel daireler çiziyor. Derin bir iç çekerek yastık bulutunun içine daha da sokuluyorum ve bu nadir huzur anının tadını çıkarıyorum.

"Benden ne saklıyorsun?"

Huzur hemen buharlaşıyor. Onun sözleri karşısında donup kalmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Çok açık bir şekilde ifade edilmiş, ancak sesi o kadar sakin ki, neredeyse beni yanlış bir güvenlik hissine sokuyor - neredeyse.

Başımı çeneme dayayarak, yanımdaki yatakta yatan çıplak formuna ve her hareketimi takip eden gözlerine bakıyorum. Zihnimi yoklayan gölgeli bir dalla birlikte.

Kaşlarımı çatarak, "Bu gerekli mi?" diye takıldım. "Benden bir şey saklıyorsan gerekli."

Kalbim acıyla sıkışıyor. Birbirimizden asla bir şey saklamayız - en azından artık saklamıyoruz. Knox'un benimle evlenmek istediği bu anın, göğsüme yakın tuttuğum çirkin sırla lekelenmesi ne kadar korkunç. Ama ona söyleyemem. Kimseye söyleyemem.

Bu yüzden suçluluk duygumdan ve beni bombardımana tutan duygularımdan kurtuluyorum. Bu sadece onun daha fazla soru sormasına neden olacak.

"Neden senden bir şey sakladığımı düşünüyorsun?"

"Bağ, asla yalan söylemez." Avına yaklaşan bir yırtıcı gibi başını eğiyor. "Yani biri yalan söylediğinde, bağ bundan hoşlanmaz."

Eşimin gözlerinin içine bakıp yalan söylerken vücudumu dingin tutmak hiç de zor değil. Aslında, ensemde aşağı süzülen boncuk boncuk terleri fark etmemesine şaşırdım.

"Şu anda size söylemem gereken bir şey yok."

Bakışlarını tutuyorum, kelime oyunumu anladığını biliyor ama yine de umursamıyorum. Tek yapmam gereken bildiklerimi açığa vurmamak. Şüpheli olamayacağını hiç söylemedi.

Bu Knox, Tanrı . Şahin gibidir, hiçbir şey kaçmaz.

Muhtemelen beni bu konuda daha fazla zorlamak için ağzını açıyor, ama gözleri o anda kamaşıyor.

Knox geriye doğru yığılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onu omuzlarından tutuyorum, parmaklarım pürüzsüz teninde hafifçe ileri geri sürtünüyor.

Sadece zihninde iletişim kuran biri, ama buna, bakışlarındaki mutlak varlık eksikliğine asla alışamayacağım. Bu çok korkunç bir manzara. Çünkü tıpkı şeytani ejderha kafasını omuzlarından kopardığında gördüğüm görüntüye benziyor.

Kendine geldiğinde o korkunç anıyı silip atıyorum. Rahat bir nefes alıyorum.

Ama uzun sürmez. Knox'un

kaşları çatıldı.

"Ne oldu? Nolan mı? O iyi mi?"

Başını yavaşça sallar. "O iyi, o-" Knox aniden durur, titrek bir elini saçlarında gezdirir.

Birden solgunlaştı.

"Knox, beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

"Mahkemeler." Kalın kalın yutkunuyor. "Eden bugün neredeyse devriliyordu. Kraliçe tüm mahkemeleri boşaltmaya ve herkesi Hava Mahkemesi rıhtımlarının yakınındaki kişisel mülküne taşımaya karar verdi." Yüzü düşüyor. "Cadılar bile kaçtı. Savaşçı adasına yerleşiyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum, biraz şaşkınım. "Bu iyi haber, değil mi? *Neredeyse* Eden'i devireceklerdi ama devirmediler demiştin. Herkesin güvende olması daha iyi, değil mi?"

Cevap vermiyor.

Öne doğru eğilerek avucumu göğsüne koydum. "Knox, lütfen neler olduğunu açıkla. Kendi adamlarını onun sarayına gönderdin, bu yüzden bir parçan herkesi güvende tutması için ona güveniyor olmalı."

Ağzı açılıp kapanıyor, kelimeleri çıkarmak için mücadele ediyor. "Bu bir önlem." derken zorlamak zorunda kalmış gibi görünüyor. Hareket ediyorlar.

Malikânesindeki herkesi hızlıca kaçabilmeleri için. Onlar... onlar Aloriah'ı terk etmeyi planlıyorlar."

Aloriah'ı terk et.

Kalbime ateş düşüren iki kelime. Ace'in ölümünden beri beni tüketen öfkeyi yeniden alevlendiren iki kelime.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu unutmakla ne kadar aptallık etmişim.

Türümüz savaş meydanlarında ölürken yatağında uzanıp huzurlu bir an geçirmek ne kadar aptalca ve safça. Aloriah halkı evlerinden tahliye edilirken, bavullarını toplamaları söylenirken ve Aloriah'ın büyülu topraklarını terk etmeye hazırlanırken.

Yazıklar olsun bana.

Ve en önemlisi, utansın.

Dişlerim o kadar sert kapanıyor ki kırılmadıklarına şaşıyorum. Azı dişlerimi gıcırdatmak dişlerimi törpülemedi.

Nefretle yanıyorum. Birini çıplak ellerimle boğazlamayı hiç bu kadar istememiştim.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Keşke ölseydi.

Düşünceler zihnime üşüşürken göğsüm kabarıyor.

Knox bu bombayı patlattıktan hemen sonra diğerlerine haber vermek için ayrıldı. Bana da adım adım ilerlemek kaldı.

Knox üzgündü ve haklı olarak üzgündü, halkı evim dediği toprakları terk etmeye, Aloriah'ın çekirdeğini titreten büyüü bırakmaya hazırlanıyordu. Ve kalbini saran duygusal karmaşa yüzünden, benim içimde kabaran öfkeyi hissetmiyordu. Yarın olacıklardan önce bunu hissetmek için ne mükemmel bir zamanlama.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı.

Hiçbir zaman başka bir canlıyı incitmek istemedim, gerçekten hiçbir zaman birine zarar vermek istemedim ama yine de yirmi yıl boyunca kendisine babam diyen adama duyduğum nefret başka hiçbir şeye benzemiyor.

Uzuvlarını vücudundan ayırmak, boğazını kesmek, en çok değer verdiği şeyi ondan almak istiyorum, tüm bunlar olurken çılgın kahkahalarla kıkırdıyorum.

Ona acı çektirmek istiyorum.

Yaptığı her şeyi ona ödetmek istiyorum.

Ve en önemlisi, bana yaşattığı acıyı hissetmesini istiyorum. Ona bu kadar acı çektirdiğim için doğduğu güne lanet etmesini istiyorum.

Odanın etrafına bir susturucu kalkan çekerek, başımın yanında altın ateşten bir hançer oluşturun. Yanan nefretimle dolu güçlü bir kükreyle dönerek, sahip olduğum her şeyle onu duvara fırlatıyorum.

Yine de yeterli değil. Çünkü duvar o değil.

Hırlayarak ateş okunu yok ediyorum ve odadan çıkıyorum. Üst güverteye doğru attığım kırılmış adımlarda ateşin topuklarımı ısırmasına şaşıyorum. Ve unutulmuş tanrılara kimsenin görevde olmaması için dua ediyorum çünkü bana yardım edin, dilimi bastıramıyorum, tüm varlığımı tutuşturan bu yakıcı nefretle değil.

Ama tabii ki dileğim gerçekleşmiyor.

Hiçbir zaman alamadım.

Harlow tırazana yaslanmış, sırtıyor. "Seni bu kadar kızdıran ne prenses?"

Ona attığım bakış sırtışının duraksamasına neden oluyor. Harlow'un şeytani ejderhalar karşısında güldüğünü düşünürsek, yüzümün şimdi nasıl görüneceğinden korkuyorum.

"Burada çılgınca bir tahminde bulunacağım ama içimden bir ses bunun sadece Knox'un Nolan'dan aldığı haberle ilgili olmadığını söylüyor."

"Hayır."

Tek bir kelime, ateş dolu tek bir kelime, ama Harlow benim öfkemden korkmuyor. Endişeli belki ama korkmuyor.

Gecenin karanlığına rağmen, şu anda dolunay var, güvertenin üzerine yaydığı güzel gümüş parıltı Harlow'un bakışlarındaki pırıltıyı aydınlatıyor. O kadar ki, "Ne?" diye tükürdüm.

Başını sallayarak ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Hiçbir şey, sadece şaşırdım."

"Oyun oynayacak havada değilim, Harlow."

"Tam tersine, bence öylesin." Çıkıntıya tekme atıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, kafama bir ateş topu gönderirken sırtıyor.

Ckapt'ca 4ũ

Delilah

"W Senin derdin ne lan?" Şak diye söyledim.
"Tüm öfkeni dışarı atmalısın. *Savaşmalısın.*" Kalçasını sallıyor.
"Ve sevimli eğitim seanslarına rağmen, kimse
Sana bunu veriyorum."
"Seninle dövüşmeyeceğim, Harlow."
"Bana zarar vereceğinden mi
korkuyorsun?"
"Elbette öyleyim. Ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu duymadın mı?"
Bir kahkaha attı. "Tanrılar, çok mu ukalasın? Duydum ve etrafınızdaki çoğu
Fae'nin aksine bundan korkmuyorum. Aksine, buralarda olan en heyecan verici
şey bu."
"Şu anda içinde bulunduğumuz sizi eğlendirmiyor mu?" Kesiyorum.
Elini havada çırparak beni başından savdı. "O değil, seni aptal. Heyecanlıyım
çünkü belki de bu savaş bizim sonumuz değildir."
Bu beni şaşırttı. Harlow daha önce bana hiç iltifat etmemişti.
"Garip bir şekilde nazık davranıyorsun. Neyin var senin? Kendini hasta mı
hissediyorsun?"
"Fikrimi değiştirmeden önce çeneni kapa ve benimle
dövüş." Gözlerim kısılıyor, tereddütüm ortaya
çıkıyor.
Ama Harlow asla tereddüt etmez.
Başka bir ateş topu kafama doğru yükseliyor.
Altın gücüm onu karşılamak için yükseliyor ve sinir bozucu bir sinek gibi
kenara fırlatıyor. Ancak, bir başkası benim için tekrar geliyor, ve bir başkası, ve
bir başkası. Kaç tanesini vurduğum önemli değil, Harlow dövüşmek istiyor.
Ben de ona bir tane vereceğim.

Altınla kaplı ellerimi kaldırdığımda Harlow'un gözleri parlıyor. Ben ona altın oklar gönderirken sırtışı dudaklarında sabit bir şekilde duruyor. Görkemli bir şekilde hareket ediyor, oklardan kaçmak için bir o yana bir bu yana dönüp duruyor.

Hemen saldırıya geçiyor. Ateşle yanan gölgeler bana doğru koşuyor, yanmalarını önlemek için beni geri itiyorlar. Onları kendi gücümle dağıtamadan, Harlow elinde tuttuğu bir kılıçla gölgeli derinliklerden fırlıyor.

Kendiminkini kınından çıkararak ona vuruşa vuruşa karşılık veriyorum, botlarımız güvertenin tepesinde sürtünüyor. Birbirimizin etrafında dans ederken Harlow'un dudaklarından karanlık ve keyifli bir kıkırdama dökülüyor, ta ki ben onun göremediği bir hamle yapana kadar.

Sağına vurmak için hamle yapıyorum ama son anda dönüp soluna nişan alıyorum. Harlow tökezliyor, açıkta ve açıkta, sahte için düşmüş.

Kendi kahkahalarımla kıkırdayarak altın bir güç topu yaratıyorum ve doğrudan yüzüne fırlatıyorum. İsabet ettiğinde balçığa dönüşüyor.

Elinin tersiyle uzaklaştırıyor ve tekrar saldırıyor. "Oh, bunun bedelini ödeyeceksin!"

Kaçmak için harekete geçtiğimde bir kahkaha ııııı atıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Knox güvertede adımlarını atarken tersliyor.

Yine de kaba sesi beni durdurmuyor. Harlow elini kaldırıyor ve aynı anda altın hançerimden kaçıyor.

" sakla, tatlı çocuk, ben ."

Çevremde Knox'un çenesinin düştüğünü , ama sonra bir ateş topu göğsüme doğru koşuyor ve onu ve Harlow'un büyüsunü görmekten dönerek uzaklaşıyorum. Bir an sonra, nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ama adım adım uzaklaşıyor. Aramızdaki bağ kafa karışıklığıyla cızırdıyor ama göğsümdeki acı aylardır ilk kez nihayet azalırken buna konsantre olamıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama Harlow kaşlarını çatarak ellerini kaldırdığında terden sıırılsıklam . Üst güvertede duran erzak kutusuna yöneliyoruz ve su tulumlarımızı çıkarıyoruz. O da aynısını yaparken ben kana kana içiyorum.

Bana dönüyor, elinin tersiyle ağzını siliyor, yüzünde yine o şaşkın ifade. "Yardıımı oldu mu?"

"Yüzün onun yüzüymüş gibi davranıp seni fena halde dövüyor mu?" Gülümsüyorum. "Evet."

Bir kahkaha attı. "Bedenimin işe yaramasına sevindim."
Kahkahalarımı ara veriyorum ve içtenlikle "Teşekkür ederim"
diyorum.

Bedenim şimdiden son derece hafiflemiş hissediyor. Yarın ufukta görünenler için duyduğum sinir harbinden henüz kurtulamadım ama öfkem şaşırtıcı bir şekilde azaldı. Hâlâ orada, yarın erişmem için hazır bekliyor ama en azından bu gece uyuyabileceğim.

"Merak etme. Knox da benim için aynısını yaptı." Başımı yana eğdim. "Öyle mi yaptı?"

Çenesini eğip yere oturuyor. "Beni ailesinin evine taşıdıktan sonra. Hayatım ne kadar güzelleşirse güzelleşsin, öfkemi üzerimden ."

Nefesimi tutuyorum, Harlow'un açılmasına şaşıyorum. Gözlerine aynaya bakarken tanıdığım uzak bir bakış giriyor.

"Hayatıma devam etmek için ne kadar çabaladığımın hiçbir önemi yoktu. Tarif edemeyeceğim şekilde beni rahatsız etti, ama bu duyguyu sana açıklamam gerektiğini sanmıyorum." Sanki bu konu hakkında konuşmak yıllardır içinde tuttuğu bir şeyi serbest bırakıyormuş gibi derin bir iç çekiyor. "Anıları temizlemek için başımı ne kadar sallarsam sallayayım, hep geri dönüyorlardı. Kendimi ne kadar meşgul edersem edeyim, farkına varmadan zihnime sızıyorlardı. Korkunçtu ve en kötüsü de öfke ve adaletsizlikti. Bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Öfkemi çıkarabileceğim kimse yoktu ve bu nedenle de gidecek hiçbir yerim yoktu."

Kelimeler içimde derin bir yankı uyandırırken boğazım düğümleniyor.

"Eminim Knox size onun sarayına nasıl geldiğimi hiç anlatmamıştır." Başımı sallıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Tam bir beyefendi."

. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Omuz silkiyor. "Bu beni yüksek sesle söylemek zorunda kalmaktan kurtarır." "Zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum, çünkü buradaki herkes acı çekmiş olsa da, senden ve benden başka hiç kimse ebeveynlerinden koparılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Axel ve Ace korkunç bir çocukluk geçirdi, beni yanlış anlamayın ve onlarla ilişki kurabileceğinizi biliyorum - Axel." Yanlış adımından dolayı boğazını temizliyor. "Ama birileri ve onların berbat seçimleri olmasaydı tamamen farklı bir hayatımız olabileceğini bilecek kadar talihsiziz." Bana döndü. "Cadılar hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Sadece Fae ırkına karşı duydukları nefret."

Dilini tıkırdatıyor. "Nefret çok nazik bir kelime. Hor görmek, tiksirmek, iğrenmek

-Bunlar daha doğru." Derin bir iç çekiyor. "Annem böyle değildi

çoğu cadıdan farklıydı. Evet, cadılar meclisinin aynı kurnaz zekâsına, aynı özelliklere ve aynı büyü arzusuna sahipti ama kalbi farklıydı. O kadar soğuk ya da kötü niyetli değildi. Aksine, sıcacıktı." "Annemin tek suçu bir Fae'ye aşık olmaktı." derken Harlow'un gözleri gemiyi çevreleyen karanlıkta kalıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

"Bu konuda zekiydiler, yıllarca birbirlerinin türünden sakladılar... ta ki saklamayana kadar."

"Hamile kaldı," diye tahmin ediyorum.

Melankolik bir gülümsemeyle çenesini eğiyor.

"Meclisindeki cadıların onun üzerindeki kokuyu almaları uzun sürmedi. Bir cadının burnu bir Fae'ninki kadar güçlü değildir ama kandaki farkın kokusunu alabiliriz. Kalbim atmaya başladığı anda anladılar." Vücudu geriliyor. "Ben doğana kadar melez olduğuma dair söylentiler yayılmadı ama o zamana kadar çoktan gitmiştik. Ben altı yaşıma gelene kadar kaçıyorduk. Ve bazen," diye sessizce itiraf ediyor, "keşke onu daha önce öldürselerdi."

Kendimi durduramadan önce keskin bir nefes çekiyorum.

"Kulağa zalimce geldiğimi biliyorum ama eğer onu doğduğum gün öldürselerdi, beni ateşe atarlardı. Cadılar meclisinin liderinin baltayı onun boynuna indirmesine tanıklık etmek zorunda kalmazdım. Kafasının yuvarlandığını asla görmezdim ve asla işkence görmezdim." Pantolonundaki hayali tüyleri karıştırıyor, sonra bana sıkıntılı, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Evet, acımasız gibi görünebilirim ama aynı zamanda kızına onun ölümünü izletmelerinin de acımasızca olduğunu düşünüyorum, benim duygularım yüzünden değil onun duyguları yüzünden. Ben onun tüm dünyasıydım, ben ve sevgilisi. Önce onu katlettiler, sonra da beni onun görüş alanına soktular. Sonunun geldiğini biliyordu ama bugüne kadar gözlerindeki korkunun ona değil bana yapacaklarından kaynaklandığına inanıyorum."

"Oh, Harlow."

Hiçbir kelime ortaya çıkmıyor, çünkü sessizliğin çöktüğü bu anda söylenecek hiçbir şey yok.

Kısa bir süre ona sarılıp sarılmama konusunda düşündükten sonra -vücudumu sağlam tutmak için bundan vazgeçtim- Harlow sonunda sesinde bir tereddütle konuştu.

"Acını anlıyorum Delilah. Annem ve babam ellerimden koparıldı -kelimenin tam anlamıyla- ve gözlerimin önünde öldürüldü. Hayatım, geleceğim, rızam olmadan öyle acımasızca alındı ki, hayatımın özünü değiştirdi.

ruhumun. Önceden yumuşak biriydim. Her şeye rağmen babamın iyi kalpliliğine sahiptim ama o balta önce onun sonra da annemin boynuna indiğinde, kalbim tam kanlı bir cadınıninki kadar soğuk oldu. Bir cadı meclisi kadar duygusuz, kurnaz ve kopuk." Boğazını temizliyor. "Sonrasında bana ne yaptılar, işte nefretin asıl yattığı yer orası, ama sizi ayrıntılarla sıkmayacağım. Midenin içindekileri görmek istemiyorum."

İlk kez ona babam diyor. Diğer tüm hikayelerde sadece annesinin sevgilisiydi. Yine de içimden bir ses onu bu konuda sorgulamamamı söylüyor. Çıplak bıraktığı gerçeği yeterince acı veriyor.

"Çok özür dilerim," diyorum içtenlikle.

Sözlerimi geçiştirdi. "Sana acımak için söylemedim, yalnız olmadığını bilmen için söyledim. Knox'un olduğunu biliyorum ve sağ olsun çok tatlı biri ama yaşadıklarımızdan sonra biriken öfke iğrençten de öte." Sonunda bana dönüyor ve bu gece ilk kez gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark ediyorum. "Sadece öfkenin seni kötü bir insan yapmadığını ve bu konuda yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Ayağa kalkarak bana baktı. "Nefret güçtür, Delilah. Kullan onu."

Başka bir şey söylemeden, sanki onu rahatlatmak üzere olduğumu hissetmiş gibi, Harlow dönüyor, güvertenin altına inerken kalçaları sallanıyor.

Her ne kadar Harlow'un hikayesini dinlemek çektiği tüm acılar için kalbime büyük bir acı verse de, o haklı. Bir başkasının da benim gibi damarlarında aynı çirkin nefreti taşıdığını bilmek, her şeyin ortaya çıktığı andan beri hissetmediğim bir hafiflik getiriyor göğsüme.

Ayrıca Harlow'a daha farklı bakmamı sağlıyor.

Ve kendisinden bir sır saklayan birine içini döktüğü için büyük bir suçluluk duyuyor.

Kapının arkamdan kapanıp kapanmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden bakarken hızla dönüp pencereyi açıyorum ve Naia'nın beni beklediğini görünce hiç şaşırıyorum.

Yine de beni şaşırtan şey, onun yalnız olması. "Diğerleri bilmiyor," diye fark ettim.

Başını sallıyor, duvarları bir parça çatlıyor.

Neden burada olduğumu hatırlayınca kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Eminim bunu durdurmanın bir yolu vardır."

"Yıldızları hareket ettiremezsiniz," diyor. "Yarın hareket halinde olan şey gerçekleşmelidir. Olmazsa ne olacağını gördünüz."

"Hayır, ben sadece birine söylersek ne olacağını gördüm, durdurmaya çalışırsak değil."

"Sorun yok, çocuğum. Bunu kabul ettim."

"Nasıl kabullenirsin?" Sesim çatlayarak soruyorum.

"Çünkü unutulmuş tanrıların bir planı var ve beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadılar." Bana küçük, belirsiz bir gülümseme veriyor. "Ayrıca görülerime de güveniyorum. Her şeyin bir nedeni vardır. Sebepleri her zaman bilmiyorum ama zamanla anlam kazanacaklar."

Sözleri yüreğimde çınlıyor ama yarın katlanmak zorunda kalacaklarımızın acısı gözlerimin arkasını yaşırtıyor.

"Bilgin olsun, bundan nefret ediyorum."

Dudaklarından küçük bir kıkırdama dökülüyor. "Bunu not edeceğim." Sesimi alçaltıyorum. "Buna hazırlar mı?"

"Bir denizkızının gücünü hafife almayın," diyor kararlılıkla.

"Bilmiyorum ama başımıza de hafife almıyorum." Başını öne eğdi. "Çok akıllıca."

Huzurlu ifadesinin her ayrıntısına dikkat ederek, "Neden bu kadar sakınsın?" diye soruyorum.

"Çünkü yıldızların bizim için planladığı şey bu."

Kaçmaya çalışan alayımı tutuyorum. Yıldızların ve onların iğrenç, işkence dolu planlarının canı cehenneme. Bir kez olsun beni gözetmediler. Kaderimi hiçbir zaman kendim örmedim ve bundan nefret ediyorum.

"Yapacak bir şey kaldı mı?"

"Sadece dudaklarını kapalı tut ve her şey yolunda gitsin. Olabileceği kadar iyi," diye düzeltiyor.

İleriye doğru yürerken, kalbinin etrafındaki duvar daha da alçalıyor ve o ısıltılı kırmızı gözlerdeki kırılganlığı görmeme izin veriyor.

"Seni tanımak benim için bir lütuf ve zevkti Delilah."

Bu kez gözlerime dolan yaşları durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Çok içten ve açık sözlü sözleri, tutunduğum yakıcı öfke ve yersiz suçluluk duygusunu değiştiriyor. Her şeyin başından beri burada olan denizkızına yol veriyor.

"Çok üzgünüm," diye geveliyorum, aramızda bir hıçkırık çnlıyor. "Suçu sana yüklediğim için çok özür dilerim."

"Her şey yolunda, çocuğum. Affedilecek bir şey yok-"

"Korkunçtum."

"Yas tutuyordun."

Alt dudağım titriyor. "Bir şeyler yapmama izin verin. Bir şey yapmama izin ver.

bir şey."

, perdeli eli yanağımdaki bir damla yaşı nazıkçe sildi. "Her şey yolunda çocuğum."

"Öyle değil ve bunu sen de biliyorsun." Boğazım , söylemek istediğim ama söyleyemediğim tüm kelimelerle yanıyor.

"Ona acı çektir, Delilah," diyor usulca. "Günü geldiğinde, kendini serbest bırak."

"Onu durdurana kadar rahat etmeyeceğim."

Kırmızı gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Biliyorum. Bu yüzden seçildin."

Ckapt'ca 42

Knox

S Uyanık olduğumu ve izlediğimi bilmiyor. Varsa bile, bunu kabul ettiğine dair hiçbir işaret göstermiyor. Tek yaptığı ocakta yanan ateşe bakmaya devam etmek.

Bir şey saklıyor.

Asıl soru şu: Sorun ne ve neden bana söylemekten bu kadar korkuyor? Dün gece ona bunu sorduğumda nasıl tepki verdiğini, boynunun ve omuzlarının gerginlikle nasıl kıvrıldığını gördüm. Maskelemeye çalıştı, geçiştirmeye çalıştı ama onu da kendim kadar iyi tanıyorum.

Nolan'dan gelen güncelleme ve Harlow'un dün gece öfkesini boşaltmasına yardım etmesi olmasaydı, bu konuda daha fazla baskı yapardım ama başımı yastığa koyduğumda ölü gibi uyuyakalmıştım.

Ama şimdi bunu düşünmek beni yeniden tüketiyor.

Tanrılar.

Nolan'dan gelen haber beni gerçekten şaşırttı.

Aloriah topraklarında ve Fae saraylarında geçirdiğim bunca zaman boyunca, halkımıza bavullarını toplayıp evlerini terk etmeye hazırlanmaları için yaptırım uygulamak zorunda kalacağımız bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Tüm bunları hatırlayınca göğsümdeki bitmek bilmeyen sızı alevleniyor.

Halkıma karşı kendimi hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim.

Babam halkını hayal kırıklığına uğratmazdı. Bir savaşın yıkıntıları yüzünden şehrini boşaltmak zorunda kalmazdı.

Annemle babamın öldüğü gün, Açelya'nın gelmiş geçmiş en büyük hükümdarlarını kaybettiği gündü. Onlar sarayı nezaketle ve sert bir yürekle yönetti ve benim halkıma verdiğim tek şey kıyamet oldu.

" sende."

Delilah'nın sesi beni ıssız düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "O kadar uzun uyuduğuma inanamıyorum. kaç?"

"Henüz erken, endişelenmenize gerek yok."

Ayağa kalktığında tüm vücudu aramızdaki bağ kadar sıkı bir şekilde sarılıyor. Acımasızca çekiştiriyor, parmağımı koyamadığım bir şey için bana bağıyor.

Bakışlarım düşüyor. "O zaman neden dövüş derileri giyiyorsun?"

Donup kalıyor, bir anlık duraksama gözlerini panikle dolduruyor. Kendini rahatlamaya zorluyor gibi görünüyor ama gerginlik omuzlarını tamamen terk etmiyor. "Bu sabah herkesin bana bir uçuş dersi konusunda yardımcı olabileceğini umuyordum."

Kaşlarımı çattım.

Yine de içimdeki derin-antik-bir şey onu zorlamamamı söylüyor. Çenemi kapalı tutmam için vücuduma adeta bağıyor.

Kendi bedenim tarafından böyle emredildiğimi en son Delilah'yı ilk kez gördüğümde hissetmişim. İçimden aynı kadim duygu geçti, zihnim çatılardan haykırırken çağların bilgeliği, *Meleğim*.

Belki de bağdandır.

Şimdiye kadar, çiftleşme bağının büyüümüzün azalmasıyla birlikte yerine oturmasının üzerinden neredeyse yüz elli yıl geçmişti ve bu nedenle bu konudaki bilgilerimiz azalmıştı. Tabii ki, büyü yeniden tesis edildiğinden beri insanlar bu konu hakkında konuşuyor ama ben bu bağ hakkında gerektiği kadar bilgi sahibi değilim.

Ailem bana tüm yeteneklerini anlatamadan vefat etti. Belki

de bu bir tanesidir. Keskin bir bilgi.

Çarşafları üstümden atıp dolaba doğru ilerlerken ve dövüş derilerimi çıkarırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Sanki nefesini tuttuğunu bilmiyormuş gibi küçük bir iç geçirdiğini görüyorum.

"Kahvaltı mı?" Ben soruyorum.

Başını eğiyor. "Sabah erkenden bir antrenman yapmayı tercih ederim."

Karnımda bir şeyler sıkışıyor, zihnim benim için ikinci doğa olan bir zihniyete kayıyor. Gemideki herkese hemen bir mesaj gönderiyorum. *Sabah erkenden eğitim seansı. Herkes üst güverteye.*

İniltiler kafamı doldururken, zihinsel kapılarını hemen çarparak kapatıyorum ve hareketsiz duramayan eşime doğru yürüyorum. Parmakları endişeyle kalçasına dokunuyor. Yine de keskin bir nefes çekmekten kendimi alamıyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum.

Onu görmeyi ve ne kadar mükemmel olduğunu asla unutamayacağım.

Sözlerim onun içinde bir şeyleri çözüyor gibi görünüyor. Parmaklarım çikolata rengi saç örgüsünün üzerinde gezinirken omuzları gevşiyor, adeta içimde eriyor.

"Belki de saç örgülerini bu gece için bırakmalısın."

Kaşları çatıldı. "Bu gece mi?"

Sırıtişım hınzırlaşıyor. "Böylece tutunacak bir şeyim oldu," diye mırıldanıyorum ve elime sarıp hafifçe çekiştirirken gösteriyorum.

Bir kahkaha atarak beni hızla uzaklaştırmadan önce gözleri parlıyor. "Aklını çukurdan çıkar, Holloway."

"Sen benim fantezilerimin demirbaşıyken bunu yapmak imkansız."

Kordonlu kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve vücudunu saran ürpertiye fark ediyorum. "Sana asla doyamayacağım," diye fısıldıyorum içtenlikle.

Kendimi geri çektiğimde, gözlerindeki buğulu ifadeye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Söylediğim her şey doğrudu, ama dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olduğundan daha fazlasını biliyordum ve nedenini öğrenmek üzereymişim gibi hissediyorum.

BANG. BANG.

"Ben boşuna uyandırılmadım!" Axel bağıyor. "Kaldır kışını da yukarı çık, Holloway!"

Bir dişi tsks. "Sabahları çok huysuz oluyorsun."

"Elysia," diye homurdanıyor Axel.

Gözlerimi devirerek bir saniye sonra kapıyı açıyorum. Axel koridorda, Elysia'yı duvara yaslamış, o da sırtarak ona bakıyor.

"Burada her şey yolunda mı?" Ben soruyorum.

Axel bakışlarını benimkilere , çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Bu saçmalık," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Delilah yanımda durdu, adam merdivenlerden yukarı kaybolurken bakışlarında endişe parlıyordu. "Biz...?"

Elysia elini sallıyor. "Yoksunluk yaşıyor. Her zaman huysuzdurlar."

"Bağımlılık konusunda deneyiminiz var mı?" "Gördüm, evet."

Sırtının dikleşmesi daha fazla kurcalamamam gerektiğini anlamamı sağlıyor ama bunu aklıma not ediyorum. Bakışlarım iki kahin arasında gidip geliyor. "Başka çeviriler aldınız mı?" Onun yerine ben soruyorum.

Delilah sorum karşısında kaskatı kesiliyor, sözlerim onu rahatlatmak yaptığım çalışmaları boşa çıkarıyor.

"Hayır, benim için son derece sessiz geçti," diyor Elysia.

"Aynen," diye Delilah. Kapıyı iterek koridorda ilerliyor. "Üzerinde kontrolümüz olmayan bir şey hakkında konuşmanın anlamı yok."

Kolumu korkuluk boyunca açtım, sabah güneşi okyanustan parıldarken bakışlarım ufka kilitlendi.

Kimse eğitim almadı.

Delilah herkesin gücüne karşı teker teker savaşı konusunda ısrar etti, ancak kimsenin karşılığında bir damla güç kullanmasına izin vermedi. Ne zaman deneseler, onları altın bir kalkanla çarpıyor.

Bu sabah hava yoğun, dalgalar denizin bu kadar açığında olmamıza rağmen şaşırtıcı derecede sakin. Ama gerginlikle dolu.

Bir şey geliyor.

Bence hazır olmadığımız bir şey.

Girdiğim her savaşta zihnim ve bedenim birbiriyle senkronize oldu, ancak şimdi o huzur duygusunu yakalayamıyorum, yaklaşmakta olan şeyin bir ömür boyu sürecektir bir mücadele olacağını iliklerime kadar hissederken değil.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemem.

Altımdaki güverte sallanıyor, ki bu genellikle normaldir, ama bu sabah... hiç dalga yok.

Dehşet, bir kırbaç kadar hızlı, yerine oturuyor. Elim Delilah'nın omzunu tutmak için uzanıyor, sadece kendimi sabitlemeye çalışmak için değil, aynı zamanda onu kucağıma çekmek için.

Yüzünde zerre kadar şaşkınlık ya da kafa karışıklığı yok. Onu döndürüyorum ve başımı eğip gözlerinin içine bakıyorum.

"Bana *her şeyi* anlat," diye talep ediyorum.

Dudaklarını birbirine vuruyor, başını sallarken gözleri ıslık ıslık parlıyor.

Derin, gırtlaktan gelen bir kükreme gökyüzünü deliyor ve dikkatimi çekiyor. Griffinler hızla bize doğru geliyorlar.

Yine kükrüyorlar, bu seferki bir uyarı çığlığı.

Birdenbire denizde bir kral olmadığımı fark ettim. Bir eş ya da sevgili değil, neredeyse iki yüzyıldır eğitim gören bir savaşçıyım.

Birden ayağa kalkarak, Aurora'nın zihnine kendi zihnimmiş gibi zahmetsizce girerken emirler yağdırıyorum.

"Axel, Zephlyn'in üstüne çık. Lenox, ön tarafı almanı istiyorum ve Harlow-"

Biri adımı çağırıyor ama tek duyabildiğim damarlarımda kükreyen kanım.

"Aman Tanrım..."

Aurora'nın gördüklerini mahkememin zihnine gönderiyorum ki neyle karşı karşıya olduğumuzu bilsinler, ölüm doğrudan gemimize doğru geliyor.

Okyanusun derinliklerinde sürünen, doğal olarak mümkün olandan daha hızlı yüzen üç su ejderhası. Gözleri kan kadar kırmızı, siyah damarları karanlık güçle dolu olanlar.

Düşmanımızın kontrolü altında olanlar.

Ckapt'ca 4ŭ

Delilah

T Knox'un zihnimizin köprüsünden aşağı gönderdiği görüntü beni şok eden bir görüntü değil, çünkü bunu daha önce de gördüm. İki gece önce, gerçekleşmek üzere olan olaylarla ilgili bir imgelem aldım, bir ikincisi ile birlikte,

Bu da bana tek bir kişiyi bile uyarsam kimi kaybedeceğimi gösterdi.

Gemiler daha fazla titreşimle sallanırken, korkumu yutuyorum ve o terk edilmiş kütüphaneye adım attığım andan beri biriken öfkeyi dışarı atıyorum. Bağda alevlenen öfke ve ihanetten kaçınmak için her şeyi yaparım.

Knox şoktan çıktı ve tekrar emirler yağdırmaya başladı. Bana bakmıyor. "Axel, Zephlyn'i al ve görünmezliğini kullanarak arkalarından yaklaş, ama sakın atından inme. Bunu yaptığın anda çenelerini vücuduna geçirip seni bütün olarak yutarlar."

Axel, Elysia'nın bileğine bir elini onu kendisiyle birlikte çekmeden önce bir an için şok olmuş bir halde durur. Elysia ayaklarını yere vurmaya çalışıyor ama nafile. "Seninle gelmiyorum!" diye homurdanıyor.

O kadar hızlı dönüyor ki kadın tökezliyor. "Seni su ejderhalarından oluşan şeytani bir orduya karşı korumasız bıraktığım bir evren yok. Benimle savaşmayı bırak!"

Knox onları görmezden gelir ve başka bir emir verir. "Lenox, ön tarafta dur ve gemiye tırmanmalarını engellemek için ateşini kullan."

"Bu su ejderhaları sıradan türden değil," diye fısıldıyorum ve Knox'un sonunda başını bana doğru çevirmesini sağlıyorum.

Sadece şeytani dünyalarından çağrılmadılar, aynı zamanda yaratıldılar da. İmgelem bana pullarının altındaki kasların ne kadar yetenekli olduğunu ve şaşırtıcı bir hızla yüzebildiklerini gösterdi.

"Gemiye tırmanmaları hiç çaba gerektirmez," diyorum ve Knox nereden bildiğimi sormadan Lenox öne çıkıyor.

"Peki ya deniz kızları?" Lenox gerginliği sesiyle keserek soruyor. Kalın kalın yutkunarak boğazımı temizliyorum. "Hazırlandılar."

Şaşkın ve meraklı ifadeleri görmezden gelerek Harlow'a dönüyorum. Knox'un onun kralı olduğunu, emirleri onun verdiğini biliyorum ama bu... bu yapılmalı ve bunu yapacak yüreği yok -Fae savaşçısı olsun ya da olmasın. Ama yine de kalbim acıyla sıkışıyor ve ondan istemem gereken ama korktuğum şey yüzünden gözlerim yaşıyor.

Gözleri bana doğru yumuşadı. "En iyi olduğum şeyi yapmama izin ver."

Knox başını sallar. "Aynı anda üç kişiye karşı koyamaz. Bu çok saçma!"

Harlow ona bir bakış attı. "Beni hafife alma." "Seni hafife almıyorum, bu sağduyu."

"Bana güveniyor musun?"

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok ve her şey seni hayatta tutmakla ilgili, Harlow."

Çenesini kaldırıyor, gözlerinde inatçı bir parıltı. "Ben ölmeyeceğim."

Başka bir şey söylemeden parmaklıklara doğru ilerledi ve üzerine çıktı. İtmeden önce bana döndü.

"Ne dediğimi hatırlayın: Öfkemiz güçtür."

Ve sonra sıçırıyor, kollarını iki yana açıyor, bir kâbusla yüz yüze geleceği aşağıdaki suya doğru düşüyor.

Knox üzerimde dönerken yankılanan sıçraması havayı dolduruyor.

Knox'u daha önce de öfkeli görmüştüm ama bu öfke hiç bana yönelmemişti. Öfke içini yakıp kavuruyor ama başını sallayıp tükürüyor, "Bana bir emrin var mı?"

"Hayatta kal."

Aurora bir hışımla yanıma iniyor, burnundan sıcak buharlar fışkırıyor. Ona doğru ilerliyorum ama iri bir el bileğimi sarıyor.

"Bana ne planladığını söyle. Bir planın olduğunu biliyorum, o yüzden bana yalan söyleme."

Başımı salladım. "Bunun için zamanımız yok, Knox."

kurtulup Aurora'nın sırtına atlıyorum. Yalvaran gözlerle ona dönüp, "Bin!" diye yalvarıyorum.

Arkamdan ışınlanıyor, belimi sıkı ve koruyucu bir şekilde kavıyor ama aramızdaki bağda kaynayan öfkeyi hâlâ hissedebiliyorum.

"Her şeyi sonra açıklayacağım, söz veriyorum." "Eğer bundan sağ çıkarsak."

Derin bir nefes alarak, sesinde duyduğum acıyı ve kalp kırıklığını bir kenara itiyorum ve onun yerine şu anda ihtiyacım olan gücü ve cesareti topluyorum. "Bundan uzaklaşacağız, Knox. O zaman bana bağırıp öfkelenenebilirsin, bunu hak ediyorum ama o zamana kadar tek vücut olarak çalışmamız gerekiyor."

Her şey düşünüldüğünde, değerli ideolojimizi ona karşı kullanmak adil değil. Ama ona her şeyi gösterdiğimde anlayacaktır. İliklerime kadar biliyorum ki o da benim yerimde olsaydı aynı şeyi yapardı.

"Bir keresinde yeterince güçlü olmadığımıda ihtiyacım olan gücün sen olacağını söylemiştin, şimdi izin ver senin için o güç ben olayım. *Güven* bana, Knox."

Aurora'nın sırtında gökyüzüne doğru uçarken, kelimelerim o anda toplayabildiğim her duygu zerresiyle dolup taşıyor. Hepsi de görünmez olan Zephlyn, Axel ve Elysia, su ejderlerine arkadan yaklaşmak için etraflarında dönüyorlar.

Alnını omzuma koyarken nefesinin kesildiğini duymaktan çok hissediyorum. "Tamam," diyor usulca doğrulmadan önce. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Zamanı geldiğinde, beni durdurma." Arkamda sertleşiyor ve bana tekrarlatıyor, "Güven bana."

"Sana hayatım pahasına güveniyorum."

Uzakta yuvarlanan dalgalar beliriyor, beklediğimden daha hızlı yaklaşıyorlar, büyüklükleri midemi bulandırıyor ve kalbimi ekşitiyor. "Güzel. Buna ihtiyaç olacak," diye fısıldıyorum.

Aşağıda, sürü harekete geçiyor. Naia onlara önderlik ediyor, okyanusun derinliklerine doğru alçaldıkça kuyruklarının gökkuşağı her geçen saniye daha da soluklaşıyor, umarım aşağıdan saldırırlar.

Knox keskin bir nefes çekiyor ve şeytani su ejderhaları ortaya çıktığında Aurora'nın tüyleri diken diken oluyor, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Geminin iki katı uzunluğunda ve bir o kadar da geniş, pulları okyanusla aynı renkte, suyun içinde süzülüyorlar. Açık bir gün ve güneşin parıltıları olmasaydı, bırakın onlarla savaşmayı, onları göremezdik bile. Çok güzel yaratıklar ve buraya bizi öldürmek için gönderildikleri gerçeği olmasaydı, bu yaratıklara hayranlık duyardım.

Ama liderin başı sudan kalkıp vahşi bir kükreme çıkardığında, keskin dişleri ve uzun azı dişleri suda parladığında, bedenim ürperiyor. Sonra gözlerini kaldırıyor, damarlarımdan akan kıpkırmızı kadar derin olan gözlerini ve daralmadan önce derinliklerinde tanımaya benzer bir şey yanıp sönüyor.

Kendi boyutlarında bir yaratık için beklediğimden daha hızlı alçalıyor. Diğer ikisi, pulları okyanusla karışacak kadar derine dalana kadar yanından takip ediyor.

Knox, Aurora'nın üzerinde sabit durabilmek için kalçalarını kullanarak ayakta duruyor ve Aurora'nın iki yanına bakıyor. "Nereye gittiler?" diye sesleniyor.

Sorusunu duymazdan gelerek, gözlerim onların boşalttığı yerden ayrılmıyor. "Oyun başlıyor," diye mırıldanıyorum. Ve ruh bağımızı güçlü bir şekilde çekerek Aurora'yı havaya kaldırıyorum, tam o sırada sudan bir ejderha fırlıyor, keskin dişleri tam teşhirde. Ağzı Aurora'nın arka ayaklarına birkaç santim kala kapanıyor ve düşmeden önce vücudu suya çarpıp her yöne püskürtüyor.

Ellerim hazır, altın güç avuçlarımın etrafında dönerken bir diğeri sudan fırlıyor, bu seferki öncekinden daha yüksek. Ağzı karnını kemiklerimizle doldurmak için ardına kadar açılıyor ama ben onu altın bir ateş topuyla karşılıyor, kendi kükremlerimle kendimi serbest bırakıyorum.

Ateş ejderhanın açık ağzına çarptığı anda, öyle acı dolu bir çığlıkla geri tepiyor ki, ben de çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Aurora'nın kulakları düzleşiyor ve tüyleri diken diken oluyor. Avucumu kulağıma götürdüğümde ıslaklığı hissedince şok oluyorum. Elimi geri çektiğimde, parmaklarıma bulaşmış kıpkırmızı bir leke buluyorum.

"Delilah," dedi Knox aniden.

"Ben iyiyim," diye kısık sesle, aşağıdaki suya bakarken hızla pantolonuma siliyorum.

Karanlık bir gölge endişe verici bir hızla yukarı doğru yüzüyor. "Uç, Aurora!" Tam zamanında sesleniyorum.

Aurora, yılan balığına benzeyen gövdesini gösteren bir başka su ejderhası sudan çıkarken kıyıya yanaşıyor. Deniz kızlarına benzeyen kuyruğu tamamen suyun dışına yayılırken gözlerim açılıyor.

Deniz kızlarının hatırlatması beni öne eğdi. "Zig zag çizerek uç, bir sonraki hamleni tahmin etmelerine izin verme."

Başka bir talimata ihtiyaç duymayan Aurora, muhteşem kanatlarını endişe verici bir hızla çıkararak havalanıyor. Bir değil iki ejderha sudan atlarken aniden önce sola, sonra sağa sapıyor.

"Onlara hepimizi öldürmeleri emredilmedi, aksi takdirde geminin peşine düşerlerdi."

"Biliyorum," diyorum ciddiyetle. "Benim için buradalar."

Keskin bir nefes çekerek ellerimi kaldırıyorum ve nişan alıp su ejderhalarına iki altın ateş topu gönderiyorum. Ama göründükleri kadar çabuk

kayboluyor, sihrim suya iniyor, cızırdayarak gri bir duman bulutundan başka bir şeye dönüşmüyor.

Küçük su ejderlerinden biri sudan sıçrarken Knox ateş ediyor. Knox'un ateşi ejderhanın yan tarafına isabet ediyor ve ejderha acı içinde kükrerken vücudu kendi üzerine çöküyor.

Dikkati dağılmışken ölümcül bir darbe indirmek için elimi geri çekiyorum, ancak okyanusun mavisiyle aynı renkte dördüncü bir şekil belirlediğinde elim kekeliyor. Sudaki dalgalanma, desendeki değişiklik olmasaydı onu göremezdim.

"Dur!" Knox elini bileğime dolayarak sesleniyor.

Dördüncü gölge ortaya çıkıyor, saldırganlarımıza benzeyen ama tamamen farklı bir su ejderhası.

Bu sıradan bir su ejderhası değil.

Aniden düşüyor, su patlamadan önce tamamen kayboluyor, saldırganlarımızdan daha büyük bir su ejderhasına dönüşen Harlow ağzını açıp düşmanımızın etrafında kapatırken her yöne püskürüyor.

Vücudundan fışkıran siyah kan, okyanusu bir petrol gibi lekeliyor.

Ağzındaki ejderha çılgınca çırpınıyor, endişe verici bir hızla bir o yana bir bu yana dönüyor Harlow yana savruluyor, ejderhaya tutunma gücü azalıyor. Su ejderhası ona saldıramadan önce altın ateş üstüne altın ateş göndererek gücümü ejderhanın üzerine yağıdırıyorum.

Acı çığlığı diğerlerinden farklı. Sadece irkilmiyor ya da rahatsızlık içinde yuvarlanmıyor, bu saf bir ıstırap. Altın ateş sadece pullarına isabet etmekle kalmıyor, aynı zamanda onlara yapışıyor ve pulları, eti, kemiği ve kası boyunca yan tarafına bir delik açıyor.

Etrafındaki iki ejderha duraksıyor, ancak içlerinden en büyüğü -gözünü bana dikmiş olan lider- bir yılan kadar hızlı dönüp havalanmadan önce sadece bir anlığına, suyun içinden fırlayarak doğrudan Harlow'a yöneliyor.

Knox ellerini arkamdan kaldırıyor ve birbirine vuruyor. Aşağıdaki su, su ejderhasının yüzdüğü yerde birbirine çarpıp üzerine gelen iki büyük dalga tarafından rahatsız edildiğinde gözlerim açılıyor. Knox'un yarattığı dip akıntısında yuvarlanan vücudu bir an için sersemliyor.

Harlow'u arıyorum ama bulamıyorum. Su ejderhası da çalkantılı sudan çıktığında aynı şeyi yapıyor. Duraklıyor, takipçisi de aynısını yapıyor.

Dudaklarımın kenarı kalkıyor, su ejderhalarının altında renkler açmaya başlarken yüzüme kurnaz bir gülümseme yayılıyor.

Okyanusun derinliklerinden gelen beyaz, kırmızı, yeşil, mavi, pembe ve mor ışıklar su ejderhalarının etrafında bir çember oluşturarak yüzmeye çalıştıklarında Knox keskin bir nefes çeker, ancak yanmış gibi geri çekilirler.

Denizkızları yükseliyor, ellerini suyun üzerine kaldırıyorlar. Dudakları dakikada bir mil hareket ediyor, soğuk sesleri Knox'un yaptığı bir esintiyle bize doğru sürükleniyor ve daha önce sadece bir kez duyduğum bir dilde ilahi söylüyorlar.

Eleanor deniz tarafından götürüldüğünde.

Su ejderhaları acı içinde kıvranmaya başlıyor, çığlıkları etrafımızdaki havayı dolduruyor. Uzakta okyanusun yüzeyinde beliren gölgeler dikkatimi çekene kadar tamamen duraksamama neden oluyor.

Başımı kaldırıyorum, kaşlarım çatılıyor, çünkü görünürde bir bulut göremiyorum. Ama yaklaştıkça suyun üzerinde dans eden gölgelerin ne bulut şeklinde olduğunu ne de bulut gibi hareket ettiğini görebiliyorum.

Birden Axel, Elysia ve Zephlyn'in neden hâlâ gelmediğini anladım.

Ufuk boyunca, şeytani ejderhaların dikenleri arasında at süren çelik kılıçlı Phooka'lar var.

Ckapt'ca 44

Knox

Delilah önümde kaskatı kesiliyor ve nefes almayı bırakıyor.
Bakışlarını takip ederek nedenini buldum.

Üç şeytani ejderha bizim için uçuyor. Arkadaki ikisi savaşıyor
Axel ve Elysia canavarların tepesindeki Phooka'larla savaşıırken Zephlyn de jilet
gibi keskin pençeleri ve dişleriyle onlara saldırıyor. Çok iyi tanıdığım, yıllardır
savaştığım bir yaratık. Kaç kez öldürürseniz öldürün, geri gelmeye devam eden
bir yaratık.

Ta ki Delilah'a, ona altın cadı diyene kadar.

Aurora, Zephlyn'i iki şeytani ejderhaya karşı savaşıırken gördüğü anda bunu
anlayabiliyorsunuz. Bir an denizkızlarının mistik güçleriyle su ejderhalarını
tuzağa düşürmesini izliyoruz, bir an sonra ise havada süzülüyoruz, vahşi
hırıltıları ve hırıltıları gök gürültüsü gibi gökyüzünü tokatlıyor.

Delilah şeytani ejderhaların tepesindeki Phooka'lara birbiri ardına oklar
gönderirken altın ateş okları havada vızıldıyor.

Aurora'nın şu anda uçtuğu kadar hızlı uçtuğunu hiç görmemiştim, belki de
Delilah onun için hava akımlarını manipüle ediyordur. Ellerimi kaldırarak ona
yardım ediyorum, Aurora'nın arkasına bir hava cebi gönderirken bir yandan da
iblislere kendi oklarımı atıyorum. İblisler benim ve Delilah'nın büyülerinden
sanki hiçbir şey yokmuş gibi kaçıyor.

Axel ön tarafta savaşıırken Zephlyn'in arkasından gelen iblise vurmaya
çalışan Elysia'nın çılglık atarken titreyen eliyle ağzını kapatışını görünce kalbim
sıkışıyor.

Axel neden uçmuyor?

Elysia'dan ayrılmak istemiyor mu?

Delilah'nın yanağına bir öpücük kondurup havalanmadan önce durumu değerlendirmek için kendime sadece bir saniye, bir an veriyorum. Kanatlarım açılıyor, bacaklarım bükülüyor, etrafımdaki havayı manipüle ederken Aurora'nın önünde uçuyorum.

Delilah'nın ateşli oklarından kaçan Phooka süt gibi gözlerini bana dikip sırtıyor.

Kaybolmadan bir saniye önce gülümsemesini yansıtıyorum.

Gözlerimi şeytani siyah ejderhanın arkasındaki noktaya dikmiş, ateş püskürterek Aurora'ya bakarken, havada, zamanda ve uzayda uçuyorum ve Phooka'nın arkasına geliyorum.

Ellerimi çenesine dolayarak döndürüyorum ve tek bir hareketle boynunu kırıyorum. Phooka düşüyor, aşağıdaki okyanusa çakılıyor, başı vücudunun geri kalanına kıyasla garip bir açıda.

Hiç vakit kaybetmeden, tepesinde oturduğum ejderha efendisinin düştüğünü fark ettiğinde sırtımdaki kılıcı kınından çıkarıyorum. Havada öyle bir duruyor ki, içgüdüsel olarak ellerimi onun iğrenç siyah pullarına yüzümün çarpmasını engellemek için dışarı fırlattığımda bıçağı tutuşum aniden düşüyor. Homurdanarak, burnum kırılmadan önce kendimi tam zamanında yakalıyorum ama ejderha bir kedi gibi kavis çiziyor ve o kadar hızlı dönüyor ki pullu çıkıntılarındaki tutuşum kayıyor ve beni bir boğa gibi savuruyor.

Ellerimi fırlattığımda bir gölge cebi beni havada yakalıyor ve kendimi düzeltmem için bir kaldıraç görevi görerek tekrar canavara doğru uçmamı sağlıyor. Doğrudan Delilah ve Aurora'ya yönelip onların Zephlyn'e ulaşmasını engellerken benim varlığımı tamamen unutmuştu. Griffinler arasındaki ruh çifti bağının kokusunu aldığına şüphe yok.

Delilah ateş topu üstüne ateş topuyla saldırmaya devam ettikçe canlı kırmızı gözleri daralıyor, ancak şeytani ejderhanın ateşi zarar vermeden önce onun gücünü söndürmeye çalışıyor.

Canavar başka hiçbir ejderhaya benzemez, kara büyüyle sımsıkı sarılmıştır. Normal bir ejderhanın iki katı büyüklüğünde, vücudu gece kadar siyah, gözleri canlı bir kırmızı, gücü damarlarında dolaşüyor. Normal bir ejderhanın iki katı büyüklüğünde olması bir yana, grifonların neredeyse üç katı büyüklüğünde.

Axel'den gelen kükreme ve homurdanma seslerine bakılırsa, Zephlyn'in iki kişiyi onu öldürmekten alıkoyması hiç de azımsanacak bir başarı değil. Kardeşinin son parçası. Griffin'i korumak için her şeyi yapar.

Nefesimin altında hırlayarak hava boşluklarından atlıyor, şeytani ejderhanın sırtına bir kez daha inene kadar olabildiğince hızlı ısınlanıyorum. Beni üzerinden atmasına fırsat vermeden çift hançerimi sırtına saplıyorum.

Çok az titriyor.

Bıçakları art arda çekerek onu defalarca yaralıyorum, dikkatini Delilah'tan uzaklaştırmasını umarak elimdeki her şeyi onu yaralamak için harcıyorum.

Bir öfke çılgılığıyla, siyah kan damlayan bıçakları kınına sokuyorum ve ayağa kalkıyorum, düşsem de umurumda değil, kanatlarımın beni yakalayacağını biliyorum. Sırtından aşağı doğru koşuyorum ve tam sıçradığı anda havaya zıplayarak gazabından kaçıyorum ve tekrar canavarın tepesine iniyorum. Kollarımı açarak hızla boynuna dolayabildiğim kadarını doluyorum ve geri kalanını gücümle kaplayarak gölgelerden bir ilmik oluştuyorum.

İçimden akan güce karşı çılgılık atarak tüm gücümü kullanıyorum ve ejderhayı çekerek havada durmasını sağlıyorum. Boğulmaya başladı.

Yak onu.

Ne kadar güç kullanırsam kullanayım asla gerçekten ölmeyeceğini bilerek talebi bağdan aşağı gönderiyorum. Sadece Delilah onları yok edebilir.

Tanrım, onun sihrini şişeleyip ön saflara göndermeliyiz.

Aurora birkaç dakika içinde üzerimize geliyor, çenesini şeytani ejderhanın boynuna geçirip kemiklerini kırarken nefreti o altın derinliklerde parılıyor ama bu yeterli değil. Ejderha, Delilah'nın altın alevleri pullu bedenini yakana kadar benim ve Aurora'nın çenesine karşı çırpınıyor.

Altın ateş derisini yakıp bedenini eritirken bir ölüm çılgılığı atar.

Daha önce çırpındığını düşünüyordum ama şimdi çırpınıyor.

"Bırak Aurora!" Gölgeyi ilmeğimi boynuna geçirmeden bir saniye önce emrediyorum. Geri çekiliyor, siyah kan kuzgun rengi kürküne karışıyor.

Kendini uzağa fırlatır ve feryat eder, çılgılık atar ve erimiş deriyi pençeler. Sonra düşer.

Delilah onun ardından altın ateşi fırlatıyor, şeytani ejderhanın kanatlarına isabet ettiğinde bağımızı cızırdatıyor, gökyüzünden düşerken onu etkili bir şekilde mahkum ediyor, pençeleri kaçınılmaz olanı durdurabilirmiş gibi havayı pençeliyor.

Sonra da öldürücü darbeyi hayvanın açıkta kalan karnına gönderir.

Gücü doğrudan bozulmuş kalbinin bulunduğu yere isabet eder ve büyük bir sıçramayla suya çarparken büyük organı yakar. Yuvarlanmanın ardından

Gözlerim su ejderhalarına, denizkızlarına ve Harlow'un ölümüne karşı verdiği mücadeleye takılıyor.

Ölümcül bir kükreme gökyüzünü yırtıyor ve başımı arkama atmama neden oluyor. Şeytani bir ejderhanın çenesi Zephlyn'in karnına dolanmış.

Aurora'dan çıkan ses daha önce duyduklarıma hiç benzemiyor.

Kayan bir yıldız gibi havalanıyor, ejderhaya çarpıp çenesini kırmadan hemen önce Delilah'yı eyerinden savururken siyah bir kürk topu yanımdan vızıldayarak geçiyor. Ejderha acı içinde bağırıp Zephlyn'i tutmayı bırakana kadar kas ve pul parçalarını koparıyor ama Delilah bir çığlık atarak altın kanatlarını açıp uçmaya çalışırken Zephlyn'den fışkıran kana ya da acı dolu sızlanmalarına odaklanamıyorum. Onun sıkıntısı midemi bulandırıyor ama Delilah'ın düşüşü kadar değil.

Gökyüzüne ısınlandığımda birkaç santim uzağımdaydım, elimi uzatmıştım ki büyük siyah bir tüy yumağı yanımdan vızıldayarak geçti ve onu eyerinin üzerinde yakaladı.

Griffin bakışlarında öylesine açgözlü, hayvani bir koruyuculuk parıltısıyla bana doğru dönerken, Delilah şok olmuş bir halde Aurora'ya bakarak sadece soluk soluğa kalakalıyor ve beni havada tökezleterek durduruyor. *"Elbette onu yakalayacaktım"* der gibi bana bakıyor.

Yine de fark etmez, çünkü Delilah aniden adımları haykırmaya başladı.

"KNOX!" diye bağırıyor, tam da bir bıçak sırtımı yararken.

Скарга 4

Delilah

A Knox acı içinde belini bükerken boğazımdan dehşet çığlıkları yükseliyor. Acı vücudunda ve bağımızda dalgalanıyor, sanki darbeden o kadar sersemlemiş ki duygularını durduramıyor.

Sonra gökyüzünden düşüyor, kolları arkasına uzanmaya çalışıyor. Gökyüzünde dönerken, bulduğum şey karşısında ağızımdan bir nefes çıkıyor. Sırtının alt kısmında, kanatlarına birkaç santim kala, deri parçalanmış, bıçak o kadar derine girmiş ki bir kemik dışarı çıkmış.

Phooka, şeytani ejderhasının tepesinde bize doğru gelirken Aurora geri çekiliyor. Ejderha jilet gibi keskin dişlerini bize geçirirken, Phooka'nın Fae erkek bedeninin üstündeki keçiye benzeyen kafası Knox'un kanının bıçağından damladığını görünce sırtıyor. Ondan dalga dalga yayılan memnuniyet midemi bulandırıyor.

Aurora hırslıyor, ejderha pençelerini boynuna geçirmeye çalışırken vahşi bir canavar gibi tıslıyor.

İki çift.

Biri Griffin, diğeri Fae.

İkisi de yaralı eşlerine ulaşmak için savaşıyor.

Aurora şeytani ejderhayla savaşıırken Zephlyn'in çığlıkları hâlâ gökyüzünü dolduruyor ve ben Knox'un aşağıya düşen formuna bakıyorum.

Knox, uç.

Yine de vücudu düşmekten başka bir şey yapmıyor. Nefesim kesiliyor ve düşünmeden atlayıp Aurora'yı ejderhayı savuşturması için bırakıyorum.

Bilinci yerinde değil, öyle olmalı. Bayılmaması için başka bir sebep yok.

uç.

Çünkü kesinlikle *ölmüş* olamaz. Benim Knox'um değil.

Aramızdaki bağı çekerek, uyanması için köprüde çığlık atıyorum ama zihninin bir tarafı öylesine karanlık gölgelerle örtülü ki, korku beni pençesine alıyor. Dehşet çok güçlü bir şey, onun yanına ışınlanıp kollarımı vücuduna doladığımda aklımı kaçırmama neden oluyor. Ellerim anında kalın bir ılık ıslaklıkla kaplanınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Knox'u sallayarak uyanması için bağıyorum. "*Knox!*"

santimi bile için gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve yine de su yaklaşıyor, hala denizkızları ve ejderhalarla dolu, yaşamları için savaşıyorlar. İnleyerek tüm gücümle ona sarılıyorum ve tekrar yukarı ışınlanıyorum, uzayda ve zamanda tekrar tekrar zıplıyorum.

Yine de faydası yok, Knox'un ölü ağırlığı kollarımdayken olmaz. Düşmemizi engelleyemiyorum ve ne kadar uzağa ışınlanırsam ışınlanayım düşmeye devam ediyoruz. Ondan kan akmaya devam ederken hayal kırıklığı ve korkudan gözlerim yaşlarla doluyor.

Avucumu açıkta kalan en geniş alanın üzerinde kaydırarak zihnimi açık tutuyorum, ışınlanmaya devam ederken gözlerim yukarı bakıyor. Bu sırada doğal içgüdülerimle savaşılmaya ve ellerimden onun tenine ışık akıtırken hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Normalde iyileştirme büyüsü soluk mavi bir renkte parlar ama ister dokunuşuma sızan korkudan ister büyümün beni ele geçirmesinden olsun, Knox'un arkasında parlayan ışık altın rengine.

Dişlerimi sıkarak, ışınlanabileceğimden daha hızlı düşüyoruz ve su hoşuma gitmeyecek kadar yakınımda belirmeye başladığında şok içinde haykırıyorum.

"Knox, *lütfe*n! Lütfen uyan!"

Bakışlarım iki büyük şeytani ejderha ve yukarıdaki yaralı Zephlyn arasındaki mücadeleye kilitlenirken göğsümden bir hıçkırık yükseliyor. Aurora onun yanında, şüphesiz eşini kurtarmak için elinden gelen tüm gücü kullanıyor.

"Bu bitemez. Daha fazlasını hak ediyoruz!"

Bunu imgelemde görmedim. Bunun gerekiyordu.

Büyük bir hayal kırıklığı ve adaletsizlikle, sırtına dalga dalga büyü indirirken acı içinde çığlık atıyorum. Sonra gözlerimi kısıyorum ve bir hava büyüsü patlamasıyla bizi olabildiğince hızlı bir şekilde gökyüzüne fırlatıyorum. İçimde dolaşan güç çok hızlı bir şekilde ortaya çıkarken acı içinde bağıyorum. Çok hızlıydı ama Knox kollarımda kanlar içinde yatarken umurumda değildi.

Sırtındaki deri en azından temiz görünüyor ve hava gücümün bir kısmıyla yukarı doğru itmeye devam ederken hızlı iyileşmenin ona daha fazla zarar vermemesi için dua ediyorum. Kanatlarımı açamayacak kadar korkuyorum.

ve uçmaya çalışacağım. Şüphesiz kontrolü kaybedeceğim ve Knox'un ihtiyacının tam tersini yapacağım.

Gökyüzünde, aniden bir ejderha düşer.

Ani bir hava akımı kanatlarını yukarı doğru çekerek onu sırtüstü çeviriyor, karnı yukarı kalkıyor ve açıkta kalıyor. Aurora kükreyip çenesini hayvanın göğsüne dolayarak çürümüş kalbini dışarı çıkarırken hayvanın karnının üzerine iniyor.

Hiç düşünmeden, sanki artık doğamda varmış gibi, Aurora kendini geriye doğru atar atmaz, büyük siyah kanatlarını öfkeyle çırparken, altın alevlerden bir duvar gönderiyorum, Knox'un saldırısına yardım eden şeytani ejderha alevler içinde kalırken, vücudu ölümcül bir çarpışmayla okyanusa düşmeden birkaç dakika önce eriyip yok olurken, memnuniyetim içimde cızırdıyor.

Yakın zamanda geri gelmeyecek.

Sırtım sert bir şeye çarptığında nefesim kesiliyor, göğsümden bir homurtu yükseliyor, Knox'un bilinçsiz bedeni tüm ağırlığıyla üzerime çöküyor. Aurora'dan bir inilti yükselirken göğsünün yavaşça inip kalkmasına dikkat ederek ona yapışıyorum.

Başım onun kuzguni paltosunun üzerine düşüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Ckapt'ca 4W

Knox

T Güçlü ışınları arasında gözlerimi kısıarken güneş beni kör ediyor. Nerede olduğumu, kim olduğumu hatırlamaya çalışırken sisli zihnim çalkalanıyor ve-

Hatıralarım muazzam bir sel gibi geri geliyor.

Elim içgüdüsel olarak sırtıma gidiyor, parmaklarım parçalanmış giysileri buluyor ama derim tamamen sağlam, en ufak bir şişlik ya da çıkıntı bile hissetmiyorum. Yine de bulduğum şey kuzguni siyah kürk ve altımda kıvranan bir kadın. Yukarı çabalayan Delilah, ben üzerinden inerken kasılıyor.

"Tanrım, ne baygınım?" İnledim.

"Yeterince uzun!"

İçimden bir ses gerçek cevabı ve içinde bulunduğumuz duruma tam olarak nasıl geldiğimizi bilmek istemediğimi söylüyor.

Etrafıma baktığımda sadece bir iblis ejderhanın kaldığını ve Axel'in ağır yaralı Zephlyn'i iyileştirmeye çalıştığını görüyorum.

Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum.

Delilah'nın elini sıkarak kanatlarımı açıyorum ve doğrudan Axel'e doğru ateş ediyorum; griffin arka ve karın bölgesindeki kötü yaraya rağmen bir şekilde uçmaya devam ederken havada asılı duruyor. Ellerimi yaranın üzerine koyuyorum ve rezervlerimde gereğinden fazla büyü olduğunu görünce şaşıyorum. Hiç düşünmeden büyüü Griffin'e doğru gönderiyorum, Griffin'in gözleri rahatlamaktan kapanırken kalbim sıkışıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Axel, gözleri Ace'in ruh çifti griffinine kilitlenmişken hafifçe buğulanıyor.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken, avucumun altındaki deri birbirine yapışmaya başlıyor.

Kimse tepki veremedi, kalan son şeytani ejderha havalanır. Ağzı açılıp jilet gibi keskin dişleri ortaya çıkarken, üstündeki Phooka kemikli elini çıkarıp Elysia'yı Axel'in arkasındaki tüneğinden çeker.

Elysia çılgılık atarken Phooka onu göğsüne asıyor ve boynuna kıpkırmızı kan damlayan bir bıçak tutuyor. Axel'in yüzünü dolduran dehşet, kardeşinin ölümüne tehlikeli bir şekilde yakın bir durumdaki bakarken içime bir yumruk gibi iniyor.

Elysia'nın geniş gözleri vahşi bir parıltıya bürünerek her yöne dönüyor.

Axel seğiriyor, Zephlyn sadece Elysia'yla yüzleşmek için dönüyor ama Phooka susuyor.

"Bir santim daha hareket ederse kafası uçar."

"Müzakere zamanı *hiç gelmedi*. Bırakın onu!" Kükredim.

Axel'in gözlerindeki hayvani bakış çok iyi bildiğim bir his. Sevdiklerimizi korumak için duyduğumuz saf yırtıcı ihtiyaç. Bu ezici bir duygu, kontrol altına alınamayan bir duygu seli.

Ölümcül saldırısından sonra hâlâ iyileşmekte olan Zephlyn başka bir şeytani ejderhayla baş edemez ve Axel da bunu biliyor. Tüm bu manzara grifonlardan bir inilti çıkarıyor, ses aşağıda devam eden su savaşına karışıyor.

Ama bakışlarımızı önümüzde duran manzaradan ayıramayız. Ailemizi terk edemeyiz.

"Pazarlık yapmak istemiyorum," diye tükürüyor.

"Ne istiyorsun lan o zaman?" diye alay ediyor Axel, bıçak arkadaşının boynunda durdukça öfkesi artıyor.

Süt rengi gözler yavaşça Aurora'nın tepesinde oturan Delilah'ya kayıyor, her şeyin yorgunluğundan nefes nefese kalmış. Phooka hınzırca sırıtıyor.

"Altın cadı."

Ve sonra ona saldırıyor.

Phooka, Elysia'yı yana fırlatır ve onu delici bir çılgılıkla havada savurur. Şeytani ejderha Aurora'ya doğru fırlarken Axel onu yakalamak için Zephlyn'in üzerinden atlar.

Kara Griffin misilleme yapıyor ve Delilah'yı da yanına alarak ejderhanın boynuna doğru hamle yapıyor. Ama benim odağım uzanmış pençeleri, keskin pençeleri ve keçiye benzeyen kafasındaki hınzır sırıtışıyla Phooka'da.

Bir kez olsun, ona tam zamanında ulaştım.

Griffin başını çevirip ağzını ejderhanın boğazına kapatırken, ışınlanarak kolumu Delilah'ya doluyorum ve boştaki elimle Aurora'ya . Dişlerinin kemikleri kırarken çıkardığı ses gökyüzünde çınlıyor ve ejderha aniden gevşiyor.

Phooka'nın gözleri Aurora'ya kilitleniyor, şeytani yaratığı gök gürültülü bir ifade ele geçiriyor, ancak griffin'in odağı hala ağzındaki ejderhada kalıyor. Bu yüzden Phooka'nın avantaj sağladığı bir açıyla büküldüğünü fark etmiyor.

Aurora ejderhayı ağzından düşürüp siyah kanını tükürdüğü anda ayağa kalkıp kanatlarımı açıyorum. Kendimi Aurora'nın sırtından fırlatıyorum, tam Phooka yaratığı düşerken hamle yaparken kanatlarım hızla çırpıyor.

Ama benim acele etmek için ışınlanarak bir yöne atladığım yerde, Phooka bunu bekliyor ve diğer yöne dalıyor. Birdenbire, hınzır bir sırıtişla Aurora'nın tepesinde, şimdi açıkta duran Delilah'nın yanında beliriyor. Pençeleri kollarından aşağı kayıyor, boğazından bir acı çığılıı koparıyor ve manik bir şekilde gülüyor.

Kanatlarım açılıp daha fazla uzaklaşmamı engellerken tüm sesler benden kaçıyor.

Gözlerim açılıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve öfkem artıyor.

Birdenbire Phooka'nın önündeyim, büyüm beni ışınlıyor ve aniden göz kırpmasına bakılırsa beni beklemiyordu. Hançerlerim bir saniye içinde uzanmış ellerimdeydi ve bir savaş çığılııyla onları Phooka'nın göz çukurlarına sapladım.

Pençelerini bana batırmak için hamle yaparken çenesi açılıyor, ama hızlı bir çekişle hançerleri çıkarıyorum ve tüm gücümle tekmeleyerek Phooka'yı aşağıdaki okyanusa doğru savuruyorum.

Okyanusun yüzeyine çarparken çıkardığı ses, bir kayaya çarparken çıkardığı sese benziyor. Ve kalbimi tatmin etmekten başka bir işe yaramıyor.

Aurora, yeniden bir araya geldiğimizde başını Zephlyn'inkine yaslayarak inliyor. Ancak gözlerinin dönmeye başlaması uzun sürmüyor. Griffin gökyüzünden düşmeden önce elimi fırlatıyorum ve griffini sabit tutmak için bir hava boşluğu gönderiyorum.

Kanatlarımı hızla çırparak karnına yaklaşıyorum, iyileştirdiğim derinin çürümeye başladığını fark edince yüzümü buruşturuyorum, sanki yüzeyin altında kara büyü varmış gibi. Griffin'den karanlık gücü emmeyi düşünmediğim için kalbim öfkeyle çarpıyor.

Tanrım, kara büyü gerçekten de saf olan her şeye bulaşıyor.

Her iki avucumu da yaralı karnının üzerine koyduğumda, mavi iyileştirici ışık beyaz kürkünün üzerine akıyor. yatıştırmak yerine, gücü kara büyüye çıkarmak için yönlendiriyorum. Parmaklarımın yağa benzer siyah bir maddeyle kayganlaştığını fark edip geri çekildiğimde yüzümü buruşturmama engel olamıyorum. Yine de bu iğrenç duyguya rağmen içimi bir rahatlama kaplıyor. İşe yarıyor.

Axel bir anda yanımda, aşağıdan uçarak geliyor, titreyen Elysia'yı göğsüne bastırırken sesinde korku var. "O iyi mi? İyileştiğini sanıyordum."

Bu soru üzerine Aurora'nın altın rengi gözleri kısılıyor ve bana doğru hırlıyor.

İkisine de güvence veriyorum, Zephlyn tekrar kendine geldiğinde göğsümdeki gerginlik azalıyor. "O iyi. Ejderhanın ısırtığıyla aşıldığı kara büyüye çıkarmam gerekiyordu."

O görkemli kanatlarını çırtıkça içime bir rahatlama yayılıyor ve kendi başına uçmaya başladığında onu sabit tutmak için kullandığım hava büyüğü geri çekiliyor.

Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken Axel, Elysia'nın sırtında yatıştırmacı daireler çiziyor. "Başka kimse var mı?"

Delilah'nın nefesi kesilir. "Oh, Tanrım."

Boynumu bükerek, gözlerini aşağıdaki suya diktiği yeri takip ediyorum, ancak çenem neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

Harlow'un su ejderhası formu bir görünüp bir kaybolurken, arkasındaki suda kıpkırmızı bir yılan izi belirliyor ve orta kısmındaki büyük bir ısırtıktan sızıyor.

"Hayır" diye boğulurken şoktan nefesim kesildi.

Deniz kızları, Harlow'un kan izlerini takip etmek için yüzen iki su ejderhasına şok dalgaları gönderirken, her renkten kuyrukları arkasında yüzerken arkasında ışıklar parlıyor. Deniz kızlarının güçleri varoluşları boyunca bir sır olarak kaldı ve hala da öyle, çünkü tek görebildiğimiz ayrı ayrı renklerdeki büyülerinin peşlerindeki her yarattığı yaktığı.

Ta ki o da duraksayana kadar.

En büyük su ejderhası onların güç patlamalarının yanından sanki hiçbir şey yokmuş gibi geçiyor, bu manzara kalbimi yerinden oynatıyor. Kullandıkları büyü her neyse

Yaratıkları tuzağa düşüren şey ya tükenmiştir ya da bir şekilde buna karşı nasıl savaşıacaklarını öğrenmişlerdir ve tekrar denizkızlarının sınırları içinde hapsolmalarına izin vermeyeceklerdir.

Delilah'nın göğsünden alçak bir hırıltı yankılanıyor ve nefesinin altında bir özür mırıldanıp serbest düşüşe geçmeden önce onu kavramak için yarım saniyem var.

Aurora'nın öfke çılgılığı benim küfür dizime katılıyor.

"Neden tehlikeden uzak duramıyor?" diye bağırdım. Peşinden atlamak için hamle yapıyorum ama Elysia'nın küçük sesi beni durduruyor.

"Çünkü o seçilmiş kişi."

Bu olay başlamadan önce Delilah'nın bana, zamanı geldiğinde ona *güvenmemi* söylediğini hatırlayarak duraksamaktan kendimi alamıyorum. Aşırı korumacı bir Fae gibi endişelenmek beni ölüme yaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

Aramızdaki bağ cızırdıyor ve Delilah'nın kollarını açıp kızıl lekeli suya dalmadan önce okyanusa yaklaşmasını izlerken beni garip bir sakinlik hissine doğru yönlendiriyor. Onun gelişini işaret eden küçük sıçrama su ejderhalarını caydırmıyor.

Kesinlikle delirdim. Delilah, başta kendisi olmak üzere hepimizi öldürmeye kararlı su ejderhalarıyla birlikte okyanusa atladı ve yine de sanki olması gereken buymuş gibi hissediyorum.

Yine de bu, bunu tek başına yapmak zorunda anlamına gelmiyor.

Geçen saniyelerle birlikte daha derinlere doğru yüzmeye devam eden Delilah'nın küçük figürünü takip etmeye çalışan Aurora'nın burnundan buhar püskürüyor.

"Axel, sen-" "Evet, bana emir ver."

Gözlerim sahnede gezinirken beynimi zorlayarak emrediyorum, "Zephlyn'i gökyüzünde devriye gezmesi için Elysia'yla birlikte bırak. Tek başına Harlow'a uç ve suya girebilersen onu iyileştirmeye çalış-"

"Hemen!" diye sesleniyor, ama sonra duraklıyor. Axel bir an için gözlerini Elysia'nın hâlâ titreyen formuna kilitleyerek bakakaldı.

"Git!" ısrar eder. "Ben iyi olacağım. Zephlyn bana bir şey olmasına izin vermez."

Ancak görünüşe göre kararsızlık onu terk edip etmeme konusunda değil.

Axel hızla yanağına bir öpücük kondurarak sarışın Fae'yi sersemletir ve Zephlyn'i okşadıktan sonra kendini fırlatarak doğrudan yavaş hareket eden Harlow'a doğru uçar.

Elysia'nın şoku uzun sürmez, Zephlyn'in üzerine atılır ve nefesi kesilir.
"Aman Tanrım."

Bakışlarını takip eden Aurora, ben de aynısını yaptığım da altımda sertleşiyor.

Okyanusun derinliklerinde altın rengi bir ışık parlamaya başlar. Ve sadece bir kişi böylesine parlak bir renk yaratabilir.

Yuvarlak bir top olarak başlar, saniyeler içinde büyür ve şeytani su ejderhalarından daha büyük olana kadar genişler.

Ejderhalar sudaki karışıklığı hissettiklerinde duraksıyor gibi görünüyorlar. Güvenli bir yere doğru süzölmeye çalışan Harlow bile bocalıyor gibi görünüyor. Tüm gözler şimdi altın renginde parlayan suya dönerken deniz kızlarının gücü yavaşlıyor.

Ckapt'ca 47

Delilah

T Suyun dondurucu sıcaklığı sistemimi o kadar sarsıyor ki, yönümü bulmaya çalışırken bir an duraklıyorum. Bacaklarımı açarak ağzımın etrafında bir hava boşluğu oluşturuyorum ve derin bir nefes çekiyorum ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi yapmaya hazırlanıyorum.

İmgelemi görene kadar değil.

Güç, görünmezlik sihrimi kullanmayı hayal ettiğim ayak parmaklarımın altından saçımın tepesine doğru hareket ediyor. Ama bu sefer bunun yerine, onu altın güçle dolduruyorum ve kendimi gerilirken, ayaklarım şekillenirken, bacaklarım birbirine karışırken, bedenim hareket ederken, parmaklarım ağ örerken hayal ediyorum. İmgelemin bana gösterdiği her bir ayrıntıyı gözümde canlandırıyorum ve bedenimin tüm moleküllerini altın su olanın görüntüsüne uyduruyorum.

İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama hava kabarcığının aniden patladığını ve suda boğulmadığımı düşünürsek, bir şeyler bana işe yaradığını söylüyor. Deneysel bir nefes alıyorum ve suyun solungaçlardan yüzüme doğru süzüldüğünü hissediyorum.

Acı bedenimi kaplıyor. Beni dizlerimin üstüne çöktüren bir acı değil, ama büyümek için, değişmek için bir tür acı.

Elimi yüzümün önüne götürdüğümde, her zamanki krem beyazı parmaklarımın yerine altın pençeleri görünce afallıyorum. Tırnaklarımın yerini alan keskin pençeler, yeni bulduğum ellerimi nereye koyacağımı iki kez düşünmeme neden olacak.

Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum.

Daha önce bedenimde hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Fae bedenimde büyümek bir başarıydı, ama hala nispeten insan bedenimdeydim. Bu... bu tamamen başka bir şey.

Ağırlık, alışması en zor kısım ve bacaklarımın olması gereken yerde uzun kuyruğumla ileriye doğru yüzmeye çalıştığımda, kendimi ne kadar uzağa ittiğimi görünce şok oluyorum. Suyun içinde ne kadar parlıyor gibiyim.

Ama yeni formumu öğrenecek zamanım kalmadı. Bir su ejderhası beni fark etti ve endişe verici bir hızla bana doğru yüzüyor.

Tedbiri elden bırakarak yeni çenemi içeri sokuyorum ve itiyorum, suyun içinde ejderha kadar hızlı süzülüyorum. Gözlerinin açıldığı anı neredeyse kaçıırıyordum. Altın gücümü fırlatarak etrafımdaki su elementiyile şekillendiriyorum ve kendimi güçlü bir şekilde itiyorum, görünmez oluyorum ve daha da aşağıya dalıyorum.

Önümdeki ejderha durdu, öncekinden daha da şaşkındı. Elimde olmadan sırtıyorum, jilet gibi keskin dişlerimi büyük dilim boyunca hissedince şok oluyorum.

Kuyruğumdaki her santim kası kullanarak, onu bir o yana bir bu yana, daha hızlı ve daha hızlı savuruyorum ve yukarı doğru fırlatıyorum.

Kendimi gelecek tada hazırlayarak ağzımı sonuna kadar açıyorum ve sahip olduğum altın su ejderhası bedenini ortaya çıkarıyorum, tam da çenem diğer ejderhanın bağırsağına dolanırken. Kemikleri, kasları ve pulları parçalıyorum ve ejderha gırtlaktan gelen bir kükremeye feryat ediyor. Onu suyun yüzeyine taşırken yeni pullu kulaklarımı çınlatıyor, siyah kanı bir kez daha yere çarpmadan önce havaya sıçırıyor.

Başımı sallayarak, etini vücudundan ayırmak için bir o yana bir bu yana dönüyorum.

Sudan alçak sesle bir çığlık yükseliyor, muhtemelen karşısındaki bu manzara karşısında ağlıyor. Bedeni suyun altında çok fazla batmadan önce, altın alevlerden bir nefes üflüyorum, onu bir hava cebi içine alıyorum ve gücü bedene doğru fırlatıyorum.

Altın alevler içinde parlayarak bu topraklara asla geri dönmemesini sağlar.

Tiz bir çığlık suyu delip geçiyor ve küçük zaferimin keyfini bir anda yok ediyor. Kocaman başımı çevirip kalan son ejderhanın intikam hırsıyla geri dönüşünü izliyorum.

Güçlü çenesini kaldırıp keskin dişlerini pembe bir denizkızının beline geçirirken tamamen çaresizim ve tek bir şey yapamayacak kadar uzaktayım.

Bir ikiz.

Meşhur denizkızı gücü bile hiçbir şey yapamaz.

Diğer ikizin elinden çıkan pembe ışık su ejderhasının yüzünü yakıyor. Denizkızından geriye kalan küçük kalıntıları da yere düşürerek ikizinin feryadına neden olur ve ona doğru yüzerken güvenliğini umursamaz.

Kendimi ileri doğru iterek önünü kesmeye hazırlanıyorum ama ejderha kalan pembe denizkızına doğru ilerlemiyor. Onun yerine, ejderha bedeni kanlar içinde gemiye doğru yüzmeye çalışan Harlow'a kilitleniyor.

Ejderhanın ağzının köşesi, kendini fırlatmadan bir saniye önce yukarı doğru eğilir.

Panik, kararlılıkla birlikte kalbimi sarıyor. Oraya zamanında varabilmek için ejderhaya doğru dikine ateş ediyorum. Naia'nın çoktan kabul ettiği şeyi durdurmaya çalışmak için.

Kapsüller, biri hariç hepsi düşenin etrafını sarıyor.

Naia Harlow'un arkasında yüzüyor, elleri iyileştirici güçle bembeyaz parlıyor. Ama kan izini takip eden ejderhayı durduramayacağını biliyorum.

Bir çılgılık kafamı dolduruyor. Çok hızlı, çok hızlı hareket ediyor!

Gördüğüm şey buydu, imgelemimde olan tam olarak buydu, ama bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Altın ateşi patlatan bir kükreme çok uzağa gitmesine şaşırdım ve su ejderhasının kuyruğuna isabet edip onu sendelemeye zorladığında daha da şaşırdım.

İhtiyacım olan tek şey o bir saniye. Beni ileri itmesi için etrafımdaki suyu manevra ederek arkamda dalga üstüne dalga yaratıyorum. Oraya ışınlanabilseydim ışınlanırdım ama vücudum o kadar ağır ki bataklıkta yürüyormuşum gibi hissederdim.

Ejderha tekrar ileri atılırken ağzımdan bir kükreme daha çıkıyor. Çeneleri Naia'nın beyaz kuyruğundan bir parça koparıyor, bu da onun şaşkınlıkla inlemesine ve daha hızlı yüzmesine yetiyor, elleri Harlow'u ileri itiyor. Ama Harlow'un aşırı kan kaybı yüzünden ancak bu kadar hızlı hareket edebiliyorlar.

Bu manzara içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, kadim ve çoktan unutulmuş bir şeyi, büyümü çağırıyor. Onu takip ederek ejderhanın arkasında hizalanıyorum ve görüş alanımı kuyruğuna daraltıyorum. Yorgunluk beni ağırlaştırmak için yalvarsa da ileri atılıyorum.

Altın dallar pençelerimin etrafını sarıyor ve yüzümün yanından akarak beni ileri doğru çekiyor. Gözlerimi kısıarak, etrafımdaki suya benimle birlikte hareket etmesi için yalvarıyorum.

Ben ve okyanus çağırma cevap veriyor gibi görünüyor. Kuyruğum ya da sihrim olmayan bir şey beni ileri itiyor, bana son bir destek veriyor.

Görünüşe göre okyanus da Naia'yı hazır değil.

Öylesine ileriye doğru itiliyorum ki ağzımı açıp çenemi kapattığımda ejderha ağzıma kan fışkırdığını hissederek şok oluyorum; kalın, sümüksü ve öğürmemi sağlayacak kadar iğrenç bir kan.

Ejderha Harlow ve Naia'yı takip etmeyi aniden bırakıp çenesini bana doğru kırıyor ama çenem ve pençelerimle kaplı altın dalları görünce gözleri açılıyor ve diğer yöne doğru kaçmaya başlıyor.

Doğrudan gemiye nişan alıyorum.

Artık Harlow ve Naia önünde olmadığına göre, arka tarafına, kuyruğuna altın güç topları fırlatıyorum. Gönderdiğim her atıştan kaçıyor. Kendimi sınırlarıma kadar zorlarken göğsümden alçak bir homurtu yankılanıyor.

Saldırıyı iki katına çıkarıyorum, ta ki biri kuyruğunu koparacak kadar şanslı olana kadar. Acı içinde çırpınıyor, içgüdüsel olarak yana doğru eğiliyor ama çoktan gemiye çok yaklaşmış. Keskin pençeleri ahşabı pençeliyor ve sığınağımızı batırmadan hemen önce bir savaş kükremesi çıkararak ejderhaya tamamen altın gücünden oluşan bir dalga savuruyorum.

Yuvarlanan dalganın içine çekilir, gidecek hiçbir yeri olmadığı acı içinde çılgılık atar. Sonsuz spiral, kemikleri eriyene kadar onu kaslarına ve pullarına kadar soyuyor.

Geminin altında soluklanmak için duruyorum, bu anı ejderhanın ölümünün ihtişamının çıkarmak için kullanıyorum. Fae bedenime geri dönerken derin nefesler alıyorum, kendimi Naia dahil kimsenin hazırlamadığı sona hazırlıyorum.

-Kendimden başka kimseyi görmedim.

Çünkü su ejderini yenmiş olsam da, öldürmem gereken daha büyük bir canavar var.

Ckapt'ca 48

Knox

D Elilah geminin altında gözden kayboluyor ama mavinin arasından parlayan altın ışıktan hâlâ hayatta olduğunu anlıyorum. Son su ejderhası ölene kadar saldırısını durdurmayacak.

Delilah kendi başının çaresine bakabilir; bunu defalarca kanıtladı ve şimdi ona hak ettiği saygıyı gösterme ve yeteneklerine güvenme sırası bende. Şu anda bana gerçekten ihtiyacı olan kişi Harlow. Vücudu kan kaybetmeye devam ederken büyüsü onu gerçek formuna geri döndürdü ve ben de Naia'yı korkutacak şekilde suya, onun yanına iniyorum.

Naia da bu manzaradan etkilenmiş gibi görüldüğü için gözlerim vahşi ve çılgınca bakıyor.

"O benim hayatımı kurtardı," diye fısıldıyor Naia, bu cümleyi defalarca tekrarlayarak. "O benim hayatımı kurtardı."

Neden bu kadar afalladığımı bilmiyorum ama bu beni daha sonra ilgilendirecek.

Harlow burada yatarken değil, karnından büyük bir parça eksikken.

Korkunç şeyler gördüm ama sevgili arkadaşımı böyle yaralı görünce benim bile midem bulandı. "Alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var!" diye seslendim. "Naia, lütfen," diye yalvarıyorum, boynumu bükerek Axel'i arıyorum. Onu tamamen donmuş bir şekilde kapsülün üzerinde asılı buluyorum. Nedenini bir saniye sonra fark ediyorum.

Suyun içinde, ağlayan sürüsüyle çevrili pembe bir denizkızı, başka bir pembe kuyruğun kalıntılarını tutarak histerik bir şekilde feryat ediyor. Elysia Axel'in yanına uçuyor, omuzlarını sarsıyor ve onu trans halinden çıkarmaya çalışıyor ama hiçbir şey ona ulaşamıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken ve göğsünü tutarken değil.

Bakışlarımı tekrar Harlow'a çeviriyorum ve kekeleyerek nefes alıyorum.

"Artık kaybetmiyoruz," sesim duygu yüklü bir şekilde.

Bu Naia'nın dikkatini çekmiş gibi görünüyor. Elini Harlow'un üzerine koyuyor ve dişlerini gıcırdatarak avucundan o kadar kör edici bir güç çıkarıyor ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. "Hayır, değiliz," diye öyle bir inatla ısrar ediyor ki ona yan gözle bakıyorum.

Ve Harlow'un karnını tutmasına, cildinin küllenmesine ve gözlerinin geri dönmek için yalvarmasına rağmen, altın ışıltının nasıl aniden kaybolduğunu da fark ediyorum.

"Delilah nerede?"

Ckapt'ca 47

Delilah

L Ben kendimi geminin üst güvertesine ışınlarken Enox başını sallıyor. "Tanrım, çok yakındı. Bir an için onların gemiyi batıracaktı." Yavaşça başımı sallıyorum. "Neredeyse yapıyorlardı." "Ama sen günü kurtardın." Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Gemiye kimse geldi mi?" diye soruyorum. "Sen ve takım savaşırken olmaz. Kendimi hissediyorum," diye kıkırdarak itiraf ediyor. "Takım mı?" Bir su tulumuna uzanırken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan soruyorum. Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Bilirsin işte... mahkeme." "Yaşadığımız onca şeyden sonra aile olduğumuzu söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?" Homurdanıyor. "Tabii ki, bu kesin." Gözleri ıslık ıslık parlıyor. "Knox yükseliyor mu? O Phooka'yı böyle alt ettiğine inanamıyorum." "O kadar yukarıyı görebiliyor muydun?" "Elbette, Fae görüşü ve her şey." Bana küçük, nazik bir gülümseme veriyor, haftalardır, aylardır görmek istediğim bir gülümseme. Kalın kalın gülümsüyorum. "O sadece Harlow'a yardım ediyor." Kaşları çatılıyor, kehribar rengi gözlerini korku kaplıyor. "Aman Tanrım, yaralı mı?" "Görmediniz mi?" Başını sallıyor. "Hayır." "Oh... o iyi," diyorum yavaşça, su tasını dudaklarıma yalanımı yutarak.

O iyi değil.

"Nasıl hissediyorsunuz? Eminim artık batık adaya sorunsuz bir şekilde gidebileceğimiz için rahatlamışsındır."

"Batık ada mı?" Aniden sordum.

"Kehanetten," diye açıklıyor.

Gözlerim açıldı. "Tabii ki! Dürüst olmak gerekirse, bugün olanlardan sonra kendimi biraz keyifsiz hissediyorum. Belki de içlerinden biri kafama vurdu ya da çok uzun süre su altında kaldım."

Lenox açık bir avuç uzatmadan önce kaşlarını çatıyor. "İşte, izin ver-"

Yeterince yaklaştığında hamle yapıyorum. Ejderha kabızalı kılıcımı boğazına dayadığımda dişlerim gıcırıyor. "Göster kendini, seni lanet korkak," diye feryat ediyorum.

Başını eğiyor, bıçak derisini sıyrıp siyah kanı ortaya çıkardığında bile görmezden geliyor. Bu manzara bıçağı boynuna daha fazla saplamama neden oluyor ve lekesiz derisine daha fazla kan dökölüyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Lenox aylardır gülümsemiyor," diye tükürdüm, "senin yüzünden!"

Lenox'u ikinci bir deri gibi giyen kişiden soğuk ve mizahsız bir kahkaha yükseliyor. "Suçlanacak kişinin ben olduğumdan şüpheliyim. Belki de Harlow'a onu aniden hor görmesinin gerçek nedenini sormalısınız."

Gözlerim öfkeyle parlıyor. "Ailemizi öldürdüğün için depresyonda."

"Bıçağı boynunda ben sürüklemedim."

Yüzümü onunkine bir santim yaklaştırdım. "Bıçağı ona da vermiş olabilirsin."

Lenox gözlerini devirir. "Eğer beni öldürecekse, acele et ve o."

"Böylece geri gelip başka bir ölümcül fırtına ya da ordu gönderebilirsiniz. şeytani yaratıklar peşimizde mi? Hiç sanmıyorum." Lenox bıçağı geri çekerek sırtıyor, ta ki ben bıçağı karnına saplayana kadar. Nefes nefese kaldı, ağzında siyah kan birikti. Geniş ve şok dolu gözlerini bana dikti.

"İhanet çok acıtıyor, değil mi?" Alay ediyorum. "Göster kendini Hazel, yoksa Tanrılar yardımcım olsun, rüzgârda savrulan külden başka bir şey olmayana dek yakarım seni."

Lenox'un boyu kaybolduğu anda, beni sırtımdan böylesine derin bir ihanetle bıcaqlayan küçük Fae ortaya çıkıyor. Sadece yüzünü görmek bile kalbimde bir yangın gibi öfke patlamasına neden oluyor.

Bunun olacağını biliyordum. Gördüğüm şey buydu, tam bu an - hepimizi alabilecek bir savaştan sonra geminin güvertesinde ejderha kabızalı kılıcı onun boğazına dayamıştım.

"Görünüşe göre zavallı efendinden bir iki şey öğrenmişsin," diye tükürdüm.

"yaradı, değil mi?"

"Başından beri sen olduğunu , kesinlikle yapmazdım." Karnındaki bıçağı çıkarıp ucunu kalbine dayıyorum. Şimdiden yarası bir Fae'ninkinden daha hızlı dikiş atmaya başladı. "Lenox nerede?"

Gözlerini deviriyor. "Gemide bir yerde baygın halde. Gerçekten, bu senin en büyük endişen değil."

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, Axel buraya gelip Ace'e yaptığın gibi kafanı vücudundan ayırmadan önce söyle."

"Tekrar ediyorum, onu ben öldürmedim."

O kadar hızlı hareket ediyorum ki, yaşadığı şokun tek işareti olarak gözlerini öfkeyle kırıştırıyor.

"Bize *ihanet ettin*. Onu kütüphaneye çektin. Onu *avladın*. Onun ölümünden sorumlu olmadığını söyleyerek bana ya da onun anısına hakaret etme." Sessizliği karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Son bir sözün var mı?"

"Beni öldürecek olsaydın çoktan öldürmüş olurdun."

"Bu bir merhamet cinayeti. Senin bize sunduğunun aksine ben nazik davranıyorum." Bu zavallı kadına duyduğum nefretin her zerresinin ortaya çıkmasına izin vererek öne doğru eğildim ve onu gerçekten acıtacak şekilde belden aşağı vurdum. "Söyle bana Hazel, kızın nasıl? Hayatta ve iyi mi yoksa zombi gibi mi dolaşıyor?"

Hazel bana hamle yapmak için hamle yapıyor ama kılıcın ucunu ona doğru iterek etini deliyorum. Gözleri tekrar açıldı. Gerçekten gitmesine izin vereceğimi düşünüyor.

Başımı salladım. "Fikrimi değiştirdim."

Başka bir kelime etmeden altın gölgeler etrafını sarıyor, sağlığını ya da çığlığını umursamadan onu geriye doğru sürüklüyor.

şaşkınlık içinde bırakır. Onu en yakındaki sandalyeye çarptırarak yerinde tutuyorlar ve etkili bir şekilde sandalyeye bağlıyorlar.

"Bize yaşattığın onca şeyden sonra bir merhamet cinayetini hak etmiyorsun."

Fikrimi değıştirmeden önce, önümdekiğin görüntüsünü Knox'a gönderiyorum. Kısa sürede Hazel'ın etrafı sarılacak ve Axel'i durdurmak için kimsenin yapabileceğı *bir şey* kalmayacak.

Boğazımda bir yumru yükseliyor, öyle sonsuz bir öfke ki yutkunmak zor. Eskiden dostum dediğim birinden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Yine de biri tarafından hiç bu kadar ihanete uğramamıştım.

Onu tekrar görmeyin zor olacağını, kalbimde olduğunu düşündüğüm kişiyle gerçekte kim olduğunu ayırmanın zor olacağını düşünmüştüm ama tüm canavarların maskeleri bir noktada düşer. O nazik, yumuşak ya da sıcak değil. O ölümcül, kötü ve zalim ve umarım yaptığı şey için yanar.

Bu düşünceyle, etrafını saran altın dallar alevlere dönüşür. Hazel çığlık atarak dışarı fırlar.

Kendimi öfkemi bastırmaya ve onu bastırmaya zorluyorum. Kontrolümü kaybedemem.

Şimdi olmaz. Alevleri söndürmek bana fiziksel olarak acı verse bile.

Zararsız ama sıkı dallara dönüştüklerinde Hazel kabarıyor. Derisi yanmış, eriyerek derisinin altındaki iğrenç gerçeğı, iğrenç kalbinin çürümüşlüğünü ortaya çıkarmıştır.

"Gemiye saldırımlarından önce yaklaşık bir dakikamız var, o yüzden umutsuzca söylemek istediğın her neyse söyle."

Gerçek korku yüz hatlarını çiziyor.

Avuçlarından siyah gölgeler sızarken başı ellerine doğru eğiliyor, ancak altın gücüne yaklaştıklarında solup geri çekiliyorlar.

Sırıtişım doyumsuz. "Sevgili yaşlı babacığın sana benim gücümün kara büyüü yok edebilecek tek güç olduğunu söylemedi mi?" Bir kahkaha patlatıyorum, bu sefer gerçek bir kahkaha. "Görünüşe göre senden kurtulmaya çalışan bir tek biz değiliz. İşe yararlılığını çoktan aşmış olmalısın."

Gözleri kısıldı. Her içine baktığım ve güvendiğim aynı gözler. Kalbimi açtığım aynı gözler. Ona mantığın ötesinde güvendim ve bu benim hatamdı ama bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.

Annie'den sonraki ilk kadın arkadaşım.

Öldürölmesine yardım ettiğı kişilerin isimleri zihnimden geçerken duygular boğazımı tıkıyor.

Eleanor.

Annie.

Ace.

Ailemden üç kişi öldü.

Eleanor ve Annie'nin saklandığı yeri söyledi. Bizi uzaklaştırmak için kaçırılma numarası yaptı. Ace'i yasımızın tam ortasında, büyüyen listemize bir ölüm daha eklemek için evimizden aldırdı.

Göğsüm acıyla sıkışıyor ve kederimin ağırlığıyla büyüm beni savunmak için huzursuzca kıpırdanıyor.

Bunu onun önünde hissetmek istemiyorum.

Benden çok şey alan bu kadının önünde savunmasız olmak isteyeceğim son şey Duygularımı geri çarpıyorum.

"Buna değer miydi? Ruhunu bozmaya? Luna dışında sahip olduğun tek aileye sırtını dönmeye?" Alaycı bir ifadeyle geminin etrafına bakıyorum. "Luna'yı burada göremiyorum. Bana kendini bir hiç uğruna feda etmişsin gibi geliyor."

Gözleri öfkeye benzer bir şeyle parlıyor.

"Sonunda sinirime dokundun, değil mi? Ne büyük şok, seni kalpsiz bir sürtük sanmıştım." Kaşlarım kalktı. "Söyleyecek bir şey yok mu? Senin için ne büyük bir kayıp. Ve sonuncusu da."

"Başka seçeneğim yoktu," diye tıslıyor.

"Her zaman bir seçenek vardır!" Patladım.

Farkına bile varmadan üzerine atılıyorum, ellerim vücudumu saran öfke yüzünden bir kez daha titriyor. Bu sefer bıçağımı boynuna sapladığımda altın girdaplar bıçak boyunca dans ediyor.

İrkildi. Gülümsemem de onun hareketleri kadar soğuk.

İlerleyerek, gözlerimde ona karşı ne kadar nefret beslediğimi görmesine izin verdim. "Sana yapacağı işkenceyi izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Beni öldüremezsin. Bana *ihtiyacın*

var." Geri çekiliyorum. "Sana ihtiyacım yok."

"Tam tersine, öyle." Sırıttıyor. "Sence kim-"

Hazel'ın dilindeki kelimeler hızla ölüyor ve ben nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum, ta ki ayaklarımın altındaki zemin sallanırken ani bir irkilmeye nefesim kesilene kadar. Buna kimin sebep olduğunu görmek için dönmeme bile gerek kalmadı.

"O ," diyor ölümcül sessizlikteki bir ses arkamdan. Ayağa kalkarak Axel için kenara çekiliyorum.

Aylardır onun peşinde, her ölü ipucu aynı anda onu bir şişenin dibine götürüyor. Kardeşinin katilini tekrar gördüğünde nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Yıkılmış, kederli bir adama dönüşmesini bekliyordum ama beni şaşırttı-

Axel bir canavardan başka bir şeye dönüşmez.

Arkasına uzanan Axel ikiz bıçaklarını kınından çıkarır, sırtışı bir kedininki kadar sinsidir, yırtıcı bakışları avının üzerindedir.

"Bu günü bekliyordum." "Uzun süre beklemek zorunda kalmadım," diye cıvıldıyor Hazel. Axel'in gözleri onun sesiyle sertleşir.

Diğerleri emin olmadığım nedenlerden dolayı henüz gelmedi ama Axel'in olabildiğince çabuk burada olmak için elinden gelen her şeyi yaptığından eminim. Yine de göğsünün sakın bir şekilde inip kalkmasından bunu anlayamazsınız. Sanki bir savaşçının zihnine girmiş gibi.

Bir *hayvan*.

"Bağları bırak, Delilah."

Onun emriyle kaşlarım çatıldı. "Öyle bir şey yapmayacağım."

"Bırak çocuk benim gücümle dans etsin," diye alay ediyor Hazel.

"Onu kendime istiyorum," diye homurdanıyor.

Daha iyi düşünmeden sallanıyor. "Onu öldürmek istiyorum!" diye patlıyor, çılgınca.

Hazel sonunda solgunlaşacak akla sahip.

Axel kalçasına uzanıp küçük bir hançer fırlatırken bana bir bakış bile atmıyor. Hançer omzuna saplandığında Hazel'ın gözleri şok ve acı dolu bir çığlıkla açılıyor. Axel, yaradan sızan siyah ve kırmızı kanı ıskalamış gibi görünerek kabarıyor.

Deniz kızları haklıydı, o bir geçiş döneminde.

"Bırakın onunla dövüşeyim!" Axel bağılıyor, Hazel sandalyede dönerken ağzından tükürükler saçılıyor. "Onu yenebileceğimi bilmesini istiyorum. Ben dilini koparmadan önce dilinde başarısızlığı hissetmesini istiyorum. Onu merhamet için yalvartırken kendini bir yük gibi hissetmesini istiyorum." Gözlerinde buzdan başka bir şey yok. "Bırak onu."

Tökezliyorum, çok uzun süre duraklıyorum.

"ONU ÖLDÜRME İZİN VER!" diye tekrar bağılıyor.

Şaşkın bir nefes alıyorum. "A-Axel, yapmayacağım-"

Boğazımda bir hançer var.

Kalbim sıkışıyor. Hazel'ın yarattığı bu canavar Axel değil. Bu benim aile üyem değil. Bu kişi tek bir şeyin peşinde -intikam- ve bunu istediği gibi elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacak... buna bana zarar vermek de dâhil.

"Seni bayıltmak zorunda bırakma beni," diyorum sessizce.

Bıçağın arkasına hafif bir baskı uyguladığında burun deliklerim açılıyor. "Beni bu duruma soktuğuna pişman olacaksın."

"Ölümünü olabildiğince işkenceli hale getirmekten asla pişmanlık duymayacağım" diye cevap verdi.

Nefeslerim kısa ve sık geliyor ve yalvaran gözlerimi geminin küpeştesine çevirip Knox'a acele etmesi için bağıyorum. Diğerlerinin neden hâlâ gelmediğini bilmiyorum.

Axel tekrar yüzüme doğru yaklaşıp "Onu bana ver!" diye bağıınca vücudum irkildi.

Büyünün düşmesine izin verirken gözlerimi bana doğru tuttuğu hançerden ayırmıyorum. Axel benden uzaklaşıp bir anda ona doğru ilerlerken Hazel'ın yutkunması duyulabiliyor.

Knox kortuyla birlikte güvertenin üzerine çıkar ve "Hayır!" diye bağıır.

Hazel ayağa kalkıyor, sırtışı acımasız ve küçümseyici. "Aptal çocuk," diye tükürür.

Daha ne olduğunu anlayamadan Axel, aniden Knox'un yanında, Hazel'a doğru koşuyor ve...*Axel*?

Bu vahim hata her şeyimize mal olurken, soluğum kulaklarımda çınlıyor.

Hazel'ın yanındaki Axel şekil değiştiriyor ama ben onun gerçek kimliğini göremeden göz kırıyor ve mırıldanıyor: "Yakında görüşürüz sevgilim." Sonra da ortadan kayboluyor.

Axel hamle yapar ve az önce bulundukları noktaya doğru uçar, bıçakları siyah gölgelerden başka bir şey yakalayamaz. Güverteye yayılarak düşüyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, nefesim gittikçe . "Hayır!"

Nefes nefese kaldım, hayır, aşırı nefes alıyorum. Onu öldürmek için tek şansımız gitti. "Hayır!" , hatamın ağırlığıyla dizlerimin üzerine düşüyorum. tamamen omuzlarıma yüklendi.

Hazel'ın parmakları arasından kayıp gitmesine izin verdim.

Скапча 40

Knox

Dyıkım, bağımızı kalbinden vuran duyguları ya da Axel'in yüzündeki ifadeyi anlatmaya başlamıyor.

Tam bir harabe.

Orman yeşili gözlerinde parlayan şey bu.

Kalbinin kırılmasını izliyorum ve bunu biliyorum çünkü onu en son bu şekilde gördüğümde, kılıç Ace'e doğru savrulmadan önceki anlardı.

Elysia Axel'in yanına koşar, ona ulaşmaya çalışır ama başaramaz. Yapabildiği tek şey, Hazel'ın az önce kendisini taklit eden biriyle birlikte durduğu yere bakmak, elleri havadan başka bir şey tutmuyor.

Delilah - benim tatlı, altın kalpli kadını - güvertede diz çöküp parçalanırken.

Dudakları hararetle kıpırdıyor ve ben kollarımı ona dolayana kadar ne söylediğini duyamıyorum.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

Söylediğim hiçbir şey onun mutlak kalp acısına nüfuz edemiyor. Bana dönerken dudakları titriyor, sesi çatallaşıyor. "Tek şansımız... tek şansımız ve o-"

Delilah cümlesini tamamlayamadan ağzından bir hıçkırık dökülüyor ve gözleri yeni bir yaş dalgasıyla doluyor.

Başını göğsüme yaslayıp şakağından öpüyorum. "Bilmiyordun," diye mırıldanıyorum. "Bilemezdin."

"Bir şansımız daha olacak Delilah," diyor Elysia usulca.

Bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Başını tekrar tekrar sallıyor, yüzü sadece yere dönük. Kimsenin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyor.

Kalın kalın yutkunarak Elysia'ya soruyorum, "Onu yakaladın mı?" Başını sallamadan önce gözleri açılıyor.

Tek kelime etmeden ortadan kaybolmamızı sağladım. Kabinimizin mahremiyetinin onu sakinleştireceğini umuyordum ama ayakları yere değdiği anda ayağa kalktı, sesi histerik sınırdıydı.

"Onu bulmanız gerek! Aman Tanrım, onu bulmalıyız Knox!"

Kapıya doğru koşuyor ama ben bir elimi beline doluyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Kimi bulacaksın?"

"Lenox-" Bir çığlık atarak hıçkırır. "Onu taklit etti, şuursuz bir yerde-"

Cümlesini bitirmeden uçuyorum, kendimi yaralamayı umursamadan geminin her koridorundan aşağı vızıldayarak iniyorum. Kapı kapı dolaşıp alçalıyorum, onun adını tekrar tekrar haykırırken neredeyse vahşileşiyorum.

"Lenox!" *Hiçbir*

şey. "Lenox!"

Lenox!"

Çığlıklarımın Harlow'u odasındaki şifalı uykusundan uyandırmamasına şaşıyorum.

Alçak bir mırıltı duyduğumda çığlık atarak duruyorum. Gerinerek, konsantre olarak, arkamdan tekrar geldiğinde kaşlarım çatılıyor, geminin altıncı katında, mutfakların çok altında geldiğim yoldan geri dönüyorum.

Onu takip ediyorum ve bir kez daha çaldığında tereddütle süpürge dolabını açıyorum. Keskin bir nefes alıyorum. Lenox orada yatıyor, öne doğru yığılmış, başının arkasından kan damlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi yarasının üzerinde gezdirene kadar ellerimin titrediğini fark etmiyorum. Dudaklarından acı dolu bir inilti daha dökülüyor.

"Şşş, her şey yolunda. Ben buradayım, dostum."

On yıllar öncesine ait anılar zihnimden süzülürken duygular boğazımı tıkıyor; Lenox'u babasının onu hapsettiği delikte bulduğum güne ait anılar. Yedi yıl boyunca her gün aradığım kişi.

Titreyen elim başının altından kayıyor, yarasından avucuma ılık kan doluyor. Sakinleştirici bir nefes alarak zihnimi boşaltıyorum ve iyileştirme büyüme odaklanıyorum.

Bu, Hazel'ın iğrenç eylemler listesine eklenen bir başka şey. Ne zaman bitecek? Gözlerim Hazel ve taklitçiye takıldığı anda çoktan kaybettiğimizi anladım. Suçluluk duygusu Delilah'ı mahvedecek.

Kendi kalbinizde atan sevgilinizin kalbindeki acıyı nasıl dindirirsiniz?
Kendime yardım edemezken ona nasıl yardım edebilirim?
Lenox'un kehribar rengi gözleri irkilerek açıldığında içimden geçen düşünceler zihnimden siliniyor. Rahat bir nefes aldım.
İnliyor. "Ne oldu?"
Ona dürüstçe cevap veriyorum. "Bilmek istemezsin."
Bu onu yıkacak ve bir gün için yeterince kalp ağrısı çektim. "Hadi seni yatağa götürelim de dinlen. Diğer her şey bekleyebilir."

Onu bulmam uzun sürmedi. Sonuçta, suçlu bir kalp sizi nereye götürür?

Yaptıklarının etkilediği kişilere.

Lenox'u yatağına yatırdıktan, bir ana tavuk gibi üzerine titredikten ve Nolan'ın aklımdan neler geçtiğine dair bitmek bilmeyen sorularını itaatkâr bir şekilde görmezden geldikten sonra, Delilah'yı Harlow'un yatağının üzerinde sessizce ağlarken buluyorum.

İçeri girdiğimde bana bakmadı. "O nasıl?" Delilah soruyor, sesi çakıllı.

"Bir süreliğine bir şey değişmedi ama derin bir uykudan sonra iyi olacak."

"Peki Lenox?"

"İyileşiyor."

Ona karşı hiç bu kadar sert olmamıştım.

Ses tonumu duyunca yavaşça bana döndü, o mavi gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. Burnu kızarmış, gözleri şişmiş. Muhtemelen Hazel kaçtığından beri ağlıyordu ve benim de ona yardımcı olmadığım kesin.

Daha önce üzgün olduğunda onu hiç yalnız bırakmamıştım. Bir nedenim vardı ama aramız gergin. Aramızdaki bağ tereddütlü ve temkinli.

Başımı yana eğerek onu koridor boyunca beni takip etmesi ve kamaramıza geri dönmesi için çağırıyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmış yastığını görünce kalbime bir bıçak saplanıyor. Kapıyı arkasından sessizce kapatırken bakışlarımı yastıktan ayırıyorum.

Susturucu kalkan odanın etrafındaki yerini aldığı anda kaskatı kesiliyor. Vücudunun kaskatı kesildiğini görünce daha ne olduğunu anlamadan kaşlarını çatıyorum. Göğsümde bir ağrı kabarırken şok içinde, "Sana zarar vermeyeceğim," diyorum.

"Kızgınsın," diye fısıldıyor, gözlerini ayaklarına dikmiş. "Seni asla ama *asla* incitmeyeceğim."

Ona doğru ilerliyorum ama o içgüdüsel olarak bir adım geri çekilince duraklıyorum. "Bana daha önce hiç gerçeğten kızmamıştın."

"Birlikte bin yıl geçirmemizi planlıyorum Melek. Birbirimize kızdığımız günler mutlaka olacak ama sözümü unutma, ne kadar derinden hissedersen hissedeyim sana *asla* elimi sürmeyeceğim." Bedeni itaatkâr, gözleri yerde kalırken kaşlarını çatıyorum, acı çekiyorum. "Sana zarar vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim."

Yavaşça, ama çok yavaşça başını kaldırıp hüznü mavi gözlerini bana dikerken nefesi kesiliyor.

Ona tam olarak neden kızgın olduğumu hatırlamak ve onu hemen teselli edip bu acıyı iyileştirmemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Ama ben de incindim ve onun bunu hissedip görebildiğini biliyorum.

"Senin tarafından ihanete uğradığımı hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum kısık sesle. Sözlerim karşısında irkildi.

Yatağa oturuyorum ve sinirli bir şekilde elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum, elim siyah ve kırmızı kanla kaplı olarak geri döndüğünde şaşırmıyorum.

"Neden bana söylemedin? Ve bana bir daha yalan söyleme, bunun olacağını gördüğünü biliyorum."

Dudakları titriyor. "Haklısın, yaptım. İmgelemler bana savaşı ve Hazel'ın boğazına bir bıçak dayadığımı gösterdi ama başka bir şey göstermedi. Tanrım, eğer her şeyi görmüş olsaydım, böyle *aptalca* bir hatadan ders çıkarırdım!" Sesini yükseltiyor, her kelimesini öfke kaplıyor. Kendisine, bana değil.

Göğsünden bir hıçkırık yükseliyor ama devam ediyor. "Tanrım, Knox, bana başka bir seçenek bırakmadı. İki görüş aldım, birinde sana söyledim, diğerinde söylemedim ve sana gösterdiğim-" Kelimeler boğazında düğümleniyor. "Knox, bu bir kâbustan başka bir şey değildi. Hepimiz ölebilirdik."

Başımı salladığımda kalbimdeki öfke azalıyor. "Bana ihanet etmeyi sen seçmedin mi?"

Bir anda önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yanaklarından özgürce süzülüyordu. "Hayır, *hayır*. Bir milyon yıl geçse de asla isteyerek yalan söylemem.

sen." Nefesi titreyerek onu terk ediyor. "Başka seçeneğim yoktu. Naia'ya da aynı imgelemler gösterildi. Kimseye söylemedi, Amelia'ya bile. Onun... onun ölmesi gerekiyordu-"

"Ne?"

"Planlanmıştı. Naia kaderini kabul ettiğini söyledi ama ben başka birini daha kaybedemezdim. Onlarla yakın olmamamız bile önemli değil, ben sadece..." Sesi kalınlaşıyor. "Etrafımız o kadar çok kayıpla çevrili ki Knox, daha fazla dayanamadım." Sonra ayağa fırlıyor ve tükürüyor: "Ve tek intikam şansımızın kanlı parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Çok aptaldım!"

"Bilemezdin, Angel." "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bunun için bana kendimi daha iyi hissettirme. Bunu hak etmiyorum."

Ayağa kalkıp ocaktaki ateşin önünde volta atarken hareketlerini takip ediyorum. "Delilah, nereden bilebilirdin ki?"

Omuz silkiyor. "!"

"Çünkü onun zihnini okuyabilirdim. Sen böyle bir büyüye sahip değilsin. Herkes buna kanardı. Ailemize benziyorlardı Delilah. Onlardan şüpheleneceğin ya da onlara zarar vereceğin hiçbir dünya yok."

Aralıksız volta atmasını durdurmak için kollarımı ona doluyorum. Vücudu dokunuşumla hemen eriyor, başı göğsüme yaslanıyor ve sadece onun için atan kalbimi duyabiliyor. Onun sıcaklığı, neden olduğu acının son kırıntılarını da yatıştırıyor.

Yine de tedirginliğini koruyor. "Görmediğimiz bir şey var," diye fısıldıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Axel'in taklitçisi ortaya çıkmadan hemen önce benimle alay etti." Geri çekiliyor. "Ona ihtiyacımız olduğunu söyledi ve gözlerindeki bakış... Bir şey biliyor Knox. Bir şey biliyor ve bize aptalmışız gibi bakıyor."

Başka bir şey söylemeden yaldızlı kapısını açıyor ve zihnine, anılarının koridoruna adım atmama izin veriyor. Hazel'la olan anı gözlerimin önünde canlanıyor, hepimizle nasıl oynadığını görüyorum.

Geri çekilerek başımı eğiyorum ve cildinde rahatlatıcı daireler çiziyorum. "Neyi ima ettiğini bile bilmiyorum. Bu sadece başka bir akıl oyunu meleşim, seni etkilemeye yönelik bir şey."

Kendini dokunuşumdan uzaklaştırıyor. "Evet, kesinlikle ve aramıza bir kama daha soktu." Gözleri daha fazla yaşla doluyor ve bir hıçkırık daha boğuluyor. "Gitmesine izin verdiğime inanamıyorum."

Sözcükler, yere yığılıp öyle güçlü bir şekilde ağlamadan saniyeler önce acı dolu bir telaşla onu terk ediyor, kalp acısı boyunca ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Herkes üzüntüsünden boğulmak ya da yatağında iyileşmekle meşgulken, Delilah ve ben artık bildiklerimizi tartışan tek kişilerdik. Sakinleşmesi saatler sürdü ve şu anda bile gözleri hala orada burada yaşlarla doluyor.

Kalbinden geçen acı başka hiçbir şeye benzemiyor ve bu bağ bana her şeyi hissettiriyor. O kadar tüketiyor ki, kontrol edemiyor.

"O çoktan kazandı."

Sözleri çok yumuşak ama yine de acı dolu.

"Henüz işimiz bitmedi Delilah," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Kehanet cevaplardan, değişimden bahsediyor. Ona güvenmek zorundayız."

"İblisleri öldürebilecek tek şeyi Peter'ın neredeyse fethettiği savaştan uzaklaştıran bir kehanet mi? Ya bunların hepsi bir oyunsa?"

Bu onun yeni düşüncesi, suçluluk duygusunun onu götürdüğü yeni yön oldu. Vizyonundan ve sezgilerinden şüphe duyuyor çünkü sonucu kontrol edemediği bir anda, sanki bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyor ve eğer Hazel'in onu kandırdığını bilmiyorsa, o zaman kehanetin de öyle olmadığını kim söyleyebilir?

Bunu ona itiraf etmeyeceğim ama ilk on dakika boyunca bana sahipti, ama şimdi saatler oldu. İmgelemin anısına ve onu aldığı anda nasıl hissettiğine geri dönüyorum, Elysia ve Naia da öyle.

Üç güçlü kahin. Bunun bir oyun olma ihtimali yok. Olamaz. "Bir an için beni eğlendir," diye tekrar deniyorum, yanına gelip oturuyorum.

Ateşin önündeki kanepeye. "Eğer kehanet gerçek değilse, neden Hazel ve bir sürü şeytani yaratık, cevapların olduğu varsayılan yerden hemen uzaktayken peşimize düştü? Neden bizi durdurmaya çalışsın ki?"

Dudaklarını çiğniyor, düşünürken kaşlarında o sevimli küçük çatık beliriyor. "Ama beni öldürmek için bolca fırsatı vardı ve öldürmedi. Şeytani yaratıklar kesinlikle denedi ama Hazel benimle oynuyordu."

Yüksek sesle, "Belki de gittiğimiz yerde ihtiyacı olan bir şey vardır, Peter'ın sahip olmasını istemediği bir şey." diye düşünüyorum.

Delilah kaşlarını çatar. "Ama bu kehanetin gerçek olduğu anlamına gelir." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Gerçek."

İnliyor, şakaklarını ovuştururken yatağa geri dönüyor. "Tüm bu teoriler yüzünden başım ağrıyor."

Homurdanarak yanına uzandım, elimi beline doladım ve onu sıcaklığıma doğru kaydurdum. Kokusunun beni bir ilaç gibi rahatlatmasına izin veriyorum. "Kesin olarak bildiğimiz şey kehanet. Şimdiye kadar doğru çıktı. Bu şekilde kazanıyor Delilah, seni şüpheye düşürerek."

Sözlerimin yavaş yavaş onun o güzel zihnine işlediğini görebiliyorum, bu yüzden devam ediyorum.

"Bizi öldürmek için ayları vardı ve şimdi umutsuzca kehanetin gerçekleştiği yere ulaşamadığımızdan emin olmak istiyor. Orada bir şey istiyor ve oraya ilk o varmak istiyor, bundan eminim."

Delilah alt dudağını ısırır. "Belki de her şeye rağmen kazanmamıştır." Doğrudur. "Belki de Peter'ın onunla işinin bittiğini biliyordur?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bundan daha fazlası varmış gibi geliyor."

"Gelecek, bir zamanların kutsal topraklarını ayağa kaldıracak olan altın ellerde yatıyor."

Kehanetin bir bölümünü okurken gözlerim Delilah'ın kılere kilitleniyor. "Kutsal topraklar..." Mırıldanıyorum.

"Bahsettiği batık ada mı?" diye merak ediyor. "Onu kaldırmamı istiyor, ama neden?"

Uzun bir süre sessiz kaldık, Delilah'nın zihni dönüyordu. Düşüncelerinin kasırgasını neredeyse hissedebiliyorum.

"Oraya bizden önce varmasına izin veremeyiz."

Ona döndüğümde, burnunun aşağıya doğru eğilip sonunda yukarıya doğru kalkışını, uzun kirpiklerini, konsantre olurken kaşlarının hafifçe çatılışını seyrederim.

O çok güzel. Kaosun ortasında bile nefesimi kesebilen tek şey o. Yaptığım işi bırakıp onun ışıltısının tadını çıkarmak istememe neden olan tek şey.

"O adada bir şey istiyor," diyorum usulca. "Bu yüzden bizi oraya kadar takip edeceğinden hiç şüphem yok."

Başını kaldırıyor, ağlamaklı bakışları genişliyor. Suçluluk duygusu bir kez daha bağdan aşağıya doğru çiçek açıyor. "Sence bize tekrar saldırmayı deneyecek mi?"

"İstedliğini elde etmek için öldürmeye karşı değil," diyorum kısık sesle, Ace'in yüzü gözümün önünden geçiyor.

Bu anıya çok fazla dalamadan yumuşak bir kapı sesi dikkatimi başka yöne çekiyor. Hızla kulübenin kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Diğer tarafta, Elysia beni hemen görmezden geliyor ve Delilah'yı bulana kadar omzumun arkasından bakıyor.

"Bir öngörü aldım."

Скарга ўў

Delilah

T Elysia'nın sözleriyle kalp ağrısı ve suçluluk duygusu sona eriyor. Ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bakarken Knox onu içeri aldı.

"Ne gördün?" Knox temkinli bir şekilde soruyor. Oturmuyor, Sanki Hazel tehdidi bu odada bizimle birlikteymiş ve o da hazır olmak istiyormuş gibi.

Tanrım, hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

Bunun iki yolu yok ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Tüketiyor, eziyor ve zayıflatıyor.

Düşüncelerimden sıyrılarak Elysia'ya odaklanıyorum, "Bunun bir imgelem olmadığını, sadece tercüme edilen başka bir parça olduğunu söylemeliyim. Yine de en ufak bir anlam veremiyorum."

Elysia'nın sesi, uzaklara bakarak tekrarlarlarken zarif bir tınıya bürünüyor, *"Yaptığın her şeyi tekrarlayan şeyi ara, onun sessizliği senin için bir mesaj. Bu diyardan diğerine sürükleneceğin için bir bağ tut.*

İçeri girin ve canlanın, ama bulacaklarınız sizi korkutmasın. Her şey planlandığı için ısrarcı olmalısınız."

Elysia nefesini içine çekiyor, kendine geliyor.

Dudaklarım inceliyor. "Görünüşe göre başka bir bilmece."

Elysia burun kemiğini sıkıyor. "Tanrım, neden bu kadar basit olamıyor?"

"Asla öyle değil," diyorum ciddiyetle.

Knox ikimize de bakarak, "Daha ileri gitmeden önce herkesin iyileşmesini ve toparlanmasını beklememiz gerekiyor," diyor. "Şu ana kadar elimizdeki tüm kehanetleri gözden geçirmek için zaman ayıralım. Belki de daha önce gözden kaçırdığımız bir ipucunu yakalarız."

Elysia, "İçimden bir ses, her şey önünde olana kadar hiçbir şeyin mantıklı gelmeyeceğini söylüyor," diye mırıldandı.

Knox ve ben birbirimize bakıyoruz, ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz.

İki gün sonra, Harlow'un yatağının etrafında otururken - artık gidebileceği konusunda kararlı- herkese kehanetin yeni şifreli sözlerini söylüyoruz.

Odadaki tüm gözler benim üzerimde. Suçlama söylenmiyor ama hissediliyor. Herkes yaptığım devasa hatayı biliyor, bu hata hepimizi derinden etkileyecek. Axel'e şimdiden zarar vermeye başladı.

Herkes üzerindeki içkinin kokusunu alabilir.

Harlow, "Bana o kaltağın başka bir sırrı daha olduğunu mu söylüyorsun?"

Elysia alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Sanki her zaman sırları varmış gibi konuşuyor."

"Bariz olanı göstermenin yolu," diye homurdanıyor Harlow ama Elysia sadece omuz silkiyor.

Knox yüzünü buruşturur. "Durum bundan daha karmaşık. Onun istediği ve bizim sahip olmamızı istemediği bir şey olduğuna inanıyoruz." Devam ederken destek için elini sırtımda gezdiriyor. "İlerlemeye devam ederken yüksek alarmda olmamız gerekiyor. Bizi takip ediyor olabilir."

"Delilah sağ olsun," diye mırıldanıyor Axel nefesinin altından.

Knox ona öyle bir uyarı bakışı gönderir ki Axel doğrulur, kasları gerilir. Lenox ikilinin arasına girip artan gerginliği -çok fazla olmasa da- yumuşatana kadar da gevşemezler.

Harlow kurnaz bakışlarını Axel'e çevirip "Ona yine kim içki verdi lan?" diye alay ettiğinde Axel'in patlamasını görmezden gelmek çok zor.

Axel geçirip hepimizden bir inilti çıkarana kadar sessizlik çöküyor.

"Şu anda daha acil meselelerimiz var," diye itiraz ediyorum.

"Psikopat bir kadının hepimizi öldürmek için beklemesi gibi."

Knox'un yüzü, aramızdaki bağ boyunca dönen duygulara karşı koyan bir sakinlik maskesi. "Asıl bilmemiz gereken onun ne istediği."

Harlow'un kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Kral şeytanlarına bizi öldürmelerini emrediyor, sözde batık adaya ulaşmamızı engellemeye çalışıyor, ama bu arada-"

"-Hazel hiçbirimizi öldürmeye teşebbüs bile etmedi," sözümü tamamlıyor Knox. "Çünkü kirli işlerini iblislere yaptırıyor," diye homurdanıyor Lenox.

Knox başını eğiyor. "Belki ama Delilah seni taklit ederken gemide yalnızdı. Onu öldürmekle kalmayıp kaçırmak ve Peter'a götürmek için bolca fırsatı vardı."

Kalbim etrafımda olup biten her şeye karşı uyuşmuş durumda. Geriye kalan tek şey atlatmam gerekenlerin bilgisi ve Hazel'in elimden iki kez kayıp gitmesine izin veremeyeceğimi hatırlatması.

Knox, "Birdenbire bizim çıkarlarımız doğrultusunda hareket etmesinin sonu yok," diye yanıtlıyor.

İçten içe bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sadece daha mutlu bir sonuç diledik.

"Hazel o adada bir şey istiyor," diyorum kararlı bir şekilde. "Onu ondan önce bulduğumuzdan emin olmalıyız."

Axel inleyerek Harlow'un yatağına yığılır. Bir saniye sonra çığlık atıyor, Harlow'un üzerinde dönerken neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor, arkasından dumanlar çıkıyor.

"Beni yaktı!"

Harlow çenesini kaldırır. "Sarhoş mikroplarını yorganımın üzerine oturtun." Axel alay ediyor. "Lanet olası küçük-"

"Yeter." Knox'un sesi tartışmaya yer şekilde odaya yayıldı. "Delilah ve ben kehanetin emirlerine uymaya devam etmemiz gerektiğine inanıyoruz. Yenmemiz gereken en büyük düşman, hepimize hatırlatmak isterim ki, bu batık adaya ulaşmamızı engellemeye çalışan Peter'dır."

Axel'in dudağı iğrenerek kıvrılıyor. "İkisi de korkunç." "Evet, öyleler," diye usulca ona katılıyorum.

Elysia Harlow'un yanında nazikçe oturuyor, arkadaşı gibi cayır cayır yanmamış. "Nedenini açıklayamıyorum ama batık adaya ulaşmak için ne kadar çaresiz olduğunu hissedebiliyorum. Ona dokunduğumda hissettiğim tek şey çaresizlik."

"Buna nasıl hazırlandığımızı bilmiyorum" diye içten içe itiraf ederken Knox'un yüzünde yenilgi ifadesi belirgindir.

"Yapamayız," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sadece beklenmeyeni beklemek zorundayız." Ciddi bakışları bana bunun en ufak bir yardımı olmadığını söylüyor ama gerçek bu. Sadece ne olursa olsun savaşılmaya hazırlanmamız gerekiyor.

Herkes Harlow'un odasını terk edip bizi yalnız bırakana kadar ona dönüp yatağa oturuyorum ve onun bitkin halini görüyorum. Neredeyse tüm vücut ağırlığımı kan içinde kaybetmemiş olsam da, korkarım ondan çok daha iyi görünmüyorum.

"Saçımı örmeye geldik, öyle mi?"

Elimde olmadan homurdandım. "Sen öyle san."

Hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Kırmızı çizgilerin aslında sadece kan olduğunu düşünürsek, bunu geri çevirmezdim."

Harlow itiraz edemeden banyosuna gidip şampuan ve havluyla birlikte bir kâse alıyorum. Döndüğümde hiçbir şey söylemedi. Öne doğru eğilmesini söylediğimde de bir şey demedi.

Parmaklarımın basit bir tıklamasıyla, kase sıcak buharlı suyla doluyor, içine bir bez daldırıyorum ve Harlow'un saçını ıslatmaya başlıyorum.

Parmaklarımı şıklatıp bunu yok edebileceğimi de biliyorum. Harlow da bunu biliyor ama aramızda bir şey geçiyor, keskin bir anlayış ve bu kanın ondan temizlenmesinden başka bir şey istemediğini biliyorum.

Sihirle temizlemek, kalan kirin hala iltihaplanmasına izin veriyor ve Harlow'un neredeyse öldüğü anı hatırlatacak tek bir şey bile istediğini sanmıyorum.

Uzun bir süre sadece suyun ve saçlarında gezdirdiğim fırçanın sesiyle sessizlik oldu. Vücudu her okşayıştta, her nazik okşayıştta durgunlaşıyor. Onu daha önce hiç bu kadar rahat ve korumasız görmemiştım.

Ta ki ben boğazımı temizleyip "Lenox'la aranızda ne oldu?" diye sorana kadar.

Vücudu kaskatı kesiliyor, omuzları kulaklarına doğru yükseliyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor ve sonra gözle görülür bir şekilde vücudunu gevşemeye zorluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çekingen davranma. Geçen gün az kalsın ölüyordun Harlow ve ikinizin arasında ne varsa bir an önce sona ermeli."

"Birimiz ölürse diye mi?" diye soruyor benim için.

Bir an duraksadım, ağzımdan çıkmak üzere olan cümlemin farkına varmamıştım.

Yüksek sesle iç çekerek arkama yaslanıyorum ve fırçanın hareketlerini durduruyorum. "Birbirinizden nefret etmenize neden olacak kadar kötü olan neydi?"

Yüzüme doğru dönünce birden doğruluyorum. "Birbirimizden nefret etmiyoruz," diye alay ediyor.

". "

Duygusuz ve soğuktu ve gözleri büyüdüğünde söylediğim sözlerden hemen pişmanlık duydum. Ama yorgunluk insanlara bunu yapar. Dudakları gevşetir. Yine de bana bağırıyor ya da öfkelenmiyor. Hatta gözlerinde hüznün çiçekleri açıyor.

Tam özür dileyip beni affetmesi için yalvaracaktım ki Harlow o kadar yumuşak fısıldıyor ki neredeyse duymuyorum. "Beni affedemeyeceği bir şey yaptım."

Cevap vermem, yaşadığım şoku atlatmam bir anımı alıyor. "Ne demek istiyorsun? Ne yaptın sen?"

Kalın kalın yutkunuyor. "Ace'in öldüğü gece..."

İçimde bir şeyler sertleşiyor, kendimi olabilecek en kötü duruma hazırlıyorum.

"Lenox bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Onu kendi başımıza aramaya çıktığımızda, bu konuda çok kararlıydı ve susmak bilmiyordu. Sürekli yanlış yöne gittiğimizi söyleyip durdu." Omuz silkiyor ama hareketinden anlaşıldığı kadar soğuk olmadığını biliyorum. "Saçmaladığını düşündüm. Nereye gideceğimizi bilmesinin imkânı yoktu ve hepimizin tek bir noktada arama yapmasını istemedim."

"Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum Harlow. Bu senin eğitiminin bir parçası, her yeri kapsamak için."

"Ama o *haklıydı* Delilah," diye fısıldıyor. "Bir şeyler yanlıştı. Başından beri yanlış yöne gidiyorduk ve ben ortamı yumuşatmak için ona takılıyor ve dürtüyordum..."

"Harlow, bunu bilemezdin." Knox'un daha birkaç gün önce ben kendi suçluluk duygum içinde boğulurken bana da aynı şeyi söylediğini hatırlayarak kelimelerimde boğuluyorum.

"Ama Lenox *biliyordu*," diye vurguluyor. "Başından beri biliyordu ve benim tek yaptığım onun duygularını azaltmaktı. Sonra Ace öldü." Gözlerini bir damla yaş kaplıyor. "O zamandan beri bana aynı gözle bakmıyor çünkü Ace'i kurtarabileceğini düşünüyor ve muhtemelen haklı. Daha erken varmış olsaydık, yardım edebilirdik. Aşağı inip onu durdurabilirdik."

Ciddi ciddi ağlamaya başlar.

"Zaman vardı, Delilah. O kadar çok zaman vardı ki tek yaptığım ona çenesini kapamasını ve uçmaya devam etmesini söylemek oldu." Hıçkırı hıçkırı ağlıyor ve kendini tamamen kaybediyor. "Ace'i kurtarabilirdik. Lenox Ace'i kurtarabilirdi ama ben onu durdurdum." Bir damla gözyaşını siliyor. "Şimdi bana baktığında tek gördüğü, arkadaşını kurtarmasına engel olan kadın ve yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremedi."

Ağlama krizine giren Harlowun omuzları ciddi bir şekilde titrer.

Kollarımı omzuna dolayarak, Harlow daha önce hiç yapmadığını düşündüğüm bir şey yaparken onu kendime çektim. Suçlu kalbini ellerime bırakıyor ve parçalanışını izlememe izin veriyor.

Bir saat sonra, Harlow kollarımda uyuyana kadar ağladıktan sonra, onun kamarasından ayrıldım. İfşaat karşısında şok olduğumu ya da onun kendini suçlu hissettiğini söyleyemem. Ama böyle hissetmemesi gerektiğini ya da Lenox'un ona bu kadar kızmaya hakkı olmadığını da söyleyemem.

Çünkü durumun gerçekliği karmaşıktır.

Belki Lenox ve Harlow daha erken gelseydi Ace şu anda hayatta olabilirdi. Ya da o gece hepimiz yok olabilirdik. Kaderden başka kimse bilemez ve bir sebepten dolayı da böyle oldu.

Tam kamarama adım atacaktım ki koridorun sonundan bir gürültü geldi.

Elim belimdeki bıçağıma gidiyor ama Axel'in tökezleyerek Elysia'nın omzuna yaslanıp saçmalamaya başlamasıyla rahatlıyorum. Elysia yüzünü buruşturarak yanımdan geçiyor ama şu anda tamamen bencilce davranmayı ve yardım eli uzatmamayı seçiyorum.

Acılarında boğulmak isteyen tek kişi Axel değil.

Ace'in ölümünün anısı bu gece hepimizin kalbinin üzerinde asılı dururken, kapsül kaybettiklerinin yasını tutmaya devam ediyor. Bir kız kardeşin ikizini kaybettiğinde hıçkırı hıçkırı ağlaması gibi.

Hepimiz yatakta yatarken, düşmanımızın kaçmasına izin verdiğimi biliyorduk. Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Скарга 2

Delilah

E Enerji tenimde akıyor ve beni geminin alt güvertesine çağırıyor. Herkes bir şeylere hazırlanırken gizlice kaçmak kolaydır. Bilinmiyor, düşmanımız resmen ensemizdeyken herkes kendini işe yarar hissetmek için elinden geleni yapıyor.

Pencereyi iterek açıyorum, suyun son derece sakın olduğunu görünce şok oluyorum. Görünürde hiç dalgalanma yok. Ama beni bekleyen kimse de yok. Ayaklarımın üzerinde dengede duruyorum ve başımı dışarı çıkarıp suyu tarıyorum.

Kaşlarımı çattım. Beni çağıran bir şey vardı, değil mi? Ani bir hareket düşüncelerimi durdurdu.

Naia sudan yükseliyor, sürüsü arkasından yaklaşıyor, kayıp denizkızı belli oluyor. Gözlerim pembe denizkızına takılıyor, meslektaşını özlüyor ve gözlerindeki acı kalbimde bir şeyleri eziyor.

Axel'in sözleri geliyor, o mutlak ıstırap. Yükselmek isteyen gözyaşlarımı bastırmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum ve sanki vücudum beni daha fazla cezalandırmak istiyormuş, başımın üzerinde asılı duran başka bir ölümle alay ediyormuş gibi bakışlarımı başka bir yöne çekmek için güçlü bir çekiş daha yaşıyorum.

Ne yaparsam yapayım, etrafımdakilerin ölmesini engelleyemiyorum.

"İlerlememiz gerekip gerekmediğini sorgulamaya başlıyorum."

Naia'nın soğuk sözleri dikkatimi üzüntülerimden uzaklaştırıyor.

"Ne?" Ağzımdan kaçtı.

"Önümüzde yüzleşmemiz gerektiğinden emin olmadığımız bir tehlike var." "Bunca yolu geldik!" İtiraz ediyorum. "Riskleri biliyordun-" "Böyle değil, su... kirletilmiş."

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğiyorum. "Lekeli mi?" diye soruyorum.

O daha fazla bir şey söyleyemeden, köprüden Knox'a hızlıca bir mesaj gönderiyorum ve bağımızı hızlıca çekiyorum. Knox yanıma ışınlanıyor ve onu çağırmamın üzerinden bir saniye bile geçmeden yanıma geliyor.

"Endişeniz nedir?" diye soruyor usulca, kapsülün içindeki ağırlığa dikkat çekerek. Kuyruklarının üzerinde asılı duran keder.

"Bu noktanın ötesinde yaşayan hiçbir şey yok."

Kafalarımız şok içinde geriye döndü.

"Canlı bir şey yok mu?" Ben soruyorum.

Knox şaşkın görünüyor. "Eminim bir ya da iki balık vardır-"

"Hiçbir şey," diye sertçe araya giriyor Amelia.

Naia elini kaldırıyor ve parlayan kırmızı gözlerini üzerime dikmeden önce saniyesini durduruyor. "Gücümüzü mızrakladık. Orada bir santim bile yaşam yok. Mercan yok, balık yok... Akıntı bile yok. Sanki hiçbir şey yakınında olmak istemiyormuş gibi."

Amelia, "Okyanusun tavsiyesine kulak vermeliyiz," diye .

Knox'un kaşları çatılır. "Akıntı bile mi yok?"

Bu da okyanusun sakinliğini açıklıyor.

Naia sanki okyanusun sözlerine karşılık vermesinden korkuyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Kara büyüünün varlığından korkuyoruz."

"Bu etmek için daha da büyük bir neden," derken buluyorum kendimi.

Naia kapsülünü geride bırakarak ileriye doğru yüzüyor. "Zaten çok şey kaybettik," diye fısıldıyor. "Devam edersek daha fazlasını kaybedeceğimizden korkuyoruz."

Knox ciddiyetle başını sallar. O anlıyor. Hepimiz anlıyoruz. "İstemiyorsanız devam etmenizi isteyemem ama devam edeceğiz. Sizin yardımınızla ya da yardımınız olmadan."

"Griffinleri bölgeyi keşfetmeleri için göndereceğim, bakalım yukarıdan bir şey bulabilecekler mi?" diye teklif ediyorum ve Naia bize öyle sert bir bakışla bakıyor ki onlardan korktuğum günleri hatırlıyorum - ve bunun iyi bir nedeni var.

"Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor soğuk bir şekilde.

Knox'a bağımı açarak kararlılığımı hissetmesine izin veriyorum.

Devam etmeliyiz, yoksa her şey boşa gider.

Knox ellerini ceplerine sokar. "Kehanete güveniyorum ve bize sunduğu cevapları ararsak sonun yakın olduğuna inanıyorum."

Naia çenesini eğmeden önce bana bakıyor. "Peki, aksi yöndeki tavsiyelerimize *rağmen* size eşlik etmeye devam edeceğiz."

"Emin misiniz?" Knox soruyor, bakışları yalnız pembe denizkızına kayıyor.

Naia'nın çenesi kalktı. "Biz okyanusun gölgelerine sizin ilerlemenizi izlemeyeceğiz. Biz korkak yaratıklar değiliz."

"Hayır, kesinlikle değilsin." Knox'un dudakları seğiriyor, bir gülümseme yükselmekle tehdit ediyor. "İstersen, aradığımız şeyi bulduğumuzda gemiye dönebilirsin."

Açıkça kaşlarını çatıyor. "Gemiye yanına almıyor musun? Nasıl seyahat ediyorsun?"

"Acil durum sandallarını alıyoruz. Eğer Delilah gerçekten batık bir adayı kaldırmak zorunda kalırsa, ne kadar uzanacağını bilmiyoruz ve eve dönüş yolumuzu kaybetme riskini almak istemiyoruz."

Dilini tıkırdatıyor. "Akıllıca bir seçim."

Kendi gülümsememi ısııyorum. Sanki iltifatı tükürmek zorundaymış gibi geliyor. Knox eğlendiğimi anlıyor ama sonunda attığı küçük sırtışla ilgili hiçbir endişesi yok.

"Çok ."

Tıslayarak pullu elini havada salladı. "Griffinlerinizi acele ettirin. Bu işi bir an önce bitirmek istiyoruz."

"Burada mıyız?" Knox geminin penceresinden dışarı eğilir.

"Geminizin enkaza dönmesini istemiyorsanız, ben olsam daha uzağa gitmezdim."

Knox hızla uzaklaşmadan önce şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Tekneleri hazırlamaları için adamları çağıracağım." Biz cevap vermeden kapıdan çıkıp Axel ve Lenox'u çağırıldı.

Tekrar Naia'ya döndüğümde bakışlarını üzerimde, değerlendirirken buluyorum. "Olanlar senin suçun değil."

Kılandım. "Kim söyledi sana?"

"Başka kim olacak?" Parmaklarını durgun suyun üzerinde gezdiriyor.

"Deniz." Bu konuya değinmeye cesaret edemiyorum. Yalvarsam bile bana söylemezdi. "Şey, bu yanlış. Büyük ölçüde benim hatam," diyorum sertçe.

Yaptığım şeyi her düşündüğümde tüm vücudum kilitleniyor ve Hazel'in parmaklarının arasından kayıp gitmesine nasıl izin verdiğim fikrinden tiksiniyorum.

" gitmeyin. Onlarla kendi oyunlarında oynayın."

Ve bu sözlerle birlikte suyun altına dalıyor ve beni sözlerinin üzerinde düşünmeye bırakıyor. Daha iyi bilmeseydim, bunun gördüğü bir imgelemle ilgili bir bilmece olduğunu düşünürdüm, ama kesinlikle bana bir şeyler söylememe aşamasını geçtik... *değil mi?*

Ne de olsa onun hayatını kurtardım.

"Onları kendi oyunlarıyla oynayın," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Üst güverteye çıkan merdivenleri tırmanırken kelimeler zihnimde dönmeye devam ediyor. Knox çoktan oraya varmış, parmaklıkların üzerinden emirler yağdırıyor. Yanına yaklaştığımda, nasırlı avuç içi tenimde kayarak tüylerimi diken diken ederken sırtım karıncalanıyor. Aşağıda Axel ve Lenox sandalları indirmek için çalışıyor. Gözleri mor torbalarla dolu olsa da en azından Axel yine ayık.

"Bunun akıllıca olduğundan emin miyiz?" Fısıldıyorum.

"Eğer bir şey varsa, Peter'ın bizi uzak tutmak için bölgeye kara büyü yerleştirdiğine inanıyorum."

Kaşlarım . "Evet, kesinlikle oyunlarını seviyor..." "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ona dönüp fısıldıyorum: "Naia bana ilginç bir şey aktardı ve nedense bunu aklımdan çıkaramıyorum."

Sandallar suya inip Axel ve Lenox kendi sandallarına atladıkları anda bana dönüyor ve ellerini belime doluyor.

"Paylaşmak ister misin?" diye soruyor sırtarak.

Duruma rağmen bakışlarındaki muziplik karşısında gözlerimi devirerek yaldızlı zihnimi ona açıyorum.

Gözlerinin ferisi söndüğünde bana baktı. "Kendi oyunlarını oynarlar. Hmm." Doğruldu ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Kesinlikle deniyoruz ve başarısız oluyoruz, ama belki de o bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur." Çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Ve ben kesinlikle savunmaktan yoruldum."

Ben cevap veremeden gökyüzünden alçak bir kükreme sesi geliyor. Başımı arkaya eğerek Aurora ve Zephlyn'in güvertenin üzerine inerkenki hareketlerini izliyorum. Aurora bana bakıyor, sonra aslan başını Knox'a doğru eğiyor.

"Her şey yolunda," diye duyurdu. "Hazır mısınız?"

Büyüm cevap olarak mırıldanıyor, tamamen farkında olmadığım bir şeyin vesilesiyle yükseliyor.

"Hiç olamayacağım kadar."

Lenox küçük kayıkta Knox ve benim arkamda oturuyor, duruşu her zamanki gibi sert ve asık suratlı, gözleri görebildiği her yeri tarıyor gibi.

Arkamdan Harlow, Elysia ve Axel'in oturduğu tekneye baktığımda Axel'in nihayet ayıldığını görüyorum. O da Lenox gibi kaskatı kesilmiş olsa da bakışları geziniyor, gözlerinin altı koyu mor halkalarla dolu.

Griffinler üstümüzde uçuyor, etrafımızda dönüyorlar. Hazel'ın dönüşünü ve Peter'ın tekrar yolumuza göndermeye çalışacağı şeytani yaratıkları gözlüyorlar.

Deniz kızları haklıydı, okyanusun yanlışığını hissedebiliyoruz ve ona dokunmuyoruz bile. İçinde yüzerken nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyorum. Bizim ya da aşağıda yüzen sürünün neden olmadığı tek bir balık ya da su dalgalanmasıyla karşılaşmadık.

Denizin ortasında olup da suyun hareket ettiğini görmemenin ne kadar tuhaf olduğunu biliyor musunuz? Elinizi sıcak olması gereken suya soktuğunuzda buz gibi bir soğuklukla karşılaşmak?

Tuhaflik bu hissi tarif etmeye yetmez. Ancak yaklaşan kıyamet
-Bu kalbimin hissettiklerine çok yakın.

"Sence daha ne kadar uzakta?" Lenox aniden soruyor, gözleri hâlâ ufukta.

Knox omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Bir şey bulana kadar sanırım." "Ya bir şey bulamazsak?"

"Oh, bir şeyler bulacağız. Burada bir şey olmaması için çok fazla kara büyü var."

Knox kürek çekmeye devam ediyor ve ne kadar uzağa gidersek o kadar tetikte oluyoruz. Vücudum sımsıkı sarılmış, göğsümde binlerce arı uçuşup durmadan vızıldarken gerginlik her santime sızıyor. Ne kadar derin nefes alırsam alayım, uçuşlarını durduramıyorum.

Ta ki kapsül aniden yükselirken ciğerlerimin varlığı sona erene kadar. "Bir şey bulduk."

Kelimelerle birlikte büyüm canlanıyor, altın dallar iznim olmadan avucumdan dışarı sızıyor. Suyu doğru ilerliyor, hareketsiz denizin üzerinde geziniyor ve hızla geri çekiliyorlar.

Bu tuhaf manzara karşısında söyleyecek hiçbir şeyim yok. Şokun yüzümü kapladığından şüphem yok, özellikle de büyüm ruhuma tek bir kelimeyle tekrar tekrar şarkı söylerken.

Cevaplar.

Скарга ўў

Delilah

I Nefesim kesiliyor, büyüm beni sandalın kenarına fırlatıyor. Knox'un eli bileğime vurup beni tekrar ortaya doğru çekmeden önce parmaklarım suyun bir santim üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun?"

Başım titriyor. Gözlerimi sudan ayıramıyorum. "Bunu açıklayamam. Bu sadece doğru hissettiriyor."

Harlow, Axel ve Elysia'nın sandalı bizimkinin yanına geliyor.

"*Gelecek, bir zamanlar kutsal olan toprakları ayağa kaldıracak olan altın ellerde yatıyor,*" diye fısıldıyor Elysia, kehanetin bir bölümünü tekrarlayarak. "Bedeni ne yapacağını biliyor Knox. Büyüsü ona rehberlik ediyor."

Knox avucunun içini göğsüne sürüyor, yüzü buruşuyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Doğru gelmiyor."

Zihinlerimiz arasındaki köprüye adım attığımda onun ruhunu donuk, korkunun gölgeleriyle örtülü buluyorum. Altın ellerimi yanaklarından yukarı kaydırıyorum, bağımıza sakinleştirici enerji gönderirken gözlerimin içine bakmasını .

Bunun olması gerekiyordu. Bunu hissedebiliyorum, Knox. Ne kadar yanlış olduğunu da hissedebiliyorum.

Dikkatimi bedenime çekerek başımı Knox'a doğru eğiyorum. "Yanlış hissediyorum..." Düşünerek onun sözlerini tekrarlıyorum. "Naia," diye sesleniyorum denizkızına dönerek. "Bu bölgede hiçbir canlının yaşamadığını söylemiştin, değil mi?"

Onaylamak için başını eğiyor ve elini suyun içinde döndürüyor. Bu hareket beni düşündürüyor.

"Çünkü kara büyü tarafından boğuluyor."

Kimse beni durduramadan sandalda ileri atılıyor ve ellerimi suya daldırıyorum. Buzacı kulaklarımı çınlatıyor ve

Denizkızlarının buna nasıl dayanabileceği sorusu dilimin ucunda dolaşıyor ama artık hiçbir şeyin önemi yok. *Hissediyorum.*

"Yakınlarda kara büyü yok. Su kara büyüdür. Onunla dolu."

Bildirimim üzerine birden fazla el suya dalıyor, sonra buz gibi acıdan keskin soluklarla geri dönüyor.

"Tanrım, donmuyor musun?" Harlow tıslıyor.

"Tabii ki hayır," diye takılıyor Amelia. "Biz kelimenin tam anlamıyla su için yaratılmışız."

Tartışmalarını duymazdan gelen Knox ayağa kalkar. "Bundan hoşlanmadım. Bununla ilgili hiçbir şey iyi hissettirmiyor."

Eğer dostum olmasaydı ve bakışlarındaki korku beni bu kadar endişelendirmeseydi, sesinin tekrar eden bir şarkıya benzediğini söylerdim.

"Kara büyü hiçbir zaman iyi hissettirmedi," diyorum

nazikçe. "Onu buraya kim koydu?" Axel düşünüyor.

"Hazel?" Lenox düşünür.

Başımı sallayarak bakışlarım önümdeki suda kalıyor. "Bu Hazel'den çok daha eski. Çok eski hissettiriyor."

Naia, "Yıllardır burada herhangi bir yaşam formu yaşamamış gibi görünüyor," diye öneriyor.

Kehanetin sözleri, doğru ya da yanlış, zihnimde canlanıyor gibi.

Çünkü gelecek, bir zamanlar kutsal olan bu toprakları ayağa kaldıracak olan altın ellerde yatmaktadır.

Sağduyunuzla girin ve tüm cevaplarınız ayaklarınızın altında olacak.

Bakışlarım okyanusun sonsuz derinliklerine doğru alçalıyor. Başımı yavaşça geriye kaldırarak Zephlyn ve Aurora'nın yukarıda daireler çizerek uçmalarını izliyorum. Eğer aşağıda bir şey, hatta bir gölge görselerdi, seslenirlerdi.

"Tam olarak ne buldun?" Naia'ya sordum.

Sorum etrafımdaki herkesi susturdu. Naia isteksizce "Gücümüz... aşağıda yaşayan bir şey hissetti" demeden önce kapsüller birbirlerine baktılar.

Şokumu belli etmiyorum.

Denizkızlarının meşhur güçleri yıllardır sorgulanıyor ve Knox bile onların neler yapabileceğini bilmiyor. Su ejderhalarıyla savaşırken güçlerinin nasıl çalıştığını hepimiz gördük ama yine bir ses tanık olduklarımızın onlar için çocuk olduğunu söylüyor. Özellikle de

sihirlerinin üretebileceği başka bir dizi beceriyle ortaya çıkma konusundaki tereddütleri.

Onların sözleri sadece teorimi destekliyor. "İşte burası," diye ilan ediyorum.

Hızla ayağa kalkarken herkesin bakışlarının bana yöneldiğini hissediyorum ve göz ucuyla Knox'un hareket ettiğini görünce ona dönerek hareketlerini durduruyorum.

Bu kısma başka kimse dahil olamaz.

Bu duyguların nereden kaynaklandığından emin değilim ama tek bildiğim, gücümün beni bu bağa ona söylemeye zorladığı.

O itiraz edemeden, şüphesiz koruyucu içgüdüleri kabarmış bir halde, avucumu üstümde düz bir şekilde açıyorum ve üzerinde durabileceğim kadar büyük bir su bloğunu donduruyorum. Sandaldan buz parçasının üzerine atladığımda arkamdan nefes sesleri yükseliyor. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ta ki buzun ağırlığını taşıyabildiği gerçeği içimi rahatlatana kadar.

Knox'un emirlerini duyduğumda minnettarlığım göğsümde parlıyor. "Herkes geri çekilsin!" Bakışlarını kapsüle çevirir. "Naia, o bölgeyi devriye gezerken..." Kalın kalın yutkunuyor. "Bunun bir tuzak olmadığından emin olabilir misin? Su ejderhaları tarafından tekrar pusuya düşürülmek istemiyorum."

Naia sırtıyor. Gülümseyebilseydi, işte böyle görünürdü. "Emredersiniz Majesteleri," diye mırıldanıyor ve suya dalıp kapsülünü yanına almadan önce.

Bana söylemesine gerek kalmadan Aurora ile aramızdaki bağa duygu dalgaları gönderiyorum ve ona gökyüzünde daireler çizmeye devam etmesini söylüyorum. Beni Knox kadar iyi okuyan Griffinler dağıldılar.

İznim olmadan büyüm tekrar yükselirken kalbim fırlıyor. Bedenimde dönerek ellerimi sarıyor ve bir sarmaşık gibi koluma tırmanıyor. Sihrimi tamamen kabul ettiğimden beri ilk kez ben ona komut vermek zorunda kalmadan yükseliyor. Altın dallar ayaklarımı da kaplarken nefesim kesiliyor. Büyü kanımda mırıldanıyor, vücut ısını o kadar yükseltiyor ki ter ensemden aşağı süzülüyor, sırtımın alt kısmında birikiyor.

Nihayet.

Nihayet.

Sonund

a.

Bu kelime zihnimde yankılanıyor ama benden gelmiyor. Benim büyümden geliyor, onun bilinci uyanıyor.

Vücutum kendi kendine hareket ederken dudaklarımdan bir şok çığlığı dökülüyor. Buzun üzerinde dizlerimin üstüne çöküyorum ve bakışlarım panik içinde Knox'a kayıyor. Onun dehşet dolu bakışları midemi alt üst ediyor.

Ellerimi suya sokuyorum ve birden Knox'un benim için neden bu kadar korktuğunu anlıyorum.

Ben altınım.

Parlayan ya da ısıldayan değil. Tüm vücudum *yaldızlandı*. Bu Azalea'daki dönüşümüne hiç benzemiyor. Gücüm vücudumun her yerinden dışarı akıyor.

Büyüm iç çekmeden önce düşünmek için ancak bir anım var.

Sonunda.

Ve sonra altın bir güç seliyle patlar.

Скарга 4

Knox

T hepimiz altın rengi Delilah'a bakarken etrafımda uçuşan şok olmuş soluk sesleri ve çığlıklar, kalbimi göğsümün sınırlarından sıçramaya teşvik ediyor. O bir altın - eğer ona dokunursam kol, muhtemelen ping olurdu.

"Tanrılarım, Knox, gücü ona ne yapıyor?" Harlow korkudan sesi titreyerek neredeyse sızlanıyor.

Elysia şaşkınlıkla bakıyor. "İnanılmaz derecede güçlü."

"Çok güçlü," diye mırıldanırken buluyorum kendimi.

Sadece bir anım var, sevdiğim ruhla dolu o gözlerin ciğerlerimi yok edecek kadar derin bir korkuyla benimkilere dikildiği bir an.

Gözler genişler ve sonra sessizlik çöker.

Uzun bir günün ardından dilediğiniz türden bir sessizlik değil. Bu, tüylerinizi diken diken eden, zihninizin kaçmanız için çığlık atmasına neden olan türden bir sessizliktir.

Sessizlik uzar, gerginleşir. Ve sonra gerilim kopar.

Delilah'nın elleri suyun içinde. Hareketleri sarsıntılı, kendine ait değil.

Her zamanki mavi gözlerini altın sarısı bir pus kaplıyor. Çenesi açılır ve ruhunun derinliklerinden bir çığlık -eski ve gırtlaktan gelen bir şey- yükselir. Altın güç her yöne doğru patlar.

Gücü ayaklarımı yerden kesiyor, tekneleri sallıyor ve griffinleri durduruyor. Eminim kapsül bile aşağıdan görebiliyordur.

Tarih tekerrür ederken, altın büyüğü herkesi nerede olduğu konusunda uyarırken panik boğazımı sıkıyor. Ama bu sefer akıllıca. Belki de hep öyleydi.

olmuştur.

Okyanusu aşır karaya çıkmak yerine durur ve altın bir kubbe oluşturur.

Altında olduğumuz bir kubbe.

Lenox yanımda bağırarak daha geriye gitmem için emirler yağdırıyor ama herkes altın kubbeyi terk etmeye çalışır başaramazken benim tek yapabildiğim teknede sersemlemiş bir halde kalmak.

Güç, Delilah'nın içinden taşır, akışını ya da gücünü asla kesmez.

"Tükenecek," diye mırıldanıyor Elysia.

"Bu sadece yüzeyin çizilmesi," diyorum huşu içinde.

Ellerinden dalga dalga altın dalgalar dökülürken, yaldızlı bedeni kaskatı kesiliyor. Büyüsü ona komuta ediyor, onu yönlendiriyor.

İlk başta bunu göremiyorum, onun görüntüsünden, gerçekten ne kadar güçlü olduğundan büyüleniyorum.

Tanrılar, onun gücü sonsuz.

Köprümüze bakıyorum, yavaşça ahşaptan altına dönüştüğünü, mühürlü olmasına rağmen kapısının altından güç sızdığını görüyorum. Ama sonra yanımdaki tekneden yumuşak bir ses fısıldıyor ve sonunda Delilah'nın etrafında neler olduğuna dikkat ediyorum.

"Su alçalıyor."

Başımı Harlow'a çevirdiğimde ağzının dehşet içinde açıldığını görüyorum.

Bakışlarını takip ederek ayağa kalkmaya çabalarım çatılıyor. "Bu imkansız."

Yine de işin gerçeği gözümün önünde duruyor.

Su azalıyor. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yok olma hızı endişe verici.

Kaybolan okyanus ile her santiminden altın sihri akan Delilah'nın görüntüsü arasına bakıyorum. Dizlerinin altındaki buz kütlesi şaşırtıcı bir şekilde sabit duruyor.

Kapsül yükselirken önümde oluşan bir dalgalanma sırtımı dikleştiriyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyor Naia, yaşlı denizkızının sesini huşu kaplıyor.

Olanlar karşısında paniğe kapılmam, hatta korumacı olmam gerekirken, vücudumda sürekli bir sakinlik akışı var. Bunun aramızdaki bağın Delilah tarafından geldiğine hiç şüphem yok - ya da belki de onun büyüsü demeliyim.

Delilah da en az bizim kadar şaşkın ve ürkmüş görünüyordu ve içimden bir ses bunların hiçbirini bilinçli olarak yapmadığını söylüyordu.

Belki de sihir bunun için inşa ediliyordu.

Sonsuz akış ve tam da bu an için hazırlanma hali.

Delilah doğrulurken kehanet bir kez daha gözlerimizin önünde gerçekleşiyor, elleri yanlarına doğru hareket ediyor ve sonra yükseliyor, altın elleri bunu yaparken bir yığın su alıyor. Okyanusun buzsuyu parlayan parmak uçlarının arasından akıyor ama yanında götürdüğü tek şey bu değil.

Dalgalar yuvarlanıyor, teknelerimiz okyanus değişiyormuş gibi gürliyor.

Bir inilti kubbede yankılanıyor, derin ve ağır. Başımı arkaya doğru eğip griffinlerin kubbeye girmeye çalıştığını görüyorum - daha doğrusu Aurora vahşileşiyor, dişleri ve keskin pençeleri altın büyüye çarpıyor.

İnleme tekrar geliyor, bu sefer daha yüksek sesle.

Bir Fae'den ya da hayvandan gelen bir ses değil. Yaşayan bir yaratıktan bile değil. Bu, üzerinde durduğumuz gezegenin kayma-yükselme sesi.

Karanlık bir şey yüzeyi delerken su her yöne doğru patlıyor ve bu sırada bizi de püskürtüyor. Onunla birlikte, Delilah'nın kolları tek bir akışkan sırayla havalanıyor.

Zihnimin gördüklerimi kavraması, önümde olup bitenleri gerçekten anlaması biraz zaman alıyor.

Delilah son bir hamle ve güç dalgasıyla batık bir adayı ayağa kaldırırken önümdeki deniz kızları kaskatı kesiliyor, başları yavaşça geriye doğru eğiliyor.

Su, küçük bir kayalık gibi görünen bir araziden yuvarlanırken, Delilah'nın kolları gevşekçe yanlarına düşüyor, dudaklarını küçük bir gülümseme gölgesi süslerken bakışları görmüyor.

Ve sonra yere yığılıyor, buz gibi su altın bedenini ele geçiriyor.

Скарга уу

Delilah

W Su bedenimi sarıyor, ani bir sarsıntıyla kendime geliyorum. Tüm gücümle tekmeleyerek yüzeye çıkıyorum, öksürüyorum ve Çırpıyorum. Bir el beni yakalayıp belime sarıldı. "Angel?" Knox soruyor, sesi ağır ve duygu yüklü. Başımı omzuna koymadan önce göğsümden bir öksürük daha patlıyor. "Ben iyiyim."

Nefes almak için bir an durup Knox'un beni tutmasına izin veriyorum, suya basacak gücü kendimde bulamıyorum, özellikle de suya düşmeden önce olanları anlamaya çalışırken.

"Başarısız , değil mi?" Yumuşakça söylüyorum. Başını geriye atıyor. "Ne hatırlıyorsun?"

"Büyüm burada olmaktan memnundu ve kabarıyordu, sonra suya düştüm."

Knox boğazını temizlemeden önce arkamdan bakıyor. "Tam olarak öyle olmadı."

Ani bir kaş çatmayla yavaşça dönüp onun görüş alanını takip ediyorum. Birdenbire ileri atılacak gücü buluyorum ve Knox'un kollarından kurtuluyorum.

Kelimeler vücudumda uğuldayan duyguyu tarif edemez. Sanki yeniden bir araya gelmenin *beklentisini* hissediyorum, ama soru *ne ile* yeniden bir araya gelmek.

Önümde dimdik duran küçük bir ada, kayalık arazisinden su fışkırıyor. Herhangi bir bitki yaşamı ya da kum yok. Kayaların dışında, tamamen ıssız.

Duygular boğazımı tıkıyor ve beni yutkunmaya zorluyor. "Bunu ben mi yaptım?"

"Sana sonra gösteririm ama evet," diyor Knox nazikçe, temkinli bir şekilde. "Kehanet... gerçek mi?"

Knox cevap vermez, ama vermek zorunda da değildir. Gerçek tam önünde Bi duruyor.

Z.

Aurora ve Zephlyn dibe çakılırlar ve tam yüzeyin önünde dururlar.

Su. İkisinin de gözlerinde manik, vahşi bir parıltı var ve bu bana tüm bunların arasında nasıl görüldüğümü merak ettiriyor.

Tanrılar, çok şeye katlandılar ve tanık oldular.

Tüm bunlar söylendiğinde ve yapıldığında onları serbest . Ömür boyu huzuru hak ediyorlar.

Hepimizin var.

Aurora'ya iyi olduğumu ifade etmek için küçük, acınası bir gülümseme veriyorum ve Griffin gözlerini devirirken benden küçük bir kıkırdama kaçıyor.

Axel tekneyi bize doğru sürerken Elysia selamlama , "Hatırlat da sana kötü davranmayayım," diyor, Lenox da arkasından.

Harlow ısıklık çalar. "Gerçekten de altın eller."

Benim boş bakışlarım karşısında kızlar

birbirlerine bakıyorlar.

Knox sessizce, "Hiçbir şey hatırlamıyor," diyor.

Ses tonunu duyunca, "Ne yaptığımı bilmek istiyor muyum?" diye soruyorum. "İsterdim," diyor Lenox huysuzca, bize katılarak.

Lenox teknenin kenarından eğilip bize elini uzatıyor. Knox beni öne doğru itiyor ve Lenox önce beni tutuyor. O çekerken Knox da itiyor ve ben daha arkamı dönmeden Knox yanımda oturuyor, ışınlanıyor.

. Bazen neler unutuyorum.

Bakışlarım otomatik olarak birkaç metre ötede dimdik duran adaya kayıyor ve neler yapabileceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Bütün gün burada oturup ona mı bakacağız yoksa gidecek miyiz?" Harlow çekiştiriyor.

Lenox alay ediyor. "Yapmamız gereken bu mu?"

Harlow'un nasıl sertleştiğini fark ettim, gerçi şimdi neden kavga ettiklerini biliyorum, sonunda.

Boğazımı temizliyorum ve Elysia'nın aldığı kehanetin bizi buraya getiren kısmını tekrarlıyorum.

"Her yaptığınızı tekrarlayan şeyi arayın, onun sessizliği sizin için bir mesajdır. Bu diyardan diğerine sürükleneceğin için bir ip tut.

İçeri girin ve canlanın, ama bulacaklarınız sizi korkutmasın.

Her şey planlandığı gibi gittiği için ısrarcı olmalısınız."

Harlow inliyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Hiç bu kadar basit olabilir mi? Neden bize hep bir bilmece veriliyor?"

Naia'nın ani ve keskin sesi beni sıçratıyor.

"Bilmeceler takdir edilmesi gereken bir sanattır, küçük cadı."

Harlow hınzırca sırıtıyor. "Duymadın mı? Ben melezim."

Naia'nın kaşları çatılır. "Yarım ya da değil, damarlarında hâlâ cadı kanı dolaşüyor." Kısa konuşmasını bitirip bana döndü. "Aldığın kehanetin üzerinde belli bir büyü var. Size bu konuda yardımcı olamayız ya da konusu hakkında konuşamayız."

Amelia Naia'nın arkasında ileri doğru yüzüyor. "Bölgede devriye gezeceğiz ve arkanızdan kimsenin girmediğinden emin olacağız. Griffinlerinize yukarıda kalmalarını ve aynı şeyi yapmalarını emretmenizi öneririm."

"Yukarıda mı kalayım?" Tekrar ediyorum, bakışlarım şaşkınlıkla ikisi arasında gidip geliyor. "Peki girmekle neyi kastettiniz?"

Teknelerimizi limana yanaştırıp adanın kayalık arazisini aştığımızda, denizkızlarının tam olarak ne demek istediğini keşfediyoruz.

"Aşağıya inmemizi mi istiyorlar?" Harlow soruyor, sesindeki tiksinti belli oluyor. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

Sesim hareket ediyor, zıplıyor

ve önümüzdeki mağaranın duvarlarında yankılanıyor.

Bu küçük adada başka hiçbir şey yok. Kayalar ve bir mağaranın girişinden başka bir şey yok.

Lenox bir o yana bu yana zıplıyor. "Tek bir çıkış olması hoşuma ." "Bunu bilmiyoruz," diye itiraz ediyor Harlow.

"Bu adanın diğer tarafında durabilirim ve yine de seni görebilirim," diye savunuyor. "Başka bir şey yok, sadece tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu var. Bana paranoyak ya da korkak diyebilirsiniz ama bu beni rahatsız ediyor."

"Her zaman rahatsızsın," diye mırıldanıyor Harlow nefesinin altında.

İnleyerek Lenox'un iğneleyici yanıtını kestim ve döndüm. "Bunu kendimiz için yapmıyoruz. Bunu halkımız ve Aloriah toprakları için yapıyoruz."

Sözlerim hepsini susturdu. Suçluluk dolu bakışlarından anladığım kadarıyla, hepimizin gerçekten neden burada olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

"Biz sadece bir vizyonun peşinde değiliz," diyor Knox, benim düşünce kalıbımı takip ederek. "Evde insanlar her saniye ölüyor ve mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla adam kaybediyoruz. Bu bizim kurtuluş için son şansımız, *özgürlük* için." Knox kurnaz bir bakışla sözlerini vurguluyor.

Kalçamı kaldırarak hepsinin gözlerinin içine bakıyorum. "Şimdi hazır mısınız?"

Başlarını eğip kendi aralarında mırıldanıyorlar. Şimdilik bu kadar yeter.

Başımı gökyüzüne, yukarıdaki griffinlere doğru eğiyorum. Elimden gelen tüm sıcaklığı, şefkati ve sevgiyi Aurora'ya göndererek, keskin bir nefes alıp kendimi mağaraya adım atmaya zorlamadan önce onun her detayını inceliyorum.

Скап'са ȳW

Knox

W Hayatımın aşkının mağaraya ilk giren olmasına izin verseydim nasıl biri olurdu?

Bir korkak.

Delilah mağaranın kemerinden içeri adımını attığı anda elimi beline doluyorum ve onun hareketlerini durdurarak önünden değil, yanından yürüyorum.

Hep birlikte köprüden aşağı fısıldıyorum.

Biri *gibi* papağan *gibi* konuşuyor.

Parmaklarımı şıklatarak avucumun içinde küçük bir ateş yakıyorum, Delilah ve ben ilerliyoruz. Ancak büyüm hayata geçtiği anda alevler büyüyor, ama sadece avucumun kıvrımından değil.

Mağaranın her yerinde ateş püskürüyor.

Duvarlardan sarkan gaz lambalarının düzinelerce alevi mağara koridorunu aydınlatıyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar dik inen bir yolu aydınlatıyor. Bir rüzgâr mağaranın ağzına doğru koşuyor, neredeyse bir merhaba jestiyle yanımdan geçerken saçlarımın arasından geçiyor.

"Mağara az önce senin büyüne mi cevap verdi?" Delilah hayretle söylüyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak sırtımı dikleştiriyorum ve bana cevap veren büyülü ada hakkında fazla düşünmeden ilerlemeye devam ediyorum.

"Belki de karanlık güçten başka bir büyü ," diye yüksek sesle merak ediyorum. "Yine de büyünüze yanıt vermesi için..." Harlow çeker, çarklar Zihni dönüyordu.

"O Açelya'nın kralı. Belki de saray soylularına cevap veriyordur," diye düşünüyor Lenox, çok da geride kalmadan, kendi sesinde de belli bir merak var.

Gözlerimi kısarak aklıma bir düşünce geliyor ama bunu yüksek sesle dile getirmiyorum çünkü bu... mantıksız. Böyle bir şey olamaz.

Mağara tüneli sağa doğru kıvrılıyor. Kıvrımını takip ederek, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen spiral bir yola giriyoruz. Döne döne gidiyoruz, ışıklı patikada durmadan dönüyoruz.

Ne kadar uzağa gidersek mağara duvarları boyunca o kadar fazla nem sızıyor, ta ki hava bile nemden ağırlaşana kadar.

"Suyun altındayız" diye mırıldanırken hayret etmekten kendimi alamıyorum.

İliklerime sızması gereken şey panik olmalı, heyecan değil. Delilah'nın bunu kesinlikle hissettiğini biliyorum çünkü bir dalga bağımıza çarpıyor. Elimini onun elinin içine kaydırarak, yavaşça inmeye devam ederken onu cesaretlendirmek için hafifçe sıkıyorum. İleriye, ileriye ve ileriye.

Bu bir labirent, farkındayım.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen vahşi, kaotik bir labirent.

Sona ulaştığımızda neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrim yok ama büyüm damarlarımda dolaşıyor ve hissettiğim heyecanı artırıyor.

Delilah durdu ve beni durdurdu. Kendine bakarken yüzündeki şaşkınlık ifadesi, etkilenen tek kişinin benim sihrim olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Bunu herkes hissediyor mu? Elysia fısıldar.

Axel huysuzca, "Sanırım hepimiz öyle," diye yanıtlıyor.

Bu duvarların içinde kesinlikle bir şeyler dönüyor, bir tür sihir var.

Attığımız her adımda beklenti artıyor, damarlarımda keskin bir bilgi var.

Sonunda labirentin sonuna gelmemiz sonsuzluk gibi geliyor.

Huşu, sevinç, şaşkınlık - nemli mağaradan çıkıp tamamen başka bir dünya olarak tanımlanabilecek bir yere girdiğimizde bu duygular beni sarıyor.

Delilah yanımda keskin bir nefes alıyor ve duruyoruz, her şeyi anlamaya çalışırken ikimizin de gözleri büyüyor. Arkamdaki mırıltılar uzak bir vızıltıdan başka bir şeye dönüşmüyor. Tek odaklanabildiğim şey mimarisi ve korkunçluğu. Beni karşılayan manzara-

"Çok güzel," diye nefes alıyor

Delilah. "Enfes," diye ekliyorum.

Önümüzde havaya doğru yükselen kubbemsi bir yapı var. Her kattan taş balkonlar çıkıyor ve onları saymak için başımı arkaya eğmem gerekiyor, toplam on yedi tane. Sonra bakışlarım avlunun ortasından bir nehir gibi akan, etrafı birkaç taş ve bankla çevrili suya takılıyor. Avluyu çevreleyen sonsuz balkon ve kemerlerden hiç şüphem yok.

Dairesel yapı, az önce geldiğimiz gibi sayısız başka labirent koridorlara açılıyor.

Bir ağ gibi, sonsuz bir labirent gibi.

"Bunlar heykeller mi?"

"Başmelekler," diyor Elysia şaşkınlıkla, büyülenmiş bir halde öne doğru adım atarken.

Onun görüş açısını takip ederek kubbenin arka tarafına, tam karşıma geçiyorum. Duvar boyunca uzanan ve yükseklerle tırmanan balkonların her birinde yedi baş meleğin heykelleri var.

Görünce duraksadım. "Nedir bu?" Yüksek sesle söylüyorum.

Dini bir bina olamayacak kadar büyük ama yine de aşırı büyüyen yosunlar, sessizlik ve soluk taş renkleri buranın ne kadar eski olduğunun bir göstergesi.

"Bence sormamız gereken soru hangi yöne gideceğiz?" Harlow, bakışlarıyla her taşı inceleyerek düşünüyor.

Delilah mırıldanarak onaylıyor. "Peki aradığımız şey tam olarak ne? Burası tam bir labirent. Eğer kaybolmazsak bu bir mucize olur."

"Kaybolacak vaktimiz yok." Kehanetteki bilmeceyi tekrarlamadan önce gözlerim gizli bir hazine olan suyun altındaki binanın etrafında dolaşıyor. *"Yaptığın her şeyi tekrarlayan şeyi ara, onun sessizliği senin için bir mesajdır."*

Delilah inliyor. "Bunun ne olabileceği hakkında bir fikri var mı?"

Harlow'un kuru cevabı "Taşlardan başka bir şey görmüyorum" oldu.

Delilah yavaş ve tereddütlü bir hareketle ileri doğru adım atıyor, ardından taş ve banklardan oluşan kümeye doğru yürüyor. Onu takip ederek dilimi tutuyorum ve parlak zekâsının nereye varacağını görmek için bekliyorum.

Suyun yanında durur ve içine bakar.

"Fae topraklarına gelmeden önce bir rüya görmüştüm; denizkızlarının yaşadığı suyun kenarında diz çökmüştüm. Suyu baktım ve ilk başta sadece kendi yansımamın bana baktığını gördüm, ta ki ben bakmazken o göz kırpana ve bir denizkızının beni izlediğini fark edene kadar." Ayağa kalkıyor, bakışlarını benimkilere kilitliyor. "İstediğin kadar tekrarla, bu bir yansıma."

Gözlerim gururla parlıyor.

Arkamdan ayak sesleri ve alçak mırıltılar geliyor ama bakışlarımı Delilah'dan ayıramıyorum. Safir gözlerimi onun bebek mavilerinden ayırmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Elysia suya yaklaşmakta yavaş, elini uzatıp parmak uçlarını kristal berraklığındaki suda gezdirmekte daha da yavaş. Ne kadar derin olduğunu söyleyemem, sadece avlunun ortasından kıvrıla kıvrıla geçtiğini söyleyebilirim.

Ta ki Elysia nefesini tutup suyu avuçlarının içine alana kadar.

"Ama bu sadece bir yansıma değil, çünkü bu su hiçbir şeye yol açmıyor." Birdenbire "Bu bir ayna" dedi.

Axel homurdanıyor. "Bu kadar eski bir yerde bir ayna bulabileceğimizden şüpheliyim."

Ayağa kalkarak ona doğru hançerler fırlatıyor ve yüzündeki sırtışın düşmesine neden oluyor. "Bu şeyi sadece bizi bir su kütlesine geri götürmek için kaldıracadığından şüpheliyim."

Harlow dilini şaklatır. "Ve yaptığınız her şeyi yansıtan diğer tek şey-"

"Bir ayna," diye bitiriyor Delilah.

Axel kollarını iki yana açarak bu düşünceyle alay ediyor. "Burası çok büyük. Bu kadar eski bir yerde aynayı nasıl arayacağız?" "Ayrılacağız," diyor Delilah basitçe.

"Bu akıllıca mı?" Lenox soruyor. "Hazel bizi takip ediyor olabilir."

"Kapsül onu içeri girmeden durduracak ve eğer onları geçmeyi başarır... Aurora karnını doyurmaya hazır olacak."

Delilah tüm bunları o kadar kendinden emin bir şekilde söylüyor ki, köprümüze adım atıp endişesinin dalga dalga yayıldığını hissedene kadar neredeyse ona inanacaktım.

İhtiyatlı bir şekilde, "Belki de birlikte kalmaktan zarar gelmez?" diye teklif ettim.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum, bu benim asla kurtulamadığım gergin bir tikim, ama göğsümdeki gerginlik kumaşı hissettiğimde hafifliyor.

Delilah alt dudağını çiğniyor. "Eğer çok uzun sürerse-" "O zaman ayrılırız, ama şimdilik birlikte kalmalıyız."

Başını sallıyor, yanakları kızarıyor. Bu manzara gözlerimi kamaştırdı.

Tanrım, neden utanıyor ki?

"Hangi yöne gidelim?" diye soruyor, ben ona sırtırken bakışlarımı kaçırıyor.

Harlow ağzının kenarından mırıldanıyor, "Belki de ayrılmalıydık."

Elysia şakacı bir şekilde onun kolunu tokatlar. "Onları rahat bırak." "Hepimizin Fae kulağına sahip olduğumuzu , değil mi?" Şakayla karışık söylüyorum. Harlow sırtıyor. "Bir an için bile."

Delilah ellerini çırpıyor, sesi bir oktav yükseliyor ve "Ben bu taraftan gidelim diyorum!" diyor.

Topuklarının üzerinde dönerek sola doğru ilerliyor ve yürümek için rastgele bir kemer seçmiş gibi görünüyor.

Lenox, "Tüm bu çılgınlığın mutlaka bir yöntemi vardır," diye mırıldanıyor.

"Eminim vardır, ama biri bir harita bulamazsa, bunu çözmek için zamanımız yok."

Delilah en önde yürümek için hamle yapar ama Harlow ilk sırada olmak için onu geçer. Delilah muhtemelen bunun Harlow'un merakı olduğunu düşünüyor ama ben casusumu tanıyorum, o da beni tanıyor. Bu yüzden herkesi korumak için hep orada.

Bir sonraki koridorda, gaz lambaları yeniden canlanıyor.

"Duyarlı mı?" Axel düşünür.

Sözleri üzerine kafa yoruyorum ama yine de kafamdaki teorinin daha doğru olduğunu hissediyorum. "Sanmıyorum," diyorum sessizce, sonra aklımdan bir kenara bırakıyorum. "Eğer bir şey varsa, büyü ile aşılandığına yemin edebilirim."

Harlow ileride bir nefes çekiyor, bu ses ayaklarımın hiç düşünmeden daha hızlı hareket etmesine neden oluyor. Delilah ve Elysia da onu takip ediyor ve bir taht odasına girdiğimizde Harlow'un nefesini yansıtıyorlar.

Gözlerim canlı mimariyi, odadaki altın kaplamaların her bir santimetresinde yer alan ayrıntıları ve özeni görüyor. Sütunlar güçlü ve sabit duruyor, sarmaşıklar ve kıvrımlardan oluşan dekoratif sanat eserleriyle detaylandırılmış. Cam karo zemin boyunca deniz mavisi ve su renkleri hayat buluyor. Ona doğru adım attığımda, odanın içindeki gerçek şahesere doğru bir yol oluşturarak şeffaf karoların altından akan sabit bir su izlerken kalbim merakla doluyor.

Aralarında her şekil ve boyutta elmas bulunan mavi ve deniz mavisi mücevherler, altın bir tahtı süslüyor. Uzun ve sabit bir sırtı olan taht, taç tavanın tam yüksekliğine kadar yükseliyor.

"Hiç bu kadar görkemli bir manzara görmemiştim," diye fısıldıyor Delilah, şaşkınlık sözlerini kaplıyor.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum usulca.

Bu Delilah'nın neden oldu. Yüzünü bana dönerken kaşlarını çattı. "Sizin malikanenizde hiç taht odası görmedim."

"Çünkü öyle bir şey yok. Ailem, halkına tepeden bakan bir hükümdar imajından nefret ederdi. Onlar eşitliğe inanan adil yöneticilerdi."

"Kulağa muhteşemmiş gibi geliyor," diyor sessizce.

Başımı sallayıp boğazımı temizledikten sonra hızla ekliyorum, "Çok içten Fae'lerdi." İlerleyerek konuşmayı arkamda bırakmaya çalışıyorum ama bu muhteşem sanat eserine bakarken Delilah'nın sorusu beni duraklatıyor. Axel'e dönerek ihtiyatlı bir şekilde soruyorum: "Saraylar arasında bildiğin bir taht odası var mı?"

Axel gözlerinde bir acı parıltısı dans ederken bakışlarını durdurdu. Böyle bir şeyi ancak Ace aracılığıyla bilebilirdi, o benim elçimdi ve aklımda sonsuza dek benim elçim olarak kalacak.

Axel kendini toparlamış görünüyor ve hızlıca "Sadece Hava Kraliçesi böyle bir odaya sahip olabilir" diyor.

Kaşlarım çatıldı. "İlginç," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Her ne kadar güzel olsa da, hadi toparlanalım çocuklar. Görünürde bir ayna göremiyorum," diyor Harlow ve geldiğimiz yoldan geri dönüyor.

Düşünceleriniz için bir öpücük?

Delilah'nın sorusu güzel köprüden aşağı süzülerek geliyor. Diğer uçta bekliyor, kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor. Daha iyi bilmesem, benimle flört etmeye çalıştığını düşünürdüm. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Seni sonsuza dek öpebileceğim anlamına geldiği sürece aklıma gelen her şeyi sana vereceğim.

Göğsü hızla yükseliyor. Sonra eğilerek dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Birleşmemizin ardından aramızda bir ışık parlıyor. Dudaklarının yumuşaklığı beni inletiyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Bulmamız gereken şeyin ağırlığına ve etrafımızda olup biten her şeyin doğasına rağmen, o dudaklar benimkine kilitlendiği anda zihnimdeki her şey kayboluyor.

Tek görebildiğim o. Bu evreni şereflendiren en güzel ruh. Sadece bir Delilah var ve o da benim.

Kendimi geri çekilmeye zorlayarak, o hülyalı bir şekilde iç çekerken gülümsememi durdurmak için yanağımı ısııyorum.

Şimdi, o güzel aklından bir parça, diye çiziyor.

Ah evet, pazarlık.

Nefes vererek köprüye yaslanıyorum. *Okyanustan esinlenilmiş gibi görünen bir taht odasına rastlamış olmamız bana tuhaf geliyor.*

Ya da belki... Delilah beni teşvik ederek devam etmemi söylüyor.

Water Court'un kraliyet ailesi.

Delilah'nın şaşkın ifadesi bedenime geri çekilmeme neden oluyor. Değiş tokuşumuz on dakika, öpüşmemiz sekiz dakika sürmüş gibi hissettirdi ve yine de

Günümüze döndüğümde Harlow mağaranın koridoruna yeni ulaşmıştı.

Delilah'nın bakışları odada geziniyor. "Haklısın, suyu onurlandırıyor gibi görünüyor."

Harlow'u taht odasından çıkarıp labirentin kalbine, ilk geldiğimiz yere kadar takip etmeden önce her şeyi hafızamda tutmaya çalışıyorum. Herkesi bir sonraki koridora yönlendiriyorum, bu koridor diğerinden çok daha uzun.

Сквіт'са 7

Delilah

T Taht odası gösterişli, hatta abartılı. Bol miktarda sanat eseriyle dolup taşıyor.

Hiçbir şeyin kıyaslanamayacağını söylemek isterdim, ama bu sadece Keşfettiğimiz dördüncü oda ve her biri bir diğeri kadar olağanüstü ve benzersizdi.

Sanırım bu yüzden dolambaçlı mağara koridorundan çıktığımızdan beri kimse konuşmadı. Dairesel odaya girdiğimiz anda, şimdi bir döngüyle sonlanan taş yolu takip ederek, kutsal ve saf hissettik.

Kristal berraklığındaki su kütlesinin ortasında, etrafında çeşitli pozisyonlarda duran yedi başmeleğin bulunduğu dairese bir çeşme yer almaktadır. Bazıları sanki etrafı izliyormuş gibi dururken, diğeri mermer çeşmenin kapağı boyunca oturuyor ve bazıları da hareketin ortasına oyulmuş.

Su, mermer fiskiyenin kapağından süzülerek zambak yastıkları ve çiçeklerle dolu gölete akıyor. Suyun içinde bir akıntı dolaşıyor, diğeriinden daha canlı bir his veriyor. Kesinlikle diğeriinden daha büyük, Fae topraklarında rastladığım bazı göller kadar büyük.

Bir nilüfer bana doğru akarken, ayaklarım nihayet hareket ediyor, bedenim zihnimin emirlerini dinliyor. Odanın etrafında on iki uzun ve güçlü sütun duruyor, gökkuşağının renkleri sütunların yüksekliğine doğru kıvrılıyor. Bu sütunların arasında, her biri diğeriine dik olarak yerleştirilmiş, suya doğru uzanan dört set merdiven bulunuyor.

Birden kendimi suya bırakmak için garip bir dürtü duyuyorum, ayaklarım merdivenlerden birini inmek için kaçınıyor.

İlerleyerek çağırıyor dinliyorum, ta ki boğuk bir ses beni durdurana kadar.

"Angel," diyor Knox.

Sesi büyüyü bozuyor, tam da ayağım suyun üzerindeyken. Bir çığlık atıyorum ve suyun beni sürüklediği trans kayıyor.

Yüzümü buruşturarak, "Bu ne tür bir büyü?" diye soruyorum. "Dans etmek istediğim bir büyü," diye fısıldıyor Lenox.

Gözleri büyüdü. Sanırım bunu kendine saklamak istedi. Gülmemek için dilimi ısırıyorum, ama Harlow çekinmiyor. Lenox ona hançerler fırlatıyor ama gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken ne aldırıyor ne de fark ediyor.

Knox yavaşça bana doğru yürüyor, parmaklarımızı birbirine geçirirken avucunu benimkinin içine kaydırıyor. "Şimdi gel, Angel."

Yanaklarım kızarıyor ve Knox'tan bir sırtış alıyorum. Odanın içinde dolaşırken büyük, altın rengi bir çift kapıya rastlıyoruz. Knox hiç tereddüt etmeden gölgeli eliyle kapıyı itiyor ve bir hamleyle açıyor.

Kapılar nefesimi keserken kabarıyor. Görünüşe göre bir tek ben değilim.

Göğsünü tutarken Knox'un ayakları tökezleyerek duruyor. Bakışlarımı manzaradan ayıramıyorum ama Knox'un da en az benim kadar şaşkınlık ve huşu içinde baktığından hiç şüphem yok. Gölün üzerinde bir çardak duruyor ve devasa bir şelalenin harikulade görüntüsünü sunuyor.

"Bu saf sihir," diye fısıldıyor Knox yanımda. "Hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şeye rastlamamıştım."

Çizmelerimizin sesinin gölün huzurunu bozacağından korkarak parmak uçlarımızda içeri giriyoruz.

"Sizce ona ne oldu? Neden hepsi okyanusun altında saklıydı?"

Çardağa doğru ilerlerken Knox'un çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Biri onu batırmış, kara büyüyle göz önünde saklamış."

"Tüm bunların nasıl korunduğunu anlamıyorum. Hiçbir şey nasıl zarar görmemiş? Sanki çok iyi korunmuş gibi görünüyor."

Cevap vermiyor. Hiçbirimiz veremeyiz. Ve nedenini asla bilemeyebiliriz. Bu gizemle her odada karşılaştık. Su taşmıyor,

Yosunlar patikaları kaplamıyor, ağaçlar ve sarmaşıklar aşırı büyümemiş, bitkiler ölmemiş. Hepsi mükemmel bir şekilde korunmuş.

Kara büyü tam tersini yapar. Yoluna çıkan her şeyi lekeliyor, peki bu nasıl oldu da onu batıran karanlık güçler tarafından dokunulmadan kaldı? Nasıl oldu da

Yolsuzluğa düşmek mi?

Diğerleri yavaş yavaş içeri süzıldükçe, onların da şaşkınlığı ve hayreti artar.

Elysia başını sallıyor, gözleri çocuksu bir merakla parlıyor. "Bu çok güzel."

"Kesinlikle öyle," diyor Axel onun yanında. Şelaleye bir kez bile bakmadı.

Belki de her şeye rağmen onlar için umut vardır.

"Bu... meleksi," diye fısıldıyor Lenox.

Bu kelime aklıma takıldı. O kadar uygun ki, neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

"Başka bir kapı var mı, yoksa bu koridor için yolun sonu mu?" Harlow sorar. Sert sesi bile alışılmadık bir şekilde yumuşamıştır.

Knox'un gözleri kısılır. "O da ne?"

Hepimiz döndük.

"Nereye?" Ben soruyorum. Ne yaptığını göremiyorum.

Odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Şelalenin arkasında, yemin edebilirim ki orada!"

Bir an için şelalenin akışında bir boşluk oluşuyor ve arkasında bir kaya duvarı ile bir kapının ana hatları ortaya çıkıyor.

Knox kimsenin itiraz etmesini beklemeden, "Gidelim," diyor. Ellerini uzatarak üzerine basmamız için buz blokları oluşturuyor. Levhalar üzerinde yürürken aşağıya zar zor bakıyor, odağı tamamen şelalede. Peşinden aceleyle gidiyorum, aramızdaki bağdan akan heyecanı fark ediyorum. Ama bu suyun da öncekine benzer siren benzeri bir güce sahip olma ihtimaline karşı adımlarımı temkinli atıyorum.

Knox azgın şelalenin önünde durur, üzerine sıçrayan suyu umursamaz. Bunun yerine kollarını kaldırıp ellerini yanlara doğru hareket ettirerek şelaleyi kendisi ve sihiri için bir perde gibi ayırıyor. Hepimiz şelalenin altına ve arkasındaki mağara ağzına atlarken o bunu sürdürüyor.

En son atlayan Harlow'dur ve ayakları mağaranın zeminine indiği anda Knox büyüsünü bırakır, suyun doğal akışına devam etmesine izin verir, bizi karanlığa ve yukarıdaki büyük uçurumun üzerinden akan suyun azgın sesine hapseder.

Suyun nereden geldiğini merak ediyorum.

Knox mağara duvarına dönüp iterken bu düşünce bir anda yok olur. Gerçekten de ışık Knox'un yüzüne damlar ve mağaranın duvarındaki mucizeyi ortaya çıkarır.

bir kapıya yol verirken gözlerinde parlıyor.

Sihir. Kapı aralığından okyanusun derinliklerine bakarken aklıma gelen tek açıklama bu.

Kapıya karşı bir büyü olmalı. Suyun içeri akmamasının başka bir yolu yok. Yine de umurumda değil, şu anda bunu düşünemem, yaratıklar görüş alanıma girerken olmaz.

Hayat.

Su ejderhaları, balinalar, balıklar, hepsi yüzerek geçer. Her boyutta, renkte ve şekilde mercan okyanus tabanı boyunca toplanır.

Knox dokunmak için elini uzatır ama parmakları büyüü bozar ve her yere su püskürtür. Hemen geri çeker.

"Şey, lanetleneneğim."

"Nasıl hayatta kaldılar? Adanın etrafında kara büyü yüzünden yaşam yok."

Knox kahkaha atıyor, neşe dolu gür bir ses. Elini önümüzde duran sahneye doğru sallıyor. "Onlar hiç ölmedi. Tüm yaşam burada kaldı. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Göğüs kafesimin derinliklerinde büyüüm yükseliyor, o kadar şiddetli titreşiyor ki bir elimi göğsüme koyuyorum, derimin altındaki uğultuyu hissetmediğime şaşıyorum. Ben durduramadan büyüüm titreşiyor ve iznim olmadan avuçlarımdan kaçıyor.

Altın büyüüm parmak uçlarımda dans ediyor, dans ederken kalbimde sevinç yükseliyor. İçimdeki her şey hareket etmek istiyor. Uzaklara değil, suya doğru.

Knox kaşlarını çatarak ellerime bakıyor.

"Sence bizi görebiliyorlar mıdır?" Özellikle büyük bir balık süzülerek geçerken Elysia fısıldıyor.

"Henüz hiçbir şey bizi dikkate almadı."

Elim yanımdan fırlayıp Knox'un ön koluna çarpıyor. Nefesim kesiliyor, tam o sırada kuyruk şeklinde bir dizi renk yanımdan yüzerek geçiyor. Onları sonuna kadar takip etmek için boynumu eğmeye çalışıyorum ama kapının görmeme izin verdiğinin ötesinde kayboluyorlar.

"," diye ağzından çıkarır Axel.

"Ne?" Harlow ayaklarının ucuna basarak soruyor, bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Bu... muydu?" Knox soruyor, sözleri yarım .

"Liderin beyaz bir kuyruğu vardı."

Harlow homurdanıyor. "Neyiz biz, alternatif bir evrende mi? Naia ve kapsülünün-"

Bir grup denizkızı tekrar yüzerek yanımızdan geçerken Harlow'un sözleri dilinin ucunda can veriyor, bu sefer daha yakın, bizden tamamen habersiz. Belli ki Naia, Amelia ve sürünün geri kalanı.

"İmkânı yok," diye nefes alıyor

Harlow. "Neden bizi göremiyorlar?"

Kaşları havaya kalkmadan önce derin düşünceler içinde kaşlarını çatan Knox'dönüyorum.

"Devriye gezen bir kapsül. Burası adanın dışı." "Hayvanlar nasıl bu kadar hızlı entegre oldular?"

"Onlar yapmadı, o hep buradaydı." Knox bakışlarında binlerce düşünce uçuşurken başını sallıyor. "Hayvanlar kapsüle tepki vermiyor," diye belirtiyor tekrar yanlarından geçerken. "Birbirlerini göremiyorlar. Bu eski bir büyü olmalı."

"Korunuyorlar," diye mırıldandım.

Tekrar görmek için eğildiğimde, önümdeki manzara karşısında neredeyse geriye doğru tökezliyorum. Knox'un hızlı refleksleri için minnettarım çünkü kolu şelalenin azgın sularına düşmemi engellemek için fırladı.

Yanımızdan büyük bir balina geçiyor, rengi o kadar koyu bir mavi ki okyanusun açık mavisinin aksine güneş ışığı gibi bariz bir şekilde çarpıyor. Vücudu iki ejderhanın toplamı büyüklüğünde, yine de şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha görkemli hareket ediyor. Zarifçe, hatta.

Yürüyüşü yavaş, büyük kuyruğu yavaşça yukarı aşağı sallanıyor. Ama her kanat çırpışında çok uzağa hareket eder, her kasında güç vardır.

Muhteşem bir şey.

Şokun etkisi geçince, daha yakından görmek isteyerek *-ihtiyaç* duyarak- bir adım öne çıkıyorum.

Sonra durur.

Başımı yukarı kaldırıp onunla göze geliyorum. Göz kırıyor.

Başımı eğiyorum. "Balina bizi görebilir," diye fısıldıyorum nefes nefese.

Knox öne doğru adım attığında balinanın gözleri ona kayıyor ama hemen bana geri dönüyor.

"Bunun bilinçli bir varlık olduğunu düşünüyor musun?" Harlow soruyor.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, sanki onaylamak istercesine tekrar, iki kez yanıp sönüyor. Bunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, sihrim adeta zıplıyor ve

heyecanla aşağı.

"Yüzmek zorundayız," diyorum aniden, kelimeler düşünmeden oluşuyor.

"Ne?" Harlow ağzından kaçırır.

"Bence balınayı takip etmeliyiz." "Ya

bizi yerse?" Elysia fısıldar.

Yine de yeterince sessiz değil. Mutluluktan balınanın gözleri dönüyor ve ben de kahkahalarla ciyaklıyorum. Bu gerçekten de şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem şeydi.

Knox karşılaştığımız her şeyin anılarını ona gösterdiğinde Aurora kendinden geçecek. O kadar kıskanacak ki, kaçırdıklarını telafı etmek için ona düzinelerce keçi vermem gerekecek.

"Binayı terk etmemiz gerektiğinden emin miyiz? Aynayı henüz bulamadık," diye soruyor Lenox, bir kez olsun kendinden emin değilmiş gibi.

Büyüm etrafında dönerken kalbim sabit bir atışla çarpıyor ve beni ileriye doğru itiyor. Balina bile beni çağırıyor gibi görünüyor.

"Sanırım balina bizi ona götürecekt."

Başka bir şey söylemeden ve Knox'un itirazını görmezden gelerek kemerli geçitten atlıyorum, okyanus bedenimi yutuyor.

Скапча 48

Knox

M Delilah kapıdan içeri atladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Başı suya batmadan önce bir hava kabarcığı fırlatıyorum, göğsüm Kapının diğer tarafında belirip, okyanusun derinliklerini aydınlatan bir gülümsemeyle bize el salladığında rahatlamıştı.

Axel elini sırtıma vuruyor. "Tanrım, gerçekten de olaylara balıklama atlıyor, değil mi?"

Bakışlarım Elysia'ya kayıyor. "Aynı şey hepimiz için söylenebilir."

Sanki ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, Elysia kahkahalar atarak kendini kapı aralığından dışarı atıyor ve sınırlı gücüyle kendi hava boşluğunu yaratıyor. Kızlar yan yana suya basıyor, gözleri mutlulukla parlıyor.

Delilah'yı izlerken benim de gülümsemem yayılıyor ve bir an için kendi kendime bu anı hatırlıyorum. Etrafımızı saran tüm kaosa rağmen, burada bulunma amacımız kalbimizi kemirirken bile, o hala neşeyi bulabiliyor.

Onu aylardır böyle gülümserken görmemiştim. Sevdiğin kişinin parlamasını izlemek nefes kesici.

Axel'in başı Elysia'nın maskaralıkları karşısında bir iniltiyle geriye düşer. Lenox kıs kıs güler. "Ondan hoşlandım."

Biz onun küçük gülümsemesinin tadını çıkaramadan, o kadınlardan çok daha az zarif bir şekilde suya dalıyor. Biz çıkarken balina bize daha fazla yer açmak için geriye doğru kürek çekiyor.

Lenox arkasını dönüp ters ters bakıyor ve başını işaret etmeden önce bana el sallıyor. Kıs kıs gülerken kapı aralığından bir hava kabarcığı daha itiyorum. Kabarıyor

sonra dudakları kıpır kıpır oldu, şüphesiz bana küfrediyordu.

Kızgın bakışı sadece yarım yamalaklı. Ace'i kaybettiğimizden beri ilk kez her şey *normalmiş* gibi hissediyorum. Ya da içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında uzun zamandır normale bu kadar yakındık.

Ailemin yeniden kendisi olduğunu görmek için bir balinaya dalmanın yeterli olacağını kim düşünebilirdi ki?

Belki de onları hayal kırıklığına uğratmıyorumdur.

"Soytarı," diye mırıldandı Harlow bana dönüp ters ters bakmadan önce. "Bana böyle bir şey yaparsan seni keserim."

Ayrılırken söylediği sözler amacına ulaşmıyor ve suya atlarken kahkahalarımın sesi peşinden geliyor, bana doğru kaba bir el hareketi yapıyor. Delilah benden önce davranıp etrafında bir hava kabarcığı oluşturuyor.

Axel, "En son gitmene izin vermeyeceğim," diyor.

Ona döndüğümde kahkahalarım sönüyor, o da şelaleye bakıyor.

Farkına bile varmadan, ikincimin zihniyetine geri döndü.

Hiçbir şey söylemiyorum. Onu sırtından , dudaklarımı kapatıyorum ve sıçırıyorum.

Su etrafımı sarıyor, beni kucaklıyor ve garip bir şekilde kucaklıyor. Üzerinde yürüdüğümüz buz gibi okyanustan çok daha sıcak.

Başımı balinaya doğru kaldırdığımda kalbim sevinçle çarpıyor. Axel'in bize katılırken çıkardığı sıçrama sesine dönmek için kendimi zorlayamıyorum bile. Böylesine görkemli ve bu büyüklükte bir yaratığın yanında olmak nefesimi kesmekle tehdit ediyor.

Şimdi hepimiz buradayız, yüzgecini kaldırıp genişçe uzatıyor. Onun momentumu bize doğru dalgalar ve akıntılar gönderiyor, hepimizin onun yanında kalmak için yüzmemizi sağlıyor.

Delilah çekingen bir elle uzanıp yüzgecine tutunuyor ve yüzgeci onu itmek yerine yüzgecini uzatarak geri kalanımızı beklemeye devam ettiğinde damarlarımda neşe dolaşıyor.

Hızla arkadaşımın yanına yüzüyorum, bir kolumu beline doluyorum ve herkes bize katılırken ona tutunuyorum.

Elimin altındaki doku kadar yapışkan değil. Aksine, daha çok kalın bir kauçuk hissi veriyor. Dokudan o kadar büyülenmişim ki, yüzgecine yapışmış küçük midyelere bakarken, hareket etmeye başladığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Delilah yanımda sevinç çığlıkları atıyor ve ben de elimde olmadan ona katılıyorum. Dudaklarımdan bir kahkaha patlaması dökülüyor ve yıllar sonra ilk kez,

Eğleniyorum.

Tanrım, bir daha eğlenmeyi bırakın, düşüneceğimi bile sanmazdım. Kalbimdeki tek şey kayıp, keder, üzüntü ve beni boğan sonsuz başarısızlık çukuruydu.

Başka bir şey hissettiğim tek zaman Delilah ile birlikte olduğum zamanlardı. Ama etrafımızda olup biten her şeyle birlikte, acı çekmekten başka bir şey hissetmek zordu.

Şimdiye kadar.

Gülümsemem ne kadar uzarsa uzasın yanaklarım ağrıyor.

İstediğim şey bu.

Hayatım boyunca tek bir dileğim olsaydı, bencilce davranır ve her yıldızdan Delilah ile böyle sonsuz anlar yaşamayı, hayatımın aşkının yanında olmayı, gülümsemeyi dilerdim.

Nolan'ın burada olup bunu görememesi çok kötü. O da böyle bir mutluluğu ve neşeyi hak ediyor.

Bu durum ne kadar tuhaf olsa da, içimde bir ateş yakıyor. Her zaman halkıma yardım etmek, onları savaşın ve hapsedilmenin sıkıntılarından kurtarmak istemişimdir. Ama yol boyunca bir yerlerde, tam olarak ne için savaştığımızı unuttum.

Neden acı çektiğimizi unuttuk. *Ne için*

acı çektiğimizi unuttuk. Mutluluk.

Halkım -herkes- mutluluğu hissetmeyi hak ediyor.

Delilah' tekrar baktığımda, gözlerinde biriken yaşlarla bana bakmaya başlamıştı bile, içimdeki tüm duyguların sel olduğunu hissediyordum. Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Sonra gülmekten kendimi alamıyorum. Sürü yine devriye gezerken yanımızdan geçiyor, kuyrukları suyun içinde zahmetsizce hareket ediyor. Yine bizi fark etmemiş gibi görünüyorlar.

"Buna inanmayacaklar!" Ben aradım.

"Kimsenin en çılgın rüyalarında bile göremeyeceği bir şey," diyor Delilah huşu içinde, gözleri okyanusun bu kısmındaki suya geri .

Altımızda mercanlar çeşitli memeli canlılarla dolup taşıyor. Her şekil, boyut ve türden balıklar, sürüler halinde. Çok sayıda balina altımızda ve üstümüzde yüzüyor, hatta bazıları yanlarında küçük yavru balinalarla birlikte. Yine de hiçbirisi birlikte seyahat ettiğimiz balinanın boyutlarıyla kıyaslanamaz.

Su ejderhaları uzaklarda dönüp duruyor ama bize saldıran türden değiller. Bunlar damarlarında saf büyü dolaşanlar. Aileleri, sevdikleri ve gözlerinde parlayan parlak bir ışık olanlar.

Delilah yanımda sevinçle ciyaklıyor. Bakışlarını takip ederek onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görüyorum.

Okyanusun derinliklerinden bir yunus ortaya çıkıyor.

Düzinelercesi görüş alanıma giriyor, her biri bir diğeri kadar güzel. Birlikte uyum içinde yüzüyorlar. Sıçırıyor, dönüyor, neşe içinde gülüyorlar. Balina onlara gözünü bile kırpmıyor, sürü etrafımızı sararken bile yüzmeye devam ediyor, onlardan tiz çığlıklar yayılıyor.

Kan dökülmez, acı sızlanmaz. Bu sulara sadece neşe ve mutluluk vardır.

Bunu kimin yaptığından emin değilim, hatta yaratıkların üzerine böylesine büyük bir büyüü nasıl yaptıklarını ve onları kara büyüden nasıl sakladıklarını bile bilmiyorum ama bunu yapana minnettarım. Bu sulara böylesine rahatsız edilmemiş, kaygısız bir yaşam görmek, kara büyüünün diğer her şeye verdiği zarardan zarar görmemiş olmak, gözlerimin akmayan yaşlarla yanması için yeterli.

Etrafımdaki harika yaşamı izlemeye o kadar odaklanmışım ki aniden durduğumuzda afallıyorum. Balinanın vücudunun etrafına bakıyorum, dikkatim onun baktığı yere çekiliyor.

Gözlerimin görebildiği tek şey kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız okyanus. Ancak, yüzgecini gökyüzüne kaldırıp bizi suda yuvarlanmaya gönderdiğinde, hepimiz şok içinde çılgık atarken bir an için afallıyorum.

Ama balina fazla uzağa gitmiyor. Sadece yana doğru yüzüyor.

Delilah balinaya dönüyor, balinanın gözleri masumca ona bakıyor. Sonra başı yavaşça alçalıyor ve sanki dalıyormuş gibi tekrar yükseliyor...

Delilah bekleyen okyanusa dönmeden önce mırıldanıyor. Derin bir nefes alarak ellerini kaldırıyor ve avuçlarından altın bir ışık fışkırıyor. Okyanusa doğru mızrak gibi fırlamasını bekliyorum ama önümüzde altın rengi bir kapı taslağını andıran görünmez bir duvara çarpıyor.

Hızla ona doğru yüzüyorum, avuçlarımı ona dayıyorum ve itiyorum.

Beklemediğim şey, momentumla birlikte kapı aralığından içeri çekilmektir. Etrafımdaki hava kabarcığı patladı ve homurdanarak taş zemine düştüm, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Öksürerek göğsümü yumrukluyorum.

Sonra üzerime bir figür iniyor ve emebildiğim az miktardaki havayı da alıp götürüyor. Tekrar acı içinde homurdanıyorum.

Delilah'nın nefesi kesildi. "Özür dilerim!"

Birbirimize bakarken bir özür daha diliyor. Islak saçlarını ve sırlıslıkla kuyafetlerini incelerken dudaklarımın kenarı seğiriyor.

Bir dakika sonra da kahkahayı patlattık.

Ama akan suyun sesini duyunca, kolumu bir mengene gibi beline dolayarak bizi yoldan ışınlıyorum. Bir sıçrama oldu ve sonra bir şey sertçe yere çarptı.

"Düşüşümü bozmak istemedin mi, tatlı çocuk?" Lenox homurdanarak şaka yapıyor.

Delilah yaptığı şaka karşısında öfkeyle göz kırpmıyor. Yüzündeki şaşkın ifadeyi tam zamanında sildiği için şükrederek karnını hafifçe dürtüklüyorum.

Lenox kendini ayağa kaldırıp yüzündeki suyu silerken kapıdan küçük ve ateşli bir şey uçarak onu tekrar yere düşürür.

Harlow'un kıkırdaması manik.

"Bu," diye vurguluyor onu iterken, "karma."

Küçük Fae cadısına ters ters bakıyor. "Karman seni ne zaman yakalayacak?"

Omuz silkiyor. "Öldüğüm zaman."

Axel hepimizden çok daha nazik bir şekilde içeri girdiğinde konu hemen kapanıyor. Elysia'yı kollarında taşıyarak kapıdan içeri girdi. Elysia Axel'in kucağından onun ukala sırtışını zar zor fark ediyor. "Okyanusu geçtiğimize inanamıyorum!"

"Hem de bir balinanın üzerinde," diyor Delilah baş döndürücü bir şekilde.

Harlow düştüğümüz kapıya dönerek, "Binanın diğer tarafına yüzerek mi geçtik?" diye soruyor.

"Buranın içinde dolaşan büyü çok eski. Bundan hiç şüphem yok," diye not ediyorum.

Delilah bana döndü. "Hiç böyle bir büyüyle karşılaştın mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim okyanusun ötesine takılı kalıyor. "Sadece hikayelerde."

Hepimiz balinanın kapı aralığından son bir kez bakmasını izliyoruz.

Delilah göz kırparken ona küçük bir el sallıyor, sonra yüzerek uzaklaşıyor.

Arkasını ilk dönen o olduğu için hemen görüyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyor.

I Girdap, bekliyor bir Saldırı. Ama ne I bkz. yerine gerekir
imkansız olabilir.

Gözlerimin önünde, gökyüzünde asılı duran ve görünürde hiçbir zemini
olmayan yüzlerce ada süzülüyor.

Скарга 7

Delilah

"D "Kendini Su Mahkemesi'nden Hava Mahkemesi'ne geçmiş gibi hisseden başka biri var mı?" Lenox düşünüyor.

Herkes aynı fikirde olduğunu mırıldanıyor, bazıları bunun yetenek ve güç kaynağı olarak görürken bakışlarımı ayıramıyorum.

Huşu, batık adanın sunduğu tüm ihtişamla birlikte vücuduma çarpan sürekli bir duygu oldu. Ama bu, hayal edebileceğimden çok daha muhteşem.

Gözlerimin görebildiği kadarıyla yüzlerce yüzen ada yükseliyor.

Bazılarının kenarlarından sular akar, bazılarının üzerinde ormanlar yeşerir ama her şekil ve büyüklükte olabilirler. Tek ağaçlı küçük bir adadan Azalea şehrini barındıracak kadar büyük bir adaya kadar.

Dört ada birbirinden ayrılarak şimdiye kadar gördüğüm en büyük adalardan birine geçit verirken nefesim kesiliyor. Dağ sırtları gökyüzüne doğru uzanıyor, en büyük iki tanesi yüzen adanın kenarında dik duruyor. Muhtemelen nehirlerden ve şelalelerden olmak üzere çeşitli yönlerden su akıyor ve adanın kenarından aşağıya doğru düşüyor.

Ada havada birkaç metre alçalıyor ve görüş noktamızdaki bu yeni açıdan, adanın ortasında büyük bir su kütlesi görebiliyorum, çevresi canlı bir ormanla dolu. Knox'un kolunu tutuyorum, sersemlemiş bir halde.

Bir ışık parlaması yüzüme çarpıyor, o kadar parlak ki elim refleks olarak beni kör etmesini engellemek için gözlerimi kapatıyor. Gözlerimi kısarak elimi geçip gökyüzünde ve yüzlerce adada dolaşarak kör edici ışığın kaynağını bulmaya çalışıyorum. Güneş olamaz, küçük, daha doğrudan bir ışık-

Bakışlarım yeniden, tünediğimiz yerin hemen altında yüzen su kütlesiyle adaya kilitleniyor.

Haftalardır duygularımı kendimden uzak tuttum, bir parçam sinirlerin sürekli uğultusunun onunla birlikte yok olmasını umuyordu, ama sevdiğimiz her şeyi düşmanımıza kaptırmanın riski hiç geçmedi. Ve şimdi, arkamda gizli bir okyanus dünyası ve dikkatimi hapseden kör edici bir ışıkla yüzen bir kayanın üzerinde dururken, bu sinir enerjisi bir intikamla yükseliyor.

Öyle kurnazca bir zalimlik ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım derin bir nefes alamıyorum. Göğsüm bunu yapmamı engelliyor, sanki binlerce arı göğsümün içinde uçmuş, dışarı çıkmak için göğüs kafesimi çılgınca dövüyormuş gibi hissediyorum. Ciğerlerime akmayan hava için soluk soluğa kalana kadar acı noktasına yükseliyor.

Tanrım, ölüyor muyum?

Bir el sırtıma konuyor, yatıştırıcı daireler çiziyor ama ben yine de bakışlarımı yüzen adadan çekemiyorum, içimde kadim bir şey uyanıyor ve bir uyarı çığlığı atıyor. Gücüm bile bir yılan gibi kıvrılıyor, saldırmaya hazırlanıyor.

Göremiyorum. Nefes alamıyorum, göz , hareket edemiyorum, düşünemiyorum-

Angel, Knox köprüden aşağı sesleniyor.

Sesi ruhum için yatıştırıcı bir merhem gibi ama hiçbir işe yaramıyor. Bir şeyler yanlış, çok ama *çok* yanlış ve bedenim bunu biliyor.

Knox'un zihnimin yaldızlı kapısından içeri adım attığını görmekten çok hissediyorum. *Angel, her şey yolunda, . Yavaş derin nefes al, Angel. Evet, bu.* Bir şeyler değişiyor.

Sakinlik.

Onun enerjisi beni dolduruyor, onun *ruhu* beni dolduruyor, onun gücü beni yatıştırıyor. Bu *o*.

Her zaman *o*. Ruhum için yaratılmış olan, benim diğer yarım. Hava.

Derin bir nefesle ciğerlerime hücum ediyor.

Knox'un sakinleştirici talepleriyle panik ve korku azalırken, görüşüm netleşiyor, ses yeniden kulaklarıma ulaşıyor ve parmaklarım iki yanımda seğiriyor. Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle karşımda duruyor.

"Tekrar hoş geldin güzelim," diye fısıldıyor alnıma uzun bir öpücük kondurmadan önce.

Ruhu zihnimin içinde, panik beni bir kez daha esir alırsa diye ayrılmaktan korkuyor.

Böyle bir korkuya neyin sebep olduğunu biliyor musunuz?

Şimdi hissettiğim sakinliğe rağmen, o kadim bilgi hala kalbime çarpıyor.

Bir sorun var.

Sırtı düzeliyor. *Ne oldu biliyor musun?*

Hayır, sadece hissediyorum. Adada, bir şeyler çok yanlış.

Sanki vücudumun bir köşesinde bekleyen paniği engelleyebilecekmiş gibi öfkeyle gözlerimi kırpıştırarak omzunun üzerinden bakıyorum ve adanın ortasından yayılan kör edici ışığı işaret ediyorum. "Ayna orada, bundan eminim."

Knox işaret parmağımı takip ederek döndü. O ve mahkemenin geri kalanı bunu görmek için gözlerini kısıyor, düştüğümüz çıkıntının kenarında toplanıyor ve bu süreçte neredeyse kendilerini kör ediyorlardı.

Axel temkinli bir adım atarak Elysia'ya yaklaşıyor. "Paniğe ne sebep oldu? Bunun sadece bir ayna olması gerekiyordu, değil mi?"

"Artık bilmiyorum. Bedenim ve büyüm panikliyor." Elysia uzandı ve destek olmak için elimi nazikçe sıktı. "Sorun yok. "Belki de bedenin içine baktığımızda bulacaklarımızdan korkuyordur.

ayna."

"Belki," diyorum, ama pek inandırıcı değil.

"Geri dönmek ister misin?" Knox endişeli bakışlarını benim üzerimde gezdirerek teklifte bulunuyor.

Alay ediyorum. "Tabii ki hayır. Korkumun bizi tek ipucumuzdan alıkoymasına izin veremeyiz." Omuz silkiyorum. "Sadece o adayla ilgili bir şey beni..."

"Rahatsız edici," diye teklif ediyor. Çenemi eğiyorum.

Elini benimkinin içine kaydırıyor, parmaklarımız birleşiyor. "Ağırdan alacağız ve gözlerimizi dört açacağız."

"İhtiyacınız olduğunda Griffinler nerede?" Harlow homurdanıyor.

Beş çift göz ona döner.

Anlayana kadar sessizlik çöküyor ve artık kırmızı olan gözlerini bize dikeyiyor.

"Hayır."

Lenox alay ediyor. "Ne demek hayır? Bunu yapabilecek tek kişi sensin. o."

Knox sakince, "Bu Delilah'yı rahatlatır," diyor ama içindeki otorite onun sesi inkar edilemez.

Harlow gözlerini devirir, nefesinin altında mırıldanır: "Bunun için bana borçlusun."

Çıkıntıdan atlamadan bir an önce bir dizi küfür savuruyor.

Çılgılık atıyorum. Elim dışarı fırlıyor, bedenim onu yakalamak için yalpalıyor ama bir belime dolanıyor ve beni geri çekiyor.

"Delirdin mi sen?" Knox havlıyor.

Kırmızı gözlü bir griffin havalanıp süzülerek yanımdan geçerken, kıkırdayarak homurdanmaktan başka bir şey yapamayınca korkum dilimin ucunda kayboluyor. Kafamı sallayarak sisi ve az kalsın yaptığım şeyin düşüncesini dağıtıyorum ve geriye doğru iki büyük adım atıyorum.

"Bir dahaki sefere, belki de o bir çıkıntıdan atlamadan önce neler olacağı konusunda beni bilgilendirirsiniz?"

Knox bir kıkırdama çıkarır. "Döndüğünde onu azarlayabilirsin."

"Uçabilen bir Fae için kendini uçurumdan aşağı atmaya çalıştın," diyor Lenox, sesinde bir kahkaha tonu var. "Bu yüzyıllar boyunca konuşulacak."

Tam bir karşılık vermek üzereydim ki, sesindeki mizah duygusu beni bu söze minnettar etti. O benim küçük gülümsememi görmeden önce başımı başka yöne çeviriyorum. Omuz silkerek mırıldanıyorum: "Suçu uykusuzluğa atacağım."

Ölümüne düşmeyeceğine dair güvenceye rağmen, sinirlerinin uğultusu devam ediyor, sadece daha da artarak alçalıyor, ellerimi nemli hale getiren bir dikkatle yavaşça adaya yaklaşıyor.

Aniden durur, büyük griffin kanatları kendini durdurmak için genişçe açılır. Adanın ortasında, yanıp sönen büyük ışığın gelip gittiği yerin tam üzerinde havada asılı kalıyor.

Knox kaşlarını çatıyor ve gözlerini indiriyor. "Sana gösteriyor mu?"

Fısıldıyorum.

Aniden başını kaldırıra kadar sessiz kalıyor, Harlow arkasını dönüp bize doğru uçarken gözleri ona kilitleniyor.

O gittiğinden beri kaskatı kesilmiş olan Lenox, platformumuza indiğinde yüzüne hızla bir maske düşmeden önce söner. Harlow vücuduna geri dönüyor, kırmızı kanatları parlıyor, parıldayan renk saçındaki kırmızı çizgilerle eşleşiyor.

Gözleri benimkilere indiğinde mizahla parlıyor.

O konuşmadan elimi kaldırıyorum. "Kendine sakla. Sadece bize ne bulduğunu söyle."

Göz kırıyor. "Sonra görüşürüz o zaman." Saçlarını omzunun üzerinden atarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bulabildiğim bir şey yok. Ada diğer adalar gibi-"

"Ne zamana kadar?" Knox soruyor, çenesinde bir kas tüyleniyor. Dilini şaklatıyor. "Delilah haklı, merkezde. Göremiyorum ama... hissedebiliyorum. Tahmini olan var mı?" diye soruyor Knox'a dönerek. "Ona kendim yaklaşmam gerekecek ama saklı. Sanırım-" Knox'un ağzı kapandı ve bana doğru döndü. "Kolyen." Elim sarıyor ve hafifçe sıcak olduğunu hissedince şaşırıyorum. Gerçeğin Peçesi büyüsü. ", " diye fısıldıyorum.

"Delilah ve ben önden gideceğiz. Oyunda başka bir büyü olması ihtimaline karşı herkes geride kalsın." Knox daha emirlerini iletmeyi bitirmeden beni kollarının arasına aldı ve kanatlarını açtı.

Çıkıntıdan aşağı düşüyoruz, Knox görkemli siyah kanatlarını çırparak bizi gökyüzüne fırlatıyor. Maiyeti arkasından geliyor, emrettiğinden daha yakın. Gözlerim Elysia ile Axel arasındaki tartışmaya takılıyor, Elysia Axel'i ters ters bakarak itiyor ve kendi başına uçuyor. Duruma rağmen, homurdanıp peşinden giderken dudaklarım seğiriyor.

Knox bir akıntının içinde uçarken rüzgâr saçlarımı bir o yana bir bu yana savuruyor. Göğsünden bir şaşkınlık sesi yükseliyor, titreşimi kolumda hissediyorum. Tekrar adaya dönmemi sağlıyor - ki şimdi daha uzakta görünüyor.

"Sıkı tutun," diye uyarıyor beni sıkıca tutup kanatlarını çırparak süzülmeden önce.

Ben daha ne olduğunu sorgulayamadan Knox bir nefes üflüyor ve arkamızdan büyük bir rüzgâr geliyor. Axel'in havası da bize çarpıyor ve yüzen adayı yakalamak için hepimizi ileri doğru itiyor.

"İhtiyacımız olan şey kesinlikle orada," diye homurdanıyor Knox.

Hızla yaklaşıyoruz. Çok hızlı. Ama üzerine inmek zorundayız, yoksa uçup gitmeye devam edecek.

Knox'un boynuna sarıldığımda beni uyarırcasına sıkıyor. Bir saniye sonra Knox suya dalıyor ve dudaklarımdan tiz bir çığlık çıkıyor.

"Nefesinizi tutun!"

Bir tuğla duvara çarptığımızı hissetmeden bir an önce derin bir nefes çekiyorum.

Biz içine girmeden önce suyun bariyerini hiçbir şey kırmadı.

Buzlu su bedenimi ve ciğerlerimi ele geçiriyor ve vücudumun sağ tarafından aşağıya doğru acı fışkırıyor. Knox bile acı içinde kıvranıyor. Omzunun üzerinden, Elysia bizden sonra suya ilk dalan kişi oluyor, kendi vücudu da dondurucu sıcaklıkta kilitleniyor ve kısa süre içinde herkes onu takip ediyor.

Knox elini koluma dolayarak beni yüzeye doğru çekiyor. Başım sudan çıktığı anda acı içinde çığlık atıyorum, tüm vücudum acıyla sarsılıyor.

Knox'un bolca özür dilediğini duyabiliyorum. "Tanrım, ben bir aptalım, Delilah. Çok özür dilerim."

Sesindeki acı, kendi yaralarından değil ama benim yaralarım kendisinin sebep olduğu inancından, kalbimi yerinden oynatıyor.

Dilimi ısııyorum, kendimi acıyı hapsedmeye, Fae bedenimdeki iyileştirici özelliklerin gelgitlerinin acının üstesinden gelmesini beklemeye zorluyorum. Sırt üstü yüzerken, dişlerimi sıkarak derin nefesler almaya çalışıyorum. Knox'a ne kadar aptalca davrandığımı söylemek için konuşamıyorum bile, çünkü suya ne kadar sert çarpacağımızı ya da buz gibi soğuk olacağını fark etmemişti.

"Düşmemek için zamanında dönemedim," diyor Knox, sesi duygu dolu.

Daha fazla ses duyuluyor, sorular soruluyor ama vücudum yanıyormuş gibi hissederken umursayacak bir parçamı bulamıyorum.

Knox'un elleri beni nazıkçe arkamdan tutuyor ve bir şey vücudumu dolduruyor, şaşırtıcı bir şekilde acı çekene ve sonunda açgözlü bir nefes alabilene kadar bir koza gibi çevreliyor.

Başım Knox'un acı çeken gözlerine doğru kalkıyor, beni iyileştirirken elleri sırtımın altında parlıyor.

"Çok üzgünüm," diye tekrar fısıldar.

Kelimeler gırtlaktan geliyor, o kadar ki acı geçtiği anda ellerimi boynuna dolamak için çabalıyorum, başını avucumun içinde tutuyorum.

"Şşşt," diye yatıştırıyorum. "Yapma, yeterince suçluluk duyuyorsun. Bilmiyordun." Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, aramızda bir elektrik akımı zaplarken gözlerim açılıyor, nefesim kesiliyor ve geri çekiliyorum.

Knox parmağını dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Ve şimdi iyiyim." Yüzerken aramızdaki kıvılcımın ne olduğunu merak ederek kendimi geri çekiyorum. "Beni iyileştirdin. Beni bıraksaydın daha çok kırılırdım-"

Sert bir çekiş beni aşağıdaki buz gibi suya çekmeden bir saniye önce keskin pençeler ayaklarımı sarıyor. Sonra her şey karanlığa gömülüyor.

Ckapt'ca W0

Knox

T Burada iğrenç derimsi siyah pençeleriyle Delilah'nın ayak bileğine sarılmış, onu su yüzeyinin altına çeken şeytani bir tazi var.

Şu anda hiçbir şey beni durduramaz.

Ağzının etrafına bir hava boşluğu gönderiyorum ve kendimi hızla tazının arkasına değil önüne ışınıyorum. Beni görmesini istiyorum ve görüyor da, bıçağımı göğsüne sapladığım anda gözleri açılıyor.

Onu çekip çıkarırken yaradan siyah kan sızıyor. Öne doğru uzanıyorum, iyi bir önlem için boynunu kırıyorum.

Delilah geldiğinde pençesi ayak bileğinden kurtuluyor, içgüdüğü onu ele geçirmeden önce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve tazının içini altın bir ateş topuyla boşaltarak bir daha bu topraklara geri çağrılmamasını sağlıyor. Elimi onunkine dolayarak bizi yüzeye doğru çekiyorum. Derin nefesler alarak sudan çıkıyoruz, ancak manik kıkırdamaların sesiyle karşılaşyoruz, tiz çığlıklar ve savaşın kusursuz çığlıkları.

Kendimi tam olarak toparlayamadan Delilah pençeleriyle o kadar hızlı bir şekilde sudan çıkarılıyor ki, başka bir tazi bana doğru dalıp beni suyun altına götürürken attığı çığlığı duyamıyorum bile.

Gölgelerim suyun altında işe yaramıyor ama su büyüm işe . Hançerimi kaldırıp derimsi omzuna saplıyorum ve çığlık atmak için ağzını açtığı anda boğazından aşağı su döküp ciğerlerini işgal ediyorum. Boğulurken hüngür hüngür ağlıyor ve sarsılıyor.

Delilah'nın altın büyüğüne sahip değilim ama suyun dibine batmadan önce boynunu büküyorum. Onunla daha sonra bir kez daha çağrıldığında uğraşmak zorunda kalacağız.

Ama onu görmek istiyorum, nereye götürüldüğünü bilmek istiyorum.

Tanrım, yemin ederim bundan sonra kendimi ona zincirleyeceğim.

Tekrar yüzeye çıktığımda etrafımızın tamamen sarılmış olduğunu görüyorum. Düzinelerce şeytani tazı etrafımıza üşüşmüş, Delilah'yı almak için savaşıyor.

Sarayım meşgul, her biri ikiden fazla av köpeğini savuşturuyor ve daha fazlası da gelmeye devam ediyor. Bakışlarım suda geziniyor, onu göremiyorum, ta ki bağda bir çekilme hissedene ve başım karaya doğru kırbaçlanana kadar. Orada tazılar onu yere yatırmış, bileklerine ve ayak bileklerine demir bağlamışlardı.

Bir saniye içinde onun yanındayım. Ellerimde iki kılıç, diğeri Delilah'ın uzanmış avucuna doğru uçuyor.

Tazıların pençelerini çelikle buluşturup onları kendisinden uzaklaştırırken dudaklarımdan vahşi bir öfke hırıltısı dökülüyor. Delilah ulaşabildiklerini yakarken ve eritmek için yeterince hızlı olmadıkları için bir kılıçla savaşıyor. altın dallar benimle birlikte savaşıyor.

Kılıcımı bir o yana bir bu yana sallayarak, Delilah'nın yakması için kafası kesilmiş tazılardan oluşan bir iz bırakarak suya doğru bir yol açıyorum. Artık gökyüzünden inen hiçbir şey bulamadığım için hissettiğim küçük rahatlama dalgası, sarayımın öldürdüğü tazıların her zamankinden çok daha hızlı bir şekilde çağrılmış yeni bir canlılıkla uyanmasıyla kısa sürdü.

Yukarıya doğru bir bakış atıyorum, tam zamanında bir kara deliğin, diğer tarafta kırmızı bir gökyüzünün buharlaşıp yok olduğunu görüyorum.

Dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki yemin ederim azı dişlerimin çatladığını hissediyorum.

Lanet bir portal.

Burada olduğumuzu biliyor.

Çok yakınız, ayaklarımda altındaki ada sözde aradığımız cevapları barındırıyor. Tanrılar, Peter'ın bize bir geçit çağırma ihtimalini düşünmemekle aptallık ediyoruz.

Damarlarında dolaşan kara büyü, böyle bir şeyi kullanabilmek için sahip olması gereken miktar beni hasta ediyor.

Delilah'ya geri dönerek aramızdaki bağa bir plan gönderiyorum. Başka bir zihinsel emir iletirken gözleri umutla parlıyor, bu seferki mahkememin üyelerine, Axel'e sinyali yükselttiğimde Elysia'yı yanına alması için ekstra bir emir. Zihinsel kalkanları aşılmaz ve geldiği günden beri öyle, Delilah ve ben onun zihnini terk ettiğimizde mühürlendi.

Kollarımı Delilah'ya dolayarak bizi gökyüzüne kaldırıyorum, tazıların vahşi tıslamalarını ve hırlamalarını duymazdan geliyorum. Sarayım da aynısını yapıp havalanıyor.

Suya değmedikleri anda Delilah ellerimden atlıyor. Kollarını kaldırıp haykırıyor ve yere indiğinde darbesi altın bir güç dalgasıyla yankılanıyor.

Kaçamazlar. Uçamazlar.

Delilah dimdik ve güçlü bir şekilde ayakta dururken, dalga dalga yayılan güç her birini oracıkta yakarken, teni altın rengi bir parıltıya bürünür.

Ckapt'ca Wû

Knox

I Delilah acıdan nefesi kesilmiş bir halde kaşlarını çatarken -tazılar bile etrafımızda erimeye devam ediyor- ancak nefesimi tutacak zamanım oluyor.

Kısa bir süre sonra onun yanındayım, elim yavaşça yanağını kavıyor.

"Ne oldu?"

Bakışlarım onu boydan boya dolaşıyor, arıyor, arıyor, arıyor- Delilah elini deri zırhının ön kısmına sokuyor, çekiştiriyor

bir tıslamayla kolyesini çıkardı. "Beni yakıyor."

Kolye, parlak beyaz ışığını yüzüme tutarak beni geri adım atmaya zorluyor.

"Gizli olan ne?" diye soruyor Axel. Elysia onun yanında dövüşten bitkin düşmüş bir halde kıvranıyor ama Axel yine de ona kolyemin ne olduğunu ve ne işe yaradığını açıklamak için zaman ayırıyor.

Başını sallıyor, yanan kolyenin tenine değmemesi için hafifçe öne eğiliyor. "Bilmiyorum, görebildiğim kadarıyla hiçbir şey değişmedi. Genellikle kolyeyi taktığımda ortaya çıkıyor."

"Belki de yeterince yakın değilsinizdir?" Harlow bakışlarını etrafta gezdirerek öneride bulunur.

"Kat edilecek çok yol var-" Lenox'un sözleri derin bir gümbürtüyle kesildi.

"Bu da ne?" Elysia ciyaklıyor. Axel onun önünde bir adım atıyor ve bir bıçağı kınından çıkarırken onu arkasına yerleştiriyor.

Ben de aynısını yapıyorum, gümbürtüler o kadar yükselene kadar kolum arkamda , donup kalıyorum. Bacaklarım titriyor ama korkudan değil. Tüm *vücudum*

Titriyor. Ayağımızın altındaki zemin hareket ederken elim Delilah'yı yakalamak için uzanıyor.

Toprak parçalanıyor, kayalar düşüyor, ağaçlar yarılıyor. Tüm bunlar olurken, gümbürtü daha da artıyor.

"Yükseliyoruz!" Harlow, orman tabanından gelen sağır edici uğultunun üzerinden sesleniyor.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyorum. Delilah'yı kollarıma alıp ayaklarımı itiyorum ve kanatlarımı açıyorum. "Herkes gökyüzüne, şimdi!" diye bağırıyorum.

İkinci kez sormama gerek yok. Herkes havaya uçuyor, hepimiz birkaç saniye önce cıvıl cıvıl bir ormanın kesik ağaçların arasında süzülüyoruz.

Gözlerim önümdeki manzaraya perçinlendi. Orman zemini ikiye ayrılıyor, yukarı doğru kavisleniyor, ancak bir şey yüzeyi kırıyor gibi görüldüğünde dikişlerden ayrılıyor.

"Bu da ne?" Lenox arıyor.

Başımı sallıyorum. Pürüzsüz ve gri bir şey yerdeki delikten içeri giriyor. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Bu gizemli batık ada boyunca hep bunu söylüyor gibiydim. Tüm bu büyü o kadar eski ki, anlamak için kime soracağımı bile bilmiyorum.

Sözlerim Delilah'nın bana biraz daha sıkı sarılmasına neden oluyor, ta ki çığlık atıp elini kolyesine dolayarak onu geri çekene kadar. "Daha önce hiç bu kadar parlak olmamıştı ya da bu kadar sıcak yanmamıştı," diye söylendi.

Şaşkınlıkla bakışlarım kırık orman zemini ile kolye arasında gidip geliyor. "Onu açığa çıkarıyor. Etrafımızda değildi, *aşağıdaydı*."

Alçaktan uçuyorum, kanatlarım yumuşak bir şekilde yükselip alçalıyor, günlerdir yaşadığımız her şeyin yorgunluğu bedenimin köşelerinde dans ediyor. Yükselmeye devam ettikçe yorgunluk hissini uzaklaştırıyorum.

"Bu...?"

Gürültü kesiliyor. Orman zemini durur, ağaçlar kendilerini düzeltir, uzaktaki arkamızdaki su sessizleşir. Gri cisim yükselmeyi bıraktı çünkü tamamen ortaya çıktı.

Delilah'nın nefesi beni duraklatana kadar büyük gri kayanın etrafında uçuyorum. ", " diye sesleniyor Axel aniden arkamdan, Elysia da ona doğru uçuyor.

çünkü ikili hala teması koparmadı.

"Bu imkânsız," diye tükürüyor Harlow, sesinde öfke var. Tahmin etmem gerekirse, bunun nedeni korku yerine hayal kırıklığı hissetmek istemesi.

"Batık adadaki mağaranın girişi," diye mırıldanıyorum, sesim şoktan titriyor.

Delilah'nın geniş mavi gözleri bana döndü. "Batık adanın *içinde* olduğumuzu sanıyordum."

Delilah'yı yavaşça kayalıkların kenarına bırakarak hepimiz yere iniyoruz, kimse içeri girmek için bir hamle yapmadan ona bakarken havada cızırdayan bir korku var.

"Bir kopyası olmalı. Tam anlamıyla mağaranın içindeyiz."

Harlow başını eğiyor. "Teknik olarak gökyüzünde yüzen bir adadayız. Hâlâ nasıl suyun altında olduğumuzu anlamıyorum."

"Harlow haklı. Okyanusu geçmemizin bir nedeni var." Axel

ıslık çalıyor. "Bu çok eski bir büyü."

"Sanırım ziyaretçilerin kafasını karıştırmak için," diye Lenox, gözleri hesapçı.

"Bunun ne kadar zamandır burada olduğunu düşünüyorsun?" Elysia

fısıldar. "Hangi bölüm?" Harlow onun yanında sorar.

Elysia'nın elleri boşlukta sallanıyor. "Hepsini, her şeyi."

Başımı sallıyorum, sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bunlar şu anda cevaplayamayacağımız sorular, ama buraya bir nedenden dolayı yönlendirildik. Olmamız gereken yer . Öyle olmasaydı burayı koruyan şeytani tazılar olmazdı."

Delilah'nın sesi kısılıyor, çekingenleşiyor. "Tam olarak neyi koruyorlardı?"

Omuzlarımı dikleştirerek bir adım öne çıkıyorum. "Görünüşe göre, bunu öğrenmek üzereyiz."

Adımlarım emin ve sabit, çılgın kalp atışlarımda tam tersi. O da bunu biliyor. Delilah, güzel, korkusuz kadın, her zaman arkamı kollamaya hazır bir şekilde yanımda yürüyor.

Uygunsuz bir zaman ama tanrım, tek yapmak istediğim onu öpmek ve sarılmak.

Onu.

Onunla bir ömür geçirmek istiyorum. Günlerimin geri kalanını onunla geçirmek istiyorum.

Ona dokunmak, yanımda onunla dünyayı keşfetmek, kraliçem olarak onunla sarayımı yönetmek.

Hepsini istiyorum.

Buna sahip olmak için de güçlü olmam gerekiyor.

Moral konuşması işe yarıyor. Kalp atış hızım düşüyor ve zihnim bu mağaranın diğer tarafındaki her şeye hazırlıklı bir savaşçı sakinliğine bürünüyor.

"Herkes hazır olsun. Eğer burada bir portal açabiliyorsa, Hazel da dahil olmak üzere istediği zaman iblisleri gönderebilir."

Axel'in küçümsemesi öfke dolu. "Hazır olacağım."

Çenemi ona doğru eğiyorum, mağaraya döndüğümde deja vu beni vuruyor ve Delilah ve ben öne çıkıyoruz.

Ta ki elim mağaraya değene ve sihir bedenimi ele geçirene kadar.

Delilah adımı söylüyor, mahkemem ileri atılıyor, ama ben hiçbir şey yapamıyorum - kesinlikle hiçbir şey - binlerce anı zihnime saldırırken kurban olarak durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Görüyorum... annemi, yüzünü aydınlatan ışıltılı bir gülümseme. Ellerini güçlü elleriyle birleştirirken yüzünde muzip bir ifade var. Anının sahibi bakışlarını birleştirdikleri ellerine indiriyor ve sonra anı değişiyor ve ben aniden annemin gözlerinden izliyorum. O da aynı şekilde geniş geniş gülümseyen babama hayranlıkla bakıyor.

Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum ama anılar üstüme üstüme gelirken hiçbir işe yaramıyor. Boğuluyorum, bildiğim her şey durma noktasına gelirken suda zar zor ilerliyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve yanaklarımdan aşağı düşmelerine izin vermekten başka bir şey yapacak gücüm yok.

Yumuşak el yanağıma konuyor ama irkilmiyorum bile, kendi elimi onun yumuşak elinin etrafına saramıyorum. Zihnimdeki kapıyı çalıştığını hissedebiliyorum. Köprüdeki paniğini hissedebiliyorum ama yine de şoktayım.

Mağaranın bana gösterdiği gerçek karşısında kalbim ikiye bölünüyor. Zihnimizin bir oyunu olduğunu düşündüğümüz ama aslında tüm sırlarıyla birlikte gerçek şehri güvende tutmak için bir oyun olan mağaradan geçerek, sadece batık bir ada olduğunu düşündüğümüz koridorlarda yürüyen ailemin yüzlerce anısını izliyorum.

Burası...burası Aloriah'ın unutulmuş yönetim şehri.

Ckapt'ca W2

Delilah

Powerless.

Baş döndürücü bir duygudur, hatta paniğe yol açar. Kalbinizi, zihninizi, ciğerlerinizi tüketir.

Bunun tiradına karşı işe yaramazsın.

Çünkü mesele de bu. Panik, düzeltmek için can attığınız bir şey karşısında işe yaramaz olduğunuz konusunda vücudunuzu uyarmanın bir yoludur.

Ve Knox'un karşısında dururken, gözleri kocaman ve cam gibi, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişken gözyaşları yanaklarından süzülüyor, hissedebildiğim tek şey bu.

Mağara onu büyüledi. Başka bir açıklaması yok.

Onun sarayı panik içinde, endişeleri yüksek ve vahşi, ama benimki farklı. Her zaman öyleydi. Bu sessiz bir saldırı, önce kalbimi ele geçiriyor, ritmini hızlı bir tempoda çırpınmaya zorluyor. Çalışan ciğerlerimin yavaş ve istikrarlı ritmini kısa ve hızlı pantolonların felaketine dönüştürüyor. Ellerimi nemli, zihnimi bir kasırgaya dönüştürüyor.

Bunu söyleyebilecek tek kişiler Easton ve Annie'ydi. Bana bir kez baktıklarında bedenimin bana karşı savaştığını anlayabiliyorlardı. Şimdi Knox da biliyor, kalbimin ve zihnimin içini ve dışını gerçekten bilen tek kişi.

Bu panikten kurtulmama yardım edememesi dışında.

Avuç içlerimi nazikçe yanaklarına koyuyorum, mahkemesinden gelen kaosu görmezden gelmeye devam ediyorum. "Bana geri dön, Knox," diye fısıldıyorum. "Bana geri dön, bebeğim."

Başparmaklarım yumuşak yanaklarında ileri geri geziniyor, saat beş yönündeki dikenli gölgesinin dokusuna takılıyor.

Dışarıdan görünen sakinliğime rağmen, ruhum onun zihninin kapısına çılginca vuruyor. Koşarak ve kendimi ona doğru atarak, altın gücümle onu hırpalıyorum. Ama bir şey onu kendi içinde hapsediyor. Kapısının altından sızan hüznü hissedebiliyorum ve ona zarar veren her neyse ona zarar vermekten başka bir şey istemiyorum.

Avucumu yüzünden çekerek, ne yapacağını görmek umuduyla elimi mağaraya vuruyorum ama bana hiçbir şey olmuyor.

"Knox, bebeğim, lütfen bana geri dön," diyorum, bu kez yalvararak.

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor. Boğazımdan bir sızlanma ve inleme karışımı bir ses çıkıyor.

"Lütfen," diye

fısıldıyorum.

Kirpikleri titriyor.

Nefes almayı kesiyorum, çılginca başparmağımı yanağına sürtmeye devam etmeye çalışıyorum, dokunuşumun ve sesimin onu bana geri getirmesi için dua ediyorum.

Kirpikleri tekrar titriyor, gözleri açılıyor. Sonra nefesi kesiliyor, sanki yanmış gibi elini mağara duvarından çekip koparıyor.

Herkes sarmış, binlerce soru soruyor. "Ne oldu?"

"Sihir miydi?"

"Biri zihnine mi sızdı?" "Hazel döndü mü?"

Bu son soru beni hırlattı.

"Geri çekil!" Şiddetli bir koruma dalgası bana çarparken bağıriyorum. "Ona bir saniye ver."

Utanç ve suçluluk duygusu mahkeme üyelerinin gözlerini doldurur.

Knox'a döndüğümde, zihnine açılan kapı nihayet biraz aralanırken köprüden aşağı gönderdiği minnettarlık dalgasını hissediyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. Kapısından hızla geçerek geçmişimizin izini takip ediyorum, zihninde inşa ettiği mabedi, hikayemizin belirgin olduğu tapınağı. Tanıştığımız açıklığın kopyası içinde adım atıyor.

Kuduz bir hayvan gibi.

Kıyafetleri darmadağınık, saçları parmaklarının arasından geçerken karışmış ve mırıldanmayı bırakmıyor.

Kendimi savururken ve ona yapışırken bencil olmama izin veriyorum.

Aramızdaki bağa dalga dalga sakinleştirici enerji göndererek onu ışıkla, altın gücümle doldurmaya çalışıyorum.

karanlık onu rahatsız ediyor. Ama yerinden .

"Anlat bana," diye fısıldıyorum, korkuyu sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Göster bana." Bu iki kelime anahtar.

Kollarını bana doluyor, bana yapışıyor, yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor. Ağır bir şekilde nefes veriyor ve göğsünden bir hıçkırık kopuyor.

Başını kendime doğru tutuyorum, parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerinde gezdiriyorum.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyorum.

"Ailemi gördüm... kendi gözlerinden," diye mırıldandı saçlarıma. "Onlara anılarından bakıyordum."

İçimde bir şok fırtınası koptu. Onunla yüzleşmek için geri çekildiğimde, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilere kilitlenince kalbim sıkışıyor. Öldüklerinden beri ilk kez anne ve babasının yüzlerini tekrar görmek hem üzüntü hem de sevinç dolu bir bakıştı.

Ne söyleyeceğimden emin değilim. Ağzım açılıp kapanıyor ve sonunda "Nasıl bir histi?" sorusunda karar kılıyorum.

Göğsü kabarıyor. "Sanki yeniden hayattalarmış gibi, sanki o mağaradan geçip onlara sarılabilmişim gibi." Son sözlerinde boğuluyor. "Onları özlüyorum," diye itiraf ediyor usulca.

Onun acısı gözlerimi yaşartıyor. Yanağına bir öpücük konduruyorum, kendimi durduramıyorum, çünkü ona duyduğum koşulsuz sevgi yükseliyor ve bir çıkışa ihtiyaç duyuyor. "Oh, Knox," diye mırıldanıyorum.

Söyleyecek başka bir şey yok, rahatlatıcı söz yok. Sadece aramızda mırıldanan bir anlayış duygusu. En çok sevdiklerini kaybetmiş iki insan arasında.

Her zaman izlediklerini söylemeyeceğim çünkü bunu bilmiyoruz. Diğer tarafın bizim türümüz için nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz ve ölene kadar da asla bilemeyeceğiz. Bu yüzden hayır, onu boş sözlerle teselli etmiyorum ve bu arada bakışları derin bir duygu kabarmasıyla benimkinde kalıyor - sevgi

-O kederin içinden geçerken oturup kederin tadını çıkarmakla doğru kararı verdiğimi biliyorum.

Sonsuz hüznün içinde onun cankurtaranı olmak için.

Sakin bir nefes alıyor, başını sallamadan önce gözlerini kaplayan sis dağılıyor. Onun yolundan giderek, bedenimin varlığına kavuşurken hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

Boğazını temizleyen Knox, bir elini belime doğru kaydırarak can simidi gibi bana tutunuyor. Herkesin gözleri bulanıklaşıyor, zihnim Knox'un gösterdiği her şeyle bombardımana tutulmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Ailesi, nefesimi kesen bir manzara.

Knox'un terekesinde onların hiç resmini görmedim. Acıdan mı diye merak ediyorum - anılar çok hassas, kaybının hatırlatılması boğucu - ama muhteşem ve görkemli. Güçlü bir çift, güzel bir çift ve birbirlerine duydukları sevgi gözlerinden okunuyor.

Tanrım, Knox yine de yanılmadı. Hiçbiri için.

Taht odaları, özel bir unsura göre düzenlenmiş birçok oda. Kral ve kraliçeyi gördüğümüz toplantılar. Aklıma tek bir şey geliyor.

Yöneten bir şehir.

"Knox," diyor Lenox yumuşak bir sesle.

Ondan yayılan acı, kralının ve seçilmiş kardeşinin acısıyla eşleşiyor. Knox'un ailesi de Lenox'un ailesi gibiydi. Bunu izlemenin ona da ne kadar acı verdiği ortada.

Knox, "Haklıydık, kadim büyü iş başında," diyor. "Mağaranın özünün ve hafızasının, mağaraya girmiş ya da mağaranın adını bile duymuş olanların zihninden silindiğine inanıyorum."

Harlow kaşlarını çatar. "Bu nasıl mümkün olabilir? Böyle bir büyü yapmak için gereken sihir-"

"Kara büyü," Knox neredeyse kelimeleri tükürüyor. "İşte böyle."

"Tam olarak nedir bu? Neden herkesin hafızasını silmek istesinler ki?" Dilimin ucunda binlerce soru daha var ama bu en uygunu gibi görünüyor. Benim kendi teorim var ama bunu ondan da duymam gerekiyor.

Kalın kalın yutkunuyor. "Anladığım kadarıyla, burası kıtanın meselelerini tartışmak için yönetici soyluların toplandığı yer."

Kaşlarını çatıldı. "Neden bu onların zihinlerinden silinmek zorunda olsun ki?"

"İçimden bir ses bunu öğrenmek üzere olduğumuzu söylüyor."

Axel ensesini ovuşturuyor. "Ne kadar zaman önce silindiğini düşünüyorsun?"

Knox yüzünü buruşturur. "Tanrım, ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-"

Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ve ejderha kabızlı kılıcım sırtımdan uçarken dudaklarımın arasından fırlıyor. Gürültülü bir çınlamayla ayaklarımın dibine düşüyor, metali yere çarpıyor.

Sessizliğe gömüldük, gergindik. Knox'un vücudu sertleşiyor ve kılıcını yavaşça kınından çıkarıyor.

"Bu daha önce hiç oldu mu?" diye soruyor tehlikeli bir şekilde.

Cevabı zaten bildiğinden şüphelensem de, "Hayır" diye fısıldıyorum.

Bu kelime herkesi şiddetli bir odaklanmaya itiyor, sorularımız unutuluyor. Hepimizden sızan yorgunluğa rağmen, birkaç dakika içinde buharlaşıyor. Harlow'un alevleri omuzlarında dans ederken ve elleri keskin pençelere dönüşürken, Axel aniden iki uzun bıçakla bezenmiş Elysia'nın önünde koruyucu bir duruş alıyor. Lenox eğilir, saldırmaya hazırdır.

"Şeytani tazılar mı?" Axel dikkatle sorar.

Knox başını sallar. "Görünmez olma yetenekleri yok." "Bildiğimiz kadarıyla," diye karşılık verir Harlow.

Ejderha kılıcım aniden yukarı doğru uçuyor, kabzası sanki onu kavramamı bekliyormuş gibi yana doğru uzanıyor. Karnımdaki çekimi takip ederek, elimi yavaşça etrafına sarıyorum.

Kılıç öne doğru uçarak beni sarsıyor ve inliyorum. Knox ellerini belime doluyor ve kılıç çektikçe çekerken beni yerimde tutuyor.

"Bu ne tür bir büyü?" Nefes alıyorum.

"Buna güvenmiyorum," diye mırıldanıyor

Lenox.

"Hiçbir şeye güvenmiyorsun," diye karşılık verir Harlow. "Ben takip derim."

"Elbette biliyorsun, aniden kendi aklına sahip olan senin kılıcın değil." Kelimeler ağzımdan çıkarken duraksıyorum. Benim büyüme benziyor, sanki kendi aklı varmış gibi. "İçinde büyü var," diyorum hissetmemem gereken bir kesinlikle.

"Belli ki," Harlow.

Onu görmezden gelerek, beni hâlâ sıkıca yerinde tutan Knox'a dönüyorum. "Bir şey onu uyandırdı."

Ckapt'ca Wú

Knox

N Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor, ama yine bir kaya ile sert bir yer arasında sıkıştım. Artık geri dönemeyecek kadar ileri gittik ve Delilah'nın bakışlarına bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor.

Bu yüzden Delilah'yı kollarıma alıp buradan uzağa götürmem için çılglık atarken bağın öfkesini dikkatlice derinlere itiyorum ve belindeki tutuşumu bırakıyorum.

Delilah ileri doğru uçuyor, bıçak hiç vakit kaybetmeden onu mağaraya doğru çekiyor. Hemen peşindeyim, biz koşarken mağara girişinde gördüğümüze benzer gaz lambaları duvarlar boyunca alev alev yanıyor. Sarayım da peşimden geliyor.

Zihnim kendimi karşılaşılabileceğimiz şeylere hazırlamaya çalışırken elimdeki bıçak terden kayganlaşıyor. Şeytani ejderhalar, tazılar, Phooka'lar... Peter'ın kendisini yüzünde hınzır bir parıltıyla burada dikilirken bulsam şaşırmazdım.

Ancak bulmayı beklemediğim şey, üç katlı binalar kadar büyük heykeller.

Bıçak aceleyle yaptığı saldırıyı onların ortasında durdurur. Onlardan düzinelerce var. Gri merdivenler durdukları yere kadar uzanıyor. Bazıları savaşçılara ve kadim hükümdarlara benziyor ama hepsi farklı, elemental mahkemeleri temsil ediyor.

"Burası gerçekten de yönetim binasıydı," diye fısıldıyor Lenox hayranlıkla.

Göğsü kabarırken bakışlarım Axel'e takılıyor. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Ace buna bayılırdı.

Sonra, odanın etrafında yedi başmeleğin devasa heykelleri duruyor, yüz hatları benim gördüğümü mükemmel bir şekilde taklit edecek şekilde oyulmuş.

Delilah'ın onları görmesi. Onlar hakkında fazla bir şey bilmiyor olabilirim ama annem ben küçük bir çocukken bana yedi baş melekten ve onların özelliklerinden bahseden bir ninni söylerdi. Heykelleri, şarkıdaki bu özel kişilikleri sergiliyor.

Aşkın baş meleği avucunda bir kalp tutar. Ölümün baş meleği küçük bir insan kafatası taşır.

Bereket başmeleği avuçlarını açmış adak sunuyor. Güzelliğin baş meleği mükemmelliğe oyulmuştur.

Hayvanların baş meleği, oymada her türlü vahşi yaşamla çevrilidir.

Doğanın baş meleği her yarıta sarmaşıklar ve çiçekler açar.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, savaşçıların baş meleği elinde büyük bir kılıç tutuyor.

Bıçak aniden Delilah'yı tekrar ileri sürüklüyor, bizi beklemeyi bitiriyor. Delilah onun telaşlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken merdivenleri tökezleyerek çıkıyor. Bıçak elinde titremeye başlıyor, sanki heyecanlanmış gibi.

Delilah ortadaki heykele ulaşana kadar çekmeyi bırakmaz. Ölümün baş meleği.

Elindeki kafatası en hafif tabirle uğursuz. Belki de bu bir insan kafatası değil, bir Fae'ninkidir.

Heykelin önünde büyük bir mermer levha duruyor ve üzerinde altın rengi bir şey parlıyor.

Gri mermer levhanın içinden bir kılıç çıkıyor. Ama sıradan bir kılıç değil. Sayısız kez gördüğüm bir kılıç. Kendi ellerimle tuttuğum bir kılıç. ejderha kabzası olan bir kılıç, Delilah'ın elindeki aynısı.

Ckapt'ca W4

Delilah

L *Sevgi sevgiyi çağırır.*

Kelimeler zihnimde çınlıyor, ejderha kılıcımı tutan avucumu cızırdatıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Harlow.

Knox elini levhadan çıkan kabzanın etrafına sarar ve çeker.

Homurdanıyor, boynu korkunç bir kırmızıya dönüyor ama yerinden . "Sevgi sevgiyi çağırır," diye mırıldanıyorum.

Gözlerim levhadan çıkan kılıcı inceliyor, elimdekiyle arasında bir fark arıyor ama bulamıyorum.

"Bıçakçının bunun türünün tek örneği olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ayrıca onu kendisinin yarattığını da söyledi," diye homurdanıyor Knox.

"Belli ki yalan söylemek onun en güçlü yanı."

"Biri satın alınır, diğeri bulunur. Sürpriz altın olan, o bulunmalı. Altın pullar ve güçlü bir kükreme ile, benzer benzeri çağırır, çağrıya cevap verin."

Arkamda, Elysia bu cümleyi tekrar tekrar söylerken gözleri parlıyor. O sallanırken Axel onu sabit tutuyor.

"Sevgi sevgiyi çağırır, çağrıya cevap ver," diye tekrarlıyorum.

Elysia durur, vücudu Axel'e doğru sarkar. Eli acı içinde başına doğru uçuyor.

Kaşlarımı çatarak mermer levhaya dönüyorum, bakışlarım diğer kılıcın yanındaki çentiğe takılıyor. Herkes Elysia'ya ve onun ani sözlerine odaklanırken ben hamle yapıyorum, kılıç hareket ediyor ve beni ileri doğru çekiyor. Hızlı bir hareketle kılıcı mermer levhadaki yarığa, ikizinin yanına saplıyorum.

"Çağrıya cevap ver," diye mırıldanıyorum.

Geri adım atarak, sırtındaki protestoları görmezden geliyorum ve bunun yerine bakışlarımı bana şeytanca sırıtan Knox'a kaydırıyorum.

"Paylaşacak bir şeyin var mı Angel?" diye sorar.

Omuz silkтім, bir şey bekledim. Görünüşe göre çok beklememe gerek kalmadı.

Bir inilti odayı doldurur, tavandan döküntü ve toz düşerken temeli sarsar. Levhanın ve birbirinin aynı iki ejderha kabızalı kılıcın arkasında yerden bir ayna yükseliyor.

"İnanılmaz," diye nefes alıyor Knox.

Yaptığınız her şeyi tekrarlayan şeyi arayın, onun sessizliği sizin için bir mesajdır.

Tahmin etmem gerekirse, ayna en az üç metre boyunda. Kenarları sonsuz sarmaşıklar ve desenlerden oluşan güzel bir altın tasarımla detaylandırılmış.

Bu kadar yolu bunun için geldiğimize, istediğimizi bile bilmediğimiz soruların yanıtlarını almak üzere olduğumuza dair aklımda hiçbir şüphe yok. Kehanet şu ana kadar doğru çıktı.

Ve düşününce, arkamı dönüp eve dönmek istedim. "Çok güzel," diye nefes aldı Elysia.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Şaşkın ve hayret dolu yüzlerimiz bize geri yansıyor.

Hâlâ ve gururlu duran ejderha kabızalı kılıca bakarak kehanetin önceki bir bölümünü okuyorum.

"Bu topraklardan diğerine sürükleneceğin için bir ip tut.

İçeri girin ve canlanın, ama bulacaklarınız sizi korkutmasın. Her şey planlandığı için ısrarcı olmalısınız."

Knox'a dönüyorum. "Bir fikrin var mı?"

"Bu bir portal," diyor şok olmuş bir halde.

Kafamı aynaya çeviriyorum. "Nasıl ?"

Harlow, Knox'un yerine cevap vererek, "Mantıklı olan tek şey bu," diye mırıldanıyor. Aynanın etrafında dolanıp onu inceliyor, sonra da belli belirsiz uzanıp onu dürtüyor.

Knox'un bakışları onunla kılıçlar arasında gidip geliyor. "O zaman kılıçlar bağlayıcı olmalı. Aynayı yukarıda tutmak ve geçidi açık tutmak için ayakta kalmaları gerekebilir."

"Daha önce hiç portal kullandın mı?" diye sordum. "Peter'ın daha önce kullandığı portal dışında bir tane bile gördün mü?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama sayısız hikâye duydum." Kalın kalın yutkunarak sarayına döner. "Birinin geride kalıp kılıçları koruması ve içeride kaldıklarından emin olması gerekiyor."

Harlow homurdanır. "Sadece söyle, kimsenin aynada tuzağa düşmediğinden emin olmak için."

Knox gözlerini devirir. "Zamanı değil, Harlow." "Dürüstlük için her zaman zaman vardır."

Lenox öne çıkıyor. "Ben geride kalacağım."

İçimden bir ses Harlow'dan ve onun cevaplarından uzaklaşmak için gönüllü olduğunu söylüyor. Ve ona gönderdiği gülümseme bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

"Geçitten geçmek akıllıca mı?" Axel soruyor. "Tek bildiğimiz Peter'ın iblislerini çağırdığı dünyaya ışınlanıyor olabileceğimiz." Ellerini havaya kaldırır. "Tanrım, kelimenin tam anlamıyla portaldan atlayıp onun ayaklarının dibine düşebiliriz."

"Aynen dediğim gibi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bakışlarım aynaya dönüyor.

"O halde onu öldüreceğiz," diyor Knox ölümün kendisi kadar sessiz.

Gözlerim Knox'a kayıyor. Axel'e dönmeden önce "Haklısın," diyorum. "Haklısın ama bunca yolu şimdi geri dönmek için gelmedik." Başımı ikiz ejderha kılıçlarının olduğu yöne doğru eğiyorum. "Kehanete göre, meydana gelen her şey beni bu ana getirdi. Bir sebepten ötürü kılıca doğru çekildim ve nedenini öğrenmek istiyorum."

Axel yüzünü buruşturarak, "Tam olarak nasıl çalışıyor?" diye sordu.

"Öğreneceğiz," diye mırıldanıyor Knox, sonunda aynaya ve kılıçlara doğru bir adım atıyor. "Herkes el ele tutuşsun ve sakın bırakmasın."

"Ahh, eğer geri dönmezsen tam olarak ne yapmalıyım?" Lenox sorar, sesindeki endişe belirgindir.

Knox duraklar.

Dünya zaten boka batıyor.

Başımı onunkine çeviriyorum ve gözlerindeki hafif genişlemeden, bu düşünceyi aramızdaki bağla paylaşmak istediğini sanmıyorum.

Boğazını temizler. "Naia'yı bul. Kapsül bu yerde yapılan büyüleri kırmanın bir yolunu bulacaktır. Bizi geri getirebilecektir."

Başını eğmeden önce Lenox'un gözlerinden bir duygu geçiyor. "Yakında görüşürüz."

Kelimeler kulağa endişe verici geliyor ama başka ne söyleyeceğimizden emin değiliz. "Yakında görüşürüz," diye tekrarlıyorum.

Knox avucunu aynaya dayadığı anda mavi ışık parlayarak altın kenarların etrafında dönmeye başlar. Her şeyin güzelliği ve ihtişamı

nefeslerimizi çalıyor.

Knox aynanın içinden geçmeden önce gülümsüyor, yüzey sıvılaşmış gibi görünüyor. Korkunun kök salmasına izin vermeden önce, onunla birlikte adım atıyorum, elim onunkinde ve diğerk elim Elysia'nınkinde, sarayının geri kalanını arkamdan çekiyorum.

Lenox'un iri gözleri ve şaşkın yüz hatları, biz tamamen başka bir dünyaya geçerken kayboluyor.

Ckapt'ca Wų

Knox

S Aynadan içeri adımımızı attığımızda ilence kulaklarımızı selamlıyor. Varsayımlarım doğruydu, *bu* bir tür portal. Ancak, yüzleşmek için hazırlandığım diğer dünya ciddi şekilde eksikti. Pivot, ben

Delilah'ı da kaşlarını
çatarken buldum.

"Düşündüm ki-"

"Ben de," diyorum usulca.

Elysia, Axel ve son olarak Harlow geçerken yer açıyorum. Ayna yerinden oynamıyor ya da kaybolmuyor. "Kılıçlar bağlayıcı olmalı," diye onaylıyorum, korkularım azalıyor.

"Bu rahatlatıcı çünkü burası ölü bir yer gibi görünüyor," diyor Harlow. "Sizinle birlikte bin yıllık bir sessizliği hayal bile edemezdim."

Delilah bir kahkaha atıyor ve Elysia . "Güzel, Harlow," diye alay ediyor Elysia.

Delilah, "Harlow haksız da değil," diyor. "Ölü gibi görünüyor. Ama aynı zamanda tanıdık da."

Delilah söyleyene kadar etrafımdakileri gerçekten fark etmemiştim. Ve birden neden öyle olduğunu anladım.

Ufukta bir kale belirliyor, birçok kez ziyaret ettiğim bir kale. Bu ziyaretlerin yüzde doksanı korkunç ve yorucuydu, ancak ailem ve sarayla birlikte gülüp içtiğim küçük bir kısmı kaldı.

Delilah'nın nefesi kesildi. "Maskeli balo." "Hava Kraliçesi'nin kalesi."

"Neden bizi buraya tükürsün ki?" Delilah sorar. Kimsenin bir cevabı yok.

Axel aramıza giriyor. "Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum."

Görünüşe göre huysuz tavrı yine tüm hızıyla devam ediyor.

"Burada kötü anıları mı var?" Elysia arkamdan soruyor. "Bu onu neden kızdırdı?"

Harlow alay ediyor. "Her şey onu kızdırıyor."

Harlow'a katılıyorum ama şu anda buna odaklanamayız. "Axel'in ruh halinin yapboz parçalarını bir araya getirmek için zamanımız yok. İçeri girelim ve bazı cevaplar bulalım."

Botlarım girişin çakıllarını yalayıp geçiyor, Axel'e yetişmeye çalışırken adımlarım uzun ve amaçlı, bir yandan da arkamda Delilah'nın daha sessiz adımlarını dinliyorum. Dışarısı Hava Kraliçesi'nin konutunun bir kopyası gibi görünebilir ama içeriye adım attığımda çok daha kötü bir şeyle karşılaşıyorum. Karanlık her köşeye sinmiş. Her yarık ve çatlaktan, her taş ve tuğlanın arasından sızıyor, duvarlar ve koridorlar boyunca sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi cızırdıyor.

"Kara büyü," diyor Delilah arkamdan ön kapıyı iterken dehşet içinde.

Duvarlardaki sanat eserleri kan, vahşet, şiddet ve kurban edilme anlarını tasvir etmektedir. Perdeler siyah, halı yollukları kan kırmızısı ve çiçekler bile siyah ve ölüm damlıyor. Ölüm her yerde, her şeyde. Ama yine de başka bir ruhla karşılaşmıyoruz.

"Bir paralellik olabilir mi?" Axel düşünüyor. "Paralel mi?" Delilah soruyor.

Mırıldanarak onaylıyorum. "Daha önce başka evrenlere işaret eden hikâyeler okumuştum. Sizinkine benzer görünüyorlar ama tamamen farklılar."

"Ben böyle bir şeyi nasıl duymadım?" diye soruyor.

Ona göz kırpıyorum. "Belki de edebi zevkim her şeye rağmen çok daha üstündür."

Delilah gözlerini deviriyor ama azıcık da olsa sırtıyor. "Ukala Fae," diye homurdanıyor. "Söz konusu kitaplar olduğunda üstünlük diye bir şey yoktur. Hikayeler paylaşmak ve neşe yaratmak için anlatılır. Hangi hikâyenin bunu yaptığı önemli değil. Birinin sevdiğinden diğeri nefret edebilir ve sen, sevgilim, her zihnin bir hikaye kadar eşsiz olduğunu kabul etmelisin ve bu nedenle-" Delilah aniden durur, gözleri büyür. "Aman Tanrım. Tanrım."

Sırtım dikleşiyor, saham onunla yüzleşmek için dönüyor. Gözleri Ben.

"Annem -Eleanor-" diye düzeltiyor. "Bana yatmadan önce paralel dünyalar."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor, zihnim bu bilgi ile birlikte gerçeği onun Eleanor'a annem demesiyle dönüyor.

içgüdüsel olarak. Eleanor onun için yutması gereken ve hâlâ sindirmeye çalıştığı büyük bir haptı. Zihni, yıllarca kendisinden saklanan gerçeğe uyması için anılarını sürekli olarak yeniden düzenlemek zorunda.

"Ne tür hikayeler?"

"Eleanor paralelliklerden bahsetti, bana prenseslerin masallarını ve birbirinin aynası olan dünyaları anlattı." Ağır duygularla boğazını temizliyor. "Belki de bana anlatmasının bir nedeni vardı."

Sözlerini düşündüm, aklımdaki teoriyi denedim ama bir şey hissediyorum

Ka

palı "O zaman neden bu dünyada hiç yaratık ya da insan yok?" Elysia'nın

sözleri bizi duraksatıyor.

Başımı sallayarak, "Cevapları ayakta bulamayacağız. burada..." Sözlerim yarım kaldığında Elysia'ya dönüyorum. "Kehanetin geri kalanı neydi? Aynadan sonraki bölüm."

Delilah ve Elysia soruma senkronize bir şekilde cevap veriyor, sesleri kollarımda tüylerimi diken diken eden bir tınıya bürünüyor.

"İçeri girin ve canlanın, ama bulacaklarınız sizi korkutmasın. Her şey planlandığı için ısrarcı olmalısın."

Delilah başını sallar. "Bunların hiçbiri bizi herhangi bir yöne götürmüyor."

Harlow alay ediyor. "Anlaşılan neden burada olduğumuzu söylüyor ama nereyi arayacağımızı söylemiyor." Ellerini havaya kaldırır. "Aptal değilim ama Aloriah'ı o iğrenç piçten kurtarmamıza yardımcı olabilecek hiçbir şey göremiyorum."

"Bizi buraya getirmesinin bir nedeni var. Sadece onu bulmamız gerekiyor," diyor Delilah basitçe.

Harlow karşılık vermeden önce, Delilah onu durdurmak için elini kaldırır. "Bir şey söyleme, yorumların zaten gergin olan durumu daha da gerginleştirmekten başka bir işe yaramaz. Biz de aptal değiliz, Harlow. Bunun kolay olmayacağını biliyoruz."

Delilah'nın sözleri ağır bir kurşun gibi hepimizin arasına yerleşiyor. Gözleri bana kayıyor, aramızdaki bağ gittikçe geriliyor ve benim liderliğim için yalvarıyor gibi görünüyor. Daha fazla araştırmaya gerek duymadan, kalenin içine doğru adım atmadan önce doğruluyorum.

"Peter'ı yok etmek için onun gerçek kimliğini bilmemiz gerekiyor ve bu saraydaki bir şey umarım bu bilgiye ulaşmamızı sağlayacaktır. İkiye ayrılacağız-" Kendimi durduruyorum, gözlerim yanında Lenox olmadan Harlow'a takılıyor.

Sırıttıyor. "Endişelenmeyin, Majesteleri. Tek kişilik bir partiye aldırmam."

"Ya-"

Harlow sakladığı hançeri bir fiskeyle Elysia'nın sözünü keser. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, medyum."

Elysia rahatsız olmadan gözlerini devirmekle yetinir.

"Unutmayın, gerçekte neye benzediğini bilmiyoruz. Tanrı bilir ne kadar zamandır şekil değiştiriyor. En azından iki yüz yıldan fazla bir süredir," diyerek herkesin dikkatini tekrar önemli olana çekiyorum. "Yani... bu tamamen kolay olmayabilir."

"Bir parçam onun neye benzediğini bile hatırlamadığını düşünüyor," diyor Delilah yumuşak bir sesle.

"Hatırlamasını sağlayacağız," diye araya giriyor Axel, gözlerini neşeli bir intikam hırsı doldurarak.

Sakin bir nefes alarak ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve hafifçe titreyen ellerimi sabitleyen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Lenox'u çok uzun süre bekletmek istemiyorum-"

Harlow kıs kıs güler. "Meraktan aynanın içinden geçmemiş olmasına şaşırdım."

"Harlow," diye azarlıyorum.

Omuzlarını silkiyor ve topuklarının üzerinde dönüyor. "Ben alt katlarda olacağım."

Koridorun her köşesinde dolaşan karanlığı ya da her duvarda asılı duran sanatı ve ölümü umursamadan ilerliyor, sonra da aşağıdaki katlara ışınlanıyor.

Çılgınlıkları hemen duymayınca Axel'e dönüyorum. "Nereyi aramak istiyorsun?"

Başını arkasındaki çift merdivene doğru çeviriyor. "En üst kattan başlayacağız. Buranın kaç katı olduğunu Tanrı bilir."

Dilimi şaklatıyorum. "Sanırım beş."

Elysia, Delilah'ya dönerek, "O zaman işimiz çok zor," diye mırıldanıyor. "Ne aradığımız hakkında bir fikrin var mı?"

Delilah omuz silkiyor. "Senden daha fazla değil."

Elysia onun cevabına şaşırmış gibi görünmüyor. Sadece merdivenlere yöneliyor, bunu yaparken vücudunu bir ürperti sarıyor. "Tanrılar, şu işi bitirelim artık. Bu yerde korkunç derecede yanlış giden bir şeyler var."

Axel, iki kez söylenmesine gerek kalmadan, eli kılıcının kabzasında, Elysia'nın peşinden koşar.

Onlar gözden kaybolana kadar Delilah bana dönmedi. "Hazır mısınız?"
"Seninle olduğum sürece, her şeye hazırım."

Ckapt'ca WW

Delilah

I Şatonun kapısından içeri adım attığımdan beri en az altı saat geçtiğinden eminim ama yakındaki kan kırmızısı saatin saatine baktığımda sadece bir saat geçmiş olduğunu görüyorum. Yükselmekle tehdit eden inilti Sonunda oldu. Sonsuz koridorlar, odalar, kitaplar ve kuytular aradık.

Her geçen dakika ve her başarısız bulguyla Knox'un omuzlarındaki gerginlik artıyor ve ben bir kez daha bir şey bulamayınca dişlerini sıkarak, çenesindeki kaslar titreyerek ayağa kalkarken daha da kötüleşiyor.

Hiçbir şey.

Takip edilecek tek bir bilgi bile yok.

Alt katlar bile çıkmaz sokaktı. Harlow yarım saat önce Knox'a mahzenleri aramak yerine araziye arayacağına dair zihinsel bir imge gönderdi ve Knox'un ondan bir ses duymadığını düşünürsek, hiçbir şey bulamadığını söyleyebilirim.

Derin bir iç çekerek koridorda duraklıyorum, Axel ve Elysia'nın atışmaları üstümüzden merdivenlerden aşağı süzülüyor.

Knox'un yumrukları iki yanında sıkılıp gevşiyor. "Hayatımda hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim."

Ondan kayboluşunu izlediğim umut göğsümü hüznle dolduruyor. Batık adada hepimizin hissettiği neşe ve sevinç gerçekten de yok oldu.

"Hâlâ aramadığımız bir yer olduğuna eminim. Belki de kalenin içinde değil de Hava Sarayı'nın kendisindedir?"

İnliyor. "Bu daha kötü."

Aramızdaki bağ geriliyor, duyguları köprüden aşağı akıyor ve durduramıyor gibi görünüyor. Çaresizim, tam ortasında duruyorum.

Ona doğru bir adım atarak avucumu nazikçe göğsüne koyuyorum, gümüşü gözlerini benimkilere dikerken kalbinin düzensiz atışını dokunuşumun altında hissediyorum.

"Onları bir hiç uğruna savaşmaya terk ettim. Halkımı ölüme terk ettim. Son anlarında yanlarında değildim ve hepsi bir hiç uğrunaydı." Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülürken başını sallıyor. "Babam asla böyle korkakça davranmazdı."

Gömleğini yumruklayarak onu hafifçe sarsıyorum. "Kes şunu! Korkak olmaktan çok uzaksın. Şeytani tazılara, canını almaya yaklaşan Phooka'lara... su ejderhalarına karşı savaşın! Hepsi halkını kurtarmak içindi Knox." Sesim alçalıyor, üst kattaki arkadaşların farkındayım. "Yaptığın her şey halkın içindi ve yaptıkların yeter de artar bile; kendinden bu kadar aşağılık bir şekilde bahsetmene izin vermeyeceğim."

Sözlerimin pek bir işe yaramadığını söyleyebilirim. Knox'un değersizlik inancı ben onunla tanışmadan çok önce zihninde kök salmıştı. Bunun tek anlamı, ısrarcı olmam ve bu korkunç inancı onun güzel kalbinden söküp atmaya devam etmem gerektiği.

Knox şu anda umutlanmaya izin veremez, bu yüzden bunu her ikisi için de yapacağım.

Bi

z. "Bunu yapabiliriz, Knox. Birlikte."

Kalın kalın yutkunuyor. "Bir olarak."

Bağın gevşediğini hissettiğimde rahatlayarak iç çekmekten kendimi alamıyorum.

Hüzün geri çekiliyor. "Bir bütün olarak," diye papağan gibi tekrarlıyorum, arkamdaki duvara yaslanarak.

Ve sonra ciyakla.

Kristal kolyeyi çekip çıkardığımda parladığını, görüyorum.

Gözlerim açılıyor. "Tabii ki!"

Çıkardığım gürültü üzerine yukarıdan ayak sesleri koridora hücum etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Axel ve Elysia bir Knox'un yanında bitiverdi. İlki kralına bakıyor, şüphesiz onun kendini dövdüğünü biliyor.

Topuklarımın üzerinde dönerek gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı duvarda gezdirerek koridorda körlemesine yürüyorum.

"Kara büyü olan komplekse benzer şekilde örtülü ama bu farklı. Saf elemental büyü ile görünür hale gelmiyor, dokunulması gerekiyor."

Elysia'nın dudaklarından küçük bir nefesin döküldüğünü ve Axel'in boynumdaki kolyeyi açıklarken sesinin yumuşak mırıltısını duyuyorum.

Neden daha önce kimsenin bunu yapmadığını merak ediyorum.

Ayaklarım durduğunda, bu düşünce bir anda yok oldu.
Başımı eğiyorum, kaşlarım çatılıyor. "Bu garip bir şekilde tanıdık geliyor."
Derin bir nefes çekerek düz avucumu duvara dayıyorum.
Birden yan yatıyorum, hava dolanıyor, saçlarım her yöne savruluyor,
dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor ve sonra bir kol beni sarıyor.
Knox beni tutuyor, yüzüstü yere çakılmadan önce beni yerden bir santim
yukarıda yakalıyor.
"Unutulmuş tanrılarım," diye nefes
alıyorum. "Olamaz," diye mırıldanıyor
Axel.
Knox beni kaldırdı, yüzü afallamıştı. "Ben-ben-bu değil-"
Elysia bir adım öne çıkıyor ve sanki delirmişiz gibi hepimize bakıyor. "Ne
oldu?" Endişeyle ellerini sıkıyor. "Neden hepiniz ? Burası sadece bir kütüphane."
Axel başını sallar. "Burası normal bir kütüphane değil."
Önümde duran şeyi görünce büyüm cızırdıyor. "Bu, insan topraklarındaki
kompleksin kütüphanesi."

"Peter'ın Aloriah'ın büyülü yaratıkları üzerinde deneyler yaptığı ve onlara işkence
ettiği komplekste bulduğunuz kütüphanenin şimdi... burada olduğunu mu
söylüyorsunuz?" Elysia yavaşça soruyor, şaşkınlık yumuşak yüz hatlarına
kazınmış.

"Biz de tam olarak bunu söylüyoruz," diye mırıldanıyorum, gözlerim onu
görmekten kendini alamıyor.

Tarih tekerrür ediyor gibi. Göğüs kafesimdeki kolye mırıldanıyor, titreşiyor
ve sanki kütüphaneyle yeniden bir araya gelmenin büyüsüne kapılmış gibi
çılgınca parlıyor. Knox ve Axel daha da içeri giriyorlar, yüzlerindeki huşu
belirgin ama avuç içleri kılıçlarının kabzasından hiç ayrılmıyor.

Axel, "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," diye mırıldanıyor.

Knox kaşları çatılmış bir halde başını sallıyor. "Belki yeniden inşa etseydi ya
da bir kopyasını yapsaydı ama..." Eğilmiş, bir raf dolusu kitabı inceliyor.
"Başlıklar aynı. İki yer nasıl aynı olabilir ve aynı anda farklı yerlerde var
olabilir?"

"Sihir," diyorum.

"Güçlü bir sihir," diye ekliyor.

"Kadim büyü."

Kaşları çatılıyor. "Kara büyü."

Bunun üzerine dudaklarım
büzüldü.

Elysia, belki de benim gibi, içinde bir çağrı hissediyor ve kör bir izi takip etmeye başlıyor. Sadece aylar önce insan topraklarında yürüdüğüm bir iz.

Ayaklarım uçsuz bucaksız koridorları dolduran parlak siyah-beyaz kareli fayanslar üzerinde kayıyor. Altın süslemelerle bezenmiş beyaz raflar binlerce kitap barındırıyor ve ikinci katta daha da fazlası var. Bakışlarım geçen sefer olduğu gibi baş meleklerle takılıyor.

"Fae'ler eskiden baş meleklerle taparlar mıydı?" Sütunlar boyunca tasvir edilmiş, vücutları altın rengine boyanmış baş melekleri inceleyerek soruyorum.

"Hem evet hem hayır," diye mırıldanıyor Knox, neye görünce. "Neden soruyorsun?"

"Her yerde onlara ait çok fazla sanat eseri var. Heykeller, sütunlar, resimler..."

"Onlar Aloriah'ın en kötü şöhretli savaşında en büyük müttefiklerimizdi ve yardımları için minnettarız."

Yukarı doğru bakarken, yerleşkedeki kütüphanenin aynısı olan kubbe sanat eserini görüyorum. Yedi baş melek tekrar ortaya çıkıyor, birbirlerine fısıldıyor, uçuyor ve ellerini birbirlerine uzatıyorlar. Duvar resmi pastel pembe ve mor tonlarının yanı sıra bir tutam maviyle dolu.

Başım kitapların olduğu koridorda yürüyen Elysia'ya kayıyor. Axel ve Knox derin bir sohbete dalmış görünüyorlar, ben de Elysia'yı takip ediyorum, aylar önce benim geçtiğim yoldan geçerken içimi bir şaşkınlık kaplıyor.

Üç koridor ve köşeyi döndükten sonra durur.

Onun yanına adım attığımda, şok beni işe yaramaz hale getirirken içimdeki nefes bir telaşla kaçıyor.

Bir sembol sadece benim değil, Elysia'nın da dikkatini çekiyor.

Ağzına kadar eskimiş kâğıtlarla dolu siyah deri ciltli bir kitabın ortasında duruyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Daha önce olduğu gibi, bir anı ulaşamayacağım bir yerde duruyor ve sembole bakarken hatırlamam için beni dürtüklüyor - basit bir daireyle çevrili, kenarından bir insan kafatasına kan damlayan, ters çevrilmiş bir üçgen.

"Bu da ne?" Elysia tükürür.

"Emin değilim, geçen sefer grmüştüim. Ama açmaya vaktim olmadı." "Korkunç bir şey." Gözlerini bana çevirdi. "Hissetmiyor musun?" Omuz silkiyorum. "Eğer bir şey varsa, kendimi ona çekilmiş hissediyorum." Elysia benden bir adım uzaklaşarak "Sanırım ihtiyacımız olanı bulduk!" diye seslendi.

Knox ve Axel göz açıp kapayıncaya kadar yanımıza geldiklerinde başım şaşkınlıkla sallanıyor.

Boğazıma bir kaya parçası oturuyor. "Bu sadece bir kitap," .

"Korkunç bir şey bu. Tanrılar, ondan ne yayılıyor?" Axel sanki onu boğuyormuş gibi öksürüyor.

Kitaptan tiksinnmelerinin verdiği rahatsız edici hissi üzerimden atmaya çalışarak bir o yana bir bu yana kayıyorum. "Bu kitaba ilgi duyan bir tek ben miyim?"

Knox endişeyle bana döndü.

Arkasında ateş kırmızısı ve siyah bir gölge girdap gibi dönüyor. Harlow kalçasını sallayarak gölgenin içinden geçerken irkilmekten başka bir şey yapmıyor. "Beni sen mi çağırdın?" Gözleri kitaba takıldığında ukala yürüyüşü düşer. "Tanrılar, bu da ne?"

Knox'un gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Tüm cevaplarımızın anahtarının bu kitapta olduğundan şüpheleniyorum."

Elysia yüzünü buruşturur. "Şey, ona dokunmak istemiyorum."

"Bence bunu yapması gereken kişi Delilah. Ne de olsa kehaneti tam olarak alan oydu."

"Ve görünüşe göre öne çağırıldığı tek kişi benim," diye ekliyorum tereddütle. Knox başını sallıyor. "Ve bu."

"Kara büyü konusunda tereddütlü görünmüyorsun."

Bir Fae'nin kendisi ve sarayı gibi davranmasını sağlayabilecek tek şey bu. Yine de kara büyüünün bu sefer beni neden etkilemediği sorusu hala aklımda.

Omuz silkiyor. "Her şeyden çok merak ediyorum ve cevaplara açım."

Bu sözlerle birlikte sakın bir nefes alıyorum ve rafın ortasında duran siyah deri kitaba bakıyorum. Elimi kaldırdığımda titrediğini görünce şaşıyorum.

Bu, uğruna her şeyimizi ortaya koyduğumuz an. İhtiyacımız olan cevaplar bunlar. Ve bulmaktan korktuğum cevaplar.

Parmaklarım deri kitaba değdiği anda elime elektrik çarpıyor, irkiliyorum ama aynı zamanda büyüüm de yükseliyor.

Korku da onunla birlikte kalkıyor, büyü'nün akımı *intikam* heyecanıyla uğulduyor.

Ne kadar garip.

Tuhaf bir baş döndürücü his, sanki sihrim beni ileriye doğru itiyormuş gibi parmaklarımın kitabın üzerinde kalmasını sağlayacak kadar güçlü. Kitabı raftan indirdiğimde ne kadar ağır olduğuna şaşıyorum ve neredeyse ellerimden kayıyor.

Knox, "Belki de yere bırakmalısın," diyor.

Yavaşça parlak karo zemine yerleştiriyorum, çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor.

Tek yaptığım ona bakmak olunca Axel boğazını temizliyor. "Açacak mısın Bu mu?"

Yardım edemem ama yüzümü buruştururum. Sihrimin bu kadar heyecanlı olmasının bir nedeni var.

ve yine de korkuyorum. Kekeleyerek nefes alıyorum, kalbimin durulmasını, göğsümde vızıldayan arıların inmesini ve ellerimin titremesinin durmasını istiyorum.

Daha ne kadar ifşayla başa çıkabilirim? Hayatım yeniden alt üst mü olacak?

Knox avucunu sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Biz buradayız, yolun her adımında. Sadece nefes al."

Başımı sallayarak dediğini yapıyorum ve derin bir nefes daha alıyorum.

Ne bulursak bulalım, senin için burada olacağım.

Sözlerinin kalbimdeki sızıyı dindirmesine izin vererek diz çöküyorum, parmaklarım hafifçe kitaba dokunuyor. Bu kez, elimden geçen elektrik akımına hazırlıklıyım. Bir hamlede kitabı açıyorum ve sonra irkilerek geriye düşüyorum. "Bu da ne?"

Knox dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri kocaman. "Lanetleneyeğim."

Ama ona korkuyla değil, hayretle bakıyor. Biraz rahatlıyorum. Bir elimi çarpan göğsüme koyup düzensiz kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Hiç böyle bir sihir görmemiştim," diye nefes alıyor Elysia.

"Tanrım, öyle olmalı..." Harlow susar. "Bu büyü ne kadar zaman önce yasaklandı?"

"Yasaklı mı?"

Knox sonunda bakışlarını kitaptan ayırarak, "Bu bir anı," diye açıklıyor. Sağ eli sanki uzanıp dokunacakmış gibi havaya kalkıyor, ama daha iyi düşünerek geri çekiyor. "Bu bir çeşit zihin okuma ve manipülasyon. Binlerce yıl önce yasaklandı."

Kitabı açtığım sayfanın üzerinde dönen yanardöner, su gibi mavi güç topuna bakınca gözlerim açılıyor.

"Neden yasaklandı?"

"Mahkemeler anıların kutsal olduğuna karar verdi, ama o toplantının dışında kime sorarsanız sorun, bunun nedeni halkın anılarını çalıp ticaret için biriktirmesinden korkmalarıdır." Kalın kalın yutkunuyor. "Bu ölümle cezalandırılan büyük bir suç haline geldi."

Kaşlarını havaya kalkıyor ve Elysia'nın soluk soluğa kalışını yansıtıyor. "İnsanlar eskiden anılarını mı takas ederdi?"

Harlow başını sallar. "Sırlar, saray siyasetinde bir kozdu ve hâlâ da öyledir. Düşmanınıza acı çektirmenin, zayıflıklarını en yüksek teklifi verene satmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

Mırıldanıyorum, gözlerim sayfaya karalanmış kelimelere iniyor, top onların üzerinde geziniyor. "Bunun hangi dilde yazıldığını bilen var mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Knox aniden tetikte, soruyor.

Öne eğilip işaret ediyorum. "Buradaki kelimeler-" Parmağım kâğıda dokunduğu anda kehanete geri dönüyorum. Bedenimin suyun içinde yattığı, yedi başmeleğin üzerimde durduğu ve kendi dillerinde konuştuğu ana. Ancak bu kez beşinci başmelekte değişiyor ve kendimi istemeden konuşurken, başmeleğin sözlerini tekrarlar buluyorum.

"Çünkü senin gerçeğinin ipuçları ortaya çıkacaktır,

Yedinin tarihiyle birlikte bir sürpriz geliyor.

Bir zamanlar doğduğunu sandığınız şey, sevgi ve şefkatli dokunuşlarla değil, nazik lanetlerle yaratıldı."

Bedenim geriye doğru yığılıyor, tercüme edilen kehanet dilimin üzerinde aniden duruyor. Kitap elimi üzerinden tükürür gibi yaparken Knox beni yakalıyor.

Harlow, "Daha fazla saçmalık," diye homurdanıyor.

"Onun için tercüme etti," diyor Elysia, Axel'in eline gözleri kocaman.

"Kitap böyle bir şeyi nasıl yapabilir?" diye soruyor.

Harlow yanıma geliyor ama Knox'a bakıyor. "Hafızayı nasıl izleyeceğini biliyor musun?"

"Evet, ama zihin okuyamayan biri bunu izlememeli. Bunu zihinlerinle paylaşmak zorundayım."

"Tehlikeli mi?" Kelimeler küçük ve boğuk, sanki içimden konuşan şey tüm enerjimi tüketmiş gibi.

Knox elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Olmamalı ama bu bir tuzak da olabilir."

"Köprü boyunca seni tutacağım," diyorum kararlılıkla. "Yalnız gitmemelisin."

"Yapabileceğini düşünüyor musun-"

Sözünü kestim. "Seninle birlikte izleyeceğim."

Harlow'un gözleri bana ve bir anda kayboluyor. "Bunun akıllıca olduğundan emin miyiz?"

"bir şeyin onu orada tutmaya çalışması ihtimaline karşı onu bağlı tutabilecek tek bağlantı benim." Knox'un yüzüne baktığımda, kaşlarını çatan çizgilerini derinleştiren endişeyi fark ediyorum. "Ne oldu?"

"Ben daha çok *kimin* anısı olduğu konusunda endişeliyim." Axel ciddiyle, "Başka seçeneğimiz yok," diyor.

Başımı eğiyorum. "Kehanetin o kısmı biz izlemedikçe bir anlam ifade etmeyecek."

"İstedigine emin misin-"

"Geliyorum," diyorum sertçe, bakışlarımdaki inancı görmesine izin vererek.

Knox doğrulmadan önce inliyor. "Hepimiz gideceğiz." "Az

önce bunun tehlikeli olduğunu söylemedin mi?" Harlow

kesin bir dille sorar. Knox, "Sihrime güvenmiyor musun?"

der.

"Sana güveniyorum, o kadar ki tehlikeli olduğunu söylediğinde sana inanıyorum." Alay ediyor. "Zihnimin kapana kısılma ihtimali varsa oraya girmem."

"Olmayacak. Benimki olacak, ama hepiniz Delilah ile birlikte köprüde durabilir ve bunu zihnimin kemerinden izleyebilirsiniz." Knox bana dönüyor, gözleri yalvarıyor. "Delilah beni bu dünyaya bağlı tutacak."

"Ne köprüsü?" Harlow araya girer.

İçimden homurdanmak geliyor. Herkes hakkında her şeyi bilen bir mahkeme için, böyle bir şeyi onlardan saklayabildiğimize inanamıyorum.

Knox sırtıyor. "Benim sığınağım olan köprü."

Harlow parmaklarını aramızda şıklatarak Knox'un kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Acele et ve yap o zaman! O kadar uzun sürdü ki Lenox muhtemelen iblislerin elinde can verdiğimizi düşünüyor."

Knox boğazını temizler. "Herkes el ele tutuşsun."

Knox'unkini solumda, Elysia'ninkini sağımda tutarak gözlerimi kapatıyorum ve Knox'un ruhunun Harlow, Elysia ve Axel ile birlikte köprüde durduğunu görüyorum.

Knox evimize aval aval bakmalarına ya da soru sormalarına izin vermiyor. Dönüp zihnine doğru adım atmadan önce bana ciddi bir bakış atıyor. Kapısının eşiğinde duruyorum, onu kaybetmemek için kapıyı açık tutuyorum.

Boğazımı temizleyerek sarayın dikkatini çektim ve çenemi gökyüzüne doğru salladım.

"Knox yukarıda gördüklerini yansıtacaktır."

Harlow açgözlülükle ellerini çırpıyor. "Gösteri başlasın."

Ckapt'ca W7

Mahkum

T Mahkûm başını dik tutuyor. El ve ayak bileklerindeki demir prangalar korkunç bir tıkırtı çıkarmasına rağmen, haftalardır ışık görmediği için gaz lambaları onu neredeyse kör etmesine rağmen Mahkûmun egosu en ufak bir şekilde zedelenmedi.

Aslında, mahkûm, sadece çelikle değil, güçle de tepeden tırnağa silahlanmış on muhafızın eşliğinde hücresinden çıkarıldığı anda, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gardiyanlardan birkaçının yüzünde alaycı bir ifade belirliyor, gerginlik ve nefret dalga dalga yayılıyor. Yine de mahkûm onlara aldırış etmiyor, hatta bir gardiyanın öfkesi alevlenip, uyarıda bulunmadan ya da umursamadan mahkûmun sırtına tekme atıp onu güçlü bir homurtuyla yere devirdiğinde bile.

Sonunda, mahkûmun çikolata rengi gözlerini bir duygu parıltısı doldurur. Orada ve bir anda kayboldu.

Nefret.

Titrek bacakları üzerinde yükselirken mahkûmun çenesinde bir kas kıpırdıyor. Hücre dedikleri küçük delikteki hareket kaybından kaynaklandığına şüphe yok.

Tutsak genç ve teni neredeyse sarıya çalan bir renkte. Güneş ışığı almayan bir deliğe atılmamış olsaydı, doğal olarak bronz altın rengi bir teni, gür kahverengi kaşları ve kaba kirli sakallarıyla uyumlu koyu renk yüz hatları olacaktı.

Ayaklarının üzerinde tam olarak doğrulduğunda, bazı muhafızların boyuyla boy ölçüşüyor; 1.80 boyunda, tombul bir göbeği ve kalın ağaç gövdesi gibi bacakları var. Kelepçeli olmasaydı bakışlarındaki o intikam parıltısını kullanabilirdi.

On muhafız onu tünellerden geçirerek adanın şehir merkezine doğru yürütmeye devam eder. O içeri girdiğinde bekleyen kalabalığın nefesi kesilir, yaşadıkları şok odayı titretecek kadar yüksektir. Mağaranın girişindeki su havuzunun etrafındaki banklara sıkışmış ve sardalyalar gibi ezilmiş bir şekilde alana sıkıca doluşmuşlardır.

Herkes bugün yargılanan Fae'lere bir göz atmak istiyor. Kalplerinde bulunduğu varsayılan kötü şöhretli karanlığa.

Mahkum sırtıyor, şeytani bir sırıtışla bir kez daha nefesler tutuluyor. Gardiyanlar onu yanlarına alamadan, en yakınındaki Fae'nin ayaklarına tükürür. "Bir yaratığın aşağılık korkağı," diye küçümsüyor mahkum.

Ona en yakın gardiyan, mahkûm gözünü kırpmadan saldırır. Mahkûmun kafası geriye savrulurken tokat sesi aşağıdaki adada yankılanır.

"Kapa çeneni, seni iğrenç piç," diye alay ediyor muhafız. Öfkeyle gözlerini kırptırıyor ve cevabını yutarken çenesini kaldırıyor.

Muhafızlar onu adanın girişinin sağına doğru çekiyorlar, eğer mümkünse öncekinden çok daha sert bir şekilde, tökezleyip sendelemesini umursamadan. Aksine, tökezlediğinden emin oluyorlar.

Sonu gelmeyen koridorlardan sonra muhafızlar, yüksek tavanlara ulaşan büyük bir çift kapının önünde dururlar. Kapının yanında duran muhafızlar ellerini kabzalarına koyup başlarını muhafız arkadaşlarına doğru eğerek kapıyı çekip açtıklarında derin maun inliyor.

Mahkûmu bekleyen kraliyet aileleri tüm ihtişamlarıyla, her biri kendi sarayının bir unsurunu temsil etmektedir.

En solda Ornx kralı ve kraliçesi oturuyor; siyah saçlı kraliçeyi süsleyen kırmızı elbise, kırmızı takım elbiseli kralınkiyle eşleşiyor; bu ikili ateşi temsil ediyor.

Sağlarında Cardania kralı ve kraliçesi yer alıyor; deniz mavisini ve mavi giysileri Su Sarayı'na duydukları sevgiyi sergiliyor ve görkemli siyah tenlerini tamamlıyor.

Daha da aşağıda, Cennet Evi'nin kral ve kraliçesi güzel bir orman yeşiline bürünmüş olarak tünemişlerdir. Ama onların solunda, yüksek tahtlar boş duruyor.

Son olarak, ortada, Azalea'nın kraliyet ailesi tahtlarında dengeli ve asil bir şekilde oturuyor. Kral Damon ve Kraliçe Elena, güzel bir parıltılı gümüşle süslenmişler.

Odanın içinde çok farklı güçlerin dolaşmasına rağmen, kraliyet mensuplarının hepsinin ortak bir noktası var: umutsuzluk.

Mahkûm sessiz mahkeme salonunda ayaklarını sürüyerek ilerliyor, gözleri zevkle parlayarak tahtlarında oturan asillere doğru yükseliyor. Muhafızlar onu yere demirle zincirlenmiş, siyah bir bezle yüzü gizlenmiş Fae'nin yanına yerleştirirken neredeyse hiç irkilmiyor bile.

Kral Damon ayağa kalkar, safir gözleri iki mahkûma kilitlenir.

"Kraliyet ailesi bugün burada Peter ve Phoebe Maloone'un duruşması için toplanmış bulunuyor. Bir zamanlar Entrile tahtının varisleri olan Hava Hanedanı." Kral Damon sol tarafındaki boş koltuklara bakıyor. "Oybirliğiyle alınan karara göre, Entrile kraliyet ailesi bugün toplantıya katılmayacak. Kaderinizle ilgili kararda eşitlik olması halinde, bir jüri oluşturacağız. Anladınız mı?"

Sessizlik onun tek cevabı.

Kral Damon bakışlarını sağına çevirerek, "Pekâlâ," der. Çenesi eğilir ve Su Sarayı Kralı Henry ayağa kalkıp gitmeden önce onun hareketlerini yansıtır.

Peter, başındaki bez olmadan hareketleri takip ediyor. "Maloone ikizleri hakkındaki iddiaları göz önünde bulunduran mahkeme bugün işleri biraz... farklı yapmaya karar verdi," diye duyurdu Kral Damon.

Kral Henry koltuğuna döner ve bir kez daha hafifçe sallayarak az önce geçtiği kapılar tekrar açılır ve üç muhafız içeri girer.

Peter sonunda tepki verir ve yanındaki Phoebe, kafası siyah bir çantanın içinde gizlenmişken, önlerinde durmakta olan gardiyan botlarının sesiyle dikkat kesilir. Üçüncü gardiyan küçük siyah bir evrak çantası çıkarırken, gardiyanlar hiçbir açıklama yapmadan mahkûmların kollarından birer tane kabaca çekerler. Çantanın tıklama sesini duyan Phoebe gardiyanın onu tutuşuna karşı koymaya çalışınca iki gardiyan daha öne çıkarak onu yerinde tutmaya çalışıyor.

Gardiyan çantadan iki şırınga çıkararak Peter'ın gözlerinin açılmasına neden olur.

"Bir doğruluk serumu," diye duyuruyor Kral Damon, mahkûmlara enjekte edilirken bakışlarında zerre kadar sempati yok. "Adil ve hakkaniyetli bir yargılama için." Yerine oturdu, bakışları diğer saray kraliyet mensuplarına kaydı. "Joseph, eğer başlamak istersen."

Ateş Sarayı'nın kral ve kraliçesi ayağa kalkar, Kral Joseph boğazını temizlerken mahkûmlar acı içinde solur, serum bozuk kan akışlarına zarar verir. Peter'la yüzleşir, kumaştan kurtulmuştur. Doğrudan onun nefret dolu gözlerinin içine bakar ve sorar: "Peter Maloone, bu duruşma boyunca sadece ve sadece gerçeği söyleyeceğine yemin eder misin?"

"Tabii ki hayır, seni pis ateş püskürten," diye tükürür

Peter. Kraliyet ailesi kızmak yerine kıkırdar.

Kraliçe Alexandria eşinin kolunu okşayarak, "Sanırım serum onun üzerinde gayet iyi çalışıyor, canım," diyor. Kırmızı elbisesi, mahkûmlara bakarken kehribar rengi gözlerinin intikam ateşiyle parlamasına neden oluyor.

Açelya'nın kraliçesi ayağa kalkıyor. Elena ellerini gümüş elbisesinin önünde kavuşturur, hareketleri zariftir. "Peter, bugün burada bulunma sebebin kara büyü kullanımıyla ilgili olarak aleyhinde ortaya konan kanıtlar. Böyle bir güç kullandığın doğru mu?"

Peter gözle görülür bir şekilde titriyor, alnındaki bir damar çıkarken boynu kızarıyor. "Evet," diye homurdanıyor, bu itiraf ona acı veriyor.

İkinci mahkûma dönmeden önce Kraliçe Elena'nın bakışlarında bir şeyler kıpırdıyor. "Phoebe Maloone, ikiz kardeşin Peter ile birlikte karanlık güçlere katıldığın için sana karşı işlenen suçları kabul ediyor musun?"

Kekeleyerek "Evet," demeden önce tiz bir çığlık duyuldu.

"Peki göz teması yoluyla zihin kontrolü yeteneğine sahip olduğunuz doğru mu?"

Gerginlik odayı dolduruyor. Kraliyet ailesi nefeslerini tutuyor. Phoebe "Evet!" diye bağırmadan önce yanında acı içinde kıvranmaya başladığında Peter perişan bir halde döner.

"Sahip olduğunuz gücün bilgisi nedeniyle, duruşma görüşünüz kapalı olarak devam edecektir. Anladınız mı?"

"Evet."

"Pekâlâ." Ona döner. "Peter, damarlarında kara büyü dolaşıyor mu?"

Bir homurtu ve bir tükürük. "Evet, seni yavan kaltak."

Kraliçe Elena yoluna devam ederken hiç irkilmiyor. "Phoebe, damarlarında kara büyü mü dolaşıyor?"

"Evet," diye homurdanıyor.

"Peter ve Phoebe Maloone, kara büyü karşılığında içinizden birini bir ölüm ayininde kurban etmek gibi son derece haince bir eylemde bulundunuz mu, bulunmadınız mı?"

Bunun üzerine Kraliçe Elena'nın sesi sanki duymak istemediği cevaba kendini hazırlıyormuş gibi soğuk ve kopuk bir hal alıyor. Hepsinin korktuğu cevap.

"Evet," diye fısıldıyor Peter. "Ve *muhteşem* hissettirdi."

Kadının yüzünü buruşturması adamın içinde belli bir heyecan yaratıyor. "Phoebe, katılımın kardeşinin yönlendirmesiyle mi yoksa kendi özgür iradenle mi gerçekleşti?"

"Özgür irade."

Kraliçe Elena'nın sesi yükseliyor, nadiren öfkesini gösteriyor. "Ve biri üç yaşında küçük bir kız çocuğu olan dört kişilik bir aileyi kurban ettiniz mi, etmediniz mi?"

Kraliyet ailesi mahkeme salonunda gerilmiş, yüz hatlarını tiksinti kaplamıştır. Kral Damon parmaklarını Kraliçe Elena'nın parmaklarıyla birleştiriyor, dokunuşu onu sakinleştiriyor gibi görünüyor.

Peter ve Phoebe bu kez kavga etmeden, hep bir ağızdan, "Evet," derler. "Bunu tekrar yapmak istiyorsunuz."

Peter sırtıtmaktan kendini alamadı. Bu sefer soru bile sormamıştı. "Elbette. Bu gezegende buna benzer bir duygu yok."

Kral Damon tahtından kalkıyor, vücudu gerginlikle titriyor.

"Aloriah topraklarında sadece Gaia Ana'dan verilen elementlerin saf büyüsunü kullanmak bir yasadır. Siz ikiniz sadece kara büyü kullanmak, ona sahip olmak ve böylesine korkunç bir gücü kullanmakla değil, aynı zamanda güç için masumları aramak ve onları soğukkanlı bir cinayetle öldürmekle de en büyük suçu işlediniz." İkizlere doğru küçümseyerek baktı. "Bu vesileyle sizi sürgüne mahkûm ediyoruz."

Kraliyet ailesi ayağa kalkıyor ve Kral Damon'ın arkasında birleşiyor.

"Bir hapisane sizin dönüştüğünüz iğrençliği kontrol altına alamaz, bu nedenle mahkemeler bir araya gelerek sadece bugün için değil, ömrünüzün sonuna kadar geçerli olacak bir anlaşma imzaladı."

Peter'in gözleri saf ve katıksız bir nefretle parlıyor.

"Bizler, Aloriah kraliyet ailesi olarak, Peter ve Phoebe Maloone'u Adora'nın hapisane dünyasına mahkûm ediyoruz; burada hiçbir şartlı tahliye fırsatı olmaksızın zamanın sonuna kadar kalacaklar."

Şok, mahkûmların içinde öyle bir sarsıntı yaratır ki, gözle görülür bir şekilde geri çekilirler ve elleri birbirlerine uzanır. Birbirlerine dokundukları anda, karanlık aralarında dönmeye başlar.

Kral Damon doğrudan ellerine doğru bir ateş topu fırlatır ve parçalanırken acı dolu soluklarını umursamaz.

"Siz ikiniz sadece unvanlarınıza tükürmekle kalmadınız, aynı zamanda bir Fae ırkı olarak savunduğumuz her şeye aktif olarak karşı çıktınız." Gözlerini kısar. "Aileniz şartları kabul etti ve uzaklaştırılmanızı istedi."

Hemen. G nlerinizi geçirmek için ihtiyaınız olan her şey hapishane dünyasının içinde ve portaldan geçtiğiniz anda tüm iletişim kesilecek."

"Bu çok saçma!" Peter bağırıyor.

"Masumları öldürüp yara almadan kurtulamazsınız!" Kral Damon bağırıyor. "Sen Fae kelimesine karşı bir acımasızlıksın."

Kral Joseph alay eder, ateş kralının elleri alevler içinde kıvrılır. "Umarım yaptıkların için yanarsın."

Kraliyet mensupları tek bir el gibi ellerini uzatarak, güzel altın süslemeli sanat eserleriyle bezenmiş bir ayna olu turana kadar sihirlerini birlikte d nd r rl r.

Mahk mların arkasındaki muhafızlar hızla ikizleri ku atır, demir prangaları yerden ve ayaklarından keser ama ellerini kesmezler.

"Tarihe geçeceğiz. Hiçbiriniz aynı şeyi söyleyemezsiniz!" Peter bağırıyor.

"Siz ikiniz var olmuş en nefret edilen Fae'lersiniz. Bu  v n lecek bir şey değil evlat." Kral Damon öne doğru eğildi. "Kendi aileniz bile sizi hatırlamak istemiyor."

Kraliçe Elena, eşinin sert sözleri karşısında irkilir, ancak bu sözlerin doğruluğunu inkâr edemezler.

Kral Damon arkasına yaslanır. "Onları gönderin."

Onun emriyle Phoebe'nin arkasındaki muhafız başındaki örtüyü çekip alır ve kirli sarı saçları, benekli yeşil gözleri ve burnu boyunca uzanan illeriyle kardeşinin ikizi olan geç bir kadın ortaya çıkar.

Muhafızlar ikisini de güçlü bir şekilde itip çığlık atarak ayna geçidine gönderirken gözleri gerçek bir korkuyla açılıyor.

Ckapt'ca W8

Delilah

I Hafıza bizi tükürürken geriye doğru savruluyorum. Kalbim çılgınca çarpıyor, kulaklarım çınlıyor ve ellerim terden sıırılsıklam oluyor. Ama yaşadığım panik, üzerime kazınan yıkımla kıyaslanamaz bile. Knox, Axel ve Harlow'un yüzlerinde.

"Haklıydım. Ada bir yönetim şehriymiş," diye fısıldıyor Knox inanmayarak.

Elysia dizlerinin üzerine kalkıp Axel'e doğru temkinli bir adım atıyor ama Axel geri çekiliyor, başı öfkeyle titriyor. "O bir *ikiz*. Sebep olduğu acıyı biliyor ve yine de yaptı."

"O bir canavar," diye tükürür Harlow.

"En azından artık onun gerçek yüzünü biliyoruz," diyor Elysia usulca, umutla. "Eğer onu gerçek formuna sokabilirsek yok edebiliriz."

"Herkes onun yüzünü hafızasına kazısın."

Emir vermeye devam ediyorlar ama ben onları duymazdan geliyorum. Başka bir şey dinleyemiyorum, zihnim az önce tanık olduğu şeyi işlemek için dönüp dururken olmaz.

Neden en önemli parçaya odaklanmıyorlar?

Hepimizin şu anda gerçekten önemli olan şeylere odaklanması gerekirken, herkesin tartıştığı tüm parçalar başımı sallıyor. Nefes alamıyormuş gibi hissetmemin sebebi.

"Phoebe'nin yüzüne baktın mı?" Aniden soruyorum, Harlow ne hakkında konuşuyorsa kesiyorum.

Knox'un kaşları çatıldı.

"Geri dön ve izle," diyorum usulca. Kendimi onun tepkisine hazırlıyorum. Bir saniye geçiyor, iki, üç.

Knox o kadar şiddetli bir şekilde nefes alıyor ki elim kolunu tutup onu sabitlemeye çalışmak için fırlıyor. İhanet dalgaları çiftleşme bağımıza çarpıyor.

Başını sallıyor, sert parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Hayır," diyor içgüdüsel olarak. "Bu imkânsız." Ayağa kalkmak için kendini zorluyor ve iniltiye yakın bir ses çıkarıyor.

Knox'un ani tepkisi Axel'i düşüncelerinden uzaklaştırarak "Ne oldu?" diye sormasına yetti.

Knox'un gözleri yaşlarla doluyor, bu manzara benimkileri de dökmekle tehdit ediyor. Kalbinin attığını hissettiğim yıkım başka hiçbir şeye benzemiyor.

Knox'un kelimeleri söyleyemediğini fark ettiğimde, "Phoebe Maloone tanıdığımız biri," diyorum usulca. Ama bu sözüm üzerine dudaklarından acı dolu bir homurtu kaçıyor ve midesini tutuyor, hasta olacakmış gibi görünüyor.

Axel geriliyor, Harlow'un gözleri açılıyor ve Elysia'nın kafası bana doğru dönüyor. "Hayır," diye tükürdü Harlow.

Sesinin sertliği irkiliyorum ama bana yönelik olmadığını biliyorum.

Konuşmamı engellemeye çalışırken boğazımı kavrayan dehşetle yutkunuyorum. Alt dudağım titriyor ve kısık sesle fısıldayarak odadakilere "Phoebe Maloone şu anki Hava Kraliçesi" diyorum.

Odadaki tüm oksijen boşalır, ancak Axel'in güçle *patlamasıyla* intikamla geri gelir.

Hava akımı hepimizi yere serdi. Knox içgüdüsel olarak beni yakalarken Elysia şok içinde haykırıyor. Axel göğsünü tutup kükrerken Harlow bizi korumak için hepimizin etrafına bir kalkan fırlatıyor.

"Axel, dur!" Knox içgüdüsel hislerini bir an için bir kenara iterek emrediyor. Axel, Knox'un sesindeki talep karşısında durur, omuzları kulaklarına kadar yükselir. Ama hâlâ ağır ağır nefes alıyor ve elleri aniden iki kılıç tutuyor, sanki kraliçe tam da bu odadaymış gibi bir saldırıya hazır.

"Kardeşimin öldürülmesine yardım eden kadının etrafında *AYLARDIR* dolaşıyorum!" diye bağırıyor. "Eğer onu öldürmemi engelleyebileceğini sanıyorsan, aptalsın!"

Knox bu hakareti sineye çeker, yüz yüze konuşmak ve ona ulaşmak için onu omuzlarından tutarak alkışlar.

"Onu öldürmek için tek şansımız var Axel. Sahip olduğu her şeyle üzerimize gelmeden önce onun karanlık sırrını öğrenmemiz için tek bir şansımız var. Düşünmemiz gereken sadece hayatlarımız değil."

Harlow'un nefesi kesilir. "Aman Tanrım... herkes Hava Mahkemesi'ne tahliye edildi. Onun *konutuna*."

Knox duraklar, ölümcül bir sessizlik. Omuzlarında gölgeler dolaşıyor. Yumrukları yanında sıkılı.

"Bu bir tesadüf değildi," diyor Elysia yumuşak bir sesle. "Peter'ın rıhtımdan Air'e gelmeye çalışmamasına şaşmamalı."

"Bu bir oyun... Uzun zamandır oynadıkları bir oyun." Bakışlarım kütüphanede ve her şeyin gizeminde dolaşıyor. "Hepimizin hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır. Bunu yüzyıllardır planlıyorlar."

"Ailemi öldürdüler," diye fısıldıyor Knox içten içe. "Halkımı düşmanımızın bekleyen kollarına gönderdim."

Harlow, "Sürgüne gönderildikleri gün orada bulunan tüm kraliyet mensuplarını yok ettiler," diyor.

Knox'un gözleri acıyla dolar. "Bundan etkilenen tek kişi sen değilsin Axel. Bunu onlara ödeteceğiz ama zamanı geldiğinde ve mantıklı düşündüğümüzde."

Axel'den hayvani bir ses yükseliyor. Vücudu sesini tutmak istercesine geriliyor, ama sesinin gidebileceği hiçbir yer yok. Kralının kollarına yığılır ve ağlamaya başlar.

"Ne yapacağız?" diye
sordum. Bütün gözler
Knox'a döndü.

Knox bu anda kral rolünü üstleniyor ama köprü boyunca... Köprü boyunca yaşadığı çaresizlik beni neredeyse boğuyor.

Orada diz çöküyor, başı ellerinin arasında, omuzları titriyor. Yanına çöküp kollarımı ona doluyorum.

"Halkım," diye hıçkırıklar arasında soluk soluğa bağıyor. "Halkım... Onları ölüme ben gönderdim."

"Onları kurtaracağız. Hâlâ zaman var Knox."

Başını sallıyor, göğsü kabarıyor. "Sürekli başarısız oluyorum. Tanrılar, Delilah, neden sürekli *başarısız* oluyorum?"

Onun benim için yaptığını yaparak, sırtında yatıştırıcı daireler çiziyorum ve o ağlarken ona sarılıyorum. Söyleyecek sözüm yok. Söyleyeceğim hiçbir şey dostumun ruhundaki tartışılmaz hasarı düzeltemez.

"Ailem hâlâ iktidarda olsaydı bunlar asla olmazdı. İşlerin bu kadar kötüye gitmesine asla izin vermezlerdi."

"En çıkarıcı, en iğrenç yaratıklarla karşı karşıyasın Knox. Bilemezsiniz."

"Ben bir zihin okuyucuyum Delilah ve bunun en önemli olduğu anlarda tamamen başarısız oldum."

Ben bir şey söyleyemeden Knox boğazını temizleyince bedenime geri çekiliyorum. Axel şu an için onun kollarında sessizliğe gömülmüş durumda. Ruhu hâlâ zihinlerimiz arasındaki köprüde ağıyor ama fiziksel olarak yaptığı tek şey sınırlı bir eli saçlarında gezdirmek. Birden omuz silkerek bırakıyor. "Bu, bu ifşaat her şeyi değiştiriyor. Bu aynı zamanda unvanını neden geri almadığını ve kraliyet varislerine gücü neden geri vermediğini de açıklıyor. Bu sadece-"

Axel fısıldayarak, "Dayanmak için çok fazla," diyor. Herkesin gözlerinden vebadan kaçır gibi kaçıyor.

Knox başını öne eğiyor. "Lenox'u bilgilendirmeliyiz, sonra da Aloriah halkını güvenli bir yere nasıl ulaştıracağımıza dair bir plan yapmalıyız."

"Tanrım, bu kaltak gerçekten de yüzyıllar boyunca radarın altında kalmış..." Harlow'un kaşları çatılırken sözleri azalıyor. "Ondan önceki kraliyet ailesi kimdi? Ailesi? Onları öldürüp yerlerine mi geçti?"

"Nasıl olur da kimse bilmez-" Kelimelerim dilimde can verdi. "Zihin kontrolü. Hepsi dev bir yalan ağı. Bu yüzden ada kara büyü tarafından batırıldı, burada yaşanan gerçeği ve tarihi gizlemek için. Ve zihinleri silip kraliçelerinin yüzünü Phoebe'ninkine uyacak şekilde değiştirdiklerinde, herkesin yönetimdeki adaya dair anılarından da kurtuldular."

Knox kelimelerle ifade edilemeyecek bir şaşkınlıkla başını sallır.

"En azından gerçek yüzlerini biliyoruz," diyor Elysia. "Peter'ı öldürmek zor olacak çünkü gerçek yüzünü giymekten hoşlanmıyor gibi görünüyor, ama Phoebe... o hala gerçek derisini giyiyor."

"Ama koca bir kıtadaki insanları ondan nasıl uzaklaştıracamız?" Dehşetle söylüyorum. "Onların haberi olmadan onları güvenli bir yere götürebileceğimiz bir senaryo yok. Her yerde nöbetçiler var, bu yüzden insanları hareket ettirmeye çalıştığımız anda haberi olacak."

Axel tiksintiyle, "Casuslarının ortalığı kirlettiğinden bahsetmiyorum bile," diye tükürüyor. Knox doğrulur. "O zaman onlar ne olduğunu anlamadan ikisini de öldürürüz."

Burnumun kenarını sıkarak iç geçiriyorum. "Onları öldürmek için her şeyi yaparım ama Phoebe'yi öldürdüğümüz an Peter saldıracak."

"İkisini ondan alan kişi ben olmak istiyorum." Axel'in çenesi titrer.

Yanaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ve boğazını kesecek olan da ben olacağım... yine," diye ekliyorum.

"Tüm bu ölüm ve kara büyü başımı ağrıtıyor," diye inliyor Harlow, şakaklarını ovuşturarak. "Her şeyden önce Lenox'a, griffinlere ve kapsüle geri dönelim ve eve dönüş yolunda bir plan yapalım."

"Harlow haklı, şu anda sindirmek için çok fazla şey var. İhtiyacımız olan-"

"Sahip olmadığımız zaman," diyorum Elysia'nın sözünü keserek. Yüzünü buruşturuyor ama söylediklerimi yalanlamıyor.

Herkes odadan çıkarken, elimde olmadan, hâlâ anılarla dolu olan kitaba bakıyorum. Kimse beni durduramadan kitabı kaptığım gibi kolumun altına sıkıştırıp kapatıyorum. Arkamdaki kitaplığa dönerek yüzümü buruşturuyorum.

Düzinelerce kara büyü kitabı var. Asla yapamayacağım-

"Angel?" Knox beni şaşırtarak soruyor.

Bir elimi atan kalbimin üzerine koyarak, nefes alıyorum. "Tanrılar, bana gizlice . Burada olmaz."

Bir an için utandı. "Üzgünüm, Angel."

Özrünü elinin tersiyle iterek bakışlarımı tekrar kara büyü kitaplarının bulunduğu kitaplığa çeviriyorum. Sırtlarında sayılar ve sonsuz seriler var, hepsi birbirine bağlanıyor. Sağ tarafta, altın yumurta şeklindeki bir süsleme kitap yığınının yukarıda tutuyor.

Avucumdan daha büyük olamaz, bu kadar ağır kitapları taşıyabildiğine göre gerçek altın olmalı.

Tanrım, Hazel haklıymış. Bu bir koleksiyon... ya da belki de başından beri biliyordu. "Hepsini almalıyız. Düşüklerinde ne olduğuna bak yanlış ellerde."

Knox başıyla onaylıyor. "Ayrıca hangi büyü ve lanetlere karşı çalıştığımızı bilmenin de zararı olmaz."

"Yine de hepsini getirebileceğimizi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Knox parmaklarını şıklatıyor, sestten siyah duman benzeri bir gölge çıkıyor. Bir anda tüm kitaplık yok oluyor, geriye sadece yumurta şeklindeki kalıyor. Knox eğiliyor ve bir avuç dolusu küçük çakıl taşı alıyor. Kitaplar.

Doğru ya. Onları küçültebilir. Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bunu asla atlatamayacağım."

Knox bir parmağını dudaklarına götürmeden önce küçültülmüş kitapları cebine sokuyor.

Bu kalsın.

birine güvenmiyor musun?

Şu anda senden başka kimseye güvenmiyorum, diye itiraf ediyor.

Bakışlarım, sarayın geri kalanının bizi beklediği kütüphane kapısına yöneliyor. Knox çenemi hafifçe eğerek ellerini ellerimde birleştiriyor ve

beni kütüphaneden çıkardı.

Kapıyı kapatmadan önce, son saniyede dönüyorum. Nedense bu odayla ilgili her şeyi hafızama kazımak için içimde derin bir dürtü var.

Ben de öyle yapıyorum.

Knox derin bir iç çekti. "Lenox'a dönüp plan yapalım." Başka bir şey söylemeden beni koridora çekti, merdivenlerden inerken sessizdi.

Ev öncekinden çok daha tekinsiz hissettiriyor. Artık burada kimin yaşadığını bildiğimize göre, kara büyü'nün duvarlara yapışmasına şaşmamalı. Yıllardır mı çalışıyorlardı? Yüzyıllardır mı?

Aniden durdum. "Belki de kaleyi tekrar aramalıyız? Bize planlarını anlatacak bir şey arayalım mı?"

"Burayı zaten baştan aşağı aradık. Şimdiye kadar planlarıyla karşılaşmış olurduk."

Knox ve benim arkamdan gelen herkesin sabit adımları, yavaş kalp atışlarımın ritmiyle çınlıyor.

Sanırım uyuştum.

Büyük duygular hissetmem gerektiğini biliyorum, belki de ağlıyor olmalıydım, ama... Sadece hiçbir şey hissetmiyorum. Öğrendiğimiz her şeyi, bunların yansımalarını hissetmem gereken kalbimde bir boşluk var ama yine de hiçbir şey yok.

Aynı şey Knox için söylenemez. Daha önce olduğu gibi yürüyor ve yürüyor, ancak köprü boyunca acıdan sakat kalan bir adam var.

Ayna geçidine geri dönmemiz uzun sürmüyor. İçeri bakıyoruz ve Lenox'un eli bir kılıca sarılmış, endişeyle önünde volta attığını görüyoruz.

Knox öne doğru bir adım atıyor ama ben elimi uzatıp pazusuna dolayarak onu durduruyorum. "Bekle."

Sırtımda hissettiğim gözlere aldırmadan dönüp kaleye doğru yürüyorum.

Önümde gördüğüm tek şey sonumuzun başlangıcı. Bir canavarın gerçekten yaratıldığı yer, birinin iltihaplandığı ve entrikalar çevirdiği yer.

Benden her şeyimi alan adamın güvenli bir sığınak bulduğu yer.

Bu düşünce bir an aklımdan geçiyor ve sonra ellerimi kaldırıp fısıldıyorum:
"İnsanların sevdiği şeyleri elinden alabilecek tek kişi sen değilsin."

Uğursuz bir sırtışla, altın ateş kaleyi sarar ve bir yıldız kadar parlak yanar.
Her şey yanar, külden başka bir şeye dönüşmez.

Knox'un yanıma geldiğini hissettiğimde, aylardır kalbimde olan nefret serbest kalıyor. "O benden her şeyimi aldı. Birinin bu iyiliğe karşılık vermesinin zamanı gelmişti."

Ckapt'ca W7

Knox

A Delilah'yla yan yana durup düşmanımızın evini yerle bir edişini izlerken damarlarıma hastalıklı bir tatmin duygusu doluyor. Yine de hiçbir şey ailemin ölümünü gördükten sonra göğsümdeki sızıyı dindirmeyecek. on yıllardır ilk kez bugün yüzlerini gördüm. Hatıralarında, vefat ettikleri zamandan çok daha gençtiler, o kadar ki duruşmanın ne zaman gerçekleştiğini merak ediyorum.

Delilah topuğunun üzerinde dönüyor, avuç içi kalçasına bağlı hançere dayanıyor. Onu sırtında ejderha kabızalı kılıcı olmadan görmek sarsıcı. Issız düşüncelerimden sıyrılıp, ailemin anılarını gördüğümde yüzeye çıkan duyguları ve masum insanları bir kez daha tehlikeye atmanın sakatlayıcı başarısızlığını kilitleyerek Delilah'nın peşinden gidiyorum. Şu anda herkesin ihtiyacı olan kral oluyorum.

Aynalı geçidin diğer tarafında, bakışlarında binlerce duygu dolaşan Lenox, biz yaklaşırken aniden durur. Aynanın içinden özlemle bakıyor.

"Tanrılar, acele edip onu bu acıdan kurtarabilir miyiz?" Harlow tersledi.

Elimi güzel bir hareketle sallıyorum. "Devam et o zaman, kimse seni durduramaz." Birden doğruldu. "İlk ben gitmiyorum."

Delilah ilerlemeden önce gözlerini devirir. "Tanrılar, Harlow." Delilah göz ucuyla bile bakmadan dönen aynanın içinden geçer, Lenox'un hatlarına muazzam bir rahatlama getirdi.

"Güvenliğini sağlamak için başka birine ihtiyacın var mı, Harlow?" Alaycı bir şekilde sordum.

Bana ters ters baktı. "Onu durdurduğunu görmedim."

Omuz silkiyorum, o portaldan geçmeden önce bir yanıt vermeye tenezzül edemeyecek kadar bitkinim. Axel bakışlarını omzumun üzerinden arkamdaki yanan kaleye çevirmeden önce bana bir bakış atıyor.

Gözlerinin içine bakarak, onun da geçtiğini duyana kadar bekliyorum, sonra onlar benim kaybolmamdan endişe etmeden önce boynumu arkamdan kıvrıp sıçırıyor, hastalıklı bir delinin bizi geçitten takip edemeyeceğinden emin oluyorum.

"O ne?" Lenox içeri girdiğim anda patladı. Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Görüyorum ki seni doldurmuşlar."

"Beni bilgilendirdin mi?" Lenox kekeliyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Bitmek tükenmek bilmeyen sorularıyla baş ağrımı daha da artırmadan önce zihnine girip ona tam olarak ne gördüğümüzü gösteriyorum. Ailem ortaya çıktığında ve Phoebe'nin yüzü -Hava Kraliçesi- görüldüğünde irkilmemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Lenox benim kadar başarılı değil. Vücudu gözle görülür şekilde titriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Harlow ona dokunmak için elini kaldırır, ancak ne yaptığının tamamen farkındaymış gibi elini hemen bırakır.

"Kimseye güvenebilir miyiz?" diye fısıldıyor içten içe. "Hayır."

Sert yanıt hepimizin arkasında duran Delilah'dan geliyor, bakışları geçidi açık tutan kayaya saplanmış ikiz hançerlere kilitlenmiş durumda.

Bugünlerde her zaman hissettiğime güvenebileceğim tek şey endişe ve Delilah'nın tarafının endişe ve öfkeyle dolup taşıdığı şu günlerde buna hiç ihtiyacım yok. Bu beni neredeyse yakıyor ve bu düşünce kasırgasını durdurmak için hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bir şey yapamayacağını biliyorum.

Peter Maloone'un ölümü.

Delilah'nın kafası sonunda kılıçlardan ayrılır. "Aman Tanrım."

İnançsız ses tonu içimde bir alarmı harekete geçiriyor ve dikkatli olmam için bir uyarı feryadı koparıyor. "Ne oldu?"

"Kamp ateşi hikayesi."

Beklediğim bu değildi. "Ne kamp ateşi hikayesi?"

"Asilerle birlikte insan topraklarında seyahat ederken, bir akşam hepimiz ateşin etrafında hikayeler anlattık. Nolan bir tanesini paylaştı-"

"Nesiller boyu süren bir kara büyü lanetini aktaran bir kadının hikâyesi hakkında," diye araya girdim, yapbozun son parçası da yerine oturunca içimde bir kez daha dehşet ve şok dalgaları yükseldi.

Harlow'un nefesi kesilir. "Nolan'ın hikâyeyi daha önce anlattığını duymuştum. İkizlerin sürgün edilmesiyle sona "

"Bunca zamandır tüm sorularımızın cevabının bir kamp ateşi hikayesinde önümüze serildiğini mi söylüyorsunuz?"

Delilah bir kahkaha atar.

Ses o kadar ani ve sarsıcı ki maiyetimdeki herkes bakışlarını eşime çeviriyor. Duramıyor.

Ses odayı dolduruyor ama içinde zerre kadar mizah barındırmıyor.

"Tabii ki öyle," diye gülmeye devam ediyor, gözünün kenarını silerek.

Yavaşça eşime doğru adım atarak ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum.

"Delilah, bu kadar komik olan ne, Angel?"

karnını tutuyor ve histerik bir şekilde kıkırdıyor. "Bunca zamandır gözümüzün önündeydi!"

"Bilemezdin," diyor Elysia usulca.

Delilah homurdanır. "Ah lütfen, muhtemelen bu hikayeyi *kendisi* yaydı! Burnumuzun dibinde hepimize eziyet ederken iğrenç bir şaka gibi bundan zevk alıyordu."

Kabul ağzından yırtılır ve bir kez daha gülerək ahududulu bir ses çıkarır.

Harlow, "Onu tokatlayabilirim," diye teklif eder.

Elysia nefesinin altından, "Böyle bir şey yapmayacaksın!" diye fısıldar.

"Birinin ona biraz akıl vermesi lazım. Aklını kaçırmış." "Harlow!" Dişlerimi sıkarak azarlıyorum. "Şimdi sırası değil."

Delilah derin bir nefes alarak aniden durur. "Hayır, o haklı, sanırım biraz-"

Harlow kimse onu durduramadan önüne geçer ve suratının ortasına bir tokat atar.

Delilah'nın başı darbenin şiddetiyle yana savruldu, saçları havada uçtu. Sonraki *milisaniyede*, Harlow'u duvara yapıştırdım, elim boynunda, köpek dişlerim boğazında alevlendi. Gözlerimde ateş yanıyor.

"Eğer bir daha ona elini bile sürersen, seni lime lime ederim ve her bir parçanı farklı bir kapıdan atarım, böylece bir daha asla bütün olamazsın." Onu öncekinden daha sert bir şekilde duvara iterek, "Anladın mı?" diye bağıyorum.

Yarı cadı bana sırtacak kadar cesaretli. Ruhumun derinliklerinden ölümcül bir hırıltı yükseliyor.

Minik bir el koluma kondu. "Knox, bırak onu. Bunu ben istedim."

"Hayır, istemedin."

"Gerçekten önemli olan şeylere odaklanabilir miyiz?" Delilah yalvarıyor. "Düşmanımızın kim olduğunu biliyoruz. İsimlerini, *yüzlerini*, Knox'u biliyoruz. Aradığımız her şey bu." Kolumu çekiştirmeden önce oflayıp pufluyor ve beni elimi bırakmaya zorluyor. "Tanrı aşkına Knox, buna ihtiyacım vardı!"

Ona bakıyorum ama yanağındaki kırmızı yanık el izini görünce tekrar homurdanıyorum.

Delilah gözlerini deviriyor. "Bunu daha sonra halledebilir miyiz lütfen?"

"Knox, o haklı. Gülmeyi kesti. Önemli olana geri dönelim."

Bunu Axel söylüyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Harlow'a aynısını Elysia'ya da yapmasını emrederim mi ve sana da bu işin peşini bırakmanı söyleyeyim mi?" Alay ediyorum.

Fae parlıyor. "Hayır."

"Kesinlikle."

Delilah hırlıyor, göğsünden çıkan alçak ve tehlikeli ses tuhaf bir şekilde doğrulmamı sağlıyor, özellikle de *bana* emrederken. "Bırak onu."

Elimi yüzüme sürerek Harlow'a dönüyorum. "Özür dile," diye emrediyorum.

Gözlerini deviriyor ama "Özür dilerim" diye ofluyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en az samimi özürdü, bu yüzden iyi bir önlem için gölgeleri beline sarıyorum ve Harlow'u Delilah'dan ve benden uzağa yerleştiriyorum, daha çok onu hala casusun boğazını koparmak isteyen koruyucu öfkemden korumak için.

Harlow'un itirazını görmezden gelerek diğerlerine dönüyorum. "Onları nasıl alt edeceğimize dair bir fikri olan var mı?"

Harlow başını sallar. "Karanlık Lord'u yakalamak için çok iyi bir plan yapmak gerekecek."

"Peter," diye araya giriyorum, onun tehditkâr sıfatını elinden almak istiyorum.

Ve Delilah'nın dudaklarını süsleyen nazlı gülümsemeye bakılırsa, bu duygu hoşuna gidiyor. Harlow gözlerini devirerek, "Peter," diye tekrarlar. "O aptal değil

Onu öldürmenin tek yolunun bu olduğunu bilerek gerçek formuna dönecek." "Ya onu öldüremezsek?"

Herkes durup bana aval aval bakıyor. Delilah da dahil. "Ciddi olamazsın," diye tükürüyor Axel, öfkesi alevleniyor.

"Sonunda gerçekten önemseydiği bir Şey bulduk - onun kara kalbine çarpacak bir Şey. Neden onu elinden almıyoruz ve günlerini sefalet içinde geçirmesi için hapishane dünyasına srmyoruz?"

Ne de olsa Delilah'ın asıl istediği buydu. Ve bakışlarındaki duygu parıltısına bakılırsa, aylar önce insan topraklarına doğru yola çıkmadan önce ettiği yemini hatırlıyor.

"Ve tekrar gitmenin bir yolunu bulmasına izin mi verelim?" Harlow tıslar.

"Hiç Şansı yok." "Yine de gerçek formuna dönüŐmeyecek ve bu sadece devam ediyor. İnsanlar her gün acı çekiyor. Zamanımız yok," diyor Elysia ve hepimize büyük bir bedeli olduğunu hatırlatıyor.

"Tüm bunları eve dönerken konuŐabiliriz. Aradığımız cevapları aldık ve artık yüzünü de biliyoruz. Gerisini biz çözeriz" diye öneride bulundum.

Elysia arkasını dönüp portala bakıyor. "Belki de bunu eve gitmek için kullanabiliriz?"

"Bunun sadece hapishane dünyasına açılan bir portal olduğunu sanıyordum," diye düşünüyor Delilah, başını yana eğerek onu incelerken.

Elysia başını sallar. "Ben yle düşünmüyorum. Sadece tek bir dünya için portal oluŐturmak diye bir Şey yoktur. Bu sadece göstermek için hecelendi-"

Parmakları altın süslemeye değdiği anda vücudu donuyor.

Axel, onu geri çekmek için ellerini beline dolayarak hamle yapıyor, ancak bunun yerine g yüzünden odanın diğer ucuna savruluyor.

Elysia okurken gözleri bulanıklaşıyor.

"Bir set doğdu, diğer i dövdü, bir araya getirildiklerinde kanları akacak.

Ama aldanmayın, çünkü ayna majestelerinin bir çekiciliği vardır.

eliğinizi birleştirin ve kükreyerek saldırın ve altın kaderinizi rn.

Ve böylece terazi onların karanlık ruhlarını yutacak."

Lenox, yüzünü buruşturarak başının arkasını ovuşturarak Axel'e yardım eli uzatıyor. Bu sırada Elysia pasajı tekrar tekrar okuyor.

"Bıçaklar yüzünden," diye fısıldıyor Delilah.

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez Elysia sanki uzun bir mesafe koŐmuŐasına nefes nefese kalıyor. Axel bir kalp atışı içinde onun yanındadır, başını sallamadan önce hareketleri tereddütlüdür ve dizlerinin üzerine çökerek yatıştırıcı bir Şekilde sırtını ovar.

Elysia'nın ağzı konuşmak için açık kalır ama onun yerine ayna mavi ışıkla dönerken, görüntü değişirken soluklar büyük odayı doldurur.

kalenin altın alevler içinde yükseldiği hapishane dünyasının arnavut kaldırımli araba yolu-

"Bunlar Griffinler," diye bağıyor Lenox şaşkınlıkla, bir adım öne çıkıp içeriye bakıyor.

Bakışlarım, ayna portalında okyanusun ortasındaki mağaraya benzeyen adanın görüntüsünden, yukarıda uçarak bölgeyi gözetleyen iki griffin'e ve aynanın önündeki kayadan ikiz ejderha kabızalı kılıçlara gidip geliyor. Delilah öne doğru adım atıyor, duyguları kalbinde dönüp dururken bağımız acımasızca çekiştiriyor. Bağdan Aurora'ya bir şey göndermiş olmalı çünkü griffin havada duruyor.

Tanrım, şimdi de gidip onu korkuttum. Muhtemelen bir şey olduğunu düşünüyordur, diye endişeleniyor Delilah.

Merak etmeyin, endişelerini gidermek için kısa süre içinde onunla yeniden bir araya geleceğiz.

Gözlerimi aynaya dikip yüksek sesle düşünmeden edemiyorum. "Acaba bilinçli mi?"

"Sana bunu düşündüren ne?" Delilah soruyor, bakışları geçide ve ötesindeki Aurora ve Zephlyn'e çevrilmiş.

Cevap verir gibi ellerimi ona doğru sallıyorum. "Elysia'yı dinliyordu. Bizi gönderdiği yeri seçebileceğimizden şüphe ettiğimiz an, gitmemiz gereken yere dönüşüyordu."

Harlow portalı işaret ederek, "Başka diyarlardan şeytani yaratıkları nasıl çağıracağını bulmasına şaşmamalı," diyor. "Kendi hapishanesinden ilham almış."

Lenox, düşündüğü gibi neredeyse refleks olarak Harlow'un yanına adım atarken çenesindeki kılları ovuşturur. Harlow'un gözleri açılıyor ama yüzüne bir kez daha kayıtsızlık maskesi geçirirken şaşkınlığı geçip gidiyor.

Elysia ve Delilah karşılıklı bakışır.

Görünüşe göre bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Lenox'un sesi sessiz odayı dolduruyor. "Sence onu yanımızda götürebilir miyiz?"

"Neden olmasın anlamıyorum." Omuz silkiyorum. "Ancak onu nasıl taşıyacağız ve nasıl saklayacağız... bu biraz zor olacak. Bunun yanlış ellere geçmesine izin veremeyiz."

"Tabii bizi tükürdükten sonra ortadan kaybolmaya karar vermezse," diye mırıldanıyor Elysia.

Delilah'nın eli kolyesine gider. "Belki de onu gizlemeliyiz. Başkalarının haberi olmadan ona göz kulak olabiliriz... tabii kaybolmazsa."

"Kılıçları içeride bırakmak zorunda mıyız?" Yüksek sesle söylüyorum.

Delilah soluk soluğa onlara dönerken aramızdaki bağda kayba benzer bir duygu yuvarlanıyor. "Tanrılar, umarım olmaz. Kılıcımdan ayrılmaya dayanamıyorum."

Elysia onun yanına yaklaşıp başını sallıyor. "Az önce aldığım kehanette çeliğinizi birleştirin ve kükreyerek saldırın diyordu. Tahminimce bu yeniden birleşen kılıçlar."

Delilah'nın göğsü rahatlamayla kabırır.

Aynadan yüzümü çevirerek odaya bakıyorum. "Burada çok fazla tarih var, kara büyülerinin gömdüğü sırlar. Geri dönüp burayı keşfetmeliyiz."

"Onu Aloriah'a yaklaştırmalıyız," diye mırıldanıyor Axel nefesinin altında.

Lenox homurdanıyor. "Zaten orada olduğuna hiç şüphe yoktu. Kraliyet ailesinin bu kadar uzağa seyahat etmesi güvenlik açısından endişe verici. Eğer bir şey olursa, mahsur kalırlar."

"Lenox haklı," diye düşünüyorum. "Nasıl olduğundan emin değilim ama içimden bir ses ikizlerin onu bu ıssız yere sürüklediğini söylüyor."

"Eğer Hazel bizi takip ediyorsa..." Axel, Elysia'nın sözleri karşısında sertleşiyor. "Her şeyi bildiğimizi rapor etmesi ne kadar sürer?"

Elysia'nın sorusu herkesi duraklatır. Tansiyon yükselir.

"Acele etmeliyiz," diyorum aniden. "Herkes geçitten geçsin. Delilah-"

Bu sözlerin ağızımdan çıkmak üzere olduğuna inanamıyorum.

"-Ben portalın yarısına kadar girip çıkacağım, elinize kilitleneceğim ama en son çıkan siz olmalısınız. Kılıçları çıkardıktan sonra portalın dik duracağına güvenmiyorum."

Cesaretle başını sallıyor. "İkisi de mi?" "İkisi de,"

diye onaylıyorum.

Sarayım portaldan atlarken, griffinlere ve denizkızlarına aniden ortaya çıkışımızla ilgili güvenceler mırıldanırken, etrafa son bir kez daha bakıyorum. Kalbimin ve ruhumun derinliklerinde bir şeyler bu yere bağlı hissediyor. Bir parçam bunun büyümün hak ettiği yere döndüğünü bilmesi mi yoksa bir Holloway olarak kanımın Aloriah topraklarını ve Öz Mahkemesi'ni yönetme hakkını bilmesi mi olduğunu merak ediyor.

İşte o zaman bir yemin ettim. Tutup tutamayacağımdan emin değilim ama yine de diliyorum.

Şimdi yükselmiş olan bu adaya, yönetim mahkemelerinin uyum içinde hükmetmeyi hak ettiği yere geri dönmek ve onu eski ihtişamına kavuşturmak.

Arkamdaki ayna sanki sessiz yeminime cevap verircesine parlıyor.

Düşüncelerimin doğru olup olmadığını merak edecek vaktim yok. Bunun yerine, bir ayağımı aynanın içinden geçiriyorum, diğer ayağımı yönetim adasının içinde sıkıca tutarken garip hissi görmezden geliyorum ve elimi Delilah'ya uzatıyorum.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldanıyor.

Elini benimkinin içine soktuğunda, dokunuşumuzdan bir elektrik uğultusu geçerken aramızdaki bağ parlıyor. Delilah bir elini orijinal ejderha kabız kılıcının üzerine koyarken titriyor. Sonra altın bir güç eli yeni ikizinin kabızasını sarıyor.

Derin bir nefes alarak yavaşça nefes verir.

"Üç, iki...bir!"

Hiç vakit kaybetmiyorum. Delilah ikiz kılıçları serbest bıraktığı anda, onları kavradığı ve eli benim elimde, onu çekiyorum ve bizi geçide fırlatıyorum.

Şehrin girişindeki kayalık araziye düşüyoruz. Aldırmıyorum bile, göğsüm rahatlamış bir şekilde kabırıyor. Başardık.

Dönüyorum, aynanın ayakta kaldığını görüyorum - ya da belki de yüzüyor demeliyim. Yüzeyindeki mavi girdap hâlâ parlıyor ama geldiğimiz odayı artık göremiyoruz. Bana bakan tek şey, şaşkın bir Delilah ile birlikte darmadağınık halim.

"Anılarını paylaşmak ister misin?" Naia aniden sordu ve Delilah'nın yanımda irkilmesine neden oldu.

Onlara güvenilebilir mi? diye soruyor.

Eğer , içimden bir ses aynanın yok olacağını söylüyor.

Delilah kapsüle dönmeden önce nefesinin altında mırıldanıyor. *Sonra etraflarında yüzen anılarımızı gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.*

Gülümsememi engellemek için savaşıyorum.

Zihnimin bir bölümünü Naia'ya açarak, karşılaştığımız her şeyin anılarını ona gönderiyorum. O hepsini sindirmeye çalışırken biz de bekliyoruz.

Delilah haklıydı. Ona okyanusu geçerken yaşadıklarımızı gösterdiğim anda Naia'nın yüzünde beliren ifade paha biçilemez. Çenesi çözülüyor, kırmızı parlayan gözleri açılıyor ve öyle yüksek sesle soluyor ki, sürüsü bir anda etrafını sarıyor.

Naia'nın ona gösterdiğim her şeyi paylaşma yeteneği var mı yoksa ona körü körüne mi inanıyor, emin değilim ama Naia bakışlarını arkamdaki portala sabitlemiş bir şekilde ileri atılırken bana doğru gönderdikleri ölüm bakışları tamamen durdu.

"Buna inanamıyorum," diye nefes alıyor.

"Demek doğruymuş. Bir zamanlar yöneten bir şehir varmış," diye mırıldanıyor ikinci Amelia.

Psişik yeteneklerin ötesinde bir çeşit zihin kontrolüne sahip olduğu kesin.

Mahkeme üyelerimden hiçbirisi bu konuda yorum yapmadı. Yine de muhtemelen bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorlar.

"Ne demek *doğru*?" Delilah sorar.

Amelia omuz silkiyor, aniden nazlanıyor. "Sadece daha önce okyanusta böyle bir şey olduğunu duymuştuk."

"Ne kadar zaman önce?" Ben sordum.

"Nedir bu, sorgulama mı?"

"Amelia," diye azarlar Naia. "Cevap ver ona."

Gözlerini deviriyor, açık sözlülüğü Harlow'a o kadar benziyor ki kendimi gülmek isterken buluyorum, ta ki "Lanetin Fae'lere ve bu topraklara ilk kez yerleştirildiği sıralarda" diyene kadar.

"Yüz elli yıl önce," diye fısıldıyor Delilah.

"İkizlerin çok meşgul olduğu kesin," diye mırıldanıyor Harlow nefesinin altında.

Bu söz üzerine Axel yine donakalıyor, omuzları kulaklarına kadar yükseliyor. "O sırada okyanustan başka bir şey duydun mu?" Delilah soruyor.

Amelia cevap vermek için ağzını açtığı anda kapsül aniden dikkat kesilir, kraliçelerini kuşatır, güç parmak uçlarında dönmektedir.

Sertleşerek kendi ellerimi silahlarıma götürüyorum ve bir Delilah'nın yanında buluyorum kendimi.

"Ne oldu?"

Naia'nın solungaçları düzleşti, tüm vücudu gerildi. Tıslıyor, "O şey kendi aklı vardır."

Amelia hırlamaya yakın bir ses çıkarır. "Ve savaşmamızı istiyor."

İlk başta neden bahsettiklerinden emin olamıyorum, bunun başka bir bilmece olup olmadığını merak ediyorum ama sonra gözlerinin nereye dikildiğine dikkat ediyorum, bana değil, yanımdan *geçip* gidiyorlar. Yavaşça dönüyorum, elimde olmadan kılıcı elimden düşürüyorum, metal kulaklarımda çınlayan bir çınlamayla kayalık araziye çarpıyor.

"Tanrılar," diye nefes alıyorum.

Belki de onları çağırıyorumdur. Bir kez daha yer değiştiren aynaya bakarken onlara kesinlikle ihtiyacımız olacak.

Artık yüzüme ve yüzümdeki korkuya bakmıyorum. Bunun yerine kan, vahşet, ölüm ve savaş dolu bir dünyaya bakıyorum.

Haftalardır sürdürdüğümüz savaşın ön saflarında yer alan biri.

Karanlık Lord Peter Maloone'un Aloriah'ı devirip ardında büyük bir yıkım bırakırken şeytani ordusunun saflarında yürüdüğü bir film.

Ckapt'ca 70

Delilah

I Sanırım hasta olacağım.
"Çok geç kaldık," diye fısıldıyorum içimden. Gözlerime yaşlar doluyor.

Knox'un sesi ıstırap dolu. "Nolan neden haber göndermedi?" A
Göğsünden feryada yakın bir ses yükseliyor. "Tanrım, ya o-"

"Hayır." Axel sertleşir. "Bunun olmasını reddediyorum-"

"Bu, insan topraklarından önce aldığım vizyon. Gerçekleşiyor."

Tıpkı gördüğüm gibi. Bir karanlık dalgası Aloriah topraklarında ilerliyor, ama tam olarak nerede olduğunu bile söyleyemem. Her yer harabeye dönmüş. Binalar yıkılmış, insanlar dağılmış, bedenleri parçalanmış halde yatıyor. Her şey ateşe verilmiş ve şeytani ejderhalar gökyüzünde uçarak güvenlik için kaçan vatandaşların üzerine dehşet yağıdırıyor. Tüm bunlar olurken, yerde, çok büyük ve yok edilemez şeytani bir ordu, fethettiklerini sahiplenerek her yerde ilerliyor.

Yaptığım her şey, çabaladığım her şey bu andan kaçınmak içindi ve yine buradayız, bir kez daha masumları kurtarmak için çok geç kaldık.

Gölgeler sıkılı yumruklarının etrafında dolanırken Knox'un göğsünden derin bir homurtu yükselir. Uzun süre kalmazlar ama öfkeyle kükrediğinde patlarlar.

Arkasına uzanarak kılıçlarını kınından çıkardı. "Oraya girmeden önce bir plana ihtiyacımız var."

Naia ileriye doğru süzülüyor, bakışlarında nefret yanıyor. Hareketinden çıkan su, artık gizli yönetici şehir olarak bildiğimiz yükselen adaya çarpıyor. "Yürüdükleri yerin arkasında bir göl var. Kapsülüm ve ben yer değiştireceğiz-"

Knox onun sözünü keser. "Işınlanabiliyor musun?" diye soruyor inanmayarak.

"Kapsülümün hangi güçlere sahip olduğu şu an için önemli değil. Saldırmak için bekleyen şeytani yaratıklara karşı gücümüzle arkadan savaşağız."

Knox geniş ve kuşkulu gözlerle ona bakar.

Şok olmaktan kendimi alamıyorum. Bunca zaman boyunca gemimizin yanında kalmalarına hiç gerek yoktu. Önden gidebilirlerdi. Belki de Naia doğru söylemiştir.

Belki de her zaman bizim tarafımızdaydı.

Naia bakışlarını bana kaydırdı. "Aşağıda başka ne aldın çocuğum?" Başımı geriye atıyorum ve beni acele ettirmek istercesine elini . "Kehanet."

Elysia'nın aynaya dokunduğunda çevirdiği ve benim de kara büyü kitabına dokunduğumda çevirdiğim kelimelere geçmeden önce kelimelerim üzerinde tökezliyorum.

"Bir set doğdu, diğeri dövüldü, bir araya getirildiğinde kanları akacak.

Ama aldanmayın, çünkü ayna majestelerinin bir çekiciliği vardır.

Çeliğinizi birleştirin ve kükreyerek saldırın, altın kaderinizi örün. Ve böylece terazi onların karanlık ruhlarını yutacak."

Elysia başını sallar. "Bir tane daha vardı."

Parmaklarımı şıkatıyorum.

"Bir zamanlar doğduğunu sandığınız şey, sevgi ve şefkatli dokunuşlarla değil, nazik lanetlerle yaratıldı."

Naia başını öne eğdi. "Daha fazlası gelecek çocuğum ve geldiğinde sakın afallama. Bu duyguyu seni ileri itmek için kullan ve ne yaparsan yap" -gözleri avuçlarımdaki ikiz ejderha kılıçlarına kayıyor- "bunu ele geçirmelerine izin verme."

Naia bir veda bile etmeden ayrılırken keskin bir nefes alıyorum. Kapsülü öylece kayboldu. Ne bir ışık parlaması ne de bir su dalgalanması var. Bir zamanlar salındıkları yerde hiçbir şey yok.

Knox yavaşça bana döndü. "Bıçaklar senin. Onları tutabilir misin?"

Hiçbir şeyin onları benden almasına asla izin vermeyeceğim. "Kesinlikle."

Çenesini eğiyor. "Gerisinin tercüme edileceği zaman geldiğinde kullanmak üzere bunları yanınızda bulundurun. Şimdilik-" Sarayına döner. "Hepimiz neye adım attığımızın farkında mıyız?"

Herkesin yüzünde endişe çizgileri var.

Kalplerimizi
doldurur.
Kanımızı
doldurur.
Kemiklerimizi
doldurur.

Her yarık ve çatlakta sıralanmıştır, bu anda mevcuttur, Knox'un sözlerinde mevcuttur.

Bu son olabilir. Her
şeyin.

Ya kazanacağız ya da kaybedeceğiz. Herkes neyin tehlikede olduğunu biliyor ve Peter Maloone'un merhametine kalmaktansa ölmeyi tercih edecek tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

Hepimiz savaşıırken öleceğiz.

Keskin bir nefes alarak, bulduğum ailemdeki herkesi içime çekiyorum ve içimden geldiği gibi konuşuyorum. Çünkü bu muhtemelen bunu yapabileceğim son an olabilir. "Hepinizi tanımak benim için bir onurdu. Bazılarınızla dilediğimden çok daha az zaman geçirdim," diyorum Elysia'ya doğru eğilerek, "ama umarım hepiniz sizi ne kadar önemsedığimi biliyorsunuzdur." Aurora aniden arkama geçip tüylü kuzgun yelesini sırtıma sürüyor. Aramızdaki bağdan akan şefkatli duygular gözlerimi yaşartıyor. "Hiçbir şeyi değiştirmedim. Bunu bir barışa değişmezdim, çünkü o zaman hiçbirinizle tanışamazdım ve bu da en büyük trajedi olurdu."

Duygular boğazımı öyle bir tıkıyor ki kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Knox yanıma geliyor, yüz hatları ağırlaşırken omzu Aurora ve Zephlyn'e değiyor. "Umarım hepinizi sevdiğimi söylemek zorunda kalmam, ama bilmiyorsanız diye söylüyorum, her birinize çok değer veriyorum. Birbirimizin hayatına girmemizin bir sebebi var ve kaderimiz ne gösterirse gösterecektir, birlikte gidebilmemiz için dua ediyorum."

Issız duygular hepimizin arasına ağır bir kaya gibi yerleşirken Knox boğazını temizliyor, gözleri nefretle parlıyor.

"Ama sözlerime kulak verin, savaşarak gideceğiz. Burası bizim toprağımız, bizim insanlarımız, bizim ailemiz, bizim büyümüş. Bir santimi bile hak etmiyor. Merhametimizi hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor." Sesi sertleşiyor, her geçen saniye daha da kalınlaşıyor. "Ailemize çektirdikleri acıları onlara ödeteceğiz, tanrılar bana yardım etsin."

Her kelimeyle birlikte, kalplerimizdeki öfke Knox'un taleplerine ve onunla birlikte gücümüze yükselir.

Ateş Harlow'un kollarında dans ediyor, Axel'den gelen hava etrafımızda uçuşuyor ve Elysia'nın gözleri öyle parlıyor ki içeri girmeye cesaret edenler için korkuyorum

zihninin yolu. Knox ve Lenox'un her santimetresinden gölgeler sızıyor ve bana gelince, altın gücüm gürlüyor, kıvrılıyor, savaş çağrısıyla yükseliyor.

İleriye doğru adım attığımda, kürek kemiklerimin arasındaki noktanın kaynadığını hissediyorum ve tereddüt etmeden kendimi özgür bırakıyorum. Sırtımdaki altın kanatlar ileri fırlıyor.

"Ölümleriyle tanışmalarının zamanı geldi."

Скапча 7

Delilah

A Knox'un emriyle, maiyeti bir kükremeyele geçitten içeri atlar. Büyü ve kılıçlarla sallanarak içeri giriyorlar. Ruhlarından acı ve işkence dolu bir savaş çılgılığı yükseliyor.

Takip etmek için hamle yapıyorum ama Knox beni durduruyor. İtiraz edemeden beni öyle tutkulu bir öpücükle susturuyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Ama başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu ve bir hamleyle dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

Başını benimkine doğru eğerek içten içe fısıldıyor: "Seni her zaman bulacağım, bu hayatta da öbür dünyada da."

"Sonsuza dek ve daima," diye fısıldıyorum. "Bir bütün olarak."

"Bir olarak." Ağzını açıyor ama onu lanetleyecek kelimeleri söyleyemeden onu öpüyorum ve itiyorum.

Botları yere değdiği anda kolları sallanmaya başlıyor. Siyah dallar her yöne sızarak Phooka'ların, şeytani tazıların ve uzun süre bakmaya cesaret edemediğim diğer yaratıkların boyunlarını sarıyor. Bazıları boğuluyor, bazılarının boynu kırılıyor ve onun gölgeli gücünden sıyrılanlar Knox Holloway'in kudretli savaşçısı ve çeliğiyle karşılaşılıyor. Düşmanlarından intikamını alırken bir güç ve zarafet kasırgasına dönüşür. Kanlarını dökerken hiç merhamet göstermez.

Tam atlayıp altın gücümü onlara bırakmak üzereydim ki bir şey beni durdurdu ve ikinci raunt için tekrar ayağa kalkmadılar.

Şeytani hatların arasında, buğulu, sütlü gözlerle savaşan Fae'ler var.

Kalbim takla atarken çenem düşüyor.

Aradaki Fae'ler onun yanında savaşıyor... onun kuklaları olarak.

Nolan'ın annesi ve kız kardeşinin onu öldürmesini engellemek zorunda kalacağı düşüncesi kalbimi acıyla sıkıştırıyor ama bu yolda kaybolmadan önce düşüncelerimden kurtulmam gerekiyor.

Arkamdaki griffinlere emirlerini bekliyorum.

"Çeliğinizi birleştirin ve bir kükreme ile saldırın ve altın kaderinizi örün. Ve böylece terazi onların karanlık ruhlarını yutacak."

Kehanetimin bu bölümünü tekrarlıyorum, ama bu kez benim teorimi göz önünde bulundurun. Düşüncelerimi kimseye söylemedim, gözlerine birçok kez umut koyduktan sonra onu atmadım. Eğer bunu kaybedersek kalp kırıcı gerçekliğin sorumlusu.

Knox bile... İşe yaramazsa onun kalbini kırmak istemedim.

Hiçbir açıklama yapmadan başımı eğiyorum ve griffinler önce Zephlyn, sonra Aurora olmak üzere savaşın devam ettiği gökyüzüne doğru fırlıyorlar.

Sonra derin bir nefes alıyorum ve bin yılların savaşına, kaderimin savaşına atılıyorum.

Arkamdaki geçit yanlış ellere geçmeden önce gölgeler içinde kayboluyor. Etrafımda ölü yatan tazılar ayağa kalkmadan parmağımı şıklatıyorum ve bir daha bu topraklara dönmek üzere altın alevlere dönüşmelerini izliyorum.

Büyüm burada geliyor, ellerimden akmaya devam ederken beklentisini mırıldanıyor.

Sırtımdaki ikiz ejderha kabzalı kılıçlara ya da kalçalarımıdaki hançerlere dokunmama gerek yok. Elimde bir bıçağa ihtiyacım yok, sadece şaklatabilirim ve şeytani yaratıklar düşer.

Knox'un ve yıkımının peşinden giderek, öldürdüklerini yakıyor ve elinden kurtulmayı başaran birkaç kişiyi de ezip geçiyorum. Gücüm intikama aç, iblisleri yok etmek için açgözlü.

Zephlyn'in gökyüzünden düşmesi kalbimi hızlandırıyor ama o sadece Elysia'yı yerden alıyor ve ikisini de görünmez yapıyor. Böyle bir güce sahip olan nadir Griffinlerden biri. Aurora için her şeyimi verirdim-

Bir sırtıma dudaklarımı sıyrıyor. Kendi gücümü bir kez daha unuttum.

Aurora'yı şeytani ejderhaların ve grifonların arasında savaşırken bulduğumda, aniden gözden kaybolduğunda şeytani bir şekilde sırtımdan kendimi alamıyorum. Ağzı açıkta kalan ve çenesi çözölen ejderha, arka ayaklarını koparmak üzereyken kısa bir süre duruyor. Aurora'yı hiç düşünmeden görünmez tuttuğum için minnettarlık bağımız boyunca cızırdıyor.

Ejderha şaşkınlıktan gözlerini kırıştıtırırken boynu aniden kırılır ve garip bir açıyla çatlar. Boğazı aniden parçalanmadan önce gözleri bir an görmez olur ve sonra yere düşer.

Aurora gökyüzünde ilerlemeye devam ediyor ve onun geldiğini göremeyen düşmanlarının boyunlarını koparıyor.

Başım gökyüzünden aşağıya iniyor, bir tazı büyüümün yanından geçerken gözlerim parlıyor. Uzanmış pençeleriyle bana ulaşmadan, sırtımdaki ikiz ejderha kılıçlarını kınından çıkarıyorum ve ikisiyle birden başını kesiyorum. Tazının ölü ağırlığı yere düşüyor ama ben onu geçmeden duraklıyorum, kesik boynunun içindeki bir şey beni durduruyor.

Şurada.

Koyu yağlı kanının etrafında küçük altın rengi kehribar ışıltıları sıralanır.

İrkiliyorum, tazı altın alevler içinde patlayıp külden başka bir şeye dönüşmezken tam zamanında geri sıçırıyorum.

Kalbim kulaklarımda çılginca çarpıyor, ellerimdeki ikiz kılıçlar şimdi ıslak avuçlarımdan aniden nemli.

Haklıydım.

Çeliğinizi birleştirin ve kükreyerek saldırın ve altın kaderinizi örün. Ve böylece terazi onların karanlık ruhlarını yutacak.

Bıçaklar. Bıçaklar yozlaşmış olanları öldürebilir. Gerçek yüzünü göstermesine bile gerek yok. Sadece yeterince yaklaşmam gerek-

Omurgam boyunca cehennem gibi bir acı patlak verirken dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

"Merhaba, Angel."

Çevremde, sırtıma saplanmış bıçağı tutarken Knox'un atılgan yüzünü görüyorum. Ağzımdan kan damlıyor ve o sırattırken hiçbir şey yapamıyorum.

O çok sevdiğim gözlerin ardında hiçbir şey yok. Bir ışık titremesi bile yok.

"Prensesi bundan habersiz bırakalım, olur mu?" diye mırıldanıyor. Ses tanıdık gelse de kalbimde yankılanmıyor.

Bu dikkatimi çekiyor ve Knox'un olduğunu düşündüğüm yere doğru hızla ilerliyorum.

İleride, hala iblislere karşı öfkeli ve hemen arkasında, bana benzeyen bir kız takip ediyor. Şeytani yaratıklar ondan uzak duruyor ve Knox'un onun ben olmadığımı anlaması uzun sürmeyecek. Altın gücü kopyalayamıyor.

Sihrimi harekete geçirmeyi deneyemeden, sırtımın içine gömülü bıçak hareket ediyor ve omurgamı öyle acı verici bir hareketle sıyrıyor ki görüşüm tünel oluyor.

Sihrim bir yılan gibi saldırıyor.

Tüm bedenim altın renginde parlıyor, kanatlarımı açıyorum ve bu hareket ve gücüm bıçağı omurgamdan itiyor. Knox'u sırtıma dayayan Fae küfrediyor ve beni yere düşürüyor.

Acının bedenimi sarmasına izin vermeden önce dönüp ikiz ejderha bıçaklarını boynuna indiriyorum. Safir gözlerinden kaçarak dişlerimi sıkıyorum ve tükürüyorum, "Göster kendini."

"Bu sefer bir izleyicim olmasını dört gözle bekliyordum," diye somurtuyor.

Boynundan aşağı siyah kan sızıncaya kadar içten içe irkilerek kılıçları daha da içeri itiyorum. Gözleri, cehennemin derinlikleri gibi yandığına şüphe olmayan kesik boyunca dans eden altın kehribarlarla açılana kadar.

Korku gözlerini renklendiriyor ve gerçek renkleri olan yumuşak maviye dönüştürüyor. Elimde olmadan sırtıyorum. "Ben de seni görmeyi umuyordum."

Ckapt'ca 72

Knox

T Çelik kasırgamın içinden bana doğru koşan bir figür görüyorum. Onun tazılardan biri değil de kendimden biri olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Tüm vücuduma yayılan rahatlama hissi çok hızlıydı.

Tazılar ve Phookalar her yönden üzerime koşuyordu.

Çelik, siyah kan ve şeytani yaratıklardan oluşan sisin içinden Nolan geçer.

Ellerimi kaldırarak ikisini de aşağı indiriyorum ve onunla birlikte gölgelerim de uçuyor.

Güçler benden patlayarak tazıları ve şeytani yaratıkları dağıtıyor ve bir kardeşle yeniden bir araya geldiğimde boğazımdan hıçkırıkların uçuşmasına izin vermekten utanmıyorum.

Nolan ve ben birbirimize çarpıyoruz.

Kollarımı ona doluyorum ve bu an devam edebildiği sürece iblisleri savuşturmak için etrafımıza dalga üstüne dalga göndermeye devam ediyorum.

"Öldüğünü sanmıştım!" Sonunda söyledim.

"Sana da aynısı. Günlerdir senden haber alamadım."

Şimdi geri çekiliyorum. "Günlerdir mi?"

Yönetici şehirde sadece birkaç saat kaldık.

"Senden bir güncelleme bekliyordum," dedi Nolan pantolonu. "Peter beş saat önce iniş yaptı ve o zamandan beri kaos var."

Zaman bizim lehimize işliyor gibi görünmüyor, ama bu başka bir gün için başka bir endişe. Beni endişelendiren şey Peter'in tüm ordusunu Aloriah'a sokmaya karar vermesiyle bizim batık yönetim şehrine girmemizin hemen hemen aynı zamana denk gelmesi. Oluşmuş gibi görünen zaman döngüsüne rağmen bu bir tesadüf olamaz.

Nolan'ın yüzü aniden düşer. "Herkes iyi mi? Delilah nerede?"

"Arkamdan gönderiyor-" Arkama döndüğümde Delilah'nın bana nazikçe gülümsediğini ve parmaklarını oynattığını görünce sözlerim tamamen kesildi.

Bu manzara karşısında gözlerim kısılıyor ve sonra aniden siyah gölgelerden başka bir şeye dönüşmüyor.

Kükremem etrafımdaki hareketleri durduruyor, savaşı kesiyor, yukarıdaki hava lejyonunu durduruyor. Gölgelele bir şok dalgasıyla benden dışarı dalgalanıyor, acımın özünü .

Ta ki bir ejderha gökyüzünden düşüp bacaklarının üzerine inerken yer şiddetle sarsılana kadar. Sonra yuvarlanır ve bir Fae cadısının küçük, kötücül formuna dönüşür.

"Hayır!"

Harlow ılık atarak diğler yöne doğru öyle bir koşuyor ki kalbim duracak gibi oluyor.

Nolan elini bileğime doluyor ve beni arkasından çekiyor, biz de Fae hızımızı kullanarak onun peşinden koşuyoruz. Tüm bu süre boyunca bağıımızı çekiştiriyorum, Delilah'nın hala hayatta olduğunu hissettiğim için minnettarım ama yine de bana nerede olduğunu söylemek için kapısını açmıyor ya da belki de açamıyor.

Şeytani yaratıklardan oluşan bir dalga hepimize doğru hücum ediyor ama Harlow'un yanında patinaj yaparak dururken gücümün bir başka patlamasıyla onları geri çekiyorum. Lenox için ağlıyor. Bu *Lenox'un* yerde yatan, paramparça olmuş bedeni. Çürük, hırpalanmış ya da parçalanmış olmayan bir yer bulamıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp, onu iyileştirmeye nereden başlayacağımı bilmeden, iyileştirilecek bir şey olup olmadığını bilmeden uzanırken ellerim titriyor.

Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyorum. "Nabız var mı?" Harlow onun omuzlarına yapışmış çığlık atıyor, söylediğim tek kelimeyi bile duymuyor.

Öne doğru eğilerek boynunda kanla kaplı olmayan tek deri parçasına dokunuyorum.

Kalbim durdu.

Çünkü *onunki* dayak değil.

Çünkü en iyi arkadaşımın kalbi *atmıyor*.

Görüşüm dalgalanıyor, karanlık ruhumdan geriye kalan azıcık şeyi de almaya başlıyor. İçimde bir şey ölüyor, kutsal bir parça ikiye ayrılıyor, uğruna daha çok savaşmam gereken kardeşim önümde hareketsiz yatıyor, bakışları görmüyor.

Ağlamak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum, çığlık atmak istiyorum, *bir şeyler* yapmak istiyorum.

ama hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, yürüyemiyorum.

kavga, yaşayamaz-

Lenox'un göğsü hareket etmezken olmaz.

Harlow, Lenox'un kanından gözyaşları dökerek ayakta dururken kendini ondan ayırır. "Ondan her şeyini aldılar!" diye kükrer. Çığlıkları etrafındaki metal çınlamaları susturur. "Onun ruhunu aldılar ama yine de yetmedi. Ondan geriye kalanları da almak zorundaydılar!"

Lenox'a doğru döner. "Hayır, bu olmayacak," diye tükürür. "Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum!"

Gözleri çılgına dönüyor, hareketleri manikleşiyor ve aniden Harlow'un dönüşümüne tanık oluyorum.

Onun yanında diz çöküyor, bıçaklarından birini alıyor ve bileğini kesiyor. Acı karşısında gözünü kırpmıyor ya da irkilmiyor. Bunun yerine, parmaklarını ön kolunda biriken kıpkırmızı kana batırırken gülümsüyor ve Lenox'a doğru ilerliyor.

Dudakları dakikada bir mil hareket ediyor ve parmakları adamın parçalanmış vücuduna kendi kanını akıtırken dönüyor. Onunkiyse ve canını alan siyah kanla karışıyor.

Harlow bu hayatta en nefret ettiği şeye, bir cadıya dönüşürken nefesim ciğerlerimde donuyor.

"O ne yapıyor?" Axel soruyor ama sesi duygudan yoksun. Gözlerinin arkasında tek bir ışık bile yok. Axel tamamen kendinden geçmiş durumda, zihni onu kalbini sökmeye çalışan gerçeklikten çok uzaklara götürmüş.

"Yapılması gerekeni yapıyor."

Bu benim sesim mi? Ruhumun bir parçası gittiğinde sesim böyle mi çıkıyor? Çakıllı ve umuttan yoksun mu?

İhtiyacım olduğunda meleğim nerede?

Umutsuz bir boşluğa yapılan bir çağrı. Bunca zamandır cevap vermedi. Bağdan aşağıya sıcaklık gönderiyor ama o altın kapı bir santim bile açılmıyor.

?

Kalbim ona dokunmak için can atıyor. Sıcak teninin altında nabzını hissetmek, kalbinin atışını hissetmek. Lenox'un soğukunu değil de onu hissetmek için her şeyi yaparım.

boyun ve hala göğüs.

Axel'in gözleri kısıılır. "."

Harlow'a döndüğümde ellerinin kıpkırmızı parladığını görüyorum, garip sembollere buladığı kan her kelimede tek tek yanıyor. Burnundan kan akıyor ama Lenox dışında her şeyi görmezden gelerek dokunuşumuzu el sallıyor.

Onun dünyası o.

Onun her şeyi.

O onun kalbi, ruhu, yaşama sebebi. Onun en iyi arkadaşı.

Bunu daha önce asla kabul etmezdi, geçen haftalarda onu görmezden geldiğinde bu kadar üzülmesinin nedeninin bu olduğunu asla kabul etmezdi, ama öyle. Lenox onun ruhunun diğer yarısı.

O da onun kalbinin atması karşılığında kendi kalbini verir.

Zephlyn ve Aurora arkamdan iniyor, Elysia'nın ayak sesleri çamurda gümbürdeyerek Axel'e doğru koşuyor, koluna yapışıp onu duygusuz sersemliğinden kurtarmaya çalışıyor. Tüm bunlar olurken ben şok olmuş bir halde duruyorum, yardım etmek istiyorum ama yanlış bir şey yapmaktan da korkuyorum.

Yapabileceğim tek şey gücümü her yöne savurmaya devam etmek ve sevdiğimizin soğuyan kanının kokusunu alan tazıları uzak tutmak.

Elysia, gözlerimizin önünde Harlow için kendini ederken onu görünce haykırır.

Lenox'un vücudu, Harlow'un dokunduğu yerde derisi boyunca titreşen güçten dolayı kırmızı renkte parlamaya başlar.

Harlow arkasına yaslanır ve bir ön kolunu daha keserek iki elini de kanına bulaştırır. Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve avuçlarını adamın göğsüne bastırıp yabancı bir dilde çığlık atıyor. Tüylerimi diken diken eden ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir dilde. Onun hayatı karşılığında vermek zorunda olduğu şey için beni korkutan bir dil.

"Elysia?" Axel aniden bağırıyor ve dikkatimi omuzlarından tutup salladığı küçük sarışın Fae'ye çekiyor. Baygın düşmüş.

Çok fazla var.

Çok fazla şey oluyor. Odaklanamıyorum.

Lenox dehşet ve acı içinde çığlık atarken Elysia'nın nefesi kesiliyor. İleri atılıp "Herkes iyileştirici güçlerini kullansın, hemen!" diye bağırırken içimden bir hıçkırık yükseliyor.

Ellerimi kardeşimin vücuduna koyarak, şeytani yaratıkları uzak tutmak için bir gölge dalgası daha gönderiyorum ve elimden gelen tüm iyileştirme gücünü onun vücuduna gönderiyorum - yanık lanet olsun.

Harlow sallanırken gülümsüyor.

Bayılırken onu yakalayacak ellerim ya da fazladan sihrim yok. Lenox'u bırakamam, yüzü acıyla bükülürken, vücudu kıvranırken bırakamam.

"Nolan!" Histerinin eşiğinde sallanırken korkumu belli ederek sesleniyorum. "Nolan!"

Yanıma çöküyor, bir eliyle Lenox'u iyileştirirken diğer eliyle Harlow'u sarsarak uyandırmaya çalışıyor. Bu sırada Axel diz çökmüş, Elysia'yı kollarında tutuyordu. "Tanrım, yine mi? Neden uyanmıyor?!"

"Bu bir hayal, Axel!" Şak diye söyledim. "Kendine gel!"

Sesime sızan hayal kırıklığına engel olamıyorum. Neredeyse her büyük vizyon gördüğünde bunun fark edemeyecek kadar travmasına gömülmüş durumda ve bize yardım etmek ya da onu rahat ettirmek yerine sadece çıldırıyor.

Lenox'un derisinin her bir santimetresinin yeniden büyümesini ve birbirine dikilmesini izlerken safralarım kabarıyor. O gerçekten yeniden doğuyor, bunun başka bir yolu yok. Parçalanmış kaslar, kemikler ve çırpınan deriden başka bir şey yoktu ve şimdi önümde seçilmiş kardeşim hayata geri dönüyor.

Lenox onu çağırmaya başladığında bile Harlow kıpırdamaz. "Neyi feda etti?" Nolan o kadar sessiz soruyor ki duraklıyorum. "Umalım da bir cana karşılık bir can olmasın," diyorum ciddiyetle.

Altın ışık arkamdaki ormanda patlıyor. Kayan bir yıldız kadar parlak, ağaçların yaprakları, gölgelikler ve iblisler korktukları tek şeyden kaçarken ölenlerimizin bedenleri arasında parlıyor.

Delilah'ın altın gücü.

Elysia aniden, "Sana ihtiyacı var," diyerek Axel'in kollarından kurtulup hızla kendine geliyor.

Ne yaptığımı anlayamadan ellerim Lenox'un üzerinden kalktı. Geri çekilmek için acele ediyorum ama Nolan bir elini göğsüme koyup beni itiyor. "Onu yakaladık, git!"

Lenox'a bakıyorum, yaşadığı şoka rağmen acısı azalmış görünüyor. Çenesini eğiyor, ihtiyacım olan tek şey ve ondan uzaklaşmamın tek nedeni bu.

Elysia ben daha fazla uzaklaşmadan elini bileğime doluyor ve beni durduruyor. Gözleri buğulanıyor ve sözünü kesmemem gerektiğini biliyorum.

"Çünkü sen, çocuğum, bizi diz çöktürmekle tehdit edenleri yenebilecek tek kişisin.

Kanatlarınızı açın ve altınıızın da benim gibi parladığını göreceksiniz."

Elysia başladığı gibi aniden duruyor ama sözleri -kehaneti- beni darmadağın ediyor. Lenox bile doğrulmaya çalışıyor ve Harlow gözlerini kırıştırarak onun söylediklerine dikkat ediyor. Herkesi bir araya getirmiş gibi görünüyorlar. Hepimizin yüzünde belirgin olan acıya rağmen birlikte.

Lenox sürünerek ilerler, tırnakları kanlı toprağı kazarken kendini Harlow'un yanına çeker. Yine de onun hareket etmek şöyle dursun, nefes aldığına bile inanamıyor gibidir.

Bakışlarımı buluşmadan çekerek Elysia'ya ve hepimizin kaderini değiştirecek olan kehanete dönüyorum.

Kalın kalın yutkunarak fısıldıyorum, "Bu ne anlama geliyor?" "Ne anlama geldiğini biliyorsun, Knox."

"Kanatlarınızı açın ve altınıızın da benim gibi parladığını göreceksiniz." Eşimle tanıştığım andan beri aklıma gelen tüm keskin farkındalıklar zihnime hücum ederken kelimelerim duraksıyor, azalıyor.

Bu lakapla ilk kez karşılaştığımda dilime düşmüştü.

On

u. Kanatlarının rengi.

Kişiliğinin doğası. Gücünün büyüklüğü. Büyüsünün kadim hissi.

Kara büyüye sahip olanları sadece onun öldürebileceğı. Baş meleklerin ona kehaneti göndermesinin sebebi.

Çünkü kehanet doğru çıktı. O doğmadı. O tarafından yaratıldı.

Baş meleklerin elleri. Delilah'ın gerçek bir ebeveyni yoktur, çünkü o *sahtedir*.

"O bir melek," diye nefes

alıyorum. Ve sonra koşuyorum.

Скапча 7

Delilah

Bana saldırmadan önce bileğimi onunkine doladım ve bizi ışınladım. Kendini Knox olarak gizleyebiliyorsa, ona ya da arkadaşlarına daha önceki gibi bir numara çekip avuçlarımın arasından kayıp gitmeyecekleri konusunda güvenmiyorum.

Bu sefer onu kaybetmeyi reddediyorum.

Cesetlerle dolu bir açıklığa indiğimizde gözleri çözemediğim bir duyguyla titriyor. Ne yazık ki, Peter Maloone ve ordusunun ardında bıraktığı yıkımın yasını tutmak için onlara bir bakış bile atamıyorum. Her zerrem ona karşı savaşmaya hazır ve nazır.

Hazel, şimdi bir kez daha kendi bedeninde, sıkılmış gibi görünerek başını eğiyor.

"Kehanetin son kısmını aldığında Elysia'nın yanında değildin, değil mi?"

Soru gözlerimi kısmama neden oluyor ama yemi yutmayı reddediyorum. Bu işi uzatmak için dikkatimi dağıtmasına izin vermeyi reddediyorum. Ben dersimi aldım.

Hamle yapıyorum ama cebinden bir nesne çıkardığında duruyorum. Üzerinden ışık yansıyor, altın rengi bir ışık yüzümde yanıp sönüyor.

Midem bulanıyor.

Olamaz.

Bir saat önce hapisane dünyasında gördüğüm altın yumurta süsü avucunun içinde duruyor.

"Olması gereken şey için üzgünüm," diyor aniden ve *dürüst* görünmesine şaşıyorum. "Ama o buna değer."

"Luna?" diye sordum. "O öldü," diye tükürüyorum, beynim bir plan yapmak için uğraşırken zaman kazanmaya çalışıyorum. Hazel'in hapisanedeki halinden iyi bir şey çıkmaz.

bizimle birlikte. Bunu nasıl fark edilmeden yaptığını düşündükçe midem bulanıyor. Şatonun alevler içinde kalmasından nasıl kurtuldu?

"Onu geri getirebilirim!" diye bağıyor, patlaması beni ürkütüyor.

"Hayır, yapamazsın," diyorum zorla. "O asla eskisi gibi olmayacak ve bir çocuğa bunu yapmak tam bir rezalet."

İleriye doğru bir adım atarak elinin altın yumurtayı sıkıca kavradığını izliyorum.

Ne oldu?

Ağzı açılıyor, bakışlarından öfke sızarken boynu kıpkırmızı oluyor ama daha konuşmadan, gözünü bile kırpamadan bir kez daha ışınlanıyorum ve arkasında belirliyorum. Hiç vakit kaybetmeden bıçağımı boynunda gezdiriyorum, kanı hissediyorum-

Bıçağım siyah gölgelerden başka bir şeyi sürüklemiyor.

Etrafimdaki havayı bir kahkaha doldururken dudaklarımdan bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkıyor.

Başımı yukarı kaldırıyorum, gözlerim Hazel'a takılıyor; Hazel açıklıkta koşturuyor, gülümsemesi memnuniyetle dolu. Havaya bir hançer fırlatıyor ve onu yakalıyor, mırıldanırken eylemi tekrarlıyor, "Bir dahaki sefere daha hızlı olmalısın ve Luna'yı geri almak için her şeyi yapacağımı söylediğimde bana inan." Hançerini bana doğrultuyor. "Kanını dökmek de dahil."

"Kanıma neden ihtiyacın var Hazel?"

Başını eğiyor. "Gerçekten , değil mi?"

Sözlerinin beni alt etmesine izin vermem. Hepsi bir oyun. Beni kışkırtıyor.

Ben.

Altın gücümde yapılmış bir hançer uçuyor, havada süzülüyor ve açıklık boyunca. Saçlarının arasından geçip boynunun hassas derisini ısıyor. Çılgık atarken gözlerim parlıyor, siyah yağlı kan sızarken elini boynuna vuruyor.

Yeterince gördüm.

Açıklıkta yürürken, gözlerini benimkilere dikip nihayet maskesini düşürdüğünde kan dolaşımda memnuniyet mırıldanıyor. Artık karşımda benimle alay eden nazlı, utangaç bir Fae yok. Onun ardında beni yok etmek isteyen bir canavar duruyor.

"Seni lanet olası cadı," diye tıslıyor.

Ona doğru yaklaşırken arkamdan uzanıp ikiz ejderha kılıçlarını kınından çıkarıyorum ve "Bu *altın* cadı," diye tükürürken onun kocaman gözlerine bakıyorum. Almadan

Ellerimi bıçaklardan çekip bir altın hançer daha fırlatıyorum, bu sefer kalçasına. "En azından hakareti doğru yap."

Elleri titrerken dudağını ısıyor. Acısını görmeme izin vermiyor. Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama ona acı içinde çığlık attırmanın üstesinden gelmek için sabırsızlanıyorum.

"Neden kanıma ihtiyacın var?" diye tekrar soruyorum. Ellerinde gölgeler oluşuyor.

"Lanet olası sefil," diye tükürüyor bileklerini savururken, kara büyü patlamaları bana doğru çığlık atıyor. "Ne yazık ki senin iğrenç kanın gerekli."

"Benim iğrenç kanım mı? İnanılmaz bir şekilde bana doğru gelen karanlıktan kaçtığımı söylüyorum. Sonra altın bir kalkan yerine oturuyor ve karanlık bir cızırtıyla sekerek saniyeler içinde dağılıyor.

Bana saldırmadan bir saniye önce dudaklarından bir hayal kırıklığı çığlığı dökülüyor, eli altın yumurtayı bırakmıyor.

Serbest eli aniden bir kılıcı kavırıyor ve tam kılıcı uzatmışken arkasına ışınlanıyorum, hamleyi tahmin edip döndüğünde hiç şaşırıyorum. Kılıçlarımız çarpışıyor, çeliğin sesi açıklıkta yankılanıyor.

Dövüşte bu kadar yetenekli olmamalı. Bilmeliydim, ona kendim öğrettim.

"Başka bir yalan daha mı ortaya çıkıyor?" diye alay ediyor. Bu sadece onu öldürmem gerektiğini daha da kanıtlıyor.

"Tabutuna bir çivi daha çakıyorum," diye hamle yapıp yan tarafına çentik atarken.

Karnının sol tarafında biriken siyah kan onu korkutmuyor gibi görünüyor. Onu yavaşlatmıyor bile, ama altın gücünün küçük bir parçasının yakalamaya çalıştığını görebiliyorum. Daha önceki şeytani yaratıkların aksine, alevler içinde kalmıyor.

Damarlarında dolaşan kara büyü bir şekilde daha güçlü. Basit bir kesik onu alt edemez. Onu parçalara ayırmam gerekecek.

Hınzırca sırıtıyor. "Ace nasıl?" diye soruyor aniden ve tökezlememe neden oluyor.

Bana pahalıya patlıyor.

Elindeki bıçak karnımı keserek kalbime doğru yükseliyor. Kesikten altın bir ışık patlaması fişkırıyor, onu ve

Elindeki bıçağı açıklığa doğru sürüyor. Büyüm içimden durmaksızın akıyor, açıklığı ve ağaçları dolduruyor.

İçimi parçalayan acıyı görmezden gelerek, onun sersemlemiş ve körleşmiş halini çimlerin üzerinde, parçalanmış cesetlerin arasında fırsat bilip üzerine atlıyorum. Onu yere iterek bileklerini başının üzerinde sabitliyorum ve göğsüne oturup kör edici bir acı bileklerimi kesene kadar altın bir hançeri boğazına saplıyorum.

Hazel vücudunu manipüle ederek tırnaklarını şeytani bir köpeğinkiler gibi uzatıyor. Elimde olmadan acı içinde bağırıp onu elimden kurtarana kadar ellerimi tırmalıyor ve parçalıyor.

Bıçağını kaldırıp kalbime nişan aldı. Yan tarafa dönerek tam zamanında sıyrılıyorum. Bıçağı kalbime değil, çimenlere saplanıyor.

Tekrar ve tekrar ve bana doğru gelirken göğsünde bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor, eli ölümcül bir kavrayışla tuttuğu süsü bir kez bile bırakmıyor. Onun karanlığı ve benim altın gücüm birbirinin etrafında dans ediyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Daha iyi düşünemedim üzerine atılıyorum. Bacağım havaya kalkıyor, ayaklarım tekme atıyor ve onun eliyle doğrudan temas kuruyor. Altın süs uçuyor ve Hazel'dan öylesine öfkeli bir çılgılık yükseliyor ki içgüdüsel olarak ellerimi kulaklarıma götürmekten kendimi alamıyorum.

Elini kaldırıyor ve benim şaşkınlığımla altın süsleme, onu bekleyen eline geri çekiliyor. Şok anımı fırsat bilerek bıçağıyla uzanıyor ve ön kolumu keserek yaradan kan fişkırmasına neden oluyor.

Ben başka bir saldırıdan kaçmaya çalışırken gülümsemesi yılan gibi kıvrılıyor, ama bıçak tekrar tenimle buluşmak yerine, süs eşyasını koluma getiriyor. Kanım altın yumurtanın üzerinde göllenirken mavi gözleri hastalıklı bir memnuniyetle doluyor.

Gölgeler her yönden üzerime geliyor. Beni yozlaşmanın karanlığında kozaladığı için kör oluyorum, boğuluyorum. O hızlı, çok hızlı.

Dudakları kırırdamaya başlıyor, dilinden daha önce hiç duymadığım bir dil dökülüyor ve dehşete kapılıyorum, süslemenin üzerindeki kan siyaha dönüyor. Tüm gücümle hareket etmeye, dokunuşundan kurtulmaya ve o iğrenç altın süsü kanımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama büyüm donup kalıyor. Elindeki her neyse çok güçlü, kadim ve kötücül bir şey içeriyor.

Birden ayağa kalktım ve bir ağaca yaslandım, boynuma dolanmış karanlık gölge büyüünden bir iple sallanıyordum.

Kör panik sistemime sızıyor, çılgınca çırpınırken sihrimi geçersiz kılıyor. Ama gölgeleri ne kadar tırmalarsam tırmalayayım, tek başarabildiğim kendi derimi kaşımak ve sırtımdaki ağaç kabuklarını tekmelemek oluyor.

"Sonunda," diye nefes alıyor Hazel, derin bir nefes çekerek. Kollarındaki damarlar çıkıntı yaparak maviden siyaha dönüyor.

Gözleri kararırken dehşet içinde gözlerim açılıyor, artık tamamen siyah.

"Sana emrediyorum, Ölüm Tanrısı, elindeki Fae'yi serbest bırak. Ona geri dönmesini emrediyorum, emrediyorum-"

Bu psikopat kadının gevezelikleri, ben önümdeki kaosa bakarken kulak arkası ediliyor. Hava almak için mücadele ederken.

Hazel'in elleri uzanıyor. "Onu bana geri getirin! Hayatının geri verilmesini, yaşam gücünün doldurulmasını, büyüsünün yenilenmesini emrediyorum."

"Çok aptalsın!" Tersledim. "O asla eskisi gibi olmayacak! Onu asla bütün ya da saf olamayacak bir bedene mahkûm ediyorsun-"

Hazel'in başı öne eğilir, siyah gözleri maviye döner. "O benim. O Ölüm Tanrısı'na ait değil."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. *Büyüm neden işe yaramıyor?*

Bana doğru adım atarken yavaşça, "Bu gerçekten utanç verici," diyor. "Tam potansiyelini bilmeden ölecek olman bir rezalet." Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Her ne kadar harika olsa da-"

Bir bıçak sırtından girip göğsünden çıkıyor ve ucu siyah kanla doluyor. Sözleri tamamen kesilir.

Axel arkasında durup bıçağı çürümüş kalbine saplarken, bana olan hakimiyeti azalırken ağzında siyah kan birikiyor. "Konuşmayı bırakmanın zamanı gelmişti."

Kıçımın üstüne yere düşmeden önce kendimi yakalayıp, derin nefesler alarak hızla ayağa kalkıyorum.

Dudaklarını sinsi bir gülümsemeyle bükerek kızın etrafında dönüyor. Kızın gözleri onunkilere kilitlendiği anda eli boğazına dolanıyor. Onu neredeyse hiç çaba harcamadan kaldırıyor, yüzü kızarıırken parmak eklemleri beyaza dönüyor.

Onu yüzüne yaklaştırıyor, öfke her özelliğini şekillendiriyor.

"Bunun her saniyesinden zevk alacağım." Gözleri parlıyor. "Sözlerimi unutma Hazel, bu hayatının en acı verici anı olacak ve hiçbir şey beni bunu yapan kişi olmaktan daha fazla sevindiremez."

Altın yumurtayı sinir bozucu bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi kızın elinden alıp tokatlıyor ve hançeri kızın yüzüne yaklaştırıp *oyarken* kızın gözleri dehşetle doluyor.

Öyle bir acıyla çığlık atıyor ki nutkum tutuluyor. İşini bitirip hançeri çekene ve yüzüne kazıdığı kelimelere gülümseyene kadar hiçbir şey yapamıyorum.

Ace.

"Yani bunun kimin için olduğunu bilerek öleceksin," diye tükürdükten sonra hançerini Hazel'ın göğsüne saplıyor ve aşağı doğru itiyor. Hazel siyah kanla boğulurken hançeri fırlatıp atıyor ve ben ne yaptığını anlamadan Axel elini Hazel'ın göğsüne sokup kalbinin etrafına sarıyor.

Sırıtıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ pompalıyorsun. Çok ilginç."

Tüm varlığı vücudundan taşan öfkeyle titreşiyor. Axel benim yaptığım hatayı yapmaz.

Tereddüt etmiyor ve duraksamıyor.

"Umarım sonsuza dek cehennemde yanarsın," diye fısıldıyor tehlikeli bir şekilde alçak sesle, sesi ölümün vücut bulmuş hali gibi. "Ama sözümü unutma, eğer bunu yapmazsan, öbür dünyada seni avlar ve Ölüm'ün kendisi beni cehenneme mahkûm edene kadar sana işkence ederim."

Ve sözleriyle birlikte elini göğsünden çekerek kalbini de beraberinde götürür.

Hazel'ın vücudu sarkıyor, başı düşerken gözleri artık görmüyor.

Vücudundaki çeşitli yaralardan siyah kan akıyor ve elindeki kalbe rağmen, boştaki eliyle bir bıçak almak için cesedi yere bırakıyor.

Nefret ve öfkeyle bağırarak tekrar tekrar vuruyor. Vuruşları hiç durmuyor.

Ona doğru koşarken elimi omzuna koyuyorum, hayvani gözlerini bana çevirdiğinde geri kaçıyorum.

"O gitti," diyorum.

Sözlerim sonunda nüfuz etti. Başı tekrar kadının bedenine ve ellerindeki çürümüş kalbe dönüyor. Sonra kabarıyor. Boğazımdaki yanmaya rağmen, şimdi ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmeden tekrar ona doğru ilerliyorum.

Ama gerek yok.

"Bunun için aylarca bekledim," diyor kısık sesle. "Peki neden düşündüğüm kadar iyi hissettirmiyor?"

Omuzları öylesine ağır bir yenilgiyle düşüyor ki boğazımdaki acıyı ve etrafımızda yatan bedenleri unutuyorum. Hazel'ınki bile yok oluyor.

Başını sallıyor, gözleri gümüş renginde. "Bu onu geri getirmedi." Kalbim durdu. "Getirmeyeceğini biliyorduk," diye cevap veriyorum usulca.

Göğsünü tutarak ciddi ciddi hıçkırıyor. "Ama bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi. Onun ölümü kalbimdeki acıyı azaltmalıydı, o yüzden söyle bana neden tek hissettiğim acı."

"Çünkü intikam en iyi yavaş servis edilir," diye gürleyen bir ses ikimizi de ayıltıyor. "Benden hiçbir şey öğrenmedin mi, Delilah?"

Axel ve ben Peter'ın yüzüne döndüğümüzde, ikiz ejderha kılıçları ellerimde, Hazel'ın ölümü ve ihaneti unutulmuş, kulaktan kulağa sırtıyor. Ayaklarımızın dibinde yatan Hazel'ı görüyor, kanı Axel'in ellerinden damlıyor.

"Pisliğimi temizlediğin için sana teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum," . "Sinir bozucu küçük bir şeydi, her zaman böyle iğrenç şeyler talep ederdi." Eliyle beni işaret ediyor. "O da senin gibi hayalperest biriydi. Ne yazık. En azından şimdi ruhunu kimin için sattıysa onunla yeniden bir araya gelecek." Başını eğdi. "Adı neydi? Lilly mi? Lucy mi?"

"Luna," diye tükürürken buluyorum kendimi.

"Ah, evet, işte o." Bıçaklarıma diktği gözleri parlıyor. "Görüyorum ki geçidin anahtarlarını bulmuşsun. Yolculuk nasıldı?"

"Bunaltıcı," diye cevap veriyorum, Hazel'ın bedeninin üzerinden yavaş bir adım atarak. "Biri kaleyi yakmış."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor.

"Özür dilerim," diyorum tatlı tatlı. "Senin olduğunu bilmeliydim. O kadar iğrenç derecede karanlıktı ki kemirgenler tarafından işgal edilmişti."

Bana ince bir gülümseme gönderiyor. "Merak etme, yeni evim çok daha büyük."

Yemi yutmadım. Sonuçta, onun iğrenç sözlerine asla boyun eğmemeyi öğrendim.

Bıçaklarımı kaldırıyorum ve parmağımla sola doğru işaret ederken Axel'in dikkatini vermesi için dua ediyorum. Dikkatini dağıtmam lazım. Zamana ve Peter'ın gözlerini bir saniyeliğine benden ayıracağı bir ana ihtiyacım var.

Bıçakların onu öldüreceğini biliyorum. Kehanet şimdiye kadar bizi hayal kırıklığına uğratmadı ve bu bıçakları bir araya getirip kalbini ikiye böldüğümde de doğru çıkacağını biliyorum.

Ama doğru anı bulmalıyım. Bunun için tek şansım var.

Aurora'nın bağını çekiştiriyorum, bana gelmesini ve görünmezlik büyüsünün devam etmesini umuyor ve dua ediyorum.

Açıklığın etrafında adımlıyor, boncuk gözlerini benden ve avuçlarımdaki ejderha kılıçlarından hiç ayırmıyor. "Şuradan gördüğüm bir mülk vardı.

Gökyüzü. İlgimi çekti. Belki biliyorsunuzdur? Deniz kayalıkları boyunca uzanan büyük beyaz bir bina, üzerinde bir at ve griffin pastur-"

Sözleri, altın bir hançer ayaklarının dibinde yere batarken ölüyor.

"Seni Knox'un malikanesinde görmektense ölmeyi tercih ederim."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Planımız bu." Dudağına dokunur. "Henüz değil ama, sana hâlâ ihtiyacım var. Ama ondan sonra... belki de o altın kanatlarını başardığım her şey için bir ödül olarak çerçeveletirim."

Kürek kemiklerimin arasındaki nokta, derimin altında vahşi bir hayvan gibi dolaşan büyümle birlikte öfkeyle nabız atıyor gibi görünüyor. Burnumdan nefes alıp vererek onu kandırmaya devam ediyorum.

Henüz değil.

Henüz saldıramıyorum.

Yapraklar çıtırdıyor, dallar kırılıyor ve Peter'in boncuk gözleri arkama kayarken bir homurtu çıkıyor.

Axel'in dikkatini çektiğini anlamak için dönmeme ya da bakmama gerek yok. Koşuyorum. Uzağa değil, ona doğru, tüm bedenimi saran altın dallarla, ejderha kılıçlarım hücumu öncülük ediyor.

Peter elini kaldırıyor ve kulakları sağır eden bir *gümbürtü* duyulmadan önce Axel'in çılgılığı açıklığı dolduruyor. Ondan gelen acı feryadı karşısında göğsüm daralıyor ama herkesin kaderi ellerimin arasındayken bakamıyorum.

Ayaklarımı gidebildiğim kadar hızlı itiyorum. Karanlık gölgeler beni yakalamadan önce sadece birkaç adım uzaktayım. Ama sadece büyü ve yaldızlı tenimden sekiyorlar.

Kara büyü bana dokunamaz ve gözlerinin genişlemesine bakılırsa bunu yeni fark etti.

Ellerimi kaldırarak, onu güçle kuşatıyorum.

Parlak bir altın güç topu doğrudan göğsüne çarpıyor. O uçarken, kendi gölgeleri savaş için yükselene kadar havada kayarak ilerlerken kalbimi tatmin dolduruyor.

Çoğunluğu büyümün sadece bir dokunuşuyla cızırıyor ve eriyor ama arkasında o kadar büyük bir güç var ki bunun bir önemi yok. Kara büyüünü benimkine karşı kullanmaya devam ediyor ve ayağa kalkarken beni durmaya zorluyor.

Bir savaş çılgılığı atıyor ve gücünün bir sonraki dalgası beni geriye doğru itiyor, ayaklarım çamurda kayıyor. Büyüm içimde protesto ediyor, benim rızam olmadan yükseliyor ve bir yıkım kasırgası gibi onu sarıyor. Kendini kendi gölgelerine sarıyor, savunmamı yansıtıyor.

Gerçek formundaysa sadece benim büyüüm onu öldürebilir. İkiz ejderha kılıçlarını kalbine karşı kullanmak için yeterince yaklaşmalıyım.

Tek yolu bu.

Büyümüzdeki siyah ve altın renklerinin sürüsü önümde dans ediyor, ironik bir şekilde insan sarayının renkleri, her geçen saniye daha da büyüyor.

"Gücünü kes!" diye bağıyor büyüün uğultusu arasında.

"Asla."

Acı dolu bir çığlık tarlayı yırtar.

Kalkanlarımı indirmiyorum ya da gücümü düşürmüyorum ama başım yana kayıyor. Gölgelemin arasında asılı kalan Axel'in omzuna bir ok saplanmıştı.

"Bırak onu yoksa kalbi için bir tane daha gönderirim!"

"Hayır!" Axel çığlık atıyor. "Onu dinleme, Delilah! Savaşmaya devam et!" Tanrım, Aurora nerede?

Kimse yok mu?

Gözlerim doluyor çünkü kalbim Axel için ne kadar ağlasa da onun haklı olduğunu biliyorum, bunu durduramam. Okları sadece ona doğru fırlatıyor çünkü buna devam edemez.

Dişlerimi sıkarak dikkatimi dağıtan her şeyi uzaklaştırıyorum.

Axel'in etrafına altın bir kalkan yerleştirmek gücümün küçük bir kısmına mal oluyor ama yine de akışının sonu görünmüyor.

Hiçbir kara büyüünün kaçamayacağı, yaratabileceği altın dallar.

Ben savaşmaya devam ederken kehanet zihnimde bir savaş davulu gibi çalıyor.

Onun sebep olduğu acıyı, hırpalanmış kalbime karşı silah olarak kullanırken. Kırdığını sandığı ama onun yerine inşa ettiği gücü kullanırken.

Onun acı çektiğini görmek için kararlılığımın gücünü kullanırken.

Çığlık atıyorum ve sihrimin beni tamamen tüketmesine izin veriyorum.

Dönüşüm ilk seferden daha hızlı, çok daha az acı verici.

Kanatlarım sırtımdan fırlarken ve parmaklarım altın renginde parlarken, avucumdan akan büyü dökülüyor, dökülüyor ve dökülüyor. Kara büyüü o kadar geri itiyor ki çığlık attığını duyuyorum.

Bir ok daha Axel'e doğru uçuyor ama bakamıyorum. Dikkatim , ona doğru attığım her adımda işim daha da kolaylaşıyor. Kanatlarım çırpınmaya başlıyor, aldığım sevdiklerimin isimleri zihnimde çınlarken ayaklarım yavaşça orman zemininden kalkıyor.

Easton.

Annie.

Eleanor.

Ace.

Ben.

Çünkü beni de aldı.

Ruhumu çaldı; beni esir aldı ve yumrukları ve sözleriyle beni her geçen gün parçaladı. Beni tamamen ezmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve bu benim intikamım. Bu, beni içten dışa yok etmeye çalışan canavara karşı intikamım.

Ayaktayım ve savaşıyorum. Beni kırmadı.

Kanatlarım beni ona götürürken, "Benim üzerimde gücün yok," diye ilan ediyorum.

Peter'ı kendi karanlığının girdabında, nefretle kaynarken buluyorum. Bu kadar yakinken, onun gücü benim altın gücümünden ayrılıyor. Boynu kıpkırmızı kesiliyor, altında bir damar atıyor.

Önüne iniyorum, ikiz ejderha kılıçlarını boynuna yerleştiriyorum, altın büyüm bileklerine ve ayak bileklerine kilitlenip onu tutsak ediyor. Gözlerini dolduran öfke başka hiçbir şeye benzemiyor. Her gün sarhoş olmak istediğim bir şarap, damarlarımı dolduran bir güç.

Asla unutmamak için zihnimde yakaladığım bir bakış. Düşmanımın bakışlarındaki yenilgi ifadesidir.

Bıçakların derisiyle buluştuğu yerden siyah kan akıyor ve kesiğin içinde küçük altın kehribarlar kıvılcımlanarak acı içinde haykırmasına neden oluyor.

"Umarım bu acıtıyordur," diye fısıldıyorum, kılıcı boynuna doğru sürüklemeyen saniyeler önce, kılıç yanmaya başladığında ejderhalar altın renginde parlıyor-

"Beni öldürürseniz Knox'u asla bulamazsınız!" diye bağırır.

Bıçaklar tamamen durdu. Köpek dişlerim parlıyor. "Yalan söylüyorsun!"

Cevabını beklemeden zihnimin köprüsü boyunca koşuyorum. Onu çağırıyorum, ancak zihninin sıkı sıkıya mühürlendiğini, gölgelerle örtüldüğünü görüyorum. Bağ, gerginlik ve acıyla dolup taşıyor.

Bunu daha önce nasıl hissetmedim?

Onun acısını nasıl hissetmedim? Ona karşı ne tür bir büyü kullandı?

Peter parmaklarını avuçlarımda içinde oynatıyor, düzinelerce -hayır, yüzlerce- şeytani tazi etrafını sararken omzunun arkasında dönen bir portal çağırıyor.

Bıçaklarla beni. Bu manzara midemi bulandırıyor ama kalbim artık yapamadığında büyüm benim için savaşmaya devam ediyor.

Peter kasılıyor, kesiği iyileştirmek için kara büyü kullanırken boynunu tutuyor, ama tam olarak iyileşmediğini fark ediyorum. Altın cadının izi olan soluk altın rengi bir yara boynunu boydan boya kesiyor.

Axel arkamda bir yerden haykırıyor, karanlık lordun yarattığı geçitten bakarken hâlâ ağaca bağlı.

Knox, kolları ve ayak bilekleri demirle zincirlenmiş halde diz çöker. Etrafını saran şeytani yaratıklar sürüsü, onu tamamen çaresiz bırakan demirin içindeki hırpalanmış bedenini kırbaçlıyor, kesiyor, vuruyor ve doğruyor.

Gözlerime yaşlar doluyor.

Kalbim durdu.

Göğsüm daralıyor.

Dizlerim bükülüyor.

Çiğerlerimden bir çığlık kopuyor.

Acımı hissettikçe büyüm içgüdüsel olarak yükseliyor ama Peter dişlerini gösteriyor. "Bir santim bile kıpırdarsan kafasını uçururum."

Büyümü durmasını emrediyorum, acı ve panik beni bir mengeneye hapsediyor.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Hayatımın aşkı dövülürken *işlevimi yerine* getiremiyorum.

"Dur!" Çığlık atıyorum. "Kes şunu!"

Gözyaşlarım yüzümden akıyor, kalbim ikiye bölünüyor ve bu çaresizlik anında düşünebildiğim tek şeyi yapıyorum.

Altın gücümü bırakmadan önce son bir hamle yapıyorum. Peter gerçek formunda değilken onu öldürebilecek tek şeyi yok ediyorum. Aurora nerede olursa olsun, nereye uçarsa uçsun, büyümü çağırıyorum ve ikiz kılıçları elimden alarak ona ışınıyorum. Sonra kendimi yatıştırıyorum ve karanlık lordun önünde diz çöküp yalvarıyorum.

"Onun yerine beni al."

Axel arkamdan çığlık atıyor, ama kafası gevşek bir şekilde sallanırken gözlerimi Knox'tan ayırmıyorum. Hareket etmiyor. Başka bir şeytani tazi ona kırbaçla vuruyor.

"Kesin şunu!" Çığlık atıyorum. "Beni al! Onun yerine beni al. Beni istiyorsun, onu değil, o yüzden beni al!"

Vahşileştim. Bunu sesimde duyabiliyorum, mutlak panik ve çılgınlık giriyor.

Hepimizi mahvettim ama o giderse bunların hiçbirinin değeri kalmaz.
Hiçbirinin.

Cehennemin derinliklerine gönderilmeyi tercih ederim. Onu şeytani yaratıkların pençesine bırakmaktansa evrenin sonsuz çukurunda süzülmeyi tercih ederim.

Etrafım yüzlerce tazı tarafından sarılmış durumda, Zephlyn hiçbir yerde bulunamıyor, Knox'u güvende tutacağına dair verdiği sözü tutmuyor ve ben Peter'ın merhametine kalmış durumdayım... ve o da bunu biliyor. Peter öne çıkıyor, gözleri öylesine keyifle parlıyor ki, alnımı çamurlu ve kanlı orman toprağına koyup yalvarırken hıçkıra hıçkıra ağlamaktan kendimi alamıyorum.

"Onun yerine beni alın, lütfen," diye ağlıyorum. "Onun yaşamasına izin verdiğin sürece bana ne yapacağın umurumda değil."

"Onun için gerçekten canını verir misin?" diye sorar aniden.

"Evet!" Öylesine bir öfkeyle bağırıyorum ki tükürüğüm uçuyor.

Axel hâlâ ağlıyor, avazı çıktığı kadar bağırıyor ama tek duyabildiğim benim düzensiz kalp atışlarım ve Knox'un bilinçsiz bedeninin kanlı bir posa haline gelene kadar kırbaçlanma sesi.

"Al beni."

Şeytani bir şekilde sırtımdan önce geri çekilip beni değerlendiriyor. Az önce ona bu dünyada en çok istediğı şeyi, aylardır peşinde olduğu şeyi verdim.

Altın cadı.

Gölgeler kollarımı sarıyor ve demir aniden ellerimi, ayaklarımı ve ağzımı kaplıyor.

Öne doğru eğiliyor, nefesinin çürümüş kokusu üzerime siniyor. "Az önce hepsini mahvolmaya mahkûm ettin."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve gözyaşlarım özgürce yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Biliyorum ve bu hayatım boyunca yaptığım en bencilce seçim.

Dönüyor ve ıslık çalıyor. "Onu bana getirin!"

Knox zincirlerinden çözülüp tarlada sürüklenirken, portaldan geçip Peter'ın ayaklarının dibine atılırken nefesim kesiliyor. Onu dik tutmak için gölgelerini kullanmadan önce tekmeliyor.

Uyanmayacak.

Neden uyanmıyor?

Peter başını eğiyor. "Ne talihsizlik."

Knox'u incelemeye devam ederken kaşlarımı çatıyorum, ta ki aniden elinde bir hançerle ilerleyene kadar.

Sonra Knox'u göğsünden bıçakladı.

Knox irkilerek uyandı. Acı onu sarıyor, Peter'ın üzerime yerleştirdiği demir maskenin arkasından çığlık attığıma şahit olmak için gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Karanlık bir kıkırdamayla ayağa kalkıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Savaşın ilk kuralı, Delilah: Düşmanlarına asla güvenme."

Peter Knox'a bir hançer daha savurur, bu sefer kalbine saplar.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Bir anlaşma yapmıştık! Söz vermiştin!

O benim için!" Kıkırdıyor. "Ben asla böyle bir şey için söz vermedim."

Zephlyn Knox'un arkasına iniyor, gözleri bana dikiliyor. "Onu güvende tutacağına söz ! Bana söz vermiştin!" Ona bağıriyorum.

Axel aniden Knox'a doğru koşmaya başlıyor. Knox'un gözleri kapanırken gözünden düşen yaşı neredeyse kaçıriyorum ve sonra vücudu yere yığılıyor.

Peter Maloone'un karanlık kıkırdaması çığlıklarımın arasından geçerek elini pazıma doluyor ve beni demir prangalarla götürüyor.

Ckapt'ca 74

Delilah

Iron.
Baktığım her yerde beni çevreliyor.
Yine de anlamsız. Bana enjekte ettikleri iğne
Bu demir hapisane hücresi içimdeki tüm gücü örttü.
Onunla birlikte benim çiftleşme bağım, Knox'un hayatta kalıp kalmadığını
bana söyleyebilecek tek bağ. Axel'in kralına zamanında ulaşp ulaşmadığını bana
söyleyebilecek tek şey.
Gözyaşlarımın akışı durmadı. İçimdeki duygular açığa çıktı ve olayların bu
hale gelmesinden dolayı kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.
Onu pençelerime almıştım.
Onu dizlerinin üzerine
çöktürdüm.
Benden korkmasını sağladım.
Onu öldürebilirdim ama o geçit Knox'u ve onu zincirlediği şeytani dünyayı
da beraberinde götürerek yok olurdu. Eğer yaptığım şeyi yapmasaydım, onu asla
göremeyecektim ve yine de içimden bir ses artık asla göremeyeceğimi söylüyor.
Tanrılar ne kadar zaman geçtiğini biliyor.
Teselli edilemez haldeyim. Muhafızlar ve şeytani yaratıklar çenemi
kapatmam için tısladılar ve hırladılar ama kalbim gerçekten kırılmışken
umurumda değil gibi görünüyor. Knox'un o ölümcül darbeden kurtulup
kurtulmadığını bilmediğim halde.
Ama yapmak zorunda. Knox.
Knox'um.
Benim muhteşem, çekici, ukala Fae piç kralım.
Beni terk etmezdi. Benim için ölmezdi. Onu sevdiğimi hiç söylemedim, o
yüzden ölemez. Bu seni seviyorum laneti kuralına aykırı, değil mi?

Hıçkırıklarımın arasında, yanımdaki kafeste bir şey hareket ediyor, beni duraklatmaya yetiyor. Nefesimi tuttum ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

"Alo?"

Hiçbir şey yanıt vermiyor, ama bir gölge yaklaşıyor.

İçimde bir şeyler ve tekrar "Alo?" diye seslenirken geri çekilmeme neden oluyor.

Nefesimi boşa harcamamalıydım çünkü gölge karanlıktan çıkıp iki hücremiz arasında asılı duran gaz lambasının ışığına girdiğinde nefesim kesildi.

Bir kez daha hıçkırırken dudaklarımdan çıkan nefes ağzımı kapatan el tarafından boğuluyor.

En çılgın hayallerimde bile asla unutamayacağım bir çift gözle bir adam beliriyor.

İleri atılarak elimi parmaklıklara doladım ve parmaklıkların arasından uzanarak şefkatle yanağına dokundum. Sıcak teniyle temas ettiğimde, sanki yanmışım gibi elimi çırparak uzaklaştırıyorum.

Tek bir kelime, tek bir isim zihnimde çınlıyor. İmkânsız olmalı ama yine de geçmişimden gelen hayalet demir parmaklıkların ardından bana sanki onun kurtuluşuymuşum gibi bakıyor.

Ruhani bir ses kulağıma fısıldamaya başlıyor ve bu cümleyi tekrar tekrar söylüyor.

Gözlerini aç ve canlan, altın olan. Onların ölüm vakti geldi.

İlahiler başlar başlamaz kesiliyor ve kan dolaşımındaki şoku daha da artırıyor. Kelimeler nihayet boğazımdan yukarı çıkıyor, zihnimden dilime doğru ilerliyor.

"Bu gerçekten sen misin?" Ben soruyorum.

Kamburunu çıkarıyor, gözleri benim gözyaşlarımı bir parlaklıkla doluyor. "Çok uzun zamandır bekliyordum."

Sesini duyunca sevinçten çığlık atmak istiyorum ama ağzımdan tek bir kelime çıkabiliyor.

"Ace," diye nefes alıyorum.

Aut'koas Not'c

Her şeyden önce, bu kitabı okuduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Yazmanın kolay söylesem yalan söylemiş olurum ama doğruyu söylemek gerekirse bu yazdığım en zor kitaptı.

Delilah birçok yönden bir ayna gibi, bu yıl yüzleşmekte son derece zorlandığım bir ayna.

Keder, üzüntü, öfke ve kalbinde bir delik açan ihanetin inkar edilemez yakıcılığı neredeyse taşıyamayacağı kadar ağırdı.

Umarım sadece siz okuyucular için değil, dürüst olmak gerekirse kendim için de duyguların hakkını vermişimdir.

Hepimiz kitaplarda şeytanlarımızla yüzleşiriz.

Ve umarım tek bir kişiye bile karanlıklarında yardımcı olmaya devam edebilirim.

Güzel editörüm Makenna'ya, inanılmaz yetenekli kapak sanatçım Thea'ya ve bunu yazdığım süre boyunca büyük yavru köpek gözleriyle bana bakıp ikram isteyen muhteşem bebeğim Lola'ya teşekkür ederim.

Bu kitap kendime adanmıştır - çünkü kendimi hak etmeyenleri sevdiğim gibi koşulsuz sevmeye başlamamın zamanı gelmiştir.